

Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο

Εισαγωγή

Ο Ματθαίος, τελώνης στο επάγγελμα, έγινε ένας από τους 12 μαθητές του Χριστού, ύστερα από προσωπική κλήση που πήρε από τον Ίδιον (Ματθ. 9:9). Το παλιό του όνομα ήταν Λευί, ενώ στον κύκλο των μαθητών ονομαζόταν Ματθαίος, που σημαίνει «Δώρο του Θεού». Το επάγγελμά του φανερώνει ότι γνώριζε γράμματα και ξένες γλώσσες. Παράλληλα με την Αραμαϊκή, γνώριζε και την Ελληνική, όπως, εξάλλου, τη γνώριζαν όλοι οι υπάλληλοι και οι τεχνίτες της εποχής του. Ακόμα και τα Εβραϊκά γνώριζε ο Ματθαίος, δεδομένου ότι ήταν η γλώσσα της Παλαιάς Διαθήκης και της συναγωγής.

Λόγω της στενής κοινωνίας του με το Χριστό, γνώριζε όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του από πρώτο χέρι.

Ο Ματθαίος έγραψε το ευαγγέλιό γύρω στο 50 μ. Χ, πρώτα στην Αραμαϊκή γλώσσα, προς εξυπηρέτηση των εκκλησιών της Παλαιστίνης, με σκοπό να δείξει ότι ο Ιησούς εκπλήρωσε το Νόμο και είναι ο Μεσσίας. Αργότερα, ο ίδιος ο Ματθαίος, μετέφερε το Ευαγγέλιό του και στην Ελληνική γλώσσα.

Το Ευαγγέλιο αυτό ονομάστηκε «το σπουδαιότερο βιβλίο της παγκόσμιας λογοτεχνίας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η γενεαλογία του Ιησού Χριστού

1«Γενεαλογικό Βιβλίο του Ιησού Χριστού απόγονου του Δαβίδ, απόγονου του Αβραάμ:

2Ο Αβραάμ απέκτησε τον Ισαάκ, ο Ισαάκ απέκτησε τον Ιακώβ, ο Ιακώβ απέκτησε τον Ιούδα και τους αδελφούς του, 3ο Ιούδας απέκτησε το Φαρές και το Ζαρά από τη Θάμαρ, ο Φαρές απέκτησε τον Εσρώμ, ο Εσρώμ απέκτησε τον Αράμ, 4ο Αράμ απέκτησε τον Αμιναδάβ, ο Αμιναδάβ απέκτησε το Ναασών, ο Ναασών απέκτησε το Σαλμών, 5ο Σαλμών απέκτησε το Βοόζ από τη Ραχάβ, ο Βοόζ απέκτησε τον Ωβήδ από τη Ρουθ, ο Ωβήδ απέκτησε τον Ιεσσαί, 6ο Ιεσσαί απέκτησε τον Δαβίδ, το βασιλιά.

Ο Δαβίδ, ο βασιλιάς, απέκτησε το Σολομώντα από τη γυναίκα τού Ουρία, 7ο Σολομών απέκτησε το Ροβοάμ, ο Ροβοάμ απέκτησε τον Αβιά, ο Αβιά απέκτησε τον Ασά, 8ο Ασά απέκτησε τον Ιωσαφάτ, ο Ιωσαφάτ απέκτησε τον Ιωράμ, ο Ιωράμ απέκτησε τον Οζία, 9ο Οζίας απέκτησε τον Ιωάθαμ, ο Ιωάθαμ απέκτησε τον Άχαζ, ο Άχαζ απέκτησε τον Εζεκία, 10ο Εζεκίας απέκτησε το Μανασσή, ο Μανασσής απέκτησε τον Αμών, ο Αμών απέκτησε τον Ιωσία, 11ο Ιωσίας απέκτησε τον Ιεχονία και τους αδελφούς του τον καιρό της εξορίας στη Βαβυλώνα.

12Και μετά από την εξορία στη Βαβυλώνα ο Ιεχονίας απέκτησε το Σαλαθιήλ, ο Σαλαθιήλ απέκτησε το Ζοροβάβελ, 13ο Ζοροβάβελ απέκτησε τον Αβιούδ, ο Αβιούδ απέκτησε τον Ελιακείμ, ο Ελιακείμ απέκτησε τον Αζώρ, 14ο Αζώρ απέκτησε το Σαδώκ, ο Σαδώκ απέκτησε τον Αχείμ, ο Αχείμ απέκτησε τον Ελιούδ, 15ο Ελιούδ απέκτησε τον Ελεάζαρ, ο Ελεάζαρ απέκτησε το Ματθάν, ο Ματθάν απέκτησε τον Ιακώβ, 16ο Ιακώβ απέκτησε τον Ιωσήφ, τον άντρα της Μαρίας, από την οποία γεννήθηκε ο Ιησούς, που αποκαλείται Χριστός.

17Όλες λοιπόν οι γενιές από τον Αβραάμ ως το Δαβίδ είναι δεκατέσσερις γενιές και από το Δαβίδ ως την εξορία στη Βαβυλώνα δεκατέσσερις γενιές και από τη εξορία στη Βαβυλώνα ως τον Χριστό δεκατέσσερις γενιές»

Το βιβλίο αυτό είναι ένα από τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης. Δεν περιέχει λόγια ανθρώπων, αλλά το Λόγο του Θεού, που είναι γραμμένος με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος (Α΄ Θεσ. 2:13). Αν έχουμε μάθει να δίνουμε μεγάλη προσοχή όταν μελετάμε ανθρώπινες διαθήκες, σκεφτείτε πόσο μεγαλύτερη θα πρέπει να είναι η προσοχή μας, όταν μελετάμε τη Διαθήκη που μας έχει αφήσει ο Κύριος μας. Με διαθέτη τον Κύριό μας και κληρονόμους εμάς, ελάτε να την μελετήσουμε με επιμονή και ευλάβεια. Ελάτε να ζητήσουμε με πολλή προσευχή όπως ο Καλός Δάσκαλος, το Πνεύμα το Άγιο, έρθει μέσα στην καρδιά μας και μας διδάξει όλη την αλήθεια (Ιωάν. 14:26). Μας καταστήσει ακόμα ικανούς, να πάρουμε μέρος στην αιώνια κληρονομιά που ο Κύριος έχει ετοιμασμένη με τη μεγάλη αγάπη της θυσίας Του (Εβραίους 9:15).

Το ευαγγέλιο του Ματθαίου αρχίζει μ' έναν κατάλογο ονομάτων, ο οποίος πιάνει τα πρώτα 17 εδάφια. Μέσα σε όλα αυτά θα δούμε το αίμα της «βασιλικής σειράς» που ακολουθεί και που φέρνει μαζί της τα δικαιώματα του θρόνου. Καλύπτει 2000 χρόνια, αποτελείται από 42 γενιές και χωρίζεται σε τρία μέρη. Το πρώτο μέρος καλύπτει 1000 χρόνια, το δεύτερο 400 και το τρίτο 600 χρόνια. Κάθε μέρος περιλαμβάνει 14 γενιές. Στο τρίτο μέρος σαν 14η γενιά εννοεί προφανώς, τη γενιά της Μαρίας.

Η γενεαλογία που μας δίνει ο Ματθαίος, φτάνει πίσω έως και τον Αβραάμ, ενώ εκείνη που μας δίνει ο Λουκάς, πηγαίνει πίσω μέχρι και τον Αδάμ. Οι δύο όμως αυτές γενεαλογίες, αν και είναι χωριστές, συναντιώνται στους Σαλαθιήλ και Ζοροβάβελ. (Η μία είναι ανιούσα και η άλλη κατιούσα).

Ο Ματθαίος δίνει τη γραμμή του Ιωσήφ, αποδεικνύοντας τον Ιησού ως τον μόνο κληρονόμο των υποσχέσεων που δόθηκαν στον Αβραάμ και στο Δαβίδ. Ο Λουκάς δίνει τη γραμμή της Μαρίας αποδεικνύοντάς την από αίμα, καταγωγή του Ιησού «γιου του Δαβίδ κατά σάρκα» (Ρωμ.1:3). Η γενεαλογία της Μαρίας κατά την Ιουδαϊκή συνήθεια, ήταν στο όνομα του άντρα της. Ο Ιωσήφ ήταν γιος του Ηλεί (Λουκάς 3:23), δηλαδή γαμπρός του Ηλεί. Ο Ηλεί ήταν πατέρας της Μαρίας. Πατέρας του Ιωσήφ ήταν ο Ιακώβ. Οι γενεαλογίες αυτές σχηματίζουν τη σπονδυλική στήλη των χρονικών της Παλαιάς Διαθήκης. Διαφυλάχτηκαν με προσοχή μέσα σε όλες εκείνες τις εκατονταετηρίδες, παρά τις απειλές που αντιμετώπισαν για να μας δώσουν την οικογενειακή γραμμή, μέσα στην οποία μια υπόσχεση μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά για 4000 χρόνια.

Πόσο όμορφα θα ήταν να διατηρήσουμε και να μεταβιβάσουμε κι εμείς «ακέραιο» ό,τι ο Θεός μας έχει εμπιστευτεί!

Η γέννηση του Ιησού Χριστού (18-24)

18« Και να πώς γεννήθηκε ο Ιησούς Χριστός: Η μητέρα του η Μαρία, αφού αρραβωνιάστηκε με τον Ιωσήφ, χωρίς να έρθουν σε σαρκική επαφή μεταξύ τους έμεινε έγκυος με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος»

Δύο πράγματα που παρατηρούμε είναι ότι: «ο Κύριος μας, πήρε ανθρώπινη φύση και η μητέρα Του η Μαρία έμεινε έγκυος από Πνεύμα Άγιο, πριν ακόμα έρθει σε επαφή με τον άντρα της, τον Ιωσήφ». Κάτι τέτοιο βέβαια, είναι πολύ δύσκολο να το αντιληφτούμε, με την περιορισμένη αντίληψη που εμείς έχουμε. Ο Εκκλησιαστής στο κεφάλαιο 5:7 μας λέει ότι, «αφού δε γνωρίζουμε πως διαμορφώνονται τα οστά μέσα στην κοιλιά μιας εγκυμονούσας, έτσι δε γνωρίζουμε και τα έργα του Θεού, που είναι ο δημιουργός των πάντων». Ας αναπαύεται όμως το πνεύμα μας πάνω στα λόγια των Αποστόλων, «σαρκωθέντα εκ πνεύματος Αγίου και Μαρίας της παρθένου».

19« Τότε ο Ιωσήφ, ο άντρας της, επειδή ήταν δίκαιος άνθρωπος και δεν ήθελε να την εκθέσει, σκέφτηκε να τη χωρίσει κρυφά»

Ο Ιωσήφ όταν άκουσε ότι η Μαρία ήταν έγκυος, σκέφτηκε να διαλύσει το δεσμό του αραβώνα που είχε μαζί της. Σκεφτόταν πως δεν πρέπει να την εκθέσει, γιατί πίστευε πως ήταν καλή κοπέλα και η ποινή στην οποία θα υπέκειτο, ήταν πολύ τρομερή. Εκείνη από την άλλη πλευρά δε θορυβείται καθόλου. Αναπαύεται στο Πνεύμα του Θεού, ο Οποίος ενεργεί τα πάντα σε όλους όσους δέχονται να κάνουν το άγιο θέλημά Του (Λουκάς 1:38).

Η υπομονή του Ιωσήφ και οι καλές του σκέψεις να δώσει μια όμορφη λύση στο θέμα που τον απασχολεί, φέρνουν αποτέλεσμα!

20«Αλλ' ενώ αυτός έκανε αυτές τις σκέψεις, ένας άγγελος του Κυρίου παρουσιάστηκε στο όνειρό του και του είπε: "Ιωσήφ, γιε του Δαβίδ, μη διστάσεις να πάρεις μαζί σου τη Μαρία, τη γυναίκα σου, γιατί αυτό που γεννήθηκε μέσα της προέρχεται από το Πνεύμα το Άγιο. 21Θα γεννήσει λοιπόν γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους"»

Την ώρα που ο Ιωσήφ κοιμάται, έρχεται άγγελος σταλμένος από το Θεό. Τον ησυχάζει, τον ενημερώνει και τον στρατεύει στο έργο Του. «Ιωσήφ δεν είσαι ένας τυχαίος άνθρωπος. Δώσε λίγη αξία στον εαυτό σου. Είσαι παιδί του Δαβίδ. Είσαι από τη σειρά της βασιλικής οικογένειας πάνω στην οποία, έχει δοθεί από αίωνες μια μεγάλη υπόσχεση. Μη φοβάσαι να πάρεις μαζί σου τη Μαρία τη γυναίκα σου, η οποία είναι έγκυος από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και όχι από φυσικό τρόπο. Θα γεννήσει γιο, Τον οποίο θα ονομάσεις Ιησού, που μεταφρασμένο σημαίνει «Σωτήρας». Αυτός θα σώσει το λαό Του από την ενοχή και την κυριαρχία της αμαρτίας. Το λαό Του, που αφήνει την αμαρτία και δίνει ολοκληρωτικά τον εαυτό του στο Χριστό.

22« Κι όλο αυτό έγινε έτσι ώστε να εκπληρωθεί αυτό που είχε πει ο Κύριος μέσω του προφήτη: 23"Δείτε! Η παρθένος θα συλλάβει και θα γεννήσει γιο, και θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ, που σημαίνει: Ο Θεός μαζί μας"»

«Ιδού η παρθένος θέλει συλλάβει και γεννήσει γιον και θέλει καλεσθεί το όνομα αυτού Εμμανουήλ» (Ησαΐα 7:14). Αρχίζει η εκπλήρωση των Γραφών με το θαυμαστό αυτό εδάφιο που έρχεται να μας δώσει θάρρος και να μας οδηγήσει να στρέψουμε το βλέμμα μας σ' Εκείνον που είναι ανάμεσά μας. Ο Θεός είχε μιλήσει πολλές φορές στους Εβραίους. Τώρα όμως έχει πάρει ανθρώπινη σάρκα και είναι ανάμεσά μας με το γλυκό φως του ευαγγελίου. Έχει έρθει να μας συγχωρέσει και να μας συμφιλιώσει με τον Πατέρα Θεό!

24«Όταν ξύπνησε ο Ιωσήφ από τον ύπνο, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου και πήρε μαζί του τη γυναίκα του»

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη τιμή από του να τεθούμε στην υπηρεσία Του.

25« Όμως δεν ερχόταν σε σαρκική επαφή μαζί της, ώσπου γέννησε το γιο της τον πρωτότοκο και τον ονόμασε Ιησού»

Ο Ιωσήφ παίρνει τώρα επίσημα τη Μαρία τη γυναίκα του. Δεν είχε όμως καμία σχέση μαζί της. Μέχρι τότε δεν είχε σχέση μαζί της; Μέχρι τότε που γεννήθηκε το πρωτότοκο παιδί της. Η λέξη «πρωτότοκος», εννοεί το πρώτο παιδί. Φαίνεται καθαρά, ότι ο Θεός ευλόγησε κι αυτό το γάμο,

σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο ευαγγελιστής Ματθαίος στο κεφάλαιο 13:55, με τα παιδιά που ακολούθησαν, τα παιδιά που γεννήθηκαν μετά τον Ιησού.

Ξέρουμε ότι ο κάθε λόγος μπορεί να πιστοποιηθεί πάνω στη μαρτυρία δύο ή τριών μαρτύρων (Ματθ. 18:16). Εγώ δε θα αναφέρω δύο ή τρία εδάφια μόνο, αλλά εννέα, από τα δεκαεννέα εδάφια που αναφέρονται στην Αγία Γραφή.

1. Αυτός δεν είναι ο ξυλουργός, ο Γιος της Μαρίας κι αδερφός του Ιακώβου, του Ιωσή, του Ιούδα και του Σίμωνα και οι αδερφές Του δε μένουν εδώ στον τόπο μας; (Μαρκ.2:3).

2. Έγινα ξένος στα αδέρφια μου και αλλογενής στην μητέρα μου τα παιδιά (Ψαλμ. 69:8).

3. Πολλές γυναίκες παρατηρούσαν από μακριά τη σταύρωση του Κυρίου μας. Μεταξύ των γυναικών ήταν και η Μαρία, η μητέρα του Ιάκωβου του νεώτερου και του Ιωσή, (Μαρκ. 15:40). Προσέξτε τι λέει: «η μητέρα των παιδιών». Δε λέει η θετή τους μητέρα (ή η μητριά τους), αλλά «η μητέρα τους».

4. «Η μητέρα σου και τα αδέρφια σου είναι έξω και σε ζητούν» (Λουκάς 8:20).

5. άλλον από τους αδερφούς δεν είδα, εκτός από τον Ιάκωβο τον αδερφό του Κυρίου» (Γαλ. 1:19).

6. Έπειτα κατέβηκε στην Καπερναούμ ο Ιησούς, και η μητέρα Του, τα αδέρφια Του και οι μαθητές Του και έμειναν εκεί λίγες μέρες» (Ιωαν. 2:12)

7. Επειδή πλησίαζε η σκηνοπηγία, του είπαν οι αδερφοί Του: φύγε από δω και πήγαινε στην Ιουδαία, για να δουν και οι μαθητές Σου τα έργα που κάνεις» (Ιωαν. 7:2,3)

8. Όλοι ήταν προσηλωμένοι με μια ψυχή, στην προσευχή και τη δέηση μαζί με μερικές γυναίκες και τη Μαρία τη μητέρα του Ιησού, και τους αδερφούς Του» (Πραξ. 1:14)

9. Ενώ ούτε τα αδέρφια Του πίστευαν στην αρχή» (Ιωαν. 7:5) Αργότερα τους βλέπουμε να είναι κι εκείνοι μαζί με τους μαθητές του Κυρίου, τη μητέρα τους και με πολλούς άλλους που ο αριθμός τους ήταν γύρω στους εκατόν είκοσι. (Πράξ. 1:15). Εκεί στο «υπερώο», που όλοι με μια ψυχή ήταν προσηλωμένοι στην προσευχή και τη δέηση που έκαναν στο Χριστό, «γέμισαν άπαντες από Πνεύμα Άγιο» (Πραξ. 2:4). Δύο μάλιστα από τους αδερφούς Του, ο Ιάκωβος και ο Ιούδας, πήραν ενεργό μέρος στη διακονία του Κυρίου μας. Αυτό το διαπιστώνουμε από τις επιστολές που έγραψαν. Πρέπει να σημειώσω κάτι που σας διαφεύγει και οι καλοθελητές το εκμεταλλεύονται. Εκεί στο υπερώο, ήταν και η τελευταία φορά που βλέπουμε να αναφέρεται το όνομα της μητέρα του Κυρίου μας. Αυτό δείχνει, ότι ποτέ δεν πήρε ενεργό μέρος στη διακονία Του, ακόμα τα «περί αιτιπάρθενου», είναι παραμύθια. Φαίνεται επίσης ότι απέκλεισε τα αδέρφια Του από τον κύκλο των δώδεκα μαθητών Του, γιατί ήθελε να ενεργεί ανεξάρτητα από οικογενειακούς δεσμούς, των οποίων την επίδραση αρνήθηκε πάρα πολλές φορές.

Όλα αυτά τα αναφέρω, για να αποσπάσω την προσοχή σας απ' τις γήινες σχέσεις σας που συνεχίζετε να τηρείτε και να σας οδηγήσω στον αρχηγό και τελειωτή της πίστης μας, τον Ιησού Χριστό, τον Κύριό μας και Θεό μας. Κάθε άλλη ερμηνεία, είναι αιρετική. Είναι αντιβιβλική. Με αυτά που μόλις διαβάσατε, συμφωνούν όλοι οι Πατέρες των πρώτων πέντε αιώνων της εκκλησίας μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

1«Αφού λοιπόν γεννήθηκε ο Ιησούς Χριστός στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας, στις μέρες του βασιλιά Ηρώδη, κατέφτασαν στα Ιεροσόλυμα σοφοί από την Ανατολή, 2ρωτώντας: “Πού είναι ο

νεογέννητος βασιλιάς των Ιουδαίων; Γιατί είδαμε το άστρο του στην Ανατολή και ήρθαμε να τον προσκυνήσουμε”»

Όταν ο Ιησούς γεννήθηκε στη Βηθλεέμ, η Ιουδαία ήταν κάτω από το ρωμαϊκό ζυγό. Τότε, βασιλιάς της είχε διοριστεί ο Ηρώδης ο Μέγας, ο οποίος ήταν πολύ σκληρός. Είχε κάνει μια σειρά από πολλά εγκλήματα. Είχε μάλιστα σκοτώσει τη γυναίκα του Μαριάμ και τα τρία παιδιά του: τον Αλέξανδρο, τον Αριστόβουλο και τον Αντίπατρο. Το όνομα «μέγας», το είχε πάρει κολακευτικά από το γενικό επιτελείο της Ρώμης.

Ο Ιησούς θα πρέπει να ήταν από 40 ημερών μέχρι δύο ετών, όταν Τον επισκέφτηκαν οι μάγοι. Αυτό το διαπιστώνουμε, από το χρόνο που φάνηκε το αστέρι, μέχρι την ημέρα που οι μάγοι έφτασαν στα Ιεροσόλυμα, ακολουθώντας το φως του, που τους οδηγούσε (Ματθ. 2:7). Οι μάγοι ήταν αστρονόμοι, αστροσκόποι. Ο Θεός παίρνει τον άνθρωπο από κείνο που γνωρίζει, για να του αποκαλύψει τον εαυτό Του. Παράλληλα όση μόρφωση και αν έχει κανείς, αν δεν έρθει στο Χριστό, πάντοτε θα υπάρχει ένα μεγάλο κενό μέσα του.

3« Αλλά ο βασιλιάς Ηρώδης ταραχτήκε, όταν το άκουσε αυτό, και μαζί του όλη η πόλη των Ιεροσολύμων!»

Μαζί με τον Ηρώδη ταραχτήκαν και όλοι οι κάτοικοι της Ιουδαίας. Ο Ηρώδης για να μη χάσει τα πρωτεία του θρόνου, κι εκείνοι, δε θέλουν να αλλάξουν τον τρόπο ζωής. Προτιμούν την αιχμαλωσία στην αμαρτία, παρά την ελευθερία που δίνει ο Χριστός.

4«Έτσι, σύναξε όλους τους αρχιερείς και τους δασκάλους του λαού και ρωτούσε να μάθει απ’ αυτούς πού είναι καθορισμένο να γεννηθεί ο Χριστός»

Ο Ηρώδης ζητά να μάθει από τους Αρχιερείς και Γραμματείς, που θα γεννηθεί ο Χριστός. Ενδιαφέρεται...

5« Κι εκείνοι του είπαν: “Στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας, γιατί έτσι έχει γραφτεί από τον προφήτη: 6Κι εσύ Βηθλεέμ, περιοχή του Ιούδα, δεν είσαι καθόλου ασήμαντη ανάμεσα στις επιφανέστερες πόλεις του Ιούδα, γιατί από σένα θα βγει αρχηγός, που θα καθοδηγήσει το λαό μου, τον Ισραήλ”»

Η απάντηση είναι από όλους η ίδια, «Στη Βηθλεέμ της Ιουδαίας». Αυτό δείχνει, ότι οι γνώσεις τους είναι σε καλύτερη θέση από την καρδιά τους. Οι γνώσεις όμως δε σώζουν, μόνο η γεύση που έρχεται με τη θεία χάρη. Ας προσέξουμε, γιατί «όσο πλησιέστερα νομίζουμε ότι είμαστε στην εκκλησία, τόσο πιο μακριά βρισκόμαστε απ’ το Θεό».

Είναι γραμμένο: «Και εσύ, Βηθλεέμ, γη του Ιούδα, δεν είσαι με κανένα τρόπο η μικρότερη μεταξύ των ηγεμόνων του Ιούδα, διότι από σε θα προέλθει ένας αρχηγός, ο οποίος θα κυβερνήσει το λαό μου, τον Ισραήλ» (Μιχαίας 5:2). Η Βηθλεέμ ήταν πατρίδα του Δαβίδ και σημαίνει το μάννα, «τον άρτο τον αληθινό που κατεβαίνει από τον ουρανό και δίνει ζωή στον κόσμο» (Ιωάν. 6:33)

7 «Τότε ο Ηρώδης, αφού κάλεσε κρυφά τους σοφούς, εξακρίβωσε απ’ αυτούς τον καιρό που είχε φανεί το άστρο. 8Κατόπιν τους έστειλε στη Βηθλεέμ λέγοντάς τους: “Πηγαίνετε και ψάξτε προσεκτικά για το παιδί κι όταν το βρείτε να μου το πείτε, για να έρθω κι εγώ να το προσκυνήσω”»

Ο Ηρώδης ζητά και εξακριβώνει από τους μάγους, το χρόνο που φάνηκε το άστρο
«Πηγαίνετε και εξετάστε με ακρίβεια για το Παιδί και όταν γυρίσετε, μου λέτε που είναι για να πάω κι εγώ να Το προσκυνήσω».

Η απόσταση από τα Ιεροσόλυμα στη Βηθλεέμ, δεν είναι παρά μερικά χιλιόμετρα. Ο σκοπός του Ηρώδη, όπως θα δούμε στη συνέχεια, δεν ήταν να προσκυνήσει, αλλά να σκοτώσει το νεογέννητο Παιδί.

9«Εκείνοι, αφού άκουσαν το βασιλιά, αναχώρησαν. Και φά νηκε πάλι το αστέρι που είδαν στην Ανατολή, το οποίο προχωρούσε μπροστά τους καθοδηγώντας τους, μέχρι που ήρθε και στάθηκε πάνω εκεί που ήταν το παιδί»

Οι μάγοι αποφασισμένοι να δουν το Χριστό, συνεχίζουν την πορεία τους. Το άστρο, όταν προχώρησαν λίγο, ανατέλλει ξανά και τους οδηγεί στο σημείο που βρίσκεται στο Παιδί. Το φως του Θεού δεν παύει ν' ανατέλλει και να φωτίζει τα παιδιά Του.

10« Και σαν είδαν το αστέρι, ένιωσαν χαρά πάρα πολύ μεγάλη»

Όσο πιο σκληρή η πορεία μας, τόσο πιο μεγάλη η αμοιβή μας. Το αστέρι εκείνο οδηγεί τους μάγους στον Πρωϊνό Αστέρα. «Όταν κι εσύ, φίλη ψυχή, συνεχίσεις χωρίς δισταγμό την πορεία σου σ' αυτήν εδώ τη μελέτη, σε διαβεβαιώνω ότι το φως του ευαγγελίου, θα έρθει και θα ξεδιαλύνει όλα τα σκοτάδια που βρίσκονται μέσα σου. Μόνο έτσι θα νιώσεις κι εσύ τη χαρά και τη σιγουριά, που νιώθουν όλοι εκείνοι, που πηγαίνουν κοντά στο Χριστό».

11« Κι όταν έφτασαν στο σπίτι, είδαν το παιδί μαζί με τη Μαρία, τη μητέρα του κι έπεσαν και το προσκύνησαν. Κατόπιν άνοιξαν τους θησαυρούς τους και του πρόσφεραν δώρα: Χρυσό και λιβάνι και σμύρνα»

Και όταν μπήκαν στο σπίτι, είδαν το Παιδί και τη μητέρα Του. Το παιδί ήταν στο σπίτι και όχι στη φάτνη, όπως βλέπουμε συχνά να εικονίζεται. Και έπεσαν στη γη και Τον προσκύνησαν. Έπειτα άνοιξαν τους θησαυρούς τους και του πρόσφεραν τα δώρα τους. Πρώτα Του προσφέρουν τον εαυτό τους και μετά τα δώρα.

Σκεφτείτε την πίστη τους. Να πιστέψουν και να Τον προσκυνήσουν, όταν ακόμα Εκείνος ήταν στην αγκαλιά της μάνας Του. Δε χρειάστηκαν θαύματα και κηρύγματα για να τους πείσουν. Το μωρό Εκείνο χρειαζόταν τη φροντίδα της μάνας Του. Εκείνοι πίστεψαν, ότι είδαν με τα μάτια τους το Σωτήρα του κόσμου!

Ας περπατήσουμε κι εμείς στα βήματα της δικής τους πίστης, αν θέλουμε να γραφτεί και το δικό μας όνομα στο Βιβλίο της ζωής. «Ο Θεός μόνο με την πίστη μας τιμάται» (Εβρ. 11:6).

«.. και για δώρα Του πρόσφεραν χρυσό, λιβάνι και σμύρνα». Το χρυσό συμβολίζει το Βασιλιά με τη θεία φύση και δικαιοσύνη. Το λιβάνι, αναφέρεται στην ευωδία της τέλει ανθρωπίνης ζωής Του και τα σμύρνα, μας δείχνουν τη θυσία του θανάτου Του.

Η θεία Πρόνοια δεν παύει να εργάζεται. Οι μάγοι χωρίς να γνωρίζουν, εφοδιάζουν το Βρέφος με χρήματα (χρυσό), που θα χρησιμεύσουν στη φτωχή εκείνη οικογένεια να ταξιδέψει στην Αίγυπτο, για να ξεφύγει από τη μανία του Ηρώδη. Τα δώρα όπως είδαμε ήταν τρία. Οι μάγοι, δε μας λέει η Γραφή πόσοι ήταν. Θα πρέπει να ήταν περισσότεροι από τρεις, γιατί το ταξίδι τους ήταν πολύ μεγάλο και τα μέσα κυκλοφορίας που διέθεταν τότε, δεν ήταν μόνο δύσκολα, αλλά και πολύ επικίνδυνα από τους ληστές.

12« Κι επειδή με θεία αποκάλυψη φωτίστηκαν στ' όνειρό τους να μην επιστρέψουν στον Ηρώδη, αναχώρησαν για τη χώρα τους από άλλο δρόμο»

Ο Θεός δεν επιτρέπει στους μάγους να γυρίσουν στον Ηρώδη που ήταν στα Ιεροσόλυμα. Ούτε αναφορά δίνει στους ανάξιους, ούτε τον εαυτό Του κάνει γνωστό σ' αυτούς που Τον περιφρονούν. Τους στέλνει να διαβιβάσουν το γεγονός στην πατρίδα τους και να προετοιμάσουν έτσι το έδαφος για τη διδασκαλία των αποστόλων που θ' ακολουθούσε.

13« Όταν αυτοί αναχώρησαν, εμφανίζεται ένας άγγελος του Κυρίου στον Ιωσήφ, στ' όνειρό του, και του λέει: “Σήκω, πάρε μαζί σου το παιδί και τη μητέρα του και φύγε στην Αίγυπτο και μείνε εκεί ώσπου να σε ειδοποιήσω, γιατί ο Ηρώδης πρόκειται να αναζητήσει το παιδί, με σκοπό να το σκοτώσει”. 14Σηκώθηκε τότε εκείνος, πήρε το παιδί και τη μητέρα του μέσα στη νύχτα και αναχώρησε στην Αίγυπτο,»

Άγγελος Κυρίου εμφανίζεται ξανά στο όνειρο του Ιωσήφ, να του αποκαλύψει το θέλημα του Θεού. Ο Ηρώδης δε θέλει ξένους διαδόχους. Έτσι σκοπεύει να βρει το παιδί και να Το σκοτώσει. Το κύμα αυτό της ταπείνωσης και καταδίωξης της εκκλησίας, αρχίζει από την ημέρα της γέννησής της.

Ο Ιωσήφ παίρνει το παιδί και τη μητέρα Του, χωρίς την παραμικρή αντίρρηση στη φωνή του Θεού και φεύγει στην Αίγυπτο. Στον τόπο εκείνο της τυρανίας και της ειδωλολατρείας, αλλά κοντά στον Κύριο της εκκλησίας.

15« όπου κι έμεινε ως το θάνατο του Ηρώδη, έτσι ώστε να εκπληρωθεί αυτό που είχε πει ο Κύριος μέσω του προφήτη: “Από την Αίγυπτο κάλεσα το Γιο μου”»

Εκεί έμειναν μέχρι την ημέρα που πέθανε ο Ηρώδης, περίπου δύο χρόνια. Έτσι εκπληρώνεται η προφητεία, «Εξ Αιγύπτου εκάλεσα το γιον μου» (Έξοδος 4:22), που αναφέρεται στην κεφαλή της εκκλησίας τον Ιησού Χριστό και το λαό Του τους Ισραηλίτες, που ο Φαραώ κρατούσε αιχμάλωτους.

16« Τότε ο Ηρώδης, σαν είδε πως εξαπατήθηκε από τους σοφούς, θύμωσε πάρα πολύ κι έστειλε και σκότωσε όλα τα παιδιά μέσα στη Βηθλεέμ και σ’ όλη την περιφέρειά της από δύο χρόνων και κάτω, σύμφωνα με το χρόνο που εξακρίβωσε από τους σοφούς»

Όταν ο Ηρώδης είδε ότι εξαπατήθηκε από τους μάγους, θύμωσε πολύ. Και για να ικανοποιήσει τα βρωμερά και απάνθρωπα ένστικτά του, δίνει τη βάρβαρη διαταγή να σκοτώσουν όλα τα αρσενικά παιδιά κάτω των δύο χρονών, που βρίσκονταν στη Βηθλεέμ και περίχωρα. Πίστεψε, ότι το σχέδιό του με τη γενική εκτέλεση των νηπίων, θα σκότωνε και το νεογέννητο «Βασιλιά των Ιουδαίων».

Πόσο ανόητο για κάποιον που πίστευε στον ερχομό του Χριστού (που ο Χριστός γεννάται; Εδαφ. 4), να νομίζει ότι μπορεί να ματαιώσει το σχέδιο του πάνσοφου Θεού μας.

17«Τότε εκπληρώθηκε η προφητεία του Ιερεμία, του προφήτη που λέει: 18“Φωνή ακούστηκε στη Ραμά, θρήνος και κλάμα και οδυρμός πολύς. Ήταν η Ραχήλ που έκλαιγε για τα παιδιά της και δεν ήθελε να παρηγορηθεί, γιατί δε ζούσαν πια”»

Εκπληρώνεται ξανά η Γραφή σύμφωνα με τον Ιερεμία 31:15, «Φωνή ακούστηκε εις τη Ραμά, θρήνος, κλάμα και μεγάλος οδυρμός. Ήτο η Ραχήλ που έκλαιε τα παιδιά της και δεν ήθελε να παρηγορηθεί, διότι δεν υπάρχουν πλέον».

Μπορεί να θρηνούμε, αλλά δεν πρέπει και να γογγύζουμε, γιατί ο Κύριος μας υπόσχεται, ότι κάθε υποφορά μας σε σχέση με το έργο Του, θα πάρει την αμοιβή της. «...Δεν υπάρχουν πλέον». Δεν υπάρχουν στις αγκαλιές των μανάδων, γιατί με το αθώο αίμα που μαρτύρησαν, βρίσκονται στην παρουσία του Θεού.

19«Και αφού πια πέθανε ο Ηρώδης, εμφανίστηκε ένας άγγελος του Κυρίου στον Ιωσήφ, στ’ όνειρό του στην Αίγυπτο 20και του είπε: “Σήκω, πάρε μαζί σου το παιδί και τη μητέρα του και πήγαινε στη χώρα του Ισραήλ, γιατί έχουν πεθάνει εκείνοι που ζητούσαν ν’ αφαιρέσουν τη ζωή του παιδιού”. 21Σηκώθηκε τότε εκείνος, πήρε μαζί του το παιδί και τη μητέρα του και ήρθε στη χώρα του Ισραήλ»

Με τον ίδιο τρόπο που ο Ιωσήφ οδηγήθηκε να καταφύγει στην Αίγυπτο, οδηγείται τώρα να γυρίσει στο Ισραήλ. Ο αιμοχαρής βασιλιάς που ζητούσε το Παιδί, είχε πεθάνει. Έτσι χωρίς αργοπορία, η άγια οικογένεια γυρίζει στον τόπο της.

22«Μα όταν άκουσε πως βασιλιάς στην Ιουδαία ήταν τώρα ο Αρχέλαος στη θέση του Ηρώδη του Πατέρα του, φοβήθηκε να πάει εκεί. Τότε φωτίστηκε με θεία αποκάλυψη στο όνειρό του και αναχώρησε στα μέρη της Γαλιλαίας»

Ο κίνδυνος δεν παύει να υφίσταται. Ένας βασιλιάς πεθαίνει, άλλος τον διαδέχεται. Ανοιχτό πάντα το στόμα του λύκου να καταπνίξει την Αλήθεια. Ο Θεός οδηγεί ξανά τον Ιωσήφ να φύγει στα μέρη της Γαλιλαίας. Η οδηγία γίνεται υποταγή.

23«Κι όταν έφτασε εκεί, εγκαταστάθηκε στην πόλη που λέγεται Ναζαρέτ, έτσι ώστε να εκπληρωθεί αυτό που είπαν οι προφύτες, ότι “θα ονομαστεί Ναζωραίος”»

Εκεί έμειναν στην πόλη Ναζαρέτ, μεταξύ συγγενών και φίλων (Λουκάς 1:26,27) μέσα στο περιβάλλον που γνώρισαν. Από τη Ναζαρέτ, ο Κύριός μας παίρνει το όνομα «Ιησούς ο Ναζωραίος».

Έτσι εκπληρώνεται ξανά η Γραφή, της οποίας τα γεγονότα ο ευαγγελλιστής Ματθαίος, δεν παύει να συνδιάζει με τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης.

Στην Αραμαϊκή γλώσσα «Ναζωραίος» είναι Ναζίρ, που σημαίνει «Άγιος Θεός» ή «απεσταλμένος του Θεού» και οι ακόλουθοί Του «Ναζαρηνοί», «όπαδοί του Άγιου Θεού».

Τι ωραία θα ήταν, να πάρουμε κι εμείς το όνομα αυτό, που έχει την ίδια ρίζα με το όνομα του μεγάλου μας Αδελφού! (Ματθ. 12:50).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

1«Εκείνες τις μέρες, λοιπόν, παρουσιάζεται ο Ιωάννης ο Βαπτιστής κηρύττοντας στην έρημο της Ιουδαίας»

»Τις ημέρες εκείνες» που ο Θεός είχε καθορισμένα για την έναρξη του ευαγγελίου, εμφανίζεται ο Ιωάννης ο Βαπτιστής. Τότε που οι άνθρωποι αναπαύονταν με τη συνείδηση ότι οι σχέσεις τους με το Θεό ήταν τέλειες, τότε που ακολουθούσαν την τυπική συνήθεια λατρείας που, ή οι άλλοι τους είχαν υποδείξει, ή που μόνοι τους είχαν χαράξει και κολακεύονταν ότι όλα πήγαιναν καλά, τότε, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής αρχίζει το κήρυγμά του στην έρημο της Ιουδαίας. Εκεί στην έρημο, που οι άνθρωποι έχουν την εσφαλμένη αντίληψη, ότι όσο πιο κοντά ζουν στη φύση, τόσο πιο κοντά βρίσκονται στο Θεό.

2«και λέγοντας: “Μετανοείτε, γιατί πλησίασε η βασιλεία των ουρανών”»

Εκεί αρχίζει το κήρυγμά του, «Μετανοείτε, γιατί πλησίασε η βασιλεία των ουρανών». Έρχεται να ξυπνήσει τον άνθρωπο από τη ρουτίνα που του έχει γίνει δεύτερη φύση και να τον φέρει στη συναίσθηση της αμαρτωλότητάς του. Να του πει πως το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνει, είναι να μετανοήσει. Ν’ αλλάξει τρόπο ζωής. Να προετοιμάσει τον εαυτό του για τη διδασκαλία του ευαγγελίου που θ’ ακολουθήσει.

3«Γιατί αυτός είναι εκείνος τον οποίο εννοούσε ο προφήτης Ησαΐας, όταν έλεγε: “Φωνή κάποιου που φωνάζει μέσα στην έρημο: Ετοιμάστε το δρόμο του Κυρίου, ίσια κάντε τα μονοπάτια του”»

Ο Βαπτιστής που όπως είπε ο Κύριός μας, ήταν ο μεγαλύτερος άνθρωπος που είχε γεννηθεί από γυναίκα (Λουκάς 7:28), έρχεται ταπεινά και μας λέει ότι, αυτός ο ίδιος δεν είναι παρά μια φωνή που φωνάζει δυνατά, αλλά ο Κύριος μας που ακολουθεί, είναι ο Ομιλητής, είναι ο Λόγος που διδάσκει.

4«Αυτός, λοιπόν, ο Ιωάννης ντυνόταν μ’ ένα ρούχο φτιαγμένο από τρίχες καμήλας και φορούσε μια δερμάτινη ζώνη στη μέση του, και η τροφή του ήταν ακρίδες και μέλι άγριο»

Δεν τον απασχολούν οι τροφές και το ντύσιμο. Αυτό δείχνει απομάκρυνση (νηστεία) απ’ όλα αυτά, που μπορούν να αποσπάσουν την προσοχή του, η οποία είναι δοσμένη στα πνευματικά πράγματα. Πόσο διδακτικό για όλους μας!

5«Σ’ αυτόν πήγαιναν τον καιρό εκείνο οι κάτοικοι των Ιεροσολύμων καθώς και όλης της Ιουδαίας και όλης της περιοχής του Ιορδάνη»

«Πλήθη εξήρχοντο από τα Ιεροσόλυμα, όλη την Ιουδαία και περίχωρα» να τον ακούσουν. Αν πραγματικά θέλουμε ν’ ακούσουμε τη φωνή του Θεού, τότε, πρέπει να βγούμε έξω από τους συνωστισμούς και τις συνήθειες που μας κρατούν δέσμιους.

6«και βαπτίζονταν απ’ αυτόν στον Ιορδάνη ποταμό, αφού εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους»

Τους βαπτίζει, αφού εξομολογούνται τις αμαρτίες τους. Πρώτα φέρνει τον άνθρωπο στη συναίσθηση της αμαρτίας, την οποία πρέπει από μόνος του να δει και να ομολογήσει και έπειτα τον βαπτίζει. Ταυτόχρονα, τους συνιστά Εκείνον που έχει τη δύναμη να τους βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο

(εδαφ. 11). «Σ' εκείνον που έχει τη δύναμη να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας και να μας καθαρίσει από κάθε αδικία» (Α' Ιωαν. 1:9).

7«Κι όταν είδε να έρχονται πολλοί από τους Φαρισαίους και από τους Σαδουκαίους για το βάπτισμα που αυτός έκανε, τους είπε: “Γεννήματα φαρμακερών φιδιών, ποιος σας υπέδειξε να αποφύγετε τη μελλούμενη οργή;»

Όταν ο Βαπτιστής είδε τους Φαρισαίους και Σαδουκαίους να έρχονται στο βάπτισμά του, δεν τους καλωσορίζει με τους «τίτλους» που εκείνοι ήταν συνηθισμένοι να καλωσορίζονται, αλλά τους ονομάζει «γενεά φιδιών».

«Ποιος σας υπέδειξε ν' αποφύγετε τη μέλλουσα οργή;». Ασφαλώς ο Θεός, που ενδιαφέρεται για τη σωτηρία όλων μας. Καλό θα ήταν να προειδοποιήσουμε κι εμείς όλους εκείνους που φέρνουν «τίτλους» και που έχουν καλή γνώμη για τον εαυτό τους, ότι «τους περιμένει θεία οργή».

8«Κάντε λοιπόν καρπό τέτοιο που ν' αξίζει στη μετάνοια»

Πρέπει να φέρετε καρπό άξιον μετάνοιας.

9«και μη ξεγελαστείτε λέγοντας μέσα σας: Τον Αβραάμ έχουμε Πατέρα, γιατί σας λέω πως ο Θεός έχει τη δύναμη από τούτες εδώ τις πέτρες να δημιουργήσει παιδιά στον Αβραάμ»

Μην επαναπαύεστε με τη σκέψη ότι είστε παιδιά του Αβραάμ ή εγγόνια του Χρυσόστομου. Γιατί ούτε οι σχέσεις μας με ανθρώπους, ούτε η συγγένειά μας, μας σώζει (Ιωαν. 1:13). Μόνο μια συντριμμένη καρδιά. Ο Θεός που έκανε ανθρώπους από χώμα, μπορεί να εγείρει παιδιά πίστης από πέτρες, αν θέλει.

10«Άλλωστε και το τσεκούρι βρίσκεται κιόλας δίπλα στη ρίζα των δέντρων. Έτσι λοιπόν, κάθε δέντρο που δεν παράγει καρπό κόβεται σύρριζα και πετιέται στη φωτιά»

Προσέξτε, γιατί το τσεκούρι είναι κοντά στη ρίζα. Αυτή είναι η τελευταία προειδοποίηση. Είστε σημαδεμένοι σαν τα δέντρα στο δάσος. «Αν δε μετανοείτε θα ριφθείτε στην άσβεστη φωτιά». Αν το δέντρο δε μας δώσει καρπό, τότε θα κοπεί για καυσόξυλα.

11«Κι εγώ, βέβαια, σας βαπτίζω με νερό για μετάνοια, εκείνος όμως που έρχεται κατόπι μου, είναι ισχυρότερός μου και δεν είμαι άξιος εγώ ούτε τα σανδάλιά του να κρατήσω. Αυτός θα σας βαπτίσει με Άγιο Πνεύμα και φωτιά»

Εγώ μόνο με νερό, μπορώ να σας βαπτίσω, αλλά Εκείνος που έρχεται πίσω μου και είναι ισχυρότερος από μένα, Εκείνος μπορεί να σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και με φωτιά. Ο Ιωάννης που ήταν ο μεγαλύτερος άνθρωπος που είχε γεννηθεί από γυναίκα, μας λέει ότι ο ίδιος δεν ήταν, παρά ένας υπηρέτης που μπορούσε να βαπτίσει μόνο με νερό. Και αμέσως σπεύδει να μας συστήσει Εκείνον που έχει τη δύναμη να συγχωρεί τις αμαρτίες και μια μέρα να κρίνει τον κόσμο. Ας δώσουμε λίγη προσοχή: «Εκείνος μπορεί να σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και φωτιά». Θα βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο, μόνο εκείνους από εσάς, που θα πάτε κοντά του μετανοημένοι, και θα του ζητήσετε έλεος. Και με φωτιά θα βαπτίσει όλους τους αμετανόητους. Ο Ιωάννης εδώ δίνει τη μεγαλύτερη έμφαση για τη θεότητα του Κυρίου μας και κατηγορηματικά δηλώνει ότι μόνο ο Χριστός έχει τη δύναμη να βαπτίζει με Πνεύμα Άγιο. Επίσης, αδίστακτα ο Πέτρος κηρύττει ότι ήταν ο Χριστός που έκχυσε το Άγιο Του Πνεύμα την ημέρα της Πεντησκοστής (Πραξ. 2:33)

Σκεφτείτε πόσο αφελής είναι κανείς να πιστεύει ότι ένα από τα δημιουργήματα του Θεού, μπορεί να βαπτίζει σε Πνεύμα Άγιο. Ότι μπορεί να κάνει το έργο, που μόνο ο Θεός μπορεί να κάνει.

Η συγχώρεση των αμαρτιών μας, δεν είναι το μόνο αναγκαίο πράγμα για τη σωτηρία. Υπάρχει ακόμα και ένα άλλο πράγμα, πολύ αναγκαίο, και αυτό είναι το βάπτισμα της καρδιάς μας με το Άγιο Πνεύμα. Δεν πρέπει να είναι μόνο το έργο του Χριστού για εμάς, αλλά το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα μας. Δεν πρέπει να είναι μόνο ένας τίτλος για τον ουρανό, εξαγορασμένος για μας με το Αίμα του Χριστού, αλλά μια προετοιμασία για τον ουρανό, κατεργασμένη μέσα μας με το Πνεύμα του

Χριστού. Γι' αυτό δεν πρέπει να επαναπαυόμαστε, μέχρι τότε που θα πάρουμε τη γεύση του βαπτίσματος μας, μέσα στο Πνεύμα Του.

Καλό, το φύλλο πορείας, είπε κάποτε ένας αξιωματικός σ' ένα στρατιώτη, αλλά είναι ανάγκη να πάρει τη σφραγίδα του «εκδότη».

12«Κι έχει στο χέρι του το λιχνιστήρι του και θα καθαρίσει τελείως το αλώνι του και θα συνάξει το σιτάρι του στην αποθήκη, ενώ το άχυρο θα το κατακάψει με φωτιά που δε σβήνει”»

Μέσα στο αλώνι, μέσα στην ορατή εκκλησία του Κυρίου, το σιτάρι είναι ανακατεμένο με το άχυρο. Θα μαζέψει στη σιταποθήκη Του τον καρπό και το άχυρο θα το κάψει με έσβεστη φωτιά. Η σιταποθήκη είναι ο Ουρανός και η φωτιά η αιώνια κόλαση.

13«Τότε έρχεται ο Ιησούς από τη Γαλιλαία στον Ιορδάνη, εκεί που ήταν ο Ιωάννης, για να βαπτιστεί απ' αυτόν»

Ο Κύριός μας έρχεται να βαπτιστεί από τον Ιωάννη. Πρέπει να αναγνωριστεί μεταξύ των αμαρτωλών για τους οποίους θα δώσει τη ζωή Του. «Εκείνος που δεν εγνώρισε αμαρτία γίνεται για μας αμαρτία για να γίνουμε εμείς δι' Αυτού δικαιοσύνη Θεού» (Β' Κορ. 5:21).

14«Μα ο Ιωάννης τον εμπόδιζε λέγοντας: “Εγώ έχω ανάγκη να βαπτιστώ από σένα κι εσύ έρχεσαι σ' εμένα;”»

Ο Ιωάννης Τον εμποδίζει, γιατί ο ίδιος αισθάνεται την ανάγκη να βαπτιστεί από τον Ιησού.

15«Του αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς: “Μήν επιμένεις τώρα, γιατί το σωστό για μας είναι με τον τρόπο αυτό να εκπληρώσουμε όλο το νόμο”. Τότε σταμάτησε να τον εμποδίζει»

Τότε ο Κύριος του απαντά, ότι πρέπει να αφήσει αυτά κατά μέρος, γιατί «πρέπει να εκπληρώσει κάθε απαίτηση του Θείου νόμου για χάρη των αμαρτωλών». Έτσι ο αναμάρτητος έρχεται να πάρει υπεύθυνα όλες τις παραβάσεις μας και ν' ακυρώσει το χρεωστικό μας έγγραφο, με τις διατάξεις του που ήταν εναντίον μας. Γίνεται ο αφερέγγυος εγγυητής μας, πληρώνοντας τις αμαρτίες μας με τη θυσία Του επάνω στο σταυρό.

Ο Τριαδικός Θεός ανάμεσά μας

16«Βαφτίστηκε λοιπόν ο Ιησούς και βγήκε αμέσως από το νερό. Ξαφνικά τότε, οι ουρανοί ανοίχτηκαν γι' αυτόν και είδε το Πνεύμα του Θεού να κατεβαίνει σαν περιστέρι και να έρχεται πάνω του. 17Κι ακούστηκε μια φωνή από τους ουρανούς, που έλεγε: “Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός, μέσω του οποίου εκδήλωσα την εύνοιά μου!”»

Η επιθυμία και το κλάμα των ανθρώπων που για αιώνες ζητούσαν από το Θεό: «Γύρισε Κύριε έως πότε και γίνε ίλεως (εύσπλαχνος) στους δούλους σου» (Ψαλμός 90:13) και «είθε να έσχιζες τους ουρανούς, να κατέβαινες, να διελύοντο τα όρη στην παρουσία σου» (Ησαίας 64:1), πραγματοποιήθηκε! Οι ουρανοί σκίστηκαν και το Πνεύμα έρχεται στη μορφή της ευγένειας και της αγάπης. Αυτό συμβολίζει το περιστέρι. Η φωνή του Θεού ακούγεται ολοκάθαρα: «Συ είσαι ο Γιος μου ο αγαπητός εις τον οποίον ευαρεστούμαι» (Μάρκος 1:11). Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός εις τον οποίον ευαρεστούμαι (εδάφιο 17). Η φωνή που ξεκάθαρα μας λέει από τον ουρανό: «Αυτός είναι ο μεσίτης- μεταξύ Θεού και ανθρώπων- που απόλυτα με ικανοποιεί, Αυτόν να ακούτε» (Μάρκος 9:7)

Έτσι ο αιώνιος Τριαδικός Θεός, που σε συνεργασία στην αρχή της δημιουργίας «έκανε τον άνθρωπο», έρεχεται ξανά με την έναρξη του ευαγγελίου- ο Αγαπών Πατέρας, ο Αγαπώμενος Γιος και ο συνδετικός κρίκος το Πνεύμα της Αγάπης, - το Άγιο Πνεύμα- «να σώσει τον άνθρωπο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

1«Τότε το Πνεύμα οδήγησε τον Ιησού στην έρημο για να υποβληθεί σε πειρασμό από το διάβολο. 2Κι αφού νήστεψε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες, κατόπιν πείνασε»

Όταν ο Κύριός μας βαπτίστηκε, οδηγείται στην έρημο. Εκεί και πριν ακόμα αρχίσει τη δημόσια διακονία Του, περνάει μια περίοδο δοκιμασίας από τον πειρασμό, για σαράντα μέρες. Αυτό δε γίνεται για να δει αν θ' αμαρτήσει, αλλά ν' αποδείξει ότι δεν μπορεί ν' αμαρτήσει.

Επειδή πολλές φορές η σκέψη μας πλανάται και μπορεί να έχουμε ερωτηματικά, γιατί ο Κύριος μας «επειράσθη», ή τι θα γινόταν αν ενέδιδε στον πειρασμό, θα ήθελα όπως πάντα να εξετάσουμε το θέμα αυτό, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Λόγος του Θεού.

Όταν ο Κύριος μας ήταν και είναι Άνθρωπος και Θεός, δεν είναι δύο πρόσωπα, αλλά ένα. Είναι Θεός ο Αιώνιος Γιος, που πήρε ανθρώπινη σάρκα να μας λυτρώσει από την αμαρτία. Δύο φύσεις, η Θεία και η Ανθρώπινη σ' ένα Πρόσωπο. Τώρα σαν Άνθρωπος εδώ στη γη, δεν μπορεί να ενεργεί χωριστά από τη θεότητα Του. Όπως ο Ήλιος δεν μπορεί να σκοτεινιάσει, έτσι και ο Κύριος μας δεν μπορεί να κάνει πράξεις που είναι αντίθετες με την άγια φύση Του, γιατί η αποστολή Του τότε, δε θα ήταν τίποτα άλλο από μια κωμωδία. Ο Ίδιος είναι Αναμάρτητος. «Δε γνώρισε αμαρτία» (΄Β Κορ. 5:21). «Δεν έκανε αμαρτία» (Ά Πέτρ. 2:22). «Δεν υπάρχει σ' Αυτόν αμαρτία» (Ά Ιωάνν. 3:5). «Είναι Άγιος από την ημέρα που γεννήθηκε» (Λουκ. 1:35). Έτσι μπορεί να επωμιστεί την ποινή τη δική μας, αφού (Ο Ίδιος) δεν είναι κάτω από την οργή του Θεού.

Αφού δοκιμάστηκε κι αποδείχτηκε Τέλειος σε όλα, αρχίζει τη δημόσια διακονία Του, συνοδευόμενος με σημεία και θαύματα, που δείχνουν καθαρά στον Ισραηλίτη τον υποσχόμενο Μεσσία.

3«Τον πλησίασε τότε αυτός που πειράζει και του είπε: “Αν είσαι Γιος του Θεού, πες να γίνουν ψωμιά αυτές εδώ οι πέτρες”. 4Αλλ' εκείνος του αποκρίθηκε: “Είναι γραμμένο πως: ο άνθρωπος δε θα ζει μόνο για το ψωμί, αλλά για να εφαρμόζει κάθε λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού”.

5Τότε τον φέρνει μαζί του ο διάβολος στην Άγια Πόλη, τον στήνει πάνω στο πτερύγιο του Ναού 6και του λέει: “Αν είσαι Γιος του Θεού πήδα κάτω, αφού είναι γραμμένο πως: Θα προστάξει τους αγγέλους του για σένα και θα σε σηκώσουν πάνω στα χέρια τους, για να μην τυχόν και σκοντάψει το πόδι σου σε πέτρα”. 7Ο Ιησούς του είπε: “Είναι επίσης γραμμένο πως: Δε θα προκαλέσεις τον Κύριο, το Θεό σου”.

8Ξανά ο διάβολος τον παίρνει μαζί του σ' ένα πολύ ψηλό βουνό και του δείχνει όλα τα βασίλεια του κόσμου και τη δόξα τους 9και του λέει: “Όλα αυτά σ' εσένα θα τα δώσω, αν πέσεις και με προσκυνήσεις”»

Μεταμφιεσμένος ο Σατανάς σε άγγελο φωτός (΄Β Κορ. 11:14), έρχεται να πειράξει τον Κύριο μας. Με τρία σοβαρά επιχειρήματα προσπαθεί να Τον φέρει να ενδώσει σε ό,τι αφορά το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα.

«Αν είσαι Παιδί του Θεού», τότε δεν πρέπει να στερείσαι την όρεξη (3) την επίδειξη (6) και τη δόξα (8). «Αν είσαι Παιδί του Θεού», είσαι και κληρονόμος των πάντων. Ο Κύριος όμως δεν κολακεύεται με ό,τι του σερβίρει ο εχθρός της ψυχής. Εξαρτώμενος από τη δύναμη και το θέλημα του Πατέρα που δεν παραβιάζει, αντιμετωπίζει τα πάντα με το πιο όμορφο όπλο, το Λόγο του Θεού. Δίνει τιμή στο Λόγο του Θεού και ταυτόχρονα, θέτει ένα θαυμαστό παράδειγμα για όλους τους Χριστιανούς. Σκεφτείτε, πως αν ο Σατανάς μπορεί να επιτεθεί στον Κύριό μας, πόσο πιο εύκολα μπορεί να επιτεθεί σε μας και να μας απογοητεύσει, αν δε στεκόμαστε σταθεροί στο Λόγο του Θεού. Γι' αυτό πρέπει να εξοικειωθούμε με το Λόγο του Θεού. Πρέπει να τον μελετάμε κάθε μέρα με πολλή

προσευχή. Επίσης να συγκρίνουμε με το Λόγο του Θεού ό,τι μας διδάσκουν. Ό,τι έρχεται σε αντίθεση, είναι του Σατανά. Όταν ξεφύγουμε έστω και λίγο, τότε δεν ακούμε το σταθμό της Φωνής του Θεού, αλλά μιας ξένης συχνότητας.

Ας μην ξεχνάμε, ότι «επειδή ο Ίδιος υπέφερε με όσα δοκιμάστηκε, είναι ικανός να βοηθήσει εκείνους που δοκιμάζονται»μ (Εβρ. 2:18). Έτσι μπορούμε να πάμε με πεποίθηση μπροστά στο θρόνο της χάρις Του και να λάβουμε έλεος και να βρούμε χάρη, όταν έχουμε ανάγκη για βοήθεια (Εβρ. 4:16).

10«Τότε λέει σ' αυτόν ο Ιησούς: “Φύγε Σατανά! Γιατί η Γραφή λέει: Τον Κύριο, το Θεό σου θα προσκυνήσεις και μόνο αυτόν θα λατρεύεις”»

Μέσα σ' όλη τη δοκιμασία και ταπείνωση που σαν άνθρωπος διέρχεται, δεν παύει να λατρεύει σε δημόσιο και κλειστό χώρο το Θεό και να συνιστά σε μας το ίδιο.

11«Τότε τον άφησε ο διάβολος, και ήρθαν άγγελοι κοντά του και τον υπηρετούσαν»

Ο Σατανάς αναχωρεί νικημένος. Οι προσπάθειές του απέβησαν μάταιες. Τότε άγγελοι ήρθαν και υπηρετούσαν τον Κύριό μας. Ένας μπορούσε να Τον υπηρετήσει, αλλά ήρθαν «πολλοί». Αυτό δείχνει την αγάπη και την ετοιμότητά τους να Τον υπηρετήσουν.

12«Στο μεταξύ άκουσε ο Ιησούς πως συνέλαβαν τον Ιωάννη και αναχώρησε στη Γαλιλαία»

Όταν ο Ιησούς άκουσε ότι ο Βαπτιστής κλείστηκε στη φυλακή, έφυγε για τη Γαλιλαία. Εκεί όχι μόνο είναι ασφαλέστερα για τον Κύριό μας, αλλά μπορεί ν' αρχίσει την οικοδομή της Εκκλησίας Του πάνω στα θεμέλια που είχε βάλει ο πρόδρομος (Μαρκ.1:14-15). Οι άνθρωποι εκεί ήταν σκληροί. Καμία καρδιά όμως δεν είναι τόσο σκληρή, που η γλυκιά φωνή του Κυρίου δεν μπορεί να μαλακώσει.

13 «Άφησε όμως τη Ναζαρέτ και ήρθε και εγκαταστάθηκε στην παράκτια Καπερναούμ, στην περιοχή του Ζαβουλών και του Νεφθαλείμ»

«Άφησε τη Ναζαρέτ», γιατί οι συμπατριώτες Του είχαν αποπειραθεί να Τον πετάξουν έξω από τον γκρεμό (Λουκ. 4:29), «και ήρθε στην Καπερναούμ», όπου οι άνθρωποι εκπλήσσονται από τη διδασκαλία Του που είχε δύναμη (Λουκ.4:32). Μια πόρτα έκλεισε, άλλη άνοιξε. Ο Λόγος Του δε γυρίζει άκαρπος (Ησα. 55:11).

Η Καπερναούμ ήταν η αφετηρία Του, από την οποία μπορούσε να κινείται και να διδάσκει στη γύρω περιοχή.

14«έτσι που να βρει την εκπλήρωσή της η προφητεία του προφήτη Ησαΐα, που λέει: 15“Στην πατρίδα του Ζαβουλών και στην πατρίδα του Νεφθαλείμ, πάνω στον παράκτιο δρόμο, πέρα από τον Ιορδάνη, στη Γαλιλαία που κατοικείται από εθνικούς, 16ο λαός που παρέμενε στο σκοτάδι είδε φως λαμπρό, και για κείνους που παρέμεναν σε τόπο και σκιά θανάτου, φως ανέτειλε γι' αυτούς”»

Εδώ εκπληρώνεται ακόμα ένα κομμάτι της Γραφής που αναφέρεται στο 9:12 του Ησαΐα. «...ο λαός που κάθεται στο σκοτάδι είδε φως». Μακριά απ' το ευαγγέλιο ζούμε στο σκοτάδι. Μια ακτίνα Του, είπε κάποιος, μπορεί να ξεδιαλύνει πολλά σκοτάδια. Σκεφτείτε όταν το φως Του έρθει μέσα μας, πόσο μπορεί να φωτιστεί η σκοτεινή ψυχή μας.

17«Από τότε άρχισε ο Ιησούς να κηρύττει και να λέει: “Μετανοείτε, γιατί έχει φτάσει η βασιλεία των ουρανών”»

Η διδασκαλία Του αρχίζει με τη βαρυσήμαντη εκείνη έκφραση που μεταχειριζόταν ο πρόδρομος: «Μετανοείτε γιατί πλησίασε η βασιλεία των ουρανών». Μ' άλλα λόγια, η αιτία είναι ακόμα η ίδια, με τη διαφορά, ότι τώρα η ευκαιρία της σωτηρίας είναι πιο κοντά.

18«Περπατώντας λοιπόν κοντά στη λίμνη της Γαλιλαίας είδε δύο αδελφούς, το Σίμωνα, που τον αποκαλούσαν Πέτρο, και τον αδελφό του τον Ανδρέα να ρίχνουν δίχτυ στη λίμνη, γιατί ήταν

ψαράδες. 19Και τους λέει: “Ακολουθήστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων”. 20Κι εκείνοι εγκαταλείποντας αμέσως τα δίχτυα τον ακολούθησαν.

21Προχωρώντας κατόπιν πιο πέρα, είδε άλλους δύο αδελφούς, τον Ιάκωβο το γιο του Ζεβεδαίου και τον αδελφό του τον Ιωάννη, μέσα στη βάρκα μαζί με το Ζεβεδαίο τον πατέρα τους να ετοιμάζουν τα δίχτυα, και τους κάλεσε. 22Κι εκείνοι εγκαταλείποντας αμέσως τη βάρκα τους και τον πατέρα τους τον ακολούθησαν»

Ο Κύριός μας αρχίζει να συγκεντρώνει τους μαθητές Του. Αρχίζει τα θεμέλια της οικοδομής της Βασιλείας του Θεού. Οι άνθρωποι που καλεί είναι απλοί και χωρίς καμιά θεολογική μόρφωση. Πρέπει πρώτα να διδαχτούν κι έπειτα να διδάξουν. Ο καλός ακροατής είναι και καλός ομιλητής. Καλεί:

Το Σίμωνα, που τον ονόμασε Πέτρο και του οποίου η διακονία ήταν ειδικά για στον Εβραίο, αλλά ο Θεός τον οδήγησε και άνοιξε την πόρτα της πίστης και στον Εθνικό, αρχίζοντας απ’ το σπίτι του Κορνηλίου (Πραξ.10).

Τον Ανδρέα, που ήταν αδερφός του Πέτρου και σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Ιωάννης 1:40-42, αυτός βρήκε πρώτα τον Ιησού κι έτρεξε στον Πέτρο και του είπε: «Βρήκαμε το Μεσσία», που σημαίνει Χριστός. Πόσο όμορφο να φέρουμε κι εμείς μια ψυχούλα στο Χριστό!

Τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, που μαζί με τον Πέτρο τους ονόμασε παιδιά της «βροντής». Ο Κύριός μας τους έδινε τα ονόματα, σύμφωνα με το έργο που ο καθένας τους θα έκανε στις δύσκολες μέρες που θ’ ακολουθούσαν. Ο Ιάκωβος είναι και ο πρώτος, που με το αίμα του επισφραγίζει τη διακονία του στο έργο του Κυρίου μας, ενώ ο αδερφός του Ιωάννης, ήταν ο τελευταίος που πέθανε από φυσικό θάνατο στην Έφεσο. Ο Ιωάννης έγραψε το τέταρτο ευαγγέλιο, τις τρεις επιστολές και την Αποκάλυψη.

«Ακολουθείστε με και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». Ο Κύριός μας είχε μιλήσει στον Ιερεμία 16:16: «Ιδού θέλω αποστείλει πολλούς αλιείς και θέλουσιν αλιεύσει αυτούς». Επίσης και ο Αμώς στο κεφάλαιο 4:2, αναφέρει «Θα σας πιάσω με άγκιστρα και τους απογόνους σας με καμάκια αλιευτικά».

Οι μαθητές θα πρέπει να Τον γνώριζαν ή να Τον είχαν ακούσει ή και συνομιλήσει μαζί Του, λίγο πριν τους καλέσει να Τον ακολουθήσουν. Έτσι όταν τους κάλεσε, εγκατέλειψαν «αμέσως» τα πάντα. Εγκατέλειψαν τις οικογένειές τους κι αυτούς ακόμα τους μισθωτούς που εργάζονταν μαζί. Το ψάρεμα δεν είναι μόνο επάγγελμα, αλλά και ψυχαγωγία. Με προθυμία λοιπόν τα εγκατέλειψαν όλα και Τον ακολούθησαν να γίνουν ψαράδες ανθρώπων. Μα και τι ψαράδες! Όταν δεν ψαρεύουν (18) επισκευάζουν τα δίχτυα τους (21). Όταν δεν κηρύττουν (δεν ψαρεύουν), μελετούν το Λόγο και προσεύχονται (μαντάρουν τα δίχτυα τους).

23«Έτσι, περιόδευε ο Ιησούς όλη τη Γαλιλαία διδάσκοντας στις συναγωγές τους και κηρύττοντας το Ευαγγέλιο της βασιλείας και θεραπεύοντας κάθε είδους αρρώστια και κάθε είδους πάθηση στο λαό. 24Και η φήμη του διαδόθηκε σ’ όλη τη Συρία, έτσι ώστε έφεραν όλους εκείνους που δεν ήταν καλά στην υγεία τους και υπέφεραν από διάφορες αρρώστιες και βάσανα: και δαιμονισμένους, και επιληπτικούς και παράλυτους, τους οποίους και θεράπευσε. 25Έτσι, τον ακολούθησαν πολλά πλήθη από τη Γαλιλαία και τη Δεκάπολη και τα Ιεροσόλυμα και την Ιουδαία και πέρα από τον Ιορδάνη»

Κηρύττει στις συναγωγές το ευαγγέλιο (Καλά Νέα). Νέα αλήθειας, ειρήνης, ελπίδας, σωτηρίας, αθανασίας και θεραπεύει κάθε αρρώστια και κάθε αδυναμία. Όλ’ αυτά τα θαύματα, έρχονται να μας διδάξουν τη δύναμη του Κυρίου μας. Αυτός που μπορούσε να θεραπεύσει τους ανθρώπους με το να τους αγγίζει και να βγάλει τα δαιμόνια μ’ ένα λόγο Του, είναι ικανός να θεραπεύσει και να σώσει κάθε ψυχή που έρχεται στο Θεό διά του Ιησού Χριστού. Είναι Παντοδύναμος. Δεν υπάρχει

καμιά σπασμένη καρδιά, καμιά πληγωμένη συνείδηση, καμιά επιδημία που να μην μπορεί να θεραπεύσει. Αρκεί να Του εμπιστευτούμε τον εαυτό μας. Τ' αυτιά Του είναι πάντα ανοιχτά, ν' ακούσει τις ικεσίες μας και τα χέρια Του αρκετά μακριά, να τ' απλώσει, να μας αγγίξει και να μας θεραπεύσει (Ησα.59:1). Είναι ο Ίδιος χθες, σήμερα και στους αιώνες (Εβρ. 13:8).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

1«Όταν είδε τα πλήθη ανέβηκε στο βουνό και, αφού κάθισε, τον πλησίασαν οι μαθητές του»
Όταν ο Κύριός μας, είδε ότι το ενδιαφέρον των ανθρώπων για τη διδασκαλία Του είχε απλωθεί, βρίσκει σαν το πιο κατάλληλο μέρος για το μεγάλο ακροατήριο Του, ένα απ' τα βουνά της Γαλιλαίας.

2«Τότε άνοιξε το στόμα του και άρχισε να τους διδάσκει λέγοντας»

Εκεί αρχίζει την «επί του Όρους Ομιλία Του», της οποίας σκοπός είναι, να καταρτίσει τη ζωή όλων εκείνων που θα ομολογήσουν ότι είναι μαθητές Του. Τα μέτρα Του, αντίθετα από το μέτρο των ανθρώπων. «Ευλογημένους» ονομάζει όλους εκείνους, που εμείς περιφρονούμε. Αναφέρεται στην ένδοξη και μελλοντική ανταμοιβή, που περιμένει όλους όσοι καλούνται «ευλογημένοι» στα εδάφια 3-12 και ταυτόχρονα αυξάνει τον πόθο μας για τον ουρανό. Επίσης μας θυμίζει, ότι παρόλο που είμαστε πολίτες του Ουρανού, δεν παύουν οι ευθύνες μας εδώ στη γη για τη ζωή μας και τη ζωή των συνανθρώπων μας

3«Μακάριοι όσοι νιώθουν την πνευματική τους φτώχεια, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών»

Ευλογημένοι είναι όλοι εκείνοι, που αναγνωρίζουν την πνευματική τους φτώχεια, που ομολογούν τη χαμένη κι αμαρτωλή κατάστασή τους και που έχουν μάθει να εξαρτώνται από τη θεία χάρη.

4«Μακάριοι εκείνοι που πενθούν, γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν»

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι που πενθούν και θλίβονται για τη φοβερή αρρώστια της αμαρτίας που μας δέρνει. Ευλογημένοι όλοι εκείνοι, που με συντριμμένη καρδιά, ζουν τη ζωή της μετάνοιας και πενθούν για τις ψυχές που χάνονται γύρω μας.

5«Μακάριοι οι πράοι, γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τη γη»

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι, που υποτάσσονται στο Πνεύμα του Θεού και είναι ήπιοι κι ευγενικοί απέναντι στους συνανθρώπους τους. Ευλογημένοι, γιατί δέχονται τα χτυπήματα και τις προκλήσεις των άλλων με υπομονή και συγχωρητικότητα. Ευλογημένοι, γιατί είναι κάτοχοι της ψυχής τους και όχι ο εχθρός.

6«Μακάριοι όσοι πεινούν και διψούν για τη δικαιοσύνη, γιατί αυτοί θα χορτάσουν»

Μια τέτοια πείνα και δίψα είναι η ένδειξη της καινούργιας ζωής μας στο Χριστό. Ο άνθρωπος χρειάζεται διαρκώς την προμήθεια εκείνη της ικανοποίησης. Μόνο από το Χριστό μπορεί να την πάρει.

7«Μακάριοι οι ελεήμονες, γιατί αυτοί θα ελεηθούν»

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι, που είναι γεμάτοι από συμπόνια για την υποφορά των άλλων. Ευλογημένοι, γιατί με τα καλά τους έργα ελαφρύνουν το βάρος των άλλων.

«...Ο γέρος ελέοντας πάλι

καθώς τον ελεούσαν άλλοι...»

8 «Μακάριοι οι καθαροί στην καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το Θεό»

Ο άνθρωπος κοιτάζει στην εξωτερική εμφάνιση, αλλά ο Θεός κοιτάζει την καρδιά του ανθρώπου. Ο άνθρωπος πρέπει να διατηρεί αμόλυντα το σώμα και την ψυχή του. Πρέπει ν' αγωνίζεται διαρκώς για να φτάσει στην αγιότητα. Εκεί που η ψυχή του θα πάρει την ικανοποίηση που περιμένει με το να δει το Θεό.

9«Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, γιατί αυτοί θα ονομαστούν γιοι του Θεού»

Ευλογημένοι είναι εκείνοι, που εργάζονται ακούραστα να φέρουν το «επί γης ειρήνη» μήνυμα του Θεού στον άνθρωπο. Χρειαζόμαστε ειρήνη από το Θεό και ειρήνη με το Θεό. Τότε θα έχουμε ειρήνη μεταξύ μας.

10«Μακάριοι όσοι διώκονται επειδή εφαρμόζουν τη δικαιοσύνη, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών. 11"Μακάριοι είστε όταν σας προσβάλουν και σας κατατρέξουν και πουν, ψευδόμενοι, κάθε είδους κακόβουλο λόγο εναντίον σας, επειδή είστε δικοί μου»

Ευλογημένοι όλοι εκείνοι, τους οποίους οι άνθρωποι περιγελούν και κακομεταχειρίζονται, γιατί η ζωή τους είναι πραγματικά χριστιανική. Ευλογημένοι, γιατί πίνουν απ' το ποτήρι που ήπια και ο Κύριός μας. Ευλογημένοι, γιατί Τον ομολογούν μπροστά στους ανθρώπους κι Αυτός θα τους ομολογήσει μπροστά στον Πατέρα Του τον Ουράνιο. Ευλογημένοι, γιατί η βασιλεία των ουρανών είναι δική τους!

12«Να χαίρεστε και να αγάλλεστε, γιατί θα είναι πολύς ο μισθός σας στους ουρανούς. Άλλωστε έτσι κατέτρεξαν τους προφήτες που έζησαν πριν από σας»

Χαρά και αγαλλίαση πρέπει να νιώθει ο Χριστιανός, για το αιώνιο βάρος δόξας που τον περιμένει (΄ Β Κορ. 4:17)

13«Εσείς είστε το αλάτι της γης. Κι αν το αλάτι χάσει τις ιδιότητές του με τι θα αλατιστεί; Σε τίποτε δε χρησιμεύει πια και δεν απομένει παρά να πεταχτεί έξω και να καταπατιέται από τους ανθρώπους»

Τι όμορφη παραβολή! Το αλάτι έχει την ιδιότητα να καθαρίζει, να νοστιμίζει και να διατηρεί. Έτσι ο Χριστιανός με τη θεία χάρη, πρέπει να διατηρήσει και να διαβιβάσει τη νοστιμιά εκείνη της γνώσης του Ευαγγελίου που του εμπιστεύτηκε ο Θεός. Όταν χάσει τη γεύση του, χάνει τη θεία χάρη και είναι ανάρμοστος σε κοινωνία με το Θεό και την υπηρεσία Του.

14«"Εσείς είστε το φως του κόσμου. Δεν είναι δυνατόν να κρυφτεί μια πόλη που είναι χτισμένη πάνω σε βουνό. 15Ούτε και θέτουν κάτω από το μόδι ένα λυχνάρι, όταν το ανάψουν, αλλά το θέτουν στο λυχνοστάτη και φέγγει σε όλους εκείνους που είναι μέσα στο σπίτι. 16Έτσι να λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, ώστε να δουν τα καλά σας έργα και να δοξάσουν τον ουράνιο Πατέρα σας»

Διπλό το έργο που κάνει το φως. Και φαίνεται και φωτίζει. Ο Κύριος εμπιστεύτηκε κι εμπιστεύεται το θείο φως στα παιδιά Του, που η ζωή τους πρέπει να λάμπει κατά τέτοιο τρόπο, που οι ίδιοι να είναι το παράδειγμα κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

«Σεις είσθε το φως του κόσμου». Αν το θεμέλιο της ζωής μας είναι οικοδομημένο πάνω στη Βίβλο που είναι γεμάτη φως, τότε η πρόσοψη της οικοδομής μας θα λάμπει και θα δίνει φως στους ανθρώπους γύρω της να δοξάζουν το Θεό.

Ο Χριστός, το φεγγάρι και ο άνθρωπος

Τι είναι εκείνο που σε κάνει
Να θαυμάζεις το φεγγάρι
Και η σκέψη να σε φέρνει
Έξω στ' ουρανού τη φτέρνη;

Αν το φως του το κρατούσε
Θα 'ταν κάτι απατηλό,
να κοιτάμε τη θωριά του
εκεί ψηλά στον ουρανό.

Τι αφίλαυτο που είναι
φως να παίρνει από τον ήλιο
και να σπάζει το σκοτάδι
δίνοντας, όλο τα' αντήλιο!!

Φως, μπορείς κι εσύ να πάρεις
δωρεάν απ' το Χριστό μας, και να δίνεις και σε άλλους
όπως κάνει το φεγγάρι κι ο καλός
Δημιουργός μας.

17«Μη νομίζετε ότι ήρθα να καταργήσω το νόμο ή τους προφήτες. Δεν ήρθα να καταργήσω, αλλά να εκπληρώσω. 18Γιατί, σας βεβαιώνω πως μέχρι που να αφανιστούν ο ουρανός και η γη, ούτε ένα γιώτα ούτε ένας τόνος δεν πρόκειται να καταργηθεί από το νόμο, ώσπου να πραγματοποιηθούν όλα»

Κατηγορηματικά ο Κύριος μας διακηρύττει, ότι δεν πρέπει να καταργούμε την Παλαιά Διαθήκη που αποτελείται από το νόμο και τους προφήτες, ούτε στο ελάχιστο (Ης 42:21). Με το σταυρικό Του θάνατο, εκπληρώνει όλα τα αιτήματα του νόμου, του οποίου το τέλος είναι ο Χριστός (Ρωμ. 10:4) και με το πνεύμα Του εκπληρώνει την απαίτηση του νόμου για μας τους πιστούς, που δεν είμαστε κάτω απ' την εξουσία της σάρκας, αλλά κάτω από την οδηγία του Πνεύματος (Ρωμ. 8:4). Ούτε το πιο μικρό στίγμα δεν μπορούμε να καταργήσουμε. Αυτό δείχνει την Τελειότητα της Αγίας Γραφής.

19«Όποιος, λοιπόν, αθετήσει έστω και μια από τις πιο μικρές τούτες εντολές και διδάξει τους άλλους να κάνουν το ίδιο, αυτός θα ονομαστεί πολύ μικρός στη βασιλεία των ουρανών. Όποιος όμως τις εφαρμόσει και τις διδάξει, αυτός θα ονομαστεί μεγάλος στη βασιλεία των ουρανών»

Εκείνος που θα παραβεί την πιο μικρή εντολή, δεν κάνει τίποτα άλλο από το να οδηγεί τον άνθρωπο στην απροσεξία και παράβλεψη των υποχρεώσεων του απέναντι στο Θεό. Ένας τέτοιος δεν είναι άξιος να μπει στη Βασιλεία του Θεού.

20«Γιατί, σας λέω πως, αν η δικαιοσύνη σας δεν ξεπεράσει κατά πολύ τη δικαιοσύνη των δασκάλων του νόμου και των Φαρισαίων, δε θα μπείτε στη βασιλεία των ουρανών»

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι είχαν στήσει ένα δικό τους τρόπο δικαίωσης. Δεν υποτάχτηκαν στη δικαίωση που προέρχεται από το Θεό (Ρωμ. 10:3), ο Οποίος ήρθε να δώσει στις παλαιές διατάξεις Του, ένα βαθύτερο νόημα και να επιβάλλει τον ηθικό νόμο της αγιότητάς Του, όχι στις εξωτερικές πράξεις, αλλά στα απώτερα εσωτερικά βάθη της ανθρώπινης καρδιάς.

21«Ακούσατε πως δόθηκε στους αρχαίους η εντολή: Να μη διαπράξεις φόνο — συνεπώς, όποιος διαπράξει φόνο θα κηρυχτεί ένοχος στην Κρίση»

Οι Εβραίοι πίστευαν, ότι ο νόμος της έκτης εντολής αναφερόταν στην «πράξη» του φόνου και ότι έτσι τηρούσαν άξια την εντολή αυτή, απέναντι στο Θεό.

22«Εγώ όμως σας λέω, πως ο καθένας που οργίζεται αδικαιολόγητα κατά του αδελφού του, θα κηρυχτεί ένοχος στην Κρίση. Και όποιος αποκαλέσει ηλίθιο τον αδελφό του, θα κηρυχτεί ένοχος στο Δικαστήριο. Και όποιος τον πει βλάκα, θα κηρυχτεί ένοχος για τη γέεννα της φωτιάς»

Εδώ ο Κύριος μας προχωρεί βαθύτερα κι ερμηνεύει, ότι οι απαιτήσεις του νόμου της έκτης εντολής καταδικάζουν σαν βασικό λάθος, κάθε ξέσπασμα θυμού και παράφορης γλώσσας. Αναφέρει τις προσφωνήσεις που ο άνθρωπος συχνά και χωρίς αιτία μεταχειρίζεται: «Ρακά = κούφιε, βλάκα ή Μωρέ» και την ποινή που τον περιμένει.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι ο άνθρωπος έχει πάντα κάτι το καλό μέσα του και ότι πάνω σ' αυτό, πρέπει να τον βοηθήσουμε να οικοδομηθεί. Όπως ο Κύριος μας παρα βλέπει τις ατέλειές μας και μας δείχνει αγάπη, έτσι πρέπει κι εμείς οι Χριστιανοί, να παρα βλέπουμε τις ατέλειες των άλλων και να τους περιβάλλουμε με αγάπη.

23«Συνεπώς, αν προσφέρεις το δώρο σου στο θυσιαστήριο, κι εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι σε βάρος σου, 24άφησέ το εκεί το δώρο σου, μπροστά στο θυσιαστήριο, και πήγαινε πρώτα να συμφιλιωθείς με τον αδελφό σου και τότε μόνο να έρθεις να προσφέρεις το δώρο σου»

Η αμαρτία χτυπά ασταμάτητα σαν τον παλμό και δεν πεθαίνει ποτέ. Όσο εμείς της επιτρέπουμε να μένει μέσα μας, τόσο χειροτερεύει. Γι' αυτό ο άνθρωπος, πριν έρθει να εκτελέσει τα θρησκευτικά του καθήκοντα, πρέπει να ζητήσει συγχώρεση απ' το Θεό και να συμφιλιωθεί με το συνάνθρωπό του. Τότε μόνο ο Θεός ακούει τις προσευχές του και δέχεται τη θυσία του.

25«Βιάσου να δείξεις καλές διαθέσεις στον αντίδικό σου όσο ακόμα βρίσκεσαι μαζί του στο δρόμο, για να μη σε παραδώσει ο αντίδικός σου στο δικαστή και ο δικαστής σε παραδώσει στο δεσμοφύλακα και ριχτείς στη φυλακή. 26Σε βεβαιώνω πως δε θα βγεις από εκεί μέχρι που να ξεπληρώσεις και την τελευταία δεκάρα»

Ο χριστιανός πρέπει να μάθει να συγχωρεί, αν θέλει να συγχωρείται. Έτσι πρέπει να δείξει τη συμφιλιωτική του διάθεση στον αντίδικό του, πριν τον παραδώσει στον κριτή και ο κριτής στο δεσμοφύλακα και τον ρίξουν στη φυλακή. «Στο δρόμο πρέπει να συμφιλιωθείς με τον αντίδικό σου». Όσο είμαστε ακόμα στο δρόμο αυτής εδώ της ζωής, πρέπει να συμφιλιθούμε με το Θεό διά του Ιησού Χριστού. Ο Αντίδικος όλων των αμαρτωλών είναι ο Θεός και η φυλακή είναι η Κόλαση. Εκεί οι αμαρτωλοί θα παραμείνουν αιώνια, μέχρι που θα πληρωθεί και η τελευταία δραχμή.

27«Ακούσατε πως δόθηκε στους αρχαίους η εντολή: Μη μοιχέψεις»

Πολλοί ίσως, πίστεψαν ότι τήρησαν κι αυτή εδώ την έβδομη εντολή του νόμου, χωρίς να διαπράξουν μοιχεία.

28«Εγώ όμως σας λέω πως, όποιος κοιτάει γυναίκα παρακινούμενος από σαρκική επιθυμία, έχει κιόλας διαπράξει μοιχεία μαζί της μέσα στην καρδιά του»

Ο Κύριος όμως διδάσκει, ότι ο άνθρωπος παραβιάζει το νόμο αυτής της εντολής με τη σκέψη του, την επιθυμία της καρδιάς του και τη φαντασία του. Κάτω από τέτοιου είδους κανόνες, ποιος μπορεί να δεχτεί ότι είναι αθώος!

29«Γι' αυτό, αν σε σκανδαλίζει το δεξί σου μάτι, βγάλε το και πέταξέ το από πάνω σου, γιατί σε συμφέρει να χαθεί ένα από τα μέλη σου, παρά να πεταχτεί ολόκληρο το σώμα σου στη γέεννα. 30Κι αν το δεξί σου χέρι σε σκανδαλίζει, κόψε το και πέταξέ το από πάνω σου, γιατί σε συμφέρει να χαθεί ένα από τα μέλη σου, παρά να πεταχτεί ολόκληρο το σώμα σου στη γέεννα»

Οι προειδοποιήσεις αυτές έρχονται να μας ενημερώσουν να νεκρώσουμε κάθε αμαρτωλή επιθυμία, κάθε αμαρτωλό μέρος του σώματός μας που μπορεί να μας οδηγήσει στην αιώνια καταδίκη. Αναφέρεται πρώτα στο μάτι που μπορεί να μας φέρει στην επιθυμία του πάθους και να διεγείρει κι άλλα μέλη του σώματος. Έπειτα αναφέρεται στο χέρι, που μπορεί να παίρνει και να δίνει ό,τι δεν είναι από το Θεό. Κάτι τέτοιο είναι πέρα από τις ανθρώπινες δυνάμεις και πολύ δύσκολο. Δεν είναι όμως και ακατόρθωτο. Μια υπερφυσική ζωή, χρειάζεται μια υπερφυσική δύναμη. Κι αυτή τη δύναμη την παίρνει ο άνθρωπος από το Άγιο Πνεύμα, όταν πιστεύει στο

Ευαγγέλιο. Γι' αυτό γλυκιά ψυχή, χρειάζεσαι αναγέννηση, που μπορεί να σε οδηγήσει να ζεις στο επίπεδο που ο Θεός μας διδάσκει.

31«Ειπώθηκε ακόμα πως: Όποιος χωρίσει τη γυναίκα του, να της δώσει γραπτό διαζύγιο. 32Εγώ όμως σας λέω πως, όποιος χωρίσει τη γυναίκα του για κάθε άλλο λόγο εκτός από πορνεία, την κάνει μοιχαλίδα, και όποιος παντρευτεί χωρισμένη γίνεται μοιχός»

Τα εδάφια αυτά αναφέρονται στο 10:4-12 του Μάρκου. Θα ήθελα, για λόγους συντομίας, να δανειστούμε την ανάλυση που έχω κάνει στο όμορφο βιβλίο του Μάρκου.

«Ο Μωυσής διέταξε ότι, αν ο άντρας δεν είναι ευχαριστημένος με το γάμο του, τότε μπορεί να δίνει έγγραφο διαζυγίου στη γυναίκα του και να την διώχνει από το σπίτι του» (Δευτ. 24:1). Ο Ιησούς τους είπε ότι «από τη σκληρή καρδιά σας και το δόλιο φέρεσιμό σας υποχώρησε ο Μωυσής» (Μαλ. 2:14). «Εγώ όμως σας λέω ότι ο Θεός από την αρχή της δημιουργίας έκανε μία γυναίκα για έναν άντρα» (Γεν. 1:27) –αναφέρεται στους πρωτόπλαστους. «Διέταξε μάλιστα τον άντρα να εγκαταλείψει τους γονείς του και να προσκολληθεί στη σύζυγό του για ν' αποτελέσουν οι δυο τους μία σάρκα» (Γεν. 2:24). «Εκτός και συλληφθεί για μοιχεία» (Ματθ. 10:9).

Το μυστήριο του γάμου είναι μεγάλο και δεν πρέπει να παραβιάζεται (Εφεσ. 5:32). «Εγώ, μάλιστα», λέει ο απόστολος Παύλος, «πιστεύω ότι αναφέρεται στο Χριστό και την εκκλησία Του». Οι δυο σε μια σάρκα κι ευλογημένοι από το Θεό για το έργο Του (Γεν. 1:28). Εκείνο που ο Θεός ενώνει, ο άνθρωπος δεν πρέπει να το χωρίζει (Μαρκ.10:9). Όποιος χωρίσει τη γυναίκα του, την αναγκάζει να διαπράξει μοιχεία, ή όποιος παντρευτεί μια χωρισμένη διαπράττει μοιχεία. Παραβιάζει την έβδομη εντολή. Κάτι τέτοιο δείχνει τη σκληρή κι ακατάστατη καρδιά του ανθρώπου και πρέπει να διορθωθεί. Η ένωση σε γάμο δεν είναι κοσμική, αλλά πνευματική. Γι' αυτό μας λέει πως «ό,τι ο Θεός ενώνει, ο άνθρωπος δεν πρέπει να το χωρίζει».

33«Ακούσατε επίσης, πως δόθηκε στους αρχαίους η εντολή: Να μην αθετήσεις τους όρκους σου, αλλά να αποδώσεις στον Κύριο όσα ορκίστηκες»

Και η ψευδομαρτυρία απαγορεύεται και η αθέτηση των υποσχέσεων μας, που δώσαμε στο Θεό με τους όρκους μας. Είναι τρομερά αμαρτωλό να επικαλείται κανείς το όνομα του Θεού μάταια. Επίσης να βάζει κανείς το χέρι του στο ευαγγέλιο και να ψεύδεται. Να ζητά απ' το Θεό να συγκατατεθεί στα ψέματά του.

34«Εγώ όμως σας λέω να μην ορκιστείτε καθόλου· μήτε στον ουρανό, γιατί είναι θρόνος του Θεού» Εκτός και μας καλεί το καθήκον που έχουμε απέναντι στο νόμο, στον οποίο πρέπει να είμαστε υποταγείς (Ρωμ. 13:1-7), για να μπορεί να διευθετείται κάθε υπόθεση (Εβρ. 6:16). Τότε βάζουμε το χέρι μας στο Ευαγγέλιο και με τον όρκο μας, δίνουμε τη δόξα στο Θεό, του Οποίου το όνομα επικαλούμαστε. «Ούτε στον Ουρανό μην ορκίζεστε», γιατί εκεί κατοικεί ο Θεός.

35«μήτε στη γη, γιατί είναι ακουμπιστήρι των ποδιών του· μήτε στα Ιεροσόλυμα, γιατί είναι πόλη του μεγάλου βασιλιά»

«Ούτε στη γη», γιατί αυτή είναι το δημιούργημά Του. «Ούτε στα Ιεροσόλυμα», γιατί είναι η πόλη του Μεγάλου Βασιλιά, πάνω στην οποία είναι στραμμένο το ενδιαφέρον Του.

36«Μήτε στο κεφάλι σου να ορκιστείς, γιατί δεν μπορείς ούτε μια τρίχα του να την κάνεις άσπρη ή μαύρη»

«Ούτε στο κεφάλι σου», γιατί κι αυτό είναι δημιούργημά Του.

37«Ο λόγος σας λοιπόν να σημαίνει ναι, όταν λέτε ναι, και όχι, όταν λέτε όχι, γιατί καθετί πέρα απ' αυτά πηγάζει από τον πονηρό»

Αυτό είναι αρκετό να πείσει το συνάνθρωπό μας χωρίς να εγείρει αμφιβολίες. Κάτι περισσότερο από το ναι ναι, όχι όχι, είναι από τον εχθρό της ψυχής που έρχεται με τον ασεβή του τρόπο να διαστρεβλώσει και κάνει αμφίβολη την ομιλία μας και φέρει σύγχυση ανάμεσά μας.

Είθε ο μεγάλος Θεός, να μας βοηθήσει να είναι πάντα ο λόγος μας αρτυμένος με θεία χάρη και να μάθουμε πώς πρέπει ν' απαντάμε (κολ. 4:6).

38«Ακούσατε πως ειπώθηκε: Μάτι σου έβγαλαν, μάτι να βγάλεις· δόντι σου έβγαλαν, δόντι να βγάλεις»

«Μάτι για μάτι και δόντι για δόντι» (Εξοδ. 21:24). Αντίθετος από την απελπιστική εκείνη νομοθεσία των ραββίνων, είναι ο νόμος της θείας χάρης.

39«Εγώ όμως σας λέω να μην αντιστέκεστε στον κακόβουλο αλλά όποιος σε χτυπήσει στο δεξί μάγουλο, στρέψε του και το άλλο»

Ο Θεός που με τη θεία Του χάρη αγκάλιασε τα παιδιά Του, απαιτεί εδώ ν' αγκαλιαστούν κι εκείνα με τον ίδιο τρόπο. Ο νόμος της αντεκδίκησης, πρέπει να γίνει νόμος σωφρονισμού και αγάπης. Αυτά είναι τα διακριτικά του χριστιανού.

Η ετοιμότητα της υπομονής σε κάθε χτύπημα, η ειρήνη και η συγχωρητικότητα, θα δείξουν ότι είμαστε παιδιά του ευλογημένου Κυρίου. Η αντίδρασή μας θα δείξει, ότι δε διαφέρουμε σε τίποτα απ' τον κοσμικό άνθρωπο και ότι το Πνεύμα του Κυρίου ποτέ δε βρήκε απήχηση μέσα στην καρδιά μας.

40«Και σ' εκείνον που θέλει να σε πάει στο δικαστήριο και να σου πάρει το πουκάμισο, άφησέ του και το σακάκι σου»

Όταν πραγματικά βασιλεύει η χάρη του Θεού μέσα μας, τότε τα υλικά αγαθά έχουν μια δεύτερη θέση στην καρδιά μας και το χάσιμό τους μπορούμε να το δεχτούμε χωρίς διαμαρτυρία.

41«Και όποιος σε αγγαρέψει ένα μίλι, πήγαινε μαζί του δυο μίλια»

Η εθιμοτυπία απαιτούσε τότε να οδηγήσεις κάποιον στο πρώτο μίλι. Η χάρη Του κάνει το δεύτερο μίλι της αγγαρείας.

42«Σ' εκείνον που σου ζητά δίνε κι εκείνον που θέλει να δανειστεί από σένα μην τον αποστραφείς»
Ο Κύριός μας θέλει να θυμόμαστε πάντα την ευθύνη που έχουμε για το συνάνθρωπό μας. Κι αυτό που εδώ συνιστά είναι, ότι όπως Εκείνος δεν έστειλε κανέναν αδειανό απ' όσους πήγαν κοντά Του, έτσι κι εμείς πάντα πρόθυμοι και ως εκεί που μπορούμε, δεν πρέπει ν' αφήσουμε κανέναν αβοήθητο.

43«Ακούσατε πως δόθηκε η εντολή: Να αγαπήσεις τον πλησίον σου και να μισήσεις τον εχθρό σου»
Ήταν ο νόμος του Θεού, ο νόμος της αγάπης. Οι ραββίνοι τώρα είχαν προσθέσει με τη διαφθαρμένη επιθυμία τους το δεύτερο κομμάτι της παραγράφου, «να μισείς τον εχθρό σου», που σαν απώτερο σκοπό, είχε να δικαιώνει τις δικές τους επιθυμίες, άσχετα αν έρχονταν σε αντίθεση με τη θεία διδασκαλία.

44«Εγώ όμως σας λέω να αγαπάτε τους εχθρούς σας, να ευλογείτε εκείνους που σας καταριούνται, να φέρεστε καλά σ' εκείνους που σας μισούν και να προσεύχεστε για εκείνους που σας προσβάλλουν και σας κατατρέχουν, 45για να γίνετε γιοι του Πατέρα σας του ουράνιου, γιατί αυτός τον ήλιο του τον ανατέλλει σε κακούς και σε καλούς, και δίνει τη βροχή σε δίκαιους και σε άδικους»

Εγώ, που έχω σταλθεί από τον Πατέρα μου να διαβιβάσω το μήνυμα του τέλειου νόμου της αγάπης Του, σας λέω «ν' αγαπάτε τους εχθρούς σας». «Όταν ευλογείτε εκείνους που σας καταριούνται, ευεργετείτε εκείνους που σας μισούν και προσεύχεστε για κείνους που σας κακομεταχειρίζονται και σας καταδιώκουν, δεν κάνετε τίποτα άλλο, από του να δείχνετε έμπρακτα τη χάρη του Θεού, κι αυτή φαίνεται στα παιδιά Του, που είναι κάτω απ' τη κυριαρχία του Πνεύματος του Χριστού. Για το φυσικό άνθρωπο είναι αδύνατο, αλλά όχι όμως για ένα πνευματικά αναγεννημένο παιδί Του.

«...Για να γίνετε παιδιά του Πατέρα σας...». Μόνο οι συμμετοχοί της θείας φύσης είναι ικανοί ν' αντιληφθούν και να εφαρμόσουν ό,τι αναφέρεται στη θαυμάσια αυτή ομιλία.

46« Άλλωστε, αν αγαπήσετε μόνο εκείνους που σας αγαπούν, ποια θα είναι η ανταμοιβή σας; Το ίδιο δεν κάνουν και οι τελώνες;»

Φυσικό είναι ν' αγαπάει κανείς τους δικούς του και ν' αγαπιέται απ' αυτούς. Εκείνοι που πραγματικά ακολουθούν το Χριστό, πρέπει ν' αγαπούν «όλους τους ανθρώπους» χωρίς εξαιρέσεις. Ακόμα κι εκείνους που τους κάνουν τη ζωή μαύρη.

47«Και αν χαιρετάτε τους αδελφούς σας μόνο, τι παραπάνω κάνετε; Μήπως δεν κάνουν το ίδιο και οι τελώνες;»

Αν το ενδιαφέρον μας δεν είναι μεγαλύτερο από εκείνο του τελώνη, ποια η διαφορά του φυσικού ανθρώπου από το χριστιανό;

48«Εσείς, λοιπόν, θα είστε τέλειοι, ακριβώς όπως ο Πατέρας σας ο ουράνιος είναι τέλειος»

Η αγάπη μας να είναι τέλεια σε κάθε εκδήλωση της, όπως είναι του Κυρίου μας, ο Οποίος χωρίς προσωποληψίες, δίνει με αφθονία στους δίκαιους και αδίκους.

Έτσι, το παλιό εκείνο μπουμπούκι του νόμου ή της παράδοσης, πρέπει ν' ανθίσει και να δώσει σ' όλους, την ευωδιά της θείας αγάπης γύρω του.

Σε προτρέπω, φίλη ψυχή, να διαβάζεις τη Βίβλο με σεβασμό. Σε κάθε γραμμή που διαβάζεις, σκέψου, ότι ο Θεός μιλάει σε σένα. Είναι το ιερό κολλύριο που μπορεί να καθαρίσει τα μάτια σου, να γεμίσει το κεφάλι σου με γνώση από το νου του Θεού και την καρδιά σου με περίσσεια χάρη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

“1Προσέχετε να μην κάνετε την ελεημοσύνη σας μπροστά στους ανθρώπους για να επιδειχτείτε σ' αυτούς. Διαφορετικά, μισθό από τον Πατέρα σας τον ουράνιο δε θα έχετε.

“2Όταν, λοιπόν, κάνεις έλεημοσύνη, μην το διατυμπανίσεις όπου πας, όπως κάνουν οι υποκριτές στις συναγωγές και στα στενοσόκακα για να δοξαστούν από τους ανθρώπους. Σας βεβαιώνω, πως αυτοί έχουν κιόλας πληρωθεί ολόκληρη την αμοιβή τους. 3Εσύ, όμως, όταν κάνεις ελεημοσύνη, να μην ξέρει το αριστερό σου χέρι τι κάνει το δεξί σου, 4έτσι που η ελεημοσύνη σου να μείνει κρυφή. Και ο Πατέρας σου, που βλέπει τα κρυφά, θα σου το ανταποδώσει φανερά”.

Προσοχή στην άσκηση του καθήκοντος της ελεημοσύνης. Οι υποκριτές έκαναν και κάνουν την ελεημοσύνη τους, όχι από υποταγή στο Θεό κι αγάπη σ' αυτούς που βρίσκονται στην ανάγκη, αλλά από επίδειξη. Αυτό που ο Κύριός μας θέλει να μας διδάξει είναι, ότι η επιδεικτική ελεημοσύνη ταπεινώνει το φτωχό και ζημιώνει την ψυχή του δότη με το να πάρει την «απόδειξη πληρωμής στο ακέραιο» από τους ανθρώπους εδώ κάτω.

»Ό,τι προσφέρει το δεξί μας χέρι δεν πρέπει να το γνωρίζει το αριστερό μας». Τα κίνητρα της καλοσύνης μας πρέπει ν' αποβλέπουν στην κάλυψη του σκοπού της ανάγκης και όχι στο θαυμασμό των ανθρώπων. Ο παντεπόπτης Θεός του Οποίου το όνομα πρέπει να γίνονται τα πάντα (Κολ. 3:17), θα δώσει την πίστωση στα παιδιά Του εκεί πάνω. Όχι γιατί με τα έργα ελεημοσύνης μπορούμε να βρούμε Ουράνό, αλλά γιατί η πίστη μας στον Χριστό πρέπει να συνοδεύεται με τα καλά και ταπεινά της έργα (Εφεσ. 2:8-9).

“5Κι όταν προσεύχεσαι, μην είσαι σαν τους υποκριτές, που τους αρέσει στις γωνιές των πλατειών και στις συναγωγές να στέκονται και να προσεύχονται για να επιδειχτούν στους ανθρώπους. Σας βεβαιώνω πως έχουν κιόλας πάρει ολόκληρη την αμοιβή τους”.

Όταν προσεύχεστε μην υποκρίνεστε, γιατί «όσο και να σας αρέσει η προσευχή» δεν πρέπει να ξεχνάτε, ότι δεν μιλάτε σε κάποιον άνθρωπο, αλλά στον Θεό. Η προσευχή είναι η προσωπική σας

επαφή μαζί Του. Όταν προσεύχεστε επιδεικτικά «απέχετε του μισθού σας», βρισκόσαστε μακριά απ' την πραγματικότητα και η προσευχή σας δεν ανεβαίνει πιο ψηλά απ' το ταβάνι.

“6Εσύ απεναντίας, όταν θέλεις να προσευχηθείς, μπες στο δωμάτιό σου και, αφού κλείσεις την πόρτα σου, προσευχήσου κρυφά στον Πατέρα σου, που είναι παρών παντού. Και ο Πατέρας σου, που βλέπει τι κάνεις στα κρυφά, θα σε ανταμείψει φανερά”.

Η προσευχή είναι το οξυγόνο της ψυχής του χριστιανού. Αυτό ο χριστιανός το αντλεί από το Άγιο Πνεύμα, το Οποίο τον ικανώνει να κλείνει έξω και μακριά, ό,τι μπορεί να του αποσπάσει την προσοχή και ν' ανοίγει την καρδιά του στον Θεό, όπως το μικρό παιδί στο φυσικό του πατέρα. Τότε ο Θεός του δίνει ό,τι του ζητήσει σύμφωνα με το άγιο θέλημά Του.

“ 7Και όταν προσεύχεστε, μην περιττολογείτε όπως κάνουν οι ειδωλολάτρες, γιατί νομίζουν πως χάρη στην πολυλογία τους θα εισακουστούν. 8Λοιπόν, μη μοιάσετε σ' αυτούς, γιατί ξέρει ο Πατέρας σας τι είναι εκείνα που χρειάζεστε, προτού εσείς του τα ζητήσετε”.

Ας μην Του λέμε πολλά, γιατί τα πολλά λόγια δείχνουν την πνευματική μας φτώχεια. Αυτό κάνουν οι εθνικοί, αυτοί που δεν επιτρέπουν στο Άγιο Πνεύμα να μεσιτεύει γι' αυτούς στον Θεό, ο Οποίος γνωρίζει τις ανάγκες μας πριν ακόμη εμείς Του τις εμπιστευτούμε (Εφεσ. 3:20).

Επίσης, είναι πολύ άσχημο ν' ακούμε κάποιον να μας λέει προσευχές που έχει γράψει ένας παππούς του. Αυτό μου θυμίζει έναν νέο, που είχε κάνει κάτι φοβερό και που ζητούσε να του γράψουν μερικά λόγια να τα πει απ' το τηλέφωνο στον πατέρα του που είχε στεναχωρήσει. Μετά από μήνες, με πλησίασε ο πατέρας του και μου είπε, ότι ο γιός του τον είχε πάρει συνδιάλεξη και κατάλαβε, πως ό,τι του έλεγε απ' το τηλέφωνο, κάποιος του τα είχε γράψει. «Δεν βαριέσαι», μου λέει, «αφού μέσα του δεν υπάρχει κόκκος αλήθειας, δεν πρόκειται ν' αλλάξει, έτσι θάναι πάντοτε, χαμένος».

Η κυριακή προσευχή

“9Εσείς λοιπόν, να προσεύχεστε έτσι:

Πατέρα μας ουράνιε,
Ας αγιαστεί τ' όνομά σου”.

Κάποτε ο Κύριος προσευχόταν και όταν τελείωσε ένας από τους μαθητές Του, τον πλησίασε και Του είπε:

«Κύριε δίδαξέ μας πώς να προσευχόμαστε, όπως ο Ιωάννης δίδαξε τους μαθητές του» (Λουκά 11:1). Τότε ο Κύριος δίνει στους μαθητές Του το «Πάτερ ημών». Σκοπός της προσευχής αυτής, είναι να μας διδάξει τον τρόπο με τον οποίον μπορούμε ν' απευθύνουμε κάθε προσευχή μας και σε Ποιόν πρέπει να την απευθύνουμε. Αν κάθε ψυχή που την έχει πει, γνώριζε το πνεύμα της προσευχής αυτής, τότε ο κόσμος μας θα ήταν καλύτερος.

«Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς». Αυτό που αμέσως παρατηρούμε, είναι ότι η προσευχή μας σύμφωνα με τη διδασκαλία του Κυρίου μας, πρέπει να απευθύνεται μόνο στον Θεό και όχι σε ανθρώπους και αγγέλους. «Όσοι οδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού αυτοί είναι παιδιά του Θεού. Δεν λάβαμε πνεύμα δουλείας που να μας φέρει πάλι στην κατάσταση φόβου, αλλά λάβαμε πνεύμα που μας κάνει υιούς, διά του οποίου φωνάζουμε «Αββά, Πατέρα». Αυτό το Πνεύμα μαρτυρεί μαζί με το πνεύμα μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού» (Ρωμ. 8:14, 15, 16). Έτσι, μόνο ένα αναγεννημένο παιδί Του μπορεί να Τον φωνάζει «Πατέρα».

«Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς». Ο ουρανός είναι ο θρόνος Του. Ο θρόνος της χάρης Του. Μπορούμε να Τον πλησιάσουμε με θάρρος και πεποίθηση και να πάρουμε ό,τι έχουμε ανάγκη (Εβρ. 4:16).

«Αγιασθήτω το όνομά Σου». Ο Θεός είναι πνεύμα και πρέπει να Τον λατρεύουμε πνευματικά και αληθινά. Και όχι στη μορφή των αγαλμάτων και ομοιωμάτων όπως κάνουν όλοι εκείνοι που έχουν πέσει σε πλάνη. Σαν πνεύμα δεν μπορούμε να κάνουμε κάποια εικόνα που να Τον παρουσιάζει. «Και ελάλησε Κύριος προς εσάς εκ μέσου του πυρός· σεις ακούσατε την φωνήν των λόγων, αλλά δεν είδατε ουδέν ομοίωμα· μόνον φωνήν ακούσατε» (Δευτερ. 4:12). Ο Θεός σαν πνεύμα είναι ανεπαίσθητος, δεν μπορεί να ξεχωριστεί. Τότε πώς μπορεί να γίνει ομοίωμά Του; «Με τι λοιπόν θέλετε εξομοιώσει τον Θεό; Ή τι ομοίωμα θέλετε προσαρμόσει εις Αυτόν;» (Ησαΐας μ'λ18). Πώς μπορείς να ζωγραφίσεις τη θεότητα; Μπορούμε να κάνουμε εικόνα για κάτι που δεν είδαμε; Ο Θεός είναι πνεύμα. Θα ήταν ανοησία να προσπαθήσεις να κάνεις μια εικόνα της ψυχής. Κι αυτό, γιατί είναι κάτι το πνευματικό. Ο Θεός είναι πανταχού παρών. Δεν είναι παράλογο να προσκυνάμε τη φωτογραφία του βασιλιά, όταν ο ίδιος είναι παρών; Το ίδιο συμβαίνει όταν λατρεύουμε την εικόνα του Θεού, όταν ο ίδιος ο Θεός είναι παρών (Ιερεμ. 23:24).

«Αγιασθήτω το όνομά Σου». Το πρώτο πράγμα που πρέπει να επιδιώκουμε είναι να δοξάζεται ο Θεός με το σώμα μας και με το πνεύμα μας (Α' Κορινθ. 6:20).

Πατέρα δόξασε το όνομά Σου, με το να συγχωρήσεις τις αμαρτίες μου και να καλύψεις τις ανάγκες μου. Πρώτα δίνεται η δοξασία κι έπειτα ακολουθεί η ευεργεσία. «Σε δοξάζω Πατέρα για ό,τι είσαι και για ό,τι έχεις κάνει στη ζωή μου» (Ματθ. 11:25). Όχι γιατί Του χρειάζεται η δόξα, αλλά γιατί Του ανήκει. Η δόξα είναι έμφυτη στη Θεότητα. Είναι όπως το φως στον ήλιο. Ο Θεός δεν μπορεί να κάνει χωρίς αυτήν. «Δε θέλω δώσει την δόξαν μου εις άλλον» (Ησαΐας μ' 11).

“10Ας έρθει η βασιλεία σου.

Ας γίνει το θέλημά σου και στη γη
έτσι όπως γίνεται στον ουρανό”.

«Ελθέτω η βασιλεία Σου». Αναφέρεται στη βασιλεία που ο Χριστός θα ιδρύσει κατά τη δεύτερη έλευσή Του, πάνω σ' όλο τον κόσμο. Στη βασιλεία της Χάρης του Θεού που έχει βάλει στις καρδιές των χριστιανών με το Πνεύμα Του και το Λόγο Του.

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου, ως εν ουρανών, και επί της γης». Προσευχόμαστε όπως ο Θεός μας δώσει τη σοφία Του να τηρήσουμε τις εντολές Του κατά τέτοιον τρόπο που η γη μας να μοιάζει με τον ουρανό.

Η συνεχής μελέτη στο Λόγο Του, η αδιάλλειπτη προσευχή μας στο Θεό και η υποταγή μας στο θέλημά Του και όχι στο δικό μας, θα φέρει τον ουρανό και στο κέντρο της δικής μας καρδιάς.

«Γεννηθήτω το θέλημά Σου»

Εχθές σαν αναφώνησα
Γινού το θέλημά Σου
τίποτα δεν εγνώρισα
από τα σχέδιά Σου.

Ούτε ποτέ μου θέλησα
να ξέρω τη συνέχεια
η χάρη Σου εκάλυψε
κενά και κάθε ανέχεια.

Και σαν οι μέρες φεύγουνε
και ο χρόνος μας αφήνει

απ' την καρδιά μου αναφωνώ
το θέλημά Σου ας γίνει!

“11Δώσε μας σήμερα το καθημερινό ψωμί μας”.

«Τον άρτον ημών τον Επιούσιον δος ημίν σήμερον». Ύστερ' από τη δόξα, τη Βασιλεία και το θέλημα του Θεού, προσευχόμαστε για τις καθημερινές ανάγκες της ζωής μας εδώ κάτω.

«Δος μας το καθημερινό μας». Αυτό μας διδάσκει, ότι αναγνωρίζουμε την απόλυτη εξάρτησή μας από τον Θεό, ο Οποίος μπορεί να καλύψει όλες τις ανάγκες μας. Ακόμη, ότι «το καθημερινό» μας είναι αρκετό, γιατί η αύριο θα φροντίσει τα δικά της (Ματθ. 6:34).

«Δος ημίν...». Να δώσει καθημερινά το έλεός Του όχι μόνο σε μένα, αλλά σε όλους μας. Το έλεός Του που μπορεί να διατηρήσει το σώμα μας και ν' ανανεώσει την ψυχή μας.

“12Και συγχώρεσέ μας τις αμαρτίες μας,
όπως κι εμείς συγχωρούμε εκείνους
που αμάρτησαν σε βάρος μας”.

«Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών». Και συγχώρεσε ό,τι κακό έχουμε κάνει, όπως κι εμείς συγχωρούμε εκείνους που μας έχουν κάνει κακό. Ομολογούμε ότι είμαστε αμαρτωλοί και ότι χρειαζόμαστε καθημερινά τη συγχώρεση των αμαρτιών μας. Κάθε φορά που κάνουμε αμαρτίες, ο Θεός μας τις καταγράφει. Κι επειδή δεν μπορούμε να τις πληρώσουμε, Του ζητάμε να μας συγχωρέσει. Να μας δώσει «άφεση αμαρτιών».

«Καθώς και εμείς συγχωρούμε αυτούς που μας έχουν κάνει κακό». Αυτό δεν το προβάλλουμε σαν επιχείρημα δικό μας. Προσέξτε τι λέει. Καθώς ο Κύριος εργάστηκε μέσα στη δική μας ψυχή δίνοντάς μας το πολυσύνθετο εκείνο αγαθό να συγχωρούμε, προσευχόμαστε τώρα να συγχωρήσει και τα δικά μας αμαρτήματα.

“13Και μη μας αφήσεις να μπούμε σε πειρασμό,
αλλά προστάτεψέ μας από τον πονηρό.

Γιατί δική σου είναι η βασιλεία και η δύναμη και η δόξα στους αιώνες. Αμήν”.

«Και μη εισενέγκεις ημάς εις πειρασμό αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού». Μην επιτρέπεις Κύριε να πέσουμε ξανά στον πειρασμό, αλλά ελευθέρωσέ μας από τον πονηρό και τα τεχνάσματά του. Ο χριστιανός αναγνωρίζει την αδυναμία του και ζητάει από τον Κύριο, να μην τον εκθέσει σε μεγάλη δοκιμασία που δεν μπορεί να την ξεπεράσει.

«Ότι εσού εστίν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα εις τους αιώνας· Αμήν». Με τα λόγια αυτά διακηρύττουμε την πίστη μας. Ότι στον ουράνιο Πατέρα μας που εξουσιάζει τα «πάντα», ανήκει η βασιλεία και όλη η δύναμη και όλη η δόξα. Η δόξα του Θεού στρέφεται και στα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Στρέφεται στον Θεό-Πατέρα που μας έδωσε ζωή. Τον Θεό-Υιό που έδωσε τη ζωή Του για μας και στον Θεό-Άγιο Πνεύμα που δημιουργεί μια νέα ζωή μέσα μας. Πρέπει να δίνουμε δόξα σ' όλη την Αγία Τριάδα. Μακάριος είναι ο άνθρωπος που μπορεί να πει τον Θεό «Πατέρα» διά του Ιησού Χριστού του Σωτήρα του και με ειλικρινή καρδιά να πει το «Αμήν» για ό,τι περιέχει η προσευχή που ο Κύριος μας δίδαξε.

Σε προτρέπω, φίλη ψυχή, να διαβάσεις Πράξεις Αποστόλων 10:27,28, Αποκάλυψη 22:8,9 και Ματθαίου 11:28.

Αν υπάρχει μόνον ένας Θεός, τότε δεν πρέπει να προσευχόμαστε σε κανέναν άλλο, εκτός από τον Θεό. Οι άγιοι στον ουρανό δε γνωρίζουν τις ανάγκες μας. «Ο Αβραάμ δεν εξεύρει ημάς» (Ησαΐας ξγ' 16). Επίσης, απαγορεύεται η αγγελολατρεία (Κολ. 2:18,19). Αυτό μας το ξακαθαρίζει η επιστολή του αποστόλου Παύλου στους Ρωμαίους 10:14 που λέει: «Πώς να επικαλεστούμε εκείνον στον οποίον δεν πιστέψαμε;». Αν ο Θεός είναι ένας, τότε ας είναι ένα κι αυτοί που Τον υπηρετούν (Ιωάν. 17:21).

Ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει να έχουμε όλοι το ίδιο πνεύμα (Α΄ Κορινθ. 1:10). Γιατί ποιά αξία έχει να ακούμε ότι υπάρχει μόνον ένας Θεός, αν Αυτός ο Θεός, δεν είναι δικός μας; Το Πνεύμα εργάζεται με την πίστη μας. Με την πίστη μας είμαστε ένα με τον Χριστό και διά του Χριστού έχουμε κάνει τον Θεό δικό μας.

Συγχώρεση

“14Γιατί, αν συγχωρέσετε στους ανθρώπους τα σφάλματά τους, θα συγχωρέσει και τα δικά σας ο Πατέρας σας ο ουράνιος”.

Αν μάθαμε ν’ ανεχόμαστε και να συγχωρούμε ο ένας τον άλλον χωρίς παράπονο για ό,τι μας έχει κάνει, τότε ο Κύριος μπορεί να συγχωρήσει και τα δικά μας παραπτώματα.

“15Αν όμως δε συγχωρέσετε στους ανθρώπους τα σφάλματά τους, ούτε ο Πατέρας σας θα συγχωρέσει τα δικά σας σφάλματα”.

Αν μέσα μας δεν κατοικεί το πνεύμα της αγάπης του Θεού και της συγχωρητικότητάς Του, τότε έχουμε χτίσει έναν τοίχο που μας χωρίζει από τον Θεό, ο Οποίος είναι αγάπη και ποτέ δε θα συγχωρέσει τα παραπτώματά μας.

Τα δυο αυτά εδάφια (14 και 15) δεν αναφέρονται στην συγχώρεση του αμαρτωλού, αλλά του χριστιανού που έχει πέσει σε αμαρτία.

Νηστεία

“16Και όταν νηστεύετε, μη γίνεστε σαν τους υποκριτές, που αλλοιώνουν την όψη του προσώπου τους για να φανούν στους ανθρώπους ότι νηστεύουν. Σας βεβαιώνω πως έχουν κιόλας πάρει ολόκληρη την αμοιβή τους”.

Σε πολλά σημεία της Αγίας Γραφής αναφέρεται η νηστεία. Η απομάκρυνση από τα φαγητά με σκοπό να υποτάξει το σώμα στο πνεύμα.

Τώρα δε ζούμε κάτω από το νόμο, αλλά με τη χάρη και το Πνεύμα του Θεού. Έτσι δεν υποβαλλόμαστε και σε διατάξεις, για το πότε θα νηστεύουμε. Αν το Πνεύμα του Θεού βρίσκεται μέσα μας, τότε Αυτό μπορεί να μας πει πότε και από τι θα πρέπει ν’ απέχουμε. Ξέρω ότι η νηστεία έχει γίνει ένα δυσεπίλυτο θέμα. Επιτρέψτε μου να σας θυμίσω μερικά εδάφια του Ευαγγελίου. «Εάν πεθάνατε μαζί με τον Χριστό ως προς τα στοιχεία τους κόσμου, γιατί σαν να ζούσατε τη ζωή του κόσμου, υποβάλλεστε σε παραγγέλματα; Μην αγγίζεις, μη γευθείς, μη θίξεις;». Όλ’ αυτά αναφέρονται σε πράγματα τα οποία διά της χρήσεως φθείρονται κατά τις εντολές και τις διδασκαλίες των ανθρώπων. Αυτά έχουν κάποια εμφάνιση σοφίας, η οποία συνίσταται σε μια θρησκεία ιδίας (=δική σας) αρεσκείας, αυτοταπείνωση, περιφρόνηση του σώματος, δεν έχουν όμως καμμία αξία για την καταπολέμηση του σαρκικού φρονήματος» (Κολ. 2:22-23). «Αν ο Χριστός, όταν ακόμη είμασταν νεκροί από τις αμαρτίες μας, μας ζωοποίησε μαζί Του, τότε ακύρωσε και το χρεωστικό έγγραφο με τις διατάξεις Του που ήταν εναντίον μας» (Κολ. 2:13,14).

«Με τα φαγητά δεν μπορούμε να συστήσουμε τον εαυτό μας στον Θεό» (Εβρ. 13:9).

«Άλλωστε τα εισερχόμενα δε βλάπτουν, μόνον τα εξερχόμενα» (Μαρκ. 7:15).

«Όταν νηστεύετε», δε λέει «να νηστεύετε», επομένως δεν επιβάλλεται η νηστεία. Όταν νηστεύετε μη γινόσαστε σκυθρωποί όπως οι υποκριτές», κάτι που γίνεται από πολλούς και επιδεικτικά. «Αν γίνεται από επίδειξη, τότε πήραμε εδώ την αμοιβή μας από τους ανθρώπους και δεν υπάρχει αμοιβή για μας στον ουρανό».

“17Εσύ απεναντίας, όταν νηστεύεις, άλειψε το κεφάλι σου και πλύνε το πρόσωπό σου, 18για να μη φανείς στους ανθρώπους ότι νηστεύεις, αλλά στον Πατέρα σου που βλέπει τα κρυφά. Και ο Πατέρας σου που βλέπει τα κρυφά, θα σου το ανταποδώσει φανερά”.

«Αν εσύ νηστεύεις» άλειψε το κεφάλι σου και πλύνε το πρόσωπό σου για να μην πάρεις την αμοιβή των ανθρώπων, αλλά του Θεού, στον Οποίον πρέπει να δώσεις όλη την αφοσίωσή σου, την ώρα που απέχεις από τα φαγητά.

«Νηστεία ακόμη είναι να μοιράζεις το ψωμί σου με τον πεινασμένο και να βάλεις στο σπίτι σου τον άστεγο φτωχό. Να ντύσεις τον γυμνό» (Ησαΐας 58:7). Εκείνο που θα νηστεύεις (=στερηθείς) εσύ, να το δώσεις σε κάποιον που το χρειάζεται.

Θα ήταν πολύ όμορφο να μπορούσαμε να καυχηθούμε κι εμείς με τον απόστολο Παύλο το «Δε ζω πλέον εγώ, αλλά μέσα μου ζει ο Χριστός, τη ζωή δε την οποία τώρα ζω στο σώμα, τη ζω με πίστη στον Υιόν του Θεού, ο Οποίος με αγάπησε και παρέδωκε τον εαυτόν Του προς χάρη μου. Δεν καταργώ τη χάρη του Θεού, γιατί αν με το νόμο και τις διατάξεις δίνεται δικαίωση, τότε μάταια πέθανε ο Χριστός» (Γαλ. 2:20-21). Μάταια ακόμη αποκαλύπτει ο απόστολος Παύλος ότι «το Πνεύμα ρητώς λέει ότι, κατά τους υστερινούς χρόνους, μερικοί θ’ αποστατήσουν από την πίστη, διότι θα προσέχουν στα πνεύματα που πλανούν και σε διδασκαλίες δαιμόνων ανθρώπων που υποκρίνονται και λένε ψέματα, που έχουν στιγματισμένη τη συνείδησή τους, που εμποδίζουν το γάμο και διατάζουν αποχή (νηστεία) από τροφές, τις οποίες ο Θεός δημιούργησε για να τις δέχονται με ευχαριστία οι πιστοί κι εκείνοι που γνώρισαν την αλήθεια» (Α΄ Τιμ. 4:1-3).

Φίλη ψυχή, μην παρασύρεσαι από ανθρώπους που έχουν καταργήσει τη στενή πύλη του Παραδείσου, τον Χριστό, κι έχουν ανοίξει μια άλλη πύλη, πολυ πλατειά, μέσα από την οποία μπορούν να περάσουν στην αιώνια ζωή εκατομμύρια άνθρωποι, χωρίς να κοπιάσουν, αρκεί να κάνουν αλλαγή σε μερικά φαγητά και να τηρήσουν μερικούς εξωτερικούς τύπους. «Η βασιλεία του Θεού δεν είναι φαγητά και πιοτά, αλλά δικαιοσύνη, ειρήνη και χαρά που χορηγεί το Πνεύμα το Άγιο» (Ρωμ. 14:17). Καλό είναι να σταματήσουμε να καταστρέφουμε το έργο του Θεού με τις τροφές και να επιδιώκουμε, σε ό,τι συντελεί στην ειρήνη και την οικοδομή μας πάνω στην όμορφη διδασκαλία του Κυρίου μας.

Ο Αληθινός Θησαυρός

“19Μη θησαυρίζετε θησαυρούς στη γη, όπου ο σκώρος και η σκουριά καταστρέφουν και όπου κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και κλέβουν”.

«Μην επιδιώκετε την ανθρώπινη δόξα ούτε τον ανθρώπινο θησαυρό». Ο Κύριος δε θέλει να μας αποστερήσει από το θησαυρό, αλλά να μας οδηγήσει στην εκλογή του πραγματικού θησαυρού. Τα γήινα πράγματα είναι πρόσκαιρα και πρόσκαιρη η απόλαυσή τους. «Ο σκώρος και η σαπίλα τα φθείρουν και οι κλέφτες τα κλέβουν». Επομένως είναι λάθος να θησαυρίζουμε σε κάτι που μπορεί να χαθεί.

“20Αντίθετα, να θησαυρίζετε για τους εαυτούς σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκώρος καταστρέφει ούτε σκουριά και όπου κλέφτες δεν κάνουν διαρρήξεις ούτε κλέβουν. 21Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας”.

«Να θησαυρίζετε θησαυρούς για τον εαυτό σας στον ουρανό. Εκεί που δεν υπάρχουν φθορά και κλέφτες». Αν η καρδιά μας είναι δοσμένη στον Θεό που Του ανήκει, τότε και οι θησαυροί μας είναι στον ουρανό. Η εκλογή είναι απόλυτα αφημένη στην διάθεσή μας.

Φως και Σκοτάδι

“22Το λυχνάρι του σώματος είναι το μάτι. Συνεπώς, αν το μάτι σου είναι απονήρευτο, ολόκληρο το σώμα σου θα είναι φωτεινό. 23Αν όμως το μάτι σου είναι πονηρό, τότε όλο το σώμα σου θα είναι σκοτεινό. Αν λοιπόν, το φως που υπάρχει μέσα σου είναι σκοτάδι, πόσο χειρότερο θα είναι το σκοτάδι; 24Κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί δύο κυρίους, γιατί ή θα μισήσει τον έναν και θα αγαπήσει τον άλλο ή θα προσηλωθεί στον έναν και θα καταφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να υπηρετείτε και το Θεό και τον Μαμωνά”.

Το μάτι είναι το παράθυρο απ’ το οποίο περνά το φως μέσα στο σώμα του ανθρώπου. Αν το παράθυρο είναι καθαρό, το φως θα πέσει άπλετο μέσα στο δωμάτιο. Αν το παράθυρο είναι άπλυτο ή βαμμένο, τότε το φως θα εμποδιστεί και θα φτάσει αμυδρά στον προορισμό του. Αυτό που ο Κύριος μας λέει είναι ότι, το φως που φτάνει στην καρδιά και στην ψυχή του ανθρώπου εξαρτάται από την πνευματική κατάσταση του ματιού, μέσα από την οποία πρέπει να περάσει και να φωτίσει το σώμα μας.

Δύο είναι οι λέξεις που ο Κύριος μεταχειρίζεται σ’ αυτή εδώ την παραβολή. «Το απλό μάτι» και «το πονηρό μάτι». Το απλό μάτι, είναι εκείνο που το διακρίνει η ειλικρίνεια και μένει ανεπηρέαστο από ό,τι μπορεί να του εμποδίσει το θείο φως. Είναι εκείνο που γεμίζει από φως την καρδιά του ανθρώπου και τον οδηγεί να βλέπει στον Χριστό και σε ό,τι μπορεί να Τον δοξάσει με τη ζωή του. «Το πονηρό μάτι» είναι εκείνο που διαφθείρει την ψυχή του ανθρώπου και δεν αποβλέπει σε τίποτε άλλο από το χρήμα και τη δόξα των ανθρώπων. Παραμένει ανικανοποίητο. Έτσι, μέσα στην ορατή εκκλησία του Θεού βλέπουμε τον άνθρωπο να ομολογεί Χριστό με τα χείλη και όχι με την καρδιά. Προσπαθεί να συμβιβάσει τις συνήθειές του με το Λόγο του Θεού. «Όταν αγαπάτε τα πράγματα που είναι στον κόσμο, δεν υπάρχει αγάπη μέσα σας για τον Θεό» (Α΄ Ιωαν. 2:15). Γι’ αυτό μας λέει, «δεν μπορείτε να υπηρετείτε δύο κυρίους, τον Θεό και το μαμωνά».

Αν αφήσουμε τον Ήλιο της δικαιοσύνης να λάμψει μέσα μας, τότε δε θα έχουμε κανένα πρόβλημα να Τον ακολουθήσουμε και να Τον υπηρετήσουμε.

“25Γι’ αυτό σας λέω, μην ανησυχείτε για τη ζωή σας, τι θα φάτε και τι θα πιείτε ούτε για το σώμα σας, τι θα ντυθείτε. Δεν είναι μήπως η ζωή σας πολυτιμότερη από την τροφή και το σώμα σας από τα ρούχα;

Πώς είναι δυνατόν οι ανάγκες του σώματος μας, της οικογένειάς μας και της ζωής μας, να είναι τόσο μικρές που την πρώτη θέση να την παίρνει η ψυχή μας; Κάπως έτσι θα υπέβαλλε το ερώτημά του ένας άνθρωπος που δεν πιστεύει στο Θεό. Ο Κύριός μας όμως μας προειδοποιεί, να μην ανησυχούμε για τη ζωή, την τροφή, τα ρούχα και την αύριο. Μας θυμίζει ότι η θεία πρόνοια συνεχίζει το έργο της. Αυτός που μας έδωσε ζωή, θα φροντίσει και για τη συντήρησή της. Αυτός που μας έδωσε το σώμα θα μας δώσει και τα ρούχα. Το χέρι του Θεού είναι πάντα μαζί μας.

«26Παρατηρήστε τα πουλιά τ’ ουρανού που δε σπέρνουν ούτε θερίζουν ούτε συνάζουν σε αποθήκες, όμως ο Πατέρας σας ο ουράνιος τα τρέφει. Εσείς δεν διαφέρετε πολύ περισσότερο απ’ αυτά; 27Αλλά και ποιος από σας μπορεί τάχα με το να ανησυχεί, να προσθέσει μερικούς πόντους στο ανάστημά του; 28Και για ρούχα τι ανησυχείτε; Παρατηρήστε προσεκτικά τα κρίνα στην εξοχή και μάθετε πώς μεγαλώνουν. Ούτε κοπιάζουν ούτε γνέθουν. 29Κι όμως, σας λέω, ούτε ο Σολομών με όλη του τη δόξα, δεν ντυνόταν σαν ένα απ’ αυτά. 30Κι αν της εξοχής το χορτάρι, που σήμερα υπάρχει και αύριο πετιέται στο φούρνο, ο Θεός το ντύνει έτσι, δε θα ντύσει πολύ περισσότερο εσάς, ολιγόπιστοι;»

Τώρα στρέφει την προσοχή μας στα πτηνά του ουρανού που δε σπέρνουν, δε θερίζουν και δεν αποθηκεύουν. Ζουν, ακολουθώντας το ένστικτο της αυτοσυντήρησης που ο Θεός τους έχει δώσει. Αν κι εμείς ακολουθήσουμε το ένστικτο του καθήκοντος που ο Θεός έχει τοποθετήσει μέσα μας,

τότε δε θα μας αφήσει ποτέ να πεινάσουμε. Αφού τα λουλούδια με τη θαυμάσια ομορφιά τους και το χόρτο με την πρασινάδα του που είναι φθαρτά, έχουν τη φροντίδα Του, πως δε θα φροντίσει για τα σώματά μας μέσα στα οποία κατοικούν οι αθάνατες ψυχές μας;

«31Μην ανησυχείτε, λοιπόν, λέγοντας τι θα φάμε ή τι θα πιούμε ή τι θα ντυθούμε»

Για τον εθνικό που δε γνωρίζει το Θεό, κάτι τέτοιο δικαιολογείται. «Το άγχος είναι ο τόκος που πληρώνει στη ζωή». Δε δικαιολογείται όμως ένα παιδί του Θεού που ζει μέσα στο φως Του κι έχει τη γνώση Του. Πού είναι η πίστη μας;

«32άλλωστε όλα αυτά τα επιδιώκουν οι ειδωλολάτρες — επειδή ξέρει ο Πατέρας σας ο ουράνιος ότι όλα αυτά τα χρειάζεστε».

Ο Πατέρας γνωρίζει τις ανάγκες των παιδιών Του

«33Αντίθετα, να ζητάτε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και τη δικαιοσύνη του, κι όλα αυτά θα σας προστεθούν».

Ζητείστε πρώτα τη βασιλεία, τη χάρη και τη δόξα του Θεού και τότε όλα αυτά θα σας χορηγηθούν. Αν το πρώτο πράγμα που θα ζητήσουμε είναι ένας μικρός χώρος μέσα στη βασιλεία της χάρης Του και της δόξας Του, τότε όλα θα μας δοθούν.

«34Μην ανησυχείτε, λοιπόν, για την αυριανή ημέρα, γιατί η αυριανή ημέρα θα φροντίσει για τα δικά της. Αρκετό είναι για την κάθε μέρα το δικό της πρόβλημα».

Η αυριανή θα φροντίσει τα δικά της. Ακόμα δεν είναι δική μας, δεν έχει έρθει. Εκείνος που μας τη δίνει, θα φροντίσει και τις ανάγκες της.

Ας προσευχόμαστε να δυναμώσει ο Θεός την πίστη μας. «Όσο πιο μεγάλη είναι η πίστη, τόσο πιο μικρή η ανησυχία».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

«1Μην κρίνετε για να μην κριθείτε».

Μην κρίνετε». Ο Θεός μας έδωσε δύο αυτιά και μία γλώσσα, για να μας δείξει ότι πρέπει να είμαστε γρήγοροι στην ακοή και αργοί στην ομιλία. Μας έβαλε διπλό φράχτη μπροστά στη γλώσσα: τα δόντια και τα χείλη, για να μην πληγώνουμε κανέναν με τη γλώσσα μας. Και τούτο, διότι όλη η κρίση ανήκει στον Κύριο (Ιωαν. 5:22). Ο λόγος του Θεού είναι και ο νόμος του χριστιανού, που μας διδάσκει αυτό που ο Θεός απαιτεί από μας. Όχι να κρίνουμε, αλλά να διακρίνουμε τα πνεύματα και ν' ακολουθούμε Εκείνον μέσα στον Οποίον πρέπει να ζούμε, να κινούμαστε και να ενεργούμε. Αν ο Θεός μας συγχωρεί και δε θυμάται τις αμαρτίες μας και τις ανομίες μας (Εβρ. 10:17), έτσι δεν πρέπει να καταδικάζουμε κι εμείς τους άλλους που βρίσκονται γύρω μας, αλλά να τους βοηθήσουμε σε κατάλληλο και ακατάλληλο καιρό να οικοδομηθούν και να βρουν κι εκείνοι έλεος και χάρη, όπως βρήκαμε κι εμείς κοντά Του.

“2Γιατί με βάση το κριτήριο που κρίνετε θα κριθείτε και με βάση το μέτρο που μετράτε θα σας μετρηθεί”.

Ας μην ξεχνάμε ότι: «Όλοι θα παρουσιαστούμε μια μέρα μπροστά στο βήμα του Χριστού (Ρωμ. 14:10). Κάποτε ένας χριστιανός είπε: «Τον παλιό καιρό, είχα ένα μολύβι κι έγραφα κάθε μέρα τα λάθη των άλλων. Όταν όμως γνώρισα τον Χριστό του Ευαγγελίου, πέταξα μαζί με το μολύβι και το δευτέρι που τα 'γραφα. Τώρα μόνο τα δικά μου λάθη βλέπω».

“3Και γιατί βλέπεις το ξυλαράκι στο μάτι του αδελφού σου και δεν αντιλαμβάνεσαι το δοκάρι που είναι μέσα στο δικό σου το μάτι;”

Πόσο φοβερό να θέλουμε να βγάλουμε την αγκίδα από το μάτι του αδελφού μας, την ώρα που εμείς οι ίδιοι, έχουμε έναν μεγάλο πάσσαλο στο δικό μας μάτι;

“4Η πώς θα πεις στον αδελφό σου, άφησε να βγάλω το ξυλαράκι από το μάτι σου, τη στιγμή που το δοκάρι βρίσκεται στο μάτι σου;”

Να θέλουμε να τον διορθώσουμε, όταν δεν υπάρχει καμιά αλλαγή σε μας;

“5Υποκριτή! Βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου και τότε θα δεις καθαρά για να βγάλεις το ξυλαράκι από το μάτι του αδελφού σου”.

«Υποκριτή», πώς μπορείς να Τον πεις Πατέρα, αφού ποτέ δεν επεδίωξες να Τον γνωρίσεις; Πώς είναι δυνατόν να θέλεις να κάνεις το έργο Του, αφού ακόμη ζεις στην αμαρτία; Πρέπει να μάθουμε πότε πρέπει να μιλάμε και πότε πρέπει να σιωπούμε.

“6Μη δώσετε αυτό που είναι άγιο στα σκυλιά ούτε να ρίξετε τα μαργαριτάρια σας μπροστά στους χοίρους, μήπως τα καταπατήσουν με τα πόδια τους και στραφούν και σας ξεσκίσουν”.

Ο Θεός ενδιαφέρεται για τη σωτηρία όλων μας, αλλά το φάρμακο πρέπει να δίνεται μόνον σ’ αυτούς που το δέχονται. «Δεν μπορούμε να πάρουμε το ψωμί των παιδιών και να το ρίξουμε στους σκύλους» (Μαρκ. 7:17).

“7Ζητάτε και θα σας δοθεί. Γυρεύετε και θα βρείτε. Χτυπάτε και θα σας ανοιχτεί”.

Ο Κύριος εδώ, μας παροτρύνει να κάνουμε γνωστά τα αιτήματά μας στο Θεό με προσευχή (Φιλ. 4:6,7). «Ζητάτε και θα σας δοθεί». Δεν έχετε γιατί δε ζητάτε (Ιακ. 1:5). Ζητάτε σαν τον ταξιδιώτη που ζητάει να βρει το δρόμο. Μην αφήνετε κανέναν να σας γίνει εμπόδιο (Λουκά 11:52). «Καθένας που ζητά» μαύρος, άσπρος, κίτρινος, παίρνει. Ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης. «Ερευνάτε και θα βρείτε». Αν η έρευνά μας είναι επίμονη, τότε θα βρούμε τον αληθινό Θεό. Όταν Τον βρούμε, η ζωή μας είναι πλήρης.

«Χτυπάτε και θα σας ανοιχτεί». Θα σας ανοιχτεί η πόρτα του ελέους, που η αμαρτία έχει κρατήσει κλειστή. Μας περιμένει να χτυπήσουμε ν’ ανοίξει! «Μας παροτρύνει να προσευχόμαστε χωρίς αποθάρρυνση» (Λουκά 18:1).

“8Γιατί, ο καθένας που ζητάει, παίρνει κι εκείνος που γυρεύει, βρίσκει και σ’ εκείνον που χτυπάει, θ’ ανοιχτεί”.

Εκείνος που ζητά, παίρνει. Παίρνει δωρεάν. Δεν πληρώνει για να πάρει. Δεν χρειάζονται ανθρώπινα μέσα. Η χάρη Του δίνεται δωρεάν, γι’ αυτό λέγεται και «Χάρη».

“9Η μήπως υπάρχει κανένας από σας τους ανθρώπους, που, αν ο γιος του του ζητήσει ψωμί, αυτός θα του δώσει πέτρα; 10Η αν του ζητήσει ψάρι θα του δώσει φίδι; 11Αν λοιπόν εσείς, παρόλο που είστε πονηροί, ξέρετε να δίνετε ωφέλιμα πράγματα στα παιδιά σας, σκεφτείτε πόσο περισσότερο ο Πατέρας σας ο ουράνιος θα δώσει ωφέλιμα πράγματα σ’ εκείνους που του ζητούνε”.

Αν ένας φυσικός πατέρας που ζει στην αμαρτία, ξέρει να δίνει ωφέλιμα πράγματα στα παιδιά του, σκεφτείτε τι αγαθά μπορεί να μας δώσει ο Ουράνιος Πατέρας, όταν Του τα ζητήσουμε σύμφωνα με το Άγιο θέλημά Του (Α’ Ιωαν. 5:14,15).

“12Συνεπώς, όλα όσα θέλετε να κάνουν σ’ εσας οι άνθρωποι, αυτά να κάνετε κι εσείς σ’ αυτούς, γιατί αυτός είναι ο κανόνας που διέπει το νόμο και τους προφήτες”.

Στο εδάφιο αυτό αναφέρεται ο χρυσός κανόνας του Ευαγγελίου, που πολλές φορές παρερμηνεύεται. Ιδιαίτερα όταν ακούμε κάποιον να μας λέει ότι, «ο χρυσός κανόνας είναι ολόκληρο το Ευαγγέλιο για μένα». Ποιος όμως μπορεί να τον τηρήσει εκτός από τον Κύριό μας; Κατά συνέπεια ο χρυσός κανόνας κάνει την καταδίκη μας χειρότερη και μας φέρνει στην ανάγκη της σωτηρίας που δίνεται κατά Χάρη. Μόνον όταν δεχτούμε τον Χριστό και το Πνεύμα Του κατοικεί μέσα μας, μπορούμε να φτάσουμε σ’ εκείνο το επίπεδο της εφαρμογής του χρυσού κανόνα. Ο

κανόνας αυτός αναφέρεται στη δεύτερη εντολή, «αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου» που είναι συνέχεια της πρώτης, πάνω στις οποίες κρέμονται όλος ο νόμος και οι προφήτες.

“13Μπείτε από τη στενή πύλη, γιατί, επειδή είναι πλατιά η πύλη και ευρύχωρος ο δρόμος που οδηγεί στο χαμό, πολλοί είναι εκείνοι που μπαίνουν απ’ αυτήν. 14Κι επειδή είναι στενή η πύλη και στενόχωρος ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή, λίγοι είναι εκείνοι που τη βρίσκουν”.

Ο ίσιος δρόμος και ο στραβός δρόμος. Ο δρόμος για τον ουρανό και ο δρόμος για την κόλαση. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Ή τον έναν θα πάρουμε ή τον άλλον.

«Πλατύς ο δρόμος που οδηγεί στην καταστροφή». Είναι ο δρόμος που παίρνουν όλοι όσοι αρνούνται την ανάγκη της χαμένης κατάστασής τους και αγνοούν τις αξιώσεις του Κυρίου. Αν η θρησκεία μας είναι η θρησκεία των πολλών, τότε θα πρέπει ν’ ανησυχούμε γιατί δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να συμβάλλουμε στην καταδίκη μας. Μέσα στο μεγάλο πλήθος που ακολουθεί τον πλατύ δρόμο, υπάρχει ελευθερία και μπορούμε να εκπληρώνουμε κάθε σαρκική επιθυμία χωρίς έλεγχο. Το ρεύμα εκείνο του πλήθους θα μας παρασύρει στην καταστροφή.

«Στενός ο δρόμος που οδηγεί στη ζωή και λίγοι είναι εκείνοι που τον βρίσκουν». Μετάνοια και πίστη στον Χριστό και αγνή ζωή, δεν ήταν ποτέ της μόδας για να τ’ ακολουθήσει το πλήθος. Άλλωστε ξέρουμε, ότι το ποίμνιο του Κυρίου είναι πάντοτε μικρό. Αυτό δεν πρέπει να μας ανησυχεί. Καλύτερα να μπορούμε στην αιώνια ζωή με τους λίγους, παρά να χαθούμε με τους πολλούς μέσα στο πέλαγος...

Το γνήσιο και το ψεύτικο

“15Και να φυλάγεστε από τους ψευδοπροφήτες, που σας πλησιάζουν ντυμένοι σαν πρόβατα αλλ’ από μέσα είναι λύκοι αρπαχτικοί. 16Από τους καρπούς τους θα τους αναγνωρίσετε. Μήπως μαζεύουν σταφύλια από αγκάθια ή σύκα από τριβόλια; 17Έτσι, κάθε καλό δέντρο κάνει καλούς καρπούς, ενώ το σάπιο δέντρο κάνει κακούς καρπούς. 18Δεν μπορεί ένα καλό δέντρο να κάνει κακούς καρπούς, ούτε ένα σάπιο δέντρο να κάνει καλούς καρπούς. 19Κάθε δέντρο που δεν κάνει καλό καρπό, το κόβουν και το πετούν στη φωτιά. 20Επομένως, από τους καρπούς τους θα τους αναγνωρίσετε”.

«Προσέχετε τους ψευδοπροφήτες» οι οποίοι εμφανίστηκαν από τις ημέρες των αποστόλων. Η σπορά των ζιζανίων άρχισε από τότε και συνεχίζει μέχρι σήμερα. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τους αντιμετωπίσουμε πάντοτε με το Λόγο του Θεού. Ακούμε και δεχόμαστε σαν αλήθεια, ό,τι ένας «χειροτονημένος άνθρωπος μας λέει, ακόμη κι αν η διδασκαλία του είναι αντίθετη με τη διδασκαλία του Κυρίου. Βρίσκουμε σαν δικαιολογία, ότι αυτοί θα κριθούν και όχι εμείς. Κάνουμε μεγάλο λάθος. «Όλοι οι τυφλοί, δάσκαλοι και μαθητές, πάνε μαζί στην κόλαση» (Ματθ. 15:14). Προσέξτε τι λέει η κλείδα του Ευαγγελίου. «Πρέπει να ελέγχουμε κάθε γραφή και διδασκαλία αν θέλουμε να γίνουμε τέλεια παιδιά του Θεού» (Β’ Τιμοθ. 3:16,17). Πρέπει να μελετάμε το Λόγο του Θεού με πολλή προσευχή και ν’ αφήνουμε το Άγιο Πνεύμα να μας διδάσκει. «Το Άγιο Πνεύμα έχει τη δύναμη να μας επαναφέρει και να μας οδηγήσει στο δρόμο του Θεού (Β’ Τιμοθ. 3:16,17). Τότε και μόνον τότε, θα δείτε καθαρά, ποιοί είναι οι ψευδοπροφήτες που ακολουθείτε. «Από τους καρπούς τους θα τους καταλάβετε». Από τα λόγια που σας σερβίρουν. Όταν μια βίδα αρχίσει να λασκάρει λίγο-λίγο, τότε θα πέσει και ο τροχός που κρατά, θα φύγει από την τροχιά του και το όχημα δε θα φτάσει ποτέ στον προορισμό του. Έτσι, όταν αρχίσουμε να ξεφεύγουμε λίγο-λίγο από τη Γραφή, τότε φεύγουμε από την τροχιά μας και ακολουθούμε κάποιον άλλον και όχι τον Χριστό τον Κύριό μας.

Θυμάμαι όταν ήμουν παιδί στην εσπρχία, οι τσοπάνηδες έλεγαν ένα πρόβατο που έφευγε απ' το κοπάδι, «μπολιάρικο». Εκείνο έφευγε, γιατί ζητούσε να βρει τροφή να γεμίσει το στομάχι του. Εκείνο είναι το χαμένο προβατάκι που ο Καλός Ποιμένας βρίσκει και το βάζει στον ώμο Του. Προσέξτε τι λέει. Δεν το φέρνει στη στάνη μαζί με τα άλλα, γιατί εκείνα νομίζουν ότι είναι δικαιωμένα. Το παίρνει στο σπίτι Του (Λουκά 15:5). Έτσι γίνεται χαρά στον ουρανό (Λουκά 15:7). Οι ψευτοδιδάσκαλοι όμως, караδοκούν από τότε μέχρι σήμερα σαν αρπακτικοί λύκοι (αγριόσκυλα), να μην ξεφύγει κανένα και πάρει τροφή. Μην ξεφύγει κανένας και «μάθει την Αλήθεια», γιατί και το εισόδημά τους θα χάσουν και θα τους φέρει αντιμέτωπους με το Λόγο του Θεού. Ο Θεός μακροθυμεί. Προσέξτε. Δε θα μας φερθεί καθόλου καλύτερα απ' ότι φέρεται ο γεωργός στα δέντρα του που δεν κάνουν καρπό (εδάφιο 19). «Ευτυχής είναι εκείνος που έμεινε πιστός στο Λόγο του Θεού και γνώρισε την αλήθεια κι ελευθερώθηκε από τα ψεύδη» (Ιωαν. 8:31,32). «Ευτυχής είναι εκείνος που οι ρίζες του παίρνουν και δίνουν τροφή από την αστείρευτη πηγή της Γραφής» (Ψαλμός 1:2,3).

Λόγια και έργα

“21Στη βασιλεία των ουρανών δε θα μπει ο καθένας που με λέει: Κύριε, Κύριε, αλλά όποιος κάνει το θέλημα του Πατέρα μου του ουράνιου. 22Πολλοί θα μου πουν εκείνη την ημέρα: Κύριε, Κύριε, στο δικό σου όνομα δεν κηρύξαμε και στο δικό σου όνομα δε βγάλαμε δαιμόνια και στο δικό σου όνομα δεν κάναμε πολλά θαυμαστά έργα; 23Και τότε θα τους πω: Ποτέ δε σας γνώρισα, φύγετε από μένα εσείς που το έργο σας είναι η ανομία”.

Δε θα μπει στη βασιλεία των ουρανών καθένας που ομολογεί με τα χείλη του «Κύριε, Κύριε». Φαίνεται ότι θα έχουμε πολλές εκπλήξεις την ημέρα της μεγάλης κρίσης, γιατί απαιτούνται πολύ περισσότερα για να σωθεί μια ψυχή, απ' ότι εμείς νομίζουμε. Το βάπτισμά μας στον Χριστό, τα προνόμια που μας έχουν δοθεί, οι βιβλικές γνώσεις, οι προφητείες μας, τα θαύματά μας, τα καλά μας έργα που μας κάνουν να νιώθουμε ικανοποιημένοι, δεν μας δικαιώνουν αν δεν κάνουμε το θέλημα του Θεού. Το θέλημά Του είναι η προσωπική, απόλυτη κι αδιαίρετη πίστη μας στον Χριστό, η μετάνοια από τις αμαρτίες μας και μια άγια και ταπεινή ζωή γεμάτη αγάπη για τον συνάνθρωπό μας. Ο Κύριός μας, φρόντισε να μας δώσει γραπτές όλες τις οδηγίες Του που πρέπει ν' ακολουθήσουμε. Έτσι δεν μπορούμε να προβάλλουμε καμιά δικαιολογία (Ιωαν. 15:22).

«Ποτέ δε σας γνώρισα, φύγετε από μένα», θα είναι η φρικιαστική απάντηση που θα πάρουν όλοι αυτοί που χάνονται.

«Τα δικά μου (όμως) προβατάκια ακούνε τη φωνή μου, τα γνωρίζω όλα και με ακολουθούν (Ιωαν. 10:27). «Τους δίνω ζωή αιώνια και δε θα χαθούν ποτέ» (Ιωαν. 10:28). Έχουν δικαιωθεί. Ίσως όμως βρεθεί κάποιος και υποβάλλει το ερώτημα: «Και τι θα γίνουν όλοι αυτοί που δεν άκουσαν;». Γι' αυτούς ο Θεός έχει δύο βιβλία, με τα οποία θα τους κρίνει και κατακρίνει. Έχει το βιβλίο της συνείδησης, που είναι νόμος γραμμένος στις καρδιές τους (Ρωμαίους 2:15) και το βιβλίο της δημιουργίας, που μας κάνει νοητή την αιώνια δύναμη και Θεότητα του Δημιουργού μας. Όστε αυτοί να είναι αναπολόγητοι (Ρωμαίους 1:20) γιατί δεν δοξάζουν τον Θεό, που «έκανε τα πάντα εν σοφία» (Ψαλμός ρδ' 24).

Τα δύο θεμέλια

“24Καθέναν λοιπόν, που ακούει τα λόγια μου τούτα και τα εκτελεί, θα τον παρομοιάσω με φρόνιμο άνθρωπο, που έχτισε το σπίτι του πάνω στην πέτρα. 25Και κατέβηκε η βροχή και ήρθαν τα ποτάμια

και φύσηξαν οι άνεμοι και έπεσαν με ορμή πάνω στο σπίτι εκείνο, μα δε γκρεμίστηκε, γιατί είχε θεμελιωθεί επάνω στην πέτρα”.

Ο φρόνιμος άνθρωπος μοιάζει μ’ εκείνον που έχτισε το σπίτι του επάνω στην πέτρα, που είναι ο Ιησούς Χριστός. Είναι εκείνος που πραγματικά μετανοεί, που πιστεύει με όλη του την καρδιά στον Χριστό και που ζει μια άγια ζωή. Δεν είναι μόνο ακροατής, αλλά εκτελεστής του θείου Λόγου (Ιακ. 1:22).

“26Απεναντίας, καθένας που ακούει τα λόγια μου τούτα και δεν τα εφαρμόζει, θα μοιάσει σε ανόητο άνθρωπο, που έχτισε το σπίτι του επάνω στην άμμο. 27Και κατέβηκε η βροχή και ήρθαν τα ποτάμια και φύσηξαν οι άνεμοι και χτύπησαν το σπίτι εκείνο και τότε έπεσε και ήταν το πέσιμό του ολοκληρωτικό”.

«Ο μωρός άνθρωπος είναι εκείνος που έχτισε το σπίτι του στην άμμο». Ο άνθρωπος αυτός ικανοποιείται με το ν’ ακούει το Λόγο του Θεού χωρίς να τον εκτελεί. Είναι ο ακροατής που αναπαύεται, ότι όλα πάνε καλά στη ζωή του. Ακούει το Λόγο και δε διαφωνεί. Το λάθος που κάνει είναι ότι, δεν τον εκτελεί. Όταν τον χτυπήσει η πρώτη καταιγίδα, γίνεται συντρίμμια. Εκείνο το σπίτι που έχει χτίσει με τη φαντασία του, το πήρε ο άνεμος. «Το πέσιμο ήταν πολύ μεγάλο». Όλες οι ελπίδες του στον Χριστό κι αιωνιότητα, καταστράφηκαν.

“28Όταν τέλειωσε ο Ιησούς τα λόγια αυτά, τα πλήθη εκδήλωναν την έκπληξή τους για τη διδαχή του. 29Γιατί τους δίδασκε με τρόπο που έδειχνε πως έχει εξουσία και όχι όπως οι νομοδιδάσκαλοι.” Καθώς ο Κύριος πλησιάζει το τέλος της ομιλίας Του, τα πλήθη εκπλήττονται» από τη σαφήνεια και το βάθος που έχουν τα λόγια Του. «Δίδασκε σαν ένας που είχε εξουσία. Ηκούσατε ότι ερέθη (=ειπώθηκε). Εγώ όμως σας λέγω». Φέρνει τον ακροατή σε έλεγχο ν’ αναγνωρίσει την αμαρτωλότητά του και την ανάγκη να ζητήσει Σωτήρα.

Εύχομαι η ομιλία αυτή να βρει απήχηση και στη δική σου ψυχή και να σου δώσει δύναμη να περπατήσεις τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής σου, με αγιότητα και δικαιοσύνη Θεού. Ο ουρανός είναι η κατοικία μας (Ιωαν. 14:2). Η ζωή εδώ δεν είναι για ανάπαυση. Είναι ο τόπος προετοιμασίας για το μεγάλο μας ταξίδι στην αιωνιότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η Θεραπεία του Λεπρού

“1Κι όταν κατέβηκε από το βουνό, τον ακολούθησαν πολλά πλήθη”.

Θα ήταν πολύ δύσκολο να πιστέψουμε, ότι ο Θεός που ήρθε ως άνθρωπος στη γη, σε συνεργασία και ενότητα πάντοτε με τον Πατέρα Θεό και το Άγιο Πνεύμα θα μπορούσε να ζει ανάμεσά μας και να μείνει ασυγκίνητος από την ανθρώπινη υποφορά.

“2Εμφανίστηκε τότε ένας λεπρός, που ήρθε και τον προσκυνούσε λέγοντας: “Κύριε, αν θέλεις μπορείς να με καθαρίσεις”.

Έτσι αρχίζει τη θεραπεία της λέπρας που συμβολίζει την αμαρτία. Το θαύμα αυτό που μπορεί ορθά να καταγραφεί σαν το πρώτο Του θαύμα, με το ν’ απομακρύνει την αμαρτία και να φέρει την ψυχή του ανθρώπου στην αρχική της θέση. Ο λεπρός εδώ πηγαίνει κοντά στον Κύριό μας με πίστη και Του ζητάει να τον καθαρίσει. Αυτό μας διδάσκει, ότι με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να πλησιάσουμε κι εμείς τον Κύριό μας για να πάρουμε τη χάρη και την ευλογία Του. «Αν θέλεις μπορείς να με καθαρίσεις».

“3Κι ο Ιησούς άπλωσε το χέρι του και τον άγγιξε λέγοντάς του: “Θέλω, καθαρίσου”. Κι αμέσως καθαρίστηκε η λέπρα του”.

Ο Κύριος του απαντά: «Όσο θέλεις εσύ να καθαριστείς, άλλο τόσο θέλω κι εγώ να σε καθαρίσω». Και τι βλέπουμε; Την εξουσία και τη δύναμη του Λόγου του Θεού να τίθεται σε ενέργεια, καθώς βλέπει την πίστη του ανθρώπου. Αμέσως ο λεπρός καθαρίζεται.

“4Του λέει τότε ο Ιησούς: “Πρόσεξε, μην το πεις σε κανέναν, μόνο πήγαινε να σε δει ο ιερέας και πρόσφερε το δώρο που πρόσταξε ο Μωυσής σαν αποδεικτική μαρτυρία γι’ αυτούς”.

Όταν ο λεπρός (αμαρτωλός) παίρνει τη χάρη του καθαρισμού, υποβάλλεται και σε ορισμένες οδηγίες με «αυστηρό τόνο» που δεν εννοεί παρά «πήγαινε και μην αμαρτάνεις πλέον». «Κοίταξε να μην το πεις σε κανέναν». Ο Κύριός μας πάντοτε ενεργεί αθόρυβα. Ο καθαρισμένος λεπρός, από ευγνωμοσύνη διαλαλεί το γεγονός της θεραπείας του παντού (Μάρκου 1:45).

«Ήρθε να εκπληρώσει το νόμο». Συνιστά στον καθαρισμένο λεπρό εκείνο που ο νόμος απαιτεί στο Λευϊτικόν 14:2-32, «Να δείξει τον εαυτό του στον ιερέα και να κάνει ό,τι ο Μωϋσής όρισε για να φανεί η υπακοή του».

Αυτό που καθαρά φαίνεται είναι ότι, παρών στο σώμα είναι σ’ ένα σημείο την κάθε φορά. Σαν Πνεύμα όμως μπορεί να βρίσκεται παντού και να καθαρίζει όλους όσους Τον πλησιάζουν με πίστη.

Θεραπεία του δούλου του εκατόνταρχου

“5Κι όταν μπήκε στην Καπερναούμ, τον πλησίασε ένας εκατόνταρχος, που τον παρακαλούσε λέγοντας:”

Ένας εκατόνταρχος αξιωματικός του Ρωμαϊκού στρατού που είχε γνωρίσει τον Θεό των Ισραηλιτών.

“6Κύριε, ο δούλος μου είναι κατάκοιτος στο σπίτι από παράλυση, και βασανίζεται φριχτά”.

Πλησιάζει τον Κύριό μας και του ζητάει να θεραπεύσει το δούλο του που υπέφερε τρομερά από παράλυση. Παρόλο που το επάγγελμά του ήταν πολύ σκληρό, γιατί κάτω από την εξουσία του δεν ήταν μόνον οι σκληροτράχηλοι στρατιώτες του, αλλά και ο δύσκολος σε απαιτήσεις Ισραηλιτικός λαός της περιχής εκείνης, που βρισκοταν κάτω από τον Ρωμαϊκό ζυγό. Μπορεί να ήταν σκληρό το επάγγελμά του, αλλά η καρδιά του ήταν ανοιχτή στον Θεό. Αυτό μας διδάσκει, ότι το επάγγελμά μας δεν πρέπει ποτέ να γίνεται εμπόδιο στην άμεση σχέση κι επαφή μας με τον Θεό.

“7Του λέει ο Ιησούς: “Θα έρθω εγώ και θα τον γιατρέψω”.

Ο Θεός των Ισραηλιτών που είναι και Θεός όλων των ανθρώπων του λέει: «Θα έρθω αμέσως να τον θεραπεύσω». Η θεραπεία Του δεν ήταν μόνο για τον Ισραηλίτη αλλά και για τον εθνικό.

“8Μα ο εκατόνταρχος αποκρίθηκε: “Κύριε, δεν είμαι άξιος να μπεις κάτω από τη στέγη μου, αλλά μια προσταγή δώσε μονάχα και θα γιατρευτεί ο δούλος μου”.

«Δεν είμαι άξιος Κύριε να μπεις κάτω από τη στέγη μου, μονον ένα λόγο να πεις και θα θεραπευθεί ο δούλος μου». Οι άνθρωποι της περιοχής παρακαλούσαν τον Κύριο και Του έλεγαν «Του αξίζει να του το κάνεις, γιατί δεν αγαπάει μόνο το έθνος μας, αλλά και τη συναγωγή μας αυτος την έχτισε» (Λουκά 7:4,5). Ο εκατόνταρχος όμως λέει: «Δεν είμαι άξιος». Γνωρίζει καλά την καρδιά του. Δεν πλησιάζει τον Κύριο με την αξία και την τιμή που του δίνουν οι άλλοι για τη ζωή και τα έργα του, αλλά με τη δύναμη της πίστης που βρίσκεται μέσα στην καρδιά του. «Ένας λόγος σας μπορεί να τον θεραπεύσει». Ο εκατόνταρχος ξέρει ότι η απόσταση δεν εμποδίζει το έργο του Θεού.

“9Γιατί είμαι κι εγώ κάτω από εξουσία κι έχω στρατιώτες στις διαταγές μου, και λέω στον έναν: πήγαινε, και πηγαίνει, και στον άλλο: έλα, κι έρχεται, και στο δούλο μου: κάνε τούτο, και το κάνει”. Αφού εγώ ένας άνθρωπος, που έχω στρατιώτες και δούλους κάτω από την εξουσία μου, κάνουν ό,τι τους λέω, πόσο μάλλον εσείς Κύριε που είστε Κύριος των πάντων.

“10Και σαν τ’ άκουσε αυτό ο Ιησούς, θαύμασε και είπε σ’ αυτούς που τον ακαλουθούσαν: “Πραγματικά, σας λέω, ούτε στον Ισραήλ δε βρήκα τόση πίστη”.

Ο Κύριος θαύμασε για την ειλικρινή πίστη του εκατόνταρχου. Τέτοια πίστη, ούτε σ’ αυτούς που καυχώνται ότι είναι παιδιά του Αβραάμ δε βρήκε.

“11Και σας λέω τούτο: ότι θα έρθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στο γιορταστικό τραπέζι στη βασιλεία των ουρανών,”

«Από την Ανατολή και τη Δύση θα έρθουν άνθρωποι» που σημαίνει τα πέρατα του κόσμου και θα συναντηθούν εκεί στο κέντρο της βασιλείας του Θεού. Άνθρωποι που δεν περιμέναμε να δούμε. Φαίνεται καθαρά ότι οι άνθρωποι του Θεού είναι παντού.

“12ενώ οι κληρονόμοι της βασιλείας θα πεταχτούν στο σκοτάδι το πιο βαθύ και απόμακρο. Εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών”.

Ενώ τα παιδιά που κατάγονται από τη γενιά του Αβραάμ, που δεν αφήνουν την πίστη τους να τους ενώσει με τον Θεό, θα ριφθούν έξω στο φοβερό σκοτάδι, εκεί που δεν υπάρχει ούτε μια ακτίνα από φως ή ελπίδας για την ανάπαυση των ψυχών.

“13Είπε κατόπιν ο Ιησούς στον εκατόνταρχο: “πήγαινε, κι όπως πίστεψες έτσι ας γίνει για σένα”. Και γιατρεύτηκε ο δούλος του την ώρα εκείνη”.

«Πήγαινε και ο δούλος σου θα γίνει καλά, σύμφωνα με την πίστη σου». Τη στιγμή εκείνη θεραπεύτηκε ο δούλος του. «Πίστεψε και θα δεις». Πίστεψε κι εσύ στον Χριστό και θα δεις τη θεραπεία από την παράλυση της αμαρτίας σου.

Θεραπεία της πενθεράς του Πέτρου και άλλων

“14Κι όταν ήρθε ο Ιησούς στο σπίτι του Πέτρου, είδε την πεθερά του να είναι κατάκοιτη και με πυρετό”.

«Μέσα στο σπίτι του Πέτρου, ο Κύριός μας βρίσκει την πενθερά του Πέτρου κατάκοιτη και με πυρετό». Φαίνεται πως η πενθερά του Πέτρου ζούσε μαζί τους στο σπίτι του. Αυτό δείχνει αγάπη και σεβασμό γι’ αυτούς που φροντισαν για τη συντήρηση και ανατροφή μας. «Άρρωστη από πυρετό, τη βρίσκει ο Κύριός μας στο κρεβάτι».

“15Της άγγιξε τότε το χέρι της κι έπεσε ο πυρετός της και σηκώθηκε και τους υπηρετούσε”.

Όταν ο Κύριος την άγγιξε, ο πυρετός της αμαρτίας την άφησε. Αυτό συμβαίνει με όλους όσους ο Γιατρός της ψυχής αγγίζει. Και τι κάνει; Από ευγνωμοσύνη τους υπηρετεί. Όσους θεραπεύει τίθονται στην υπηρεσία Του. Μέχρι τώρα διαβάσαμε, ότι καμμιά αρρώστια δεν είναι τόσο μεγάλη ή μικρή που δεν μπορούμε να την φέρουμε σε προσευχή ενώπιόν Του να την θεραπεύσει.

“16Και σαν έφτασε το δειλινό, του έφεραν πολλούς δαιμονισμένους, και έβγαλε τα πνεύματα με πρόσταγμα και γιάτρεψε όλους τους αρρώστους,”

«Όλες τις αρρώστιες τις θεράπευσε κι έβγαλε όλα τα δαιμόνια με ένα λόγο». Με τη θεία Του χάρη θεραπεύει τις αρρώστιες στα σώματά μας και φανερά δείχνει το «λυτρωμό» μας, από τα δεσμά του εχθρού της ψυχής μας.

“17Έτσι που να εκπληρωθεί η προφητεία του Ησαΐα του προφήτη που λέει: “Αυτός πήρε τις ασθένειές μας και σήκωσε τις αρρώστιες μας”.”

Εδώ εκπληρώνεται και η προφητεία του Ησαΐα (53:4), που γίνεται με την ημερήσια διακονία και θεραπεία. Δεν αναφέρεται βέβαια στο λυτρωτικό έργο του Κυρίου μας στον Σταυρό, γιατί η Γραφή δεν αναφέρει εξιλέωση αρρώστιας, αλλά αμαρτίας. Ξέρουμε ότι η αρρώστια, είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας και ότι με το έργο του Κυρίου μας επάνω στον Σταυρό, τα σώματα των πιστών θα εξαγορασθούν με το αίμα Του και θα δοξασθούν, όταν γυρίσει να πάρει τους δικούς Του. Μέχρι

τότε όμως τα σώματά μας θα είναι εκτεθειμένα στις αρρώστιες και στο θάνατο, όπως όλων εκείνων, που δε γνώρισαν τη χάρη του Θεού.

Ο Ιησούς Χριστός δοκιμάζει ασταθείς μαθητές

“18Και σαν είδε ο Ιησούς γύρω του πλήθη πολλά, πρόσταξε να πάνε στην αντίπερα όχθη της λίμνης”.

Όταν ο Κύριός μας είδε πλήθος ανθρώπων να συγκεντρώνεται γύρω Του, έδωσε διαταγή να περάσουν στην απέναντι όχθη της λίμνης. Χρειάζοταν να ξεφύγει λίγο από την πίεση των ανθρώπων και ταυτόχρονα να φέρει το χαρμόσυνο άγγελμα της βασιλείας του Θεού και σ’ αυτούς που δεν το είχαν ακούσει.

“19Τον πλησίασε τότε ένας νομοδιδάσκαλος και του είπε: “Δάσκαλε, θα σε ακολουθήσω όπου κι αν πας”.

«Διδάσκαλε, θα σε ακολουθήσω όπου κι αν πας». Ένας από τους γραμματείς που αναγνωρίζει και προσφωνεί τον Κύριό μας ως «Διδάσκαλον», ζητάει με ενθουσιασμό να Τον ακολουθήσει.

“20Του λέει ο Ιησούς: “Οι αλεπούδες έχουν κρυψώνες και τα πουλιά τ’ ουρανού έχουν φωλιές, μα ο Γιος του Ανθρώπου δεν έχει πού να γείρει το κεφάλι του”.

«Οι αλεπούδες έχουν κάπου να τρυπώσουν και τα πουλιά φωλιές να ξεκουραστούν, ενώ ο Κύριος δεν είχε που να γύρει το κεφάλι Του». Εκείνος που είχε δημιουργήσει τα πάντα, δεν ήταν μόνο άστεγος, αλλά δεν είχε μαξιλάρι ν’ αυμπήσει το κεφάλι Του. Δε θέλει κανέναν να πάρει μια πρόχειρη απόφαση. Αν πραγματικά θέλει κάποιος να Τον ακολουθήσει και να βρίσκεται μέσα στον άγιο δρόμο του Θεού, πρέπει να μοιραστεί όλες τις λύπες Του.

Οι αλεπούδες και τα πουλιά είχαν όλα τα μέσα συντήρησης και δε χρειαζόταν να φροντίζουν για τίποτε. Η συντήρηση για τον Κύριο και τους μαθητές Του, ήταν οι προσφορές από τα υπάρχοντα των ανθρώπων. Θέλει να μας φέρει στην επίγνωση της ματαιοπονίας της εδώ ζωής που πρέπει να κοιτάμε με θεία περιφρόνηση και στην πλούσια ζωή που ο Ίδιος υπόσχεται με τη γεναιοδωρία της αγάπης Του (Β΄ Κορινθ. 8:9).

“21Άλλος πάλι, από τους μαθητές του, είπε: “Κύριε, επίτρεψέ μου πρώτα να πάω να θάψω τον πατέρα μου”.

Ένας άλλος από τους μαθητές Του, ζητάει από τον Κύριο να Του επιτρέψει να θάψει τον πατέρα του. Αυτό δείχνει το φυσικό δεσμό του ανθρώπου και τη φτωχή εκείνη δικαιολογία, που προβάλλει ν’ ακολουθήσει τον Χριστό με δικούς του όρους.

“22Αλλ’ ο Ιησούς του είπε: “Ακολουθή με και άφησε τους νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς”.

«Άφησε τους πνευματικά νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς». Αφού έβαλες το χέρι σου στο αλέτρι, εργάσου στον αγρό του Κυρίου και μην κοιτάζεις πίσω σου (Λουκά 9:60-62).

Το γαλήνεμα της τρικυμίας

“23Και όταν μπήκε στο πλοίο, τον ακολούθησαν οι μαθητές του. 24Ξέσπασε τότε μεγάλη τρικυμία στη λίμνη, τόσο που το πλοίο σκεπαζόταν από τα κύματα. Αυτός όμως κοιμόταν. 25Ηρθαν τότε οι μαθητές του κοντά του και τον ξύπνησαν λέγοντας: “Κύριε, σώσε μας! Χανόμαστε!” 26Και τους λέει: “Γιατί είστε δειλοί, ολιγόπιστοι;” Έπειτα σηκώθηκε και επέπληξε τους ανέμους και τη λίμνη, κι έγινε απόλυτη γαλήνη. 27Και απόρησαν οι άνθρωποι κι έλεγαν: “Ποιος άραγε νάναι αυτός, που και οι άνεμοι και η λίμνη τον υπακούνε;”

Αφού άφησαν τον κόσμο να γυρίσει στα σπίτια τους, μπήκαν σε πλοiάριο και ταξιδεύουν μαζί με άλλα πλοiάρια που τους συνοδεύουν (Μάρκου 4:36).

Καθώς ταξιδεύουν, γίνεται θύελλα τόσο μεγάλη, που το πλοiαράκι γεμίζει από νερά και κινδυνεύει να χαθεί με το πλήρωμα και το Διδάσκαλο. Ο Ιησούς κοιμάται την ώρα που το πλοiάριο κλυδωνίζεται. Θέλει να δοκιμάσει την πίστη των μαθητών Του και να τους φέρει σε προσευχή όπως θέλει να φέρει κι εμάς την ώρα που οι θύελλες της ζωής μας χτυπούν. Ενθαρρύνονται όμως με το να γνωρίζουν, ότι ο Σωτήρας είναι παρών. Φέρνουν ενώπιόν Του τον κίνδυνο που διατρέχουν. Όχι γιατί ο ίδιος δε γνωρίζει τους κινδύνους που τα παιδιά Του διατρέχουν, αλλά θέλει να Του το πούμε κι εμείς. Είναι όμορφο να γνωρίζουμε ότι έχουμε Σωτήρα, ιδιαίτερα τότε που οι καταιγίδες της ζωής, μας φέρνουνσε απόγνωση.

«Κύριε, δεν ενδιαφέρεσαι που χανόμαστε;». Αν ήξεραν πόσο ενδιαφέρεται για την ασφάλειά τους, ίσως να μην υπέβαλλαν και την ερώτηση κατ' αυτόν τον τρόπο. Ο Κύριος ενδιαφέρεται για τα παιδιά Του τόσο, όταν βρίσκονται στην τρικυμία, όσο κι όταν βρίσκονται στη γαλήνη. Γι' αυτό είναι προτιμότερο να κατεβούμε εμείς στα γόνατα και να γνωρίσουμε τον Χριστό, πριν ο ίδιος μας κατεβάσει στα γόνατα και περιμένουμε να δούμε την έκβαση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουμε.

«Σώπα, βουβάσου» (Μάρκου 4:39), επιπλήττει τον άνεμο με τα ίδια λόγια που μεταχειρίζεται την ώρα που θεραπεύει το δαιμονισμένο στην Καπερναούμ (Μάρκου 1:25). Ο εχθρός της ψυχής μας, ο Σατανάς, που δε χάνει καμιά ευκαιρία, προσπαθεί να πνίξει το έργο του Κυρίου μας.

Ο Κύριος που έκανε τον άνεμο, έκανε και τη γαλήνη. «Γιατί φοβόσαστε; Δεν έχετε πίστη;». Ο φόβος είχε υπερισχύσει και φαινόταν σαν να είχαν χάσει την πίστη τους. Η πίστη τους όμως δεν είχε χαθεί, γιατί αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, δε θα κατέφευγαν στον Σωτήρα Χριστό. Ο Κύριος υπόσχεται ότι, «Αφού αντισταθούμε στο σατανά κι αναθέσουμε στον Χριστό όλη τη μέριμνά μας και παραμείνουμε σταθεροί στην πίστη μας, πως θα μας κρατήσει και θα μας στηρίξει, θα μας ενδυναμώσει και θεμελιώσει» (Α' Πέτρου 5:7-10).

Νέος φόβος τους καταλαμβάνει. «Ποιος είναι τέλος πάντων που τα πάντα υπακούνε σ' Αυτόν;». Με θαυμασμό (εδάφιο 27) και φόβο Θεού παρακολουθούν να υποτάσσονται τα πάντα στο θέλημά Του (Μάρκου 4:41).

Θυμάμαι μια εικόνα που έδειχνε μια φάλαινα και κάτω από την εικόνα την επιγραφή: «Γυρίζει τις θάλασσες του κόσμου όλου με έναν και μόνο κίνδυνο, τον ανυπότακτο άνθρωπο». Μήπως φίλη ψυχή, είσαι κι εσύ ένας απ' αυτούς που δεν τάχθηκες κάτω από το θέλημα του Θεού;

Οι δαιμονισμένοι Γαδαρηνοί

“28Κι όταν έφτασε στην αντίπερα όχθη της λίμνης, στη χώρα των Γαδαρηνών, τον συνάντησαν δύο δαιμονισμένοι που έρχονταν από τα μνήματα. Ήταν τόσο άγριοι, που κανένας δεν τολμούσε να περάσει από εκείνον το δρόμο. 29Κι είπαν αυτοί κραυγάζοντας: “Τι σχέση έχουμε εμείς με σένα Ιησού, Γιε του Θεού; Ήρθες εδώ πρόωρα να μας βασανίσεις;” 30Στο μεταξύ σε μεγάλη απόσταση απ' αυτούς υπήρχε ένα κοπάδι χοίρων που έβοσκαν. 31Τον παρακαλούσαν, λοιπόν, οι δαίμονες λέγοντας: “Αν μας βγάλεις, επίτρεψέ μας να πάμε στο κοπάδι των χοίρων”. 31Και τους είπε: “Να πάτε”, Κι εκείνοι βγήκαν και πήγαν στο κοπάδι των χοίρων, κι αμέσως όρμησε όλο το κοπάδι των χοίρων στον γκρεμό κι έπεσαν στη λίμνη και πνίγηκαν μέσα στα νερά. 33Έφυγαν τότε οι βοσκοί και πήγαν στην πόλη και τα διηγήθηκαν όλα, και ό,τι έγινε με τους δαιμονισμένους. 34Όλη η πόλη βγήκε τότε σε συνάντηση του Ιησού. Κι όταν τον είδαν, τον παρακάλεσαν να φύγει από τη δική τους περιοχή”.

Ύστερ' από την τρικυμία, ο Κύριος και οι μαθητές Του, αγκυροβόλησαν στη χώρα των Γαδαρηνών. Την ώρα που έβγαινε από το πλοιαράκι, Τον συνάντησαν δύο δαιμονισμένοι που έβγαιναν από τα μνήματα. Κατοικούσαν στα μνήματα που συμβολίζουν το μολυσμένο τόπο. Ήταν πολύ δυνατοί και είχαν τρομοκρατήσει τον κόσμο της περιοχής με τις φωνές τους.

Ενώ τα χείλη τους κινούνται, η φωνή που βγαίνει από το στόμα τους δεν είναι δική τους, αλλά του Σατανά που ήρθε αντιμέτωπος με τον Υιόν του Θεού. Γνωρίζει τι τον περιμένει και Τον παρακαλεί να μην τον βασανίσει. Το ότι Τον αποκάλεσε Υιόν του Θεού, δεν πρέπει να μας εκπλήττει, γιατί κι απ' τα στόματα των κακούργων βγαίνουν καλά λόγια και αλήθειες.

Τα δαιμόνια παρακαλούν τον Ιησού να μην τα στείλει έξω, παρά μέσα στο κοπάδι των χοίρων που έβοσκαν εκεί. Αυτό τους το επέτρεψε.

Όταν βγήκαν τα πνεύματα, μπήκαν μέσα στους χοίρους που ήταν εκεί. Ολόκληρο το κοπάδι των χοίρων περίπου δύο χιλιάδες (Μάρκου 5:13) έπεσε από το γκρεμό στο νερό της λιμνοθάλασσας και πνίγηκε. Οι βοσκοί των χοίρων ανάγγειλαν στην πόλη το τι είχε συμβεί. Όταν ήρθαν και είδαν το θαύμα που ο Ιησούς κάνει σε όσους αγγίζει με τη θεία Του χάρη, Τον παρακαλούν να φύγει από την περιοχή τους. Ο Κύριος στέκεται εμπόδιο ανάμεσα σ' αυτούς και τα κέρδη τους. Οι διαχειρήσεις τους δεν τους επέτρεπαν να δουν το μεγαλείο του «λυτρωμού» που πλήρωσαν μ' ένα τόσο μικρό αντίτιμο! Μήπως συμβαίνει και σε μας το ίδιο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

“1Μπήκε τότε στο πλοίο, διέσχισε τη λίμνη και ήρθε στην ιδιαίτερη πόλη του”.

Δεν μας είναι γνωστός ο χρόνος της απουσίας του Κυρίου από την Καπερναούμ. Εκεί ο Κύριος ξαναγύρισε (στην εαυτού πόλη), που ήταν το κέντρο απ' όπου μπορούσε να κάνει το έργο Του καλύτερα προς όλες τις κατευθύνσεις. Εκεί μάλιστα είχε συγκεντρώσει τους περισσότερους μαθητές Του, είχε κάνει πολλά κηρύγματα και πολλές θεραπείες.

“2Εκεί λοιπόν του έφεραν, ξαπλωμένο στο κρεβάτι, έναν παράλυτο. Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, είπε στον παράλυτο: “Παιδί μου, πάρε θάρρος! Οι αμαρτίες σου έχουν συγχωρεθεί”.

Του έφεραν έναν παραλυτικό ξαπλωμένο σε κρεβάτι. Ο απόστολος Μάρκος μας λέει, ότι τον μετέφεραν τέσσερα άτομα κι επειδή είχαν δυσκολία να περάσουν από τη μεγάλη κοσμοσυρροή, άνοιξαν τη σκεπή του σπιτιού και τον κατέβασαν μπροστά στον Ιησού (Μάρκου 2:4).

Ο Ιησούς αμείβει την πίστη και το ζήλο τους. Συγχωρεί τις αμαρτίες του παραλυτικού που ήταν και η αιτία της αρρώστιάς του. Το ότι η αρρώστια ήταν αποτέλεσμα της αμαρτίας, τους ήταν γνωστό. Γνωστό τους ήταν ότι, ο Θεός που συγχωρούσε, θεράπευε επίσης (Ησαΐας 58:8). Πάνω στο θέμα αυτό ο Ψαλμωδός λέει στο 103:3, «Η ψυχή μου ευλογεί τον Κύριο που συγχωρεί τις ανομίες και γιατρεύει τις αρρώστιες».

«Παιδί μου», η εκδήλωση της αγάπης του Πατέρα, «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες». Όπως ο Νάθαν είχε έρθει να διαβιβάσει το μήνυμα της συγχωρητικότητας του Θεού στο Δαβίδ (Β' Σαμουήλ 12:12), λέγοντάς του ότι «Ο Κύριος συγχώρησε το αμάρτημά σου· δε θέλεις αποθάνει», έτσι και τώρα ο Κύριός μας, ο υποσχόμενος Μεσσίας (Ησαΐας 35:4-6), έρχεται να διαβιβάσει τη συγχωρητικότητα του Θεού στον άνθρωπο. Και τι κάνει εδώ με το ν' αναφέρει τη λέξη «αμαρτία»; Μας οδηγεί να δούμε την πηγή που είναι η συνέπεια της ποινής μας.

“3Τότε μερικοί από τους νομοδιδάσκालους είπαν μέσα τους: “Αυτός εδώ βλαστημάει”! 4Ο Ιησούς, όμως, που κατάλαβε τους διαλογισμούς τους, είπε: “Γιατί εσείς σκέφτεστε πονηρά μέσα στις

καρδιές σας; 5Επιτέλους τι είναι ευκολότερο να πω: Έχουν συγχωρεθεί οι αμαρτίες σου ή να πω: Σήκω και περπάτα; 6Για να μάθετε όμως, ότι ο Γιος του Ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη”—λέει τότε απευθυνόμενος στον παράλυτο: “Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου”. 7Σηκώθηκε τότε και πήγε στο σπίτι του. 8Και σαν το είδαν αυτό τα πλήθη, θαύμασαν και δόξασαν το Θεό που έδωσε τέτοια εξουσία στους ανθρώπους”.

Ο Ιησούς διαβάζει τις σκέψεις των Γραμματέων. Το προνόμιο της συγχώρεσης των αμαρτιών ανήκει στον Θεό. Και πολύ σωστά. Αυτοί όμως δεν καταλαβαίνουν, ότι ο Θεός αποκαλύπτει τον εαυτό Του και ότι τώρα βρίσκεται ανάμεσά τους σε ανθρώπινη σάρκα. Εδώ έχουμε μια ακόμα μαρτυρία για τη θεότητα Του.

Εκείνοι που τηρούσαν κατά γράμμα τους θρησκευτικούς τύπους, δε θέλουν να καταφύγουν στις Γραφές, να δουν το πραγματικό φως. Να δουν το Σωτήρα Χριστό και τη μαρτυρία που δίνει για τη θεότητα Του σύμφωνα με τους Ψαλμούς 94:11 και 139:2. Για τους Γραμματείς... «βλαστημάει». Έτσι υπογράφει, όπως θα δούμε και το ένταλμα της θανατικής Του ποινής. «Ο Πατέρας δεν δικάζει κανένα, γιατί όλη την κρίση την έδωσε στον Υιόν Του (Ιωαν. 5:22). Αφού η κρίση είναι στα χέρια του δικαστή, τότε και η συγχωρητικότητα είναι στα χέρια Του. Κατά συνέπεια, η ανάρρωση δεν μπορεί να έρθει, παρά μόνον από τα δικά Του τα χέρια.

«Τι θα ήταν πιο εύκολο να πω, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες ή πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε;». Και ανάμεσα στα δύο εκλέγει και κάνει το πιο δύσκολο πρώτα. Την θεραπεία του σώματος την κάνει σαν μια απλή ένδειξη να φανερώσει σε μας την εξουσία που έχει να μας λυτρώσει από την αμαρτία και τα αποτελέσματά της. «Πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε σπίτι σου». Ο μέχρι τώρα αβοήθητος παραλυτικός σηκώνεται με τη δύναμη του Λόγου κι αναχωρεί για το σπίτι του, αφήνοντας έκθαμπο πίσω του το πλήθος. Όλοι δόξαζαν τον Θεό, γιατί κατάλαβαν την ενέργεια της θείας δύναμης του Μεσσία που βρισκόταν ανάμεσά τους.

«Εδόξαζαν τον Θεό που έδωσε τέτοια εξουσία στους ανθρώπους». Δεν Τον δοξάζουν μόνο ως Θεό ή ως Υιόν του Θεού, αλλά ως άνθρωπον στον Οποίον ο Θεός είχε δώσει τέτοια εξουσία. Ο Θεός πρέπει να δοξάζεται για όλη την εξουσία που έχει δώσει στους ανθρώπους να κάνουν το καλό. Σ’ Αυτόν ανήκει όλη η Δύναμη και όλη η Δόξα.

Το κάλεσμα του Ματθαίου

Ματθαίος, σημαίνει δώρο Θεού

“9Και περνώντας ο Ιησούς από εκεί, είδε να κάθεται στο τελωνείο κάποιος που λεγόταν Ματθαίος, και του λέει: “Ακολούθα με”. Σηκώθηκε τότε εκείνος και τον ακολούθησε”.

Καθώς προχωρούσε ο Ιησούς, είδε τον τελώνη Ματθαίο και τον φώναξε να Τον ακολουθήσει. Ο Ματθαίος ήταν μισητός εξαιτίας του επαγγέλματός του γιατί σαν εφοριακός εισέπραττε όσα μπορούσε. Οι άνθρωποι δεν ήξεραν ποτέ, πόσο ήταν το ποσό που έπρεπε να πληρώσουν. Έτσι οι εφοριακοί γέμιζαν πρώτα τις τσέπες τους κι έπειτα έδιναν στους Ρωμαίους το φόρο που εκείνοι τους είχαν επιβάλλει, αφού ζούσαν κάτω από το ζυγό τους. Ο Ματθαίος θα πρέπει να είχε ακούσει γι τον Κύριό μας από πριν, γιατί όταν τον κάλεσε, Τον ακολούθησε αμέσως. Άφησε τη δουλειά του με τα εύκολα κέρδη και με πιστότητα ακολουθεί Εκείνον που είχε έρθει στον κόσμο να σώσει το «απολωλός».

“10Κάποτε, πάλι, καθώς αυτός έτρωγε στο σπίτι, εμφανίστηκαν πολλοί τελώνες και αμαρτωλοί που ήρθαν και κάθισαν στο τραπέζι μαζί με τον Ιησού και τους μαθητές του”.

Φαίνεται πως στο τραπέζι που έκανε, είχε καλέσει ανθρώπους από κάθε κοινωνική τάξη. Μ’ αυτό θέλει να καθαρίσει τη θέση του και να δείξει σε Ποιον τώρα ανήκει. Πόσο διδακτικό και για μας

είναι να καθαρίσουμε τη θέση μας αν πραγματικά Τον αγαπούμε και να δώσουμε κι εμείς δημόσια μια τέτοια μαρτυρία!

“11Και σαν το είδαν αυτό οι Φαρισαίοι, είπαν στους μαθητές του: “Γιατί ο δάσκαλός σας τρώει μαζί με τους τελώνες και τους αμαρτωλούς;”

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι δεν έρχονται να διδαχτούν και να οικοδομηθούν από τη διδασκαλία Του, αλλά να σχολιάσουν και το Διδάσκαλο και τους ακολούθους Του. Στο ερώτημά τους «Γιατί τρώγεις και πίνεις με τελώνας και αμαρτωλούς;» ο Ιησούς απαντάει:

“12Το άκουσε όμως ο Ιησούς και τους είπε: “Δεν είναι οι υγιείς που χρειάζονται γιατρό, αλλά εκείνοι που πάσχουν”.

«Δεν έχουν ανάγκη από γιατρό οι υγιείς, αλλά οι άρρωστοι». Οι άνθρωποι που υποφέρουν από τη φοβερή αρρώστια της αμαρτίας.

“13Πηγαίνετε, λοιπόν, να μάθετε τι σημαίνει: Έλεος θέλω και όχι θυσία, γιατί δεν ήρθα να καλέσω δικαίους αλλά αμαρτωλούς σε μετάνοια”.

«Πηγαίνετε να μάθετε τι σημαίνει «έλεος θέλω και όχι θυσία» (Ωσηέ 6:6). Τους παραπέμπει στη Βίβλο όπως και όλους εμάς.

«Έλεος θέλω και όχι θυσίαν· και επίγνωσιν Θεού μάλλον παρά ολοκαυτώματα» (Ωσηέ 6:6). Η επιθυμία του Κυρίου μας, είναι να τιμούν τον Θεό με το να μιμούνται τον χαρακτήρα του Κυρίου μας και να περιποιούνται με τρυφερότητα και συμπόνια, όλους όσους υποφέρουν ή έχουν πέσει σε αμαρτία.

«Έλεος θέλω και όχι θυσία». Εκτός και μάθετε τι εννοεί, δε θα μάθετε γιατί συναναστρέφομαι τους τελώνες και τους αμαρτωλούς.

«Δεν ήρθα να καλέσω δικαίους σε μετάνοια, αλλά αμαρτωλούς». Με τον τρόπο που διαβάζουμε τη φράση αυτή ή την ακούμε, είναι σαν να μην είχε τίποτε ο Κύριός μας να κάνει με το δίκαιο, αλλά μόνο με τον αμαρτωλό. Μ’ αυτό ο Κύριός μας θέλει να δείξει, ότι τις υπηρεσίες Του δεν μπορεί να τις προσφέρει σ’ εκείνον που νομίζει ότι είναι δίκαιος και δεν έχει ανάγκη, αλλά σ’ εκείνον που η καρδιά του υπερειθυμεί τη γιατρεία του από την αμαρτία.

Έτσι και σε σένα, αν νομίζεις ότι είσαι δίκαιος, ο Κύριός μας δεν μπορεί να σου προσφέρει τίποτε. Αν όμως πιστέψεις ότι είσαι αμαρτωλός, γιατί στα μάτια του Θεού όλοι είμαστε αμαρτωλοί (Ρωμ. 3:10), τότε να πας κι εσύ με το κεφάλι σκυμμένο και να ζητήσεις από το Γιατρό της ψυχής να σε θεραπεύσει.

Νηστεία

“14Τότε έρχονται σ’ αυτόν οι μαθητές του Ιωάννη και του λένε: “Γιατί ενώ εμείς και οι Φαρισαίοι νηστεύουμε τόσο πολύ, οι δικοί σου μαθητές δε νηστεύουν;” 15Και ο Ιησούς τους είπε: “Μήπως είναι δυνατόν οι προσκαλεσμένοι σε γάμο να πενθούμε όσο είναι μαζί τους ο γαμπρός; Θάρθουν όμως μέρες, που θα αποχωριστεί απ’ αυτούς ο γαμπρός, και τότε θα νηστεύουν. 16Κανένας δε βάζει για μπάλωμα ένα κομμάτι καινούργιου υφάσματος, που δεν έχει καν μουσκευθεί, σε παλιό ρούχο, γιατί μαζεύει το μπάλωμα τραβώντας το παλιό ρούχο και γίνεται χειρότερο το σκίσιμο. 17Ούτε βάζουν φρέσκο κρασί σε παλιά ασκιά, γιατί διαφορετικά σκίζονται τα ασκιά και το κρασί χύνεται και τα ασκιά θα καταστραφούν. Αντίθετα, το φρέσκο κρασί το βάζουν σε καινούργια ασκιά και έτσι διατηρούνται και τα δυο”.

Ο Λουκάς στο κεφάλαιο 18:12 αναφέρει, πως οι Φαρισαίοι νήστευαν δύο φορές την εβδομάδα. Κάθε Δευτέρα και κάθε Πέμπτη. Πίστευαν, ότι με την αποχή τους από τα φαγητά, μπορούσαν να πλησιάσουν τον Θεό και ότι η ζωή τους γινόταν αγιότερη. Έτσι βλέπουμε μερικούς να έρχονται στον

Ιησού, επηρεασμένοι από τη νηστεία των μαθητών του Προδρόμου και των Φαρισαίων που νήστευαν, να υποβάλλουν το ερώτημα στον Ιησού: «Γιατί οι μαθητές Σου δεν νηστεύουν;». Ο Κύριός μας δικαιώνει τους μαθητές Του. «Μπορούν οι καλεσμένοι σε γάμο να νηστεύσουν όσον καιρό είναι ο γαμπρός μαζί τους;». Δεν είχαν καταλάβει, ότι ο Κύριός μας είχε έρθει να φέρει μια νέα εντολή. Ο νόμος είχε δοθεί από τον Μωϋσή που μιλούσε αρκετά για νηστεία, τώρα όμως είχε έρθει ο Ιησούς με τη Χάρη και την Αλήθεια (Ιωαν. 1:17). Δεν ήταν στο πρόγραμμά Του να υποβάλλει τους ακολούθους Του σε διατάξεις που αφορούσαν το Νόμο. Οι Φαρισαίοι ήταν εξασκημένοι στη νηστεία, όπως και ο Πρόδρομος δεν έτρωγε ούτε έπινε. Οι μαθητές του Κυρίου νέοι ακόμα στην ακολουθία Του, δεν έπρεπε να υποβληθούν σε μια τέτοια δύσκολη υπηρεσία. Με το να κάνει κάτι τέτοιο, ήταν σαν να έβαζε ένα καινούριο μπάλωμα σ' ένα παλιό ρούχο, που τα αποτελέσματα δε θα ήταν καθόλου καλά, γιατί το σκίσιμο θα γινόταν χειρότερα. Με άλλα λόγια, ο καιρός για μπάλωματα είχε τελειώσει και η ώρα της δημιουργίας και της αναγέννησης, είχε έρθει!

Ούτε καινούριο κρασί μπαίνει σε παλιά ασκιά, γιατί και το κρασί θα χυθεί και τα ασκιά θα καταστραφούν. Όταν τα ασκιά είναι νέα, έχουν κάποια ελαστικότητα, όταν όμως παλιώσουν γίνονται σκληρά. Έτσι δεν μπορούμε να βάλουμε το νέο κρασί της θείας χάρης μέσα σε ανθρώπινες φόρμες, γιατί είναι πεπαλαιωμένες. Ο Κύριος θέλει ν' αποβάλλουμε ό,τι βρίσκεται μέσα μας και να δεχτούμε τη διδασκαλία Του, η οποία μπορεί να στηριχτεί μόνο πάνω σε κάτι καθαρό κι αποδεσμευμένο από συνήθειες και θρησκευτικές διατάξεις, που απορρίπτουν τη θεία χάρη. Αν σωζόμαστε με τη χάρη Του, τότε δεν μπορούμε να βασιζόμαστε σε έργα, γιατί αλλιώς η χάρη θα πάψει να είναι χάρη (Ρωμ. 11:6).

«Θα έρθουν όμως ημέρες που θα τους πάρουν το γαμπρό και τότε θα νηστεύουν». Ο Κύριός μας εδώ αναφέρεται στη σύλληψή Του και φυσική απομάκρυνσή Του από τη συντροφιά των παρανύμφων. Είναι μάλιστα και η πρώτη φορά που γίνεται μνεία από τον ευαγγελιστή Ματθαίο. «Και τότε θα νηστεύουν». Όχι βέβαια τη νηστεία των Φαρισαίων, αλλά θα νηστεύουν, θα στερηθούν τη φυσική συντροφιά Του και μέσα τους θα υπάρχει η πηγή της πνευματικής χαράς, που είναι «γεμάτη δόξα» (Ιωαν. 16:19-22).

Ο ίδιος υπόσχεται στο λόγο Του, ότι θα είναι με τους δικούς Του όλες τις ημέρες μέχρι το τέλος του κόσμου (Ματθαίου 28:20). Επομένως, η νηστεία είναι ασυμβίβαστη με τη διδασκαλία Του.

Η κόρη του Ιάειρου και η αιμορραγούσα γυναίκα

“18Κι ενώ τους τα έλεγε αυτά, εμφανίστηκε ένας άρχοντας, που τον πλησίασε και τον προσκυνούσε λέγοντάς του: “Η κόρη μου μόλις πέθανε, όμως έλα να βάλεις το χέρι σου πάνω της, και θα ζήσει”. Ένας από τους αρχισυνάγωγους που λεγόταν Ιάειρος, άφησε κατά μέρος την προκατάληψη που είχε για τον Κύριό μας, που Τον θεωρούσαν αιρετικό και πέφτει στα γόνατά του και Τον παρακαλεί, «Κύριε, έλα και βάλε το πανάγιο χέρι Σου στην κορούλα μου που μόλις πέθανε για ν' αναστηθεί». Δόξα στο άγιο όνομά Του! Τ' αυτιά Του είναι πάντοτε ανοιχτά και το χέρι Του αρκετά μακρύ να εγγίσει και σένα (Ησαΐας 59:1).

“19Σηκώθηκε τότε ο Ιησούς και τον ακολούθησε. Το ίδιο και οι μαθητές του”.

Αμέσως ο Κύριος σηκώθηκε και τον ακολούθησε μαζί με τους μαθητές Του.

“20Ήρθε τότε μια γυναίκα, που είχε αιμορραγία για δώδεκα χρόνια, τον πλησίασε από πίσω και άγγιξε την άκρη του ρούχου του”.

Καθώς προχωρεί, μια γυναίκα που έπασχε από αιμορραγία για δώδεκα ολόκληρα χρόνια Τον πλησιάζει κι αγγίζει το ένδυμά Του. Κάνει κι εκείνη την επαφή της μαζί Του.

“21Γιατί έλεγε μέσα της: “Και μόνο το ρούχο του αν αγγίξω, θα σωθώ”.

Γιατί έλεγε: «Αν μέσα σε τούτη την εξάντληση που βρίσκομαι μπορούσα να Τον πλησιάσω και ν' αγγίξω το ένδυμά Του, θα μπορούσα να σωθώ».

“22Κι ο Ιησούς, αφού γύρισε και την είδε, της είπε: “Θάρρος κόρη μου, η πίστη σου σε έσωσε”. Και γιατρεύτηκε η γυναίκα από εκείνη την ώρα!”

Με την επαφή που έκανε με τον Κύριό μας, έγινε αμέσως καλά. «Κόρη μου» η εκδήλωση της αγάπης του Πατέρα την καθησυχάζει, γιατί ήταν φοβισμένη. «Προχώρα στο δρόμο της ζωής με την ειρήνη μου, η πίστη σου σε έσωσε» (Μάρκου 5:34). «Η πίστη σου σ' έσωσε από τη μάστιγα», από ό,τι μέχρι τώρα σε χτυπούσε.

Πόσο όμορφα να κάνουμε κι εμείς την επαφή μας μαζί Του και να πάρουμε τη θεραπεία της ψυχής μας από τη μάστιγα που μας δέρνει!

“23Όταν έφτασε ο Ιησούς στο σπίτι του άρχοντα και είδε εκείνους που έπαιζαν φλογέρα και τον κόσμο να μοιρολογεί,”

Ο Κύριος μπαίνει στο σπίτι του Ιάειρου και βλέπει τον κόσμο ταραγμένο και τις μοιρολογίστρες να κλαίνει (Μάρκου 5:38).

“24τους λέει: “Πηγαίνετε, γιατί το κοριτσάκι δεν πέθανε, αλλά κοιμάται”. Και γελούσαν ειρωνικά σε βάρος του”.

«Φύγετε, γιατί η κόρη δεν πέθανε αλλά κοιμάται». Τους βγάζει έξω. δε θέλει κανέναν ανάξιο να δώσει μαρτυρία για τα θαύματά Του.

“25Κι όταν έβγαλαν τον κόσμο έξω, μπήκε αυτός μέσα, την έπιασε από το χέρι και το κοριτσάκι σηκώθηκε”.

Όταν ο κόσμος έφυγε, ο Κύριος έπιασε το χέρι του κοριτσιού και είπε, «Ταλιθά κούμι» (Μάρκου 5:41), που εννοεί, «κοριτσάκι σήκω επάνω». Η μικρή σηκώθηκε με τη δύναμη του λόγου του Κυρίου και περπάτησε.

Με την ίδια δύναμη κι ενέργεια θα εργαστεί ο Λόγος του Κυρίου μας, σε όλους όσους Τον άκουσαν και Τον δέχτηκαν (Α' Θεσσ. 4:13-18). Εκείνος είναι η Ανάσταση και η Ζωή (Ιωαν. 11:25). Ο θάνατος πήρε δρόμο!

“26Και η είδηση αυτή διαδόθηκε σ' όλη εκείνη την περιοχή”.

Η φήμη αυτή διαδόθηκε σ' ολόκληρη τη γη εκείνη». Το γεγονός της ανάστασης της κόρης του Ιάειρου, διαδόθηκε από το στόμα σε στόμα με θαυμασμό σ' ολόκληρη τη γη εκείνη. «Μακάριοι εκείνοι που δεν είδαν και όμως πίστεψαν» (Ιωαν. 20:29).

Οι δύο τυφλοί

“27Και καθώς ο Ιησούς προχώρησε πιο πέρα, τον ακολούθησαν δυο τυφλοί φωνάζοντας: “Σπλαχνίσου μας, Γιε του Δαβίδ”.

Όταν ο Ιησούς προχώρησε, Τον ακολούθησαν δύο τυφλοί οι οποίοι Τον αναγνωρίζουν ως τον υποσχόμενο Υιό του Δαβίδ και Του ζητούν να τους ελεήσει.

“28Κι όταν έφτασε στο σπίτι, τον πλησίασαν οι τυφλοί. Τους λέει τότε ο Ιησούς: “Πιστεύετε ότι μπορώ να το κάνω αυτό;” Του λένε: “Ναι, Κύριε”.

Ο Ιησούς δοκιμάζει την πίστη τους. «Πιστεύετε ότι έχω τη δύναμη να κάνω αυτό που ζητάτε;»

“29Τότε άγγιξε τα μάτια τους λέγοντας: “Ας γίνει σε σας σύμφωνα με την πίστη σας”.

Εκείνοι που Τον βλέπουν ως την «Πηγή του φωτός», Του απαντούν με μια φωνή «Ναι Κύριε». Τότε άγγιξε τα μάτια τους και είπε: «Ας γίνει σύμφωνα με την πίστη σας».

“30Και ανοίχτηκαν τα μάτια τους! Μα ο Ιησούς τους πρόσταξε έντονα λέγοντάς τους: “Προσέξτε μην το μάθει κανένας”.

Η πίστη φέρνει το φως του Θεού στον άνθρωπο. Έτσι οι τυφλοί βλέπουν το ευλογημένο πρόσωπο του Κυρίου!

Εκείνος με αυστηρό τόνο τους λέει: «Προσέξτε να μην το μάθει κανείς». Θέλει τον άνθρωπο να κοιτάζει μάλλον στο μήνυμά Του και όχι στα θαύματά Του. Η πίστη στα θαύματά Του δε σώζει κανέναν, αλλά η πίστη μας σ' Εκείνον τόσο τότε, όσο και σήμερα, είναι το μέσον της σωτηρίας μας από την αμαρτία και τα αποτελέσματά της.

“31 Εκείνοι, όμως, βγήκαν και τον διαφήμισαν σ' όλη εκείνη την περιοχή”.

«Μόλις οι τυφλοί βγήκαν από εκεί, Τον διαφήμισαν εις όλην την χώραν εκείνην». Παρότι θα μπορούσαμε να δεχτούμε ότι η διαφήμιση εκείνη έγινε από ευγνωμοσύνη να τιμήσουν τον Χριστό, βλέπουμε ότι μια τέτοια πράξη είναι αδικαιολόγητη, γιατί δε συμφωνεί με το θέλημά Του. Γι' αυτό, ας μην ξεχνάμε να κάνουμε καλή χρήση της πίστης μας, όταν ο Θεός μας ανοίξει τα μάτια.

Ο βουβός δαιμονισμένος

“32 Και την ώρα που έβγαιναν αυτοί έξω, του έφεραν έναν δαιμονισμένο κωφάλαλο”.

Δεν παύουν να καταφτάνουν οι ασθενείς. Αυτή τη φορά Του έφεραν έναν μουγγό δαιμονισμένο. Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε, όχι μόνο για τη θεραπεία που μπορεί να δώσει σε μας, αλλά και σ' εκείνους που με προσευχή φέρνουμε ενώπιόν Του!

“33 Και μόλις ο Ιησούς έβγαλε το δαιμόνιο, ο κωφάλαλος μίλησε κι όλοι θαύμασαν λέγοντας πως κάτι τέτοιο δε φάνηκε ποτέ άλλοτε στο Ισραήλ”.

Όταν έβγαλε το δαιμόνιο, ο μουγγός μίλησε. Όταν ο μεγάλος Γιατρός ξεριζώνει τη δύναμη του εχθρού της ψυχής, ανοίγουν τα χείλη μας. Όλοι στο Ισραήλ παρακολουθούσαν τα πάντα με θαυμασμό.

“34 Μα οι Φαρισαίοι έλεγαν: “Μέσω του αρχηγού των δαιμονίων βγάζει τα δαιμόνια”.

Οι Φαρισαίοι προκειμένου να χαρούν για τα έργα Του, βρίσκουν πάντοτε κάτι να Τον κατηγορήσουν.

“35 Έτσι, λοιπόν, περιόδευε ο Ιησούς σ' όλες τις πόλεις και τα χωριά, διδάσκοντας στις συναγωγές τους και κηρύττοντας το καλό άγγελμα της βασιλείας και θεραπεύοντας κάθε αρρώστια και κάθε πάθηση ανάμεσα στο λαό”.

«Γύρισε όλες τις πόλεις, τα χωριά και κήρυξε τα καλά νέα της βασιλείας του Θεού. Νέα αλήθειας, ειρήνης, ελπίδας, σωτηρίας και αθανασίας και θεράπευσε κάθε ασθένεια και αδυναμία του λαού».

Έτσι με τη θεραπεία του σώματος και της ψυχής, αρχίζει ξανά το έργο της δημιουργίας. Ξαναφέρει την ομορφιά του Θεού στον κόσμο. Την ομορφιά που η αμαρτία είχε κηλιδώσει.

Η συμπόνια του Ιησού για τον κόσμο

“36 Και σαν είδε τον κόσμο, ένιωσε συμπόνια γι' αυτούς, γιατί ήταν τυραννισμένοι και εγκαταλειμμένοι σαν πρόβατα χωρίς βοσκό”.

«Είδε τον κόσμο σαν κουρασμένα και παρατημένα προβατάκια και τον σπλαχνίστηκε». Δεν υπάρχει πιο φοβερό πράγμα από το να βλέπει κανείς ένα προβατάκι να είναι αφημένο στο στόμα του λύκου, από το να βλέπει κανείς μια ψυχούλα να κινδυνεύει από τον εχθρό της ψυχής. Δεν υπήρχε ποιμένας να τους δώσει τον άρτο της ζωής (=το λόγο του Θεού) που έχει τη δύναμη να τους επαναφέρει.

“37 Λέει τότε στους μαθητές του: “Ο θερισμός, είναι πολλός, μα οι εργάτες λίγοι”.

«Πολύς ο θερισμός και οι εργάτες λίγοι». Πολλή η δουλειά και οι ποιμένες του Ευαγγελίου λίγοι. Τα πλήθη ήταν και είναι έτοιμα ν' ακούσουν το Ευαγγέλιο. «Ανάθεμα σ' εκείνους, που αντί να σας δώσουν τον άρτο (Λόγο), σας σερβίρουν τα άχυρα, (Γαλάτας 1:9).

“38Παρακαλέστε, λοιπόν, τον Κύριο του θερισμού, να βγάλει εργάτες για το θερισμό του”.

Προσευχηθείτε να στείλει ο Θεός εργάτες να ευαγγελίσουν τις ψυχές που χάνονται.

«Ανοίξτε τα μάτια σας και κοιτάτε τον αγρό του Θεού, που είναι έτοιμος για θερισμό. Ήδη ο θεριστής παίρνει μισθό και μαζεύει καρπό για την αιώνια ζωή, για να χαίρουν μαζί και ο σπορέας και ο θεριστής», (Ιωαν. 4:36).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

“1Κατόπιν φώναξε κοντά του τους δώδεκα μαθητές του και τους έδωσε εξουσία πάνω στα ακάθαρτα πνεύματα, έτσι που να μπορούν να τα βγάζουν και να θεραπεύουν κάθε αρρώστια και κάθε πάθηση”.

Αφού προσκάλεσε τους δώδεκα μαθητές Του, τους οποίους είχε διδάξει στο σχολείο Του ο Χριστός, τους στέλνει έξω να κηρύξουν ότι: «Η προ αιώνων αναμενόμενη βασιλεία του Θεού ήταν πλησίον». Σ' αυτούς έδωσε εξουσία να βγάζουν δαιμόνια και να θεραπεύουν κάθε ασθένεια και κάθε αδυναμία. Κοντά Του είχαν τη δύναμη που μπορούσε να επικυρώσει το «μήνυμα» που έπρεπε να φέρουν στο Ισραήλ.

Τα ονόματα των δώδεκα αποστόλων

“2Και τα ονόματα των δώδεκα αποστόλων είναι τα εξής: Πρώτος ο Σίμων, που αποκαλείται Πέτρος και ο αδελφός του ο Ανδρέας, ο Ιάκωβος, ο γιος του Ζεβεδαίου και ο αδελφός του ο Ιωάννης, 3ο Φίλιππος και ο Βαρθολομαίος, ο Θωμάς και ο Ματθαίος ο τελώνης, ο Ιάκωβος, ο γιος του Αλφαίου και ο Λεββαίος, που επονομάστηκε Θαδδαίος, 4ο Σίμων ο Κανανίτης και ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, αυτός ο οποίος και τον κατάδωσε”.

«Ο Κύριος καλεί αυτούς που θέλει». Η εκλογή δε γίνεται από ανθρώπους, αλλά από τον Χριστό τον Ίδιο. Εγώ σας edιάλεξα και σας διόρισα (χειροτόνησα), (Ιωαν. 15:16). Η εκλογή έγινε και γίνεται από τον Κύριο, γιατί αυτός μας καλεί στο έργο Του. Το πιο περίεργο στα δικά μας μάτια εδώ είναι, ότι όλοι εκείνοι που κάλεσε, ήταν άνθρωποι απλοί και χωρίς καμιά ειδικότητα ή θεολογική μόρφωση. Ακόμα ήταν άνθρωποι από διάφορα κοινωνικά στρώματα και με ξέχωρες επιδιώξεις. Ο ένας «τελώνης», μισητός για το έργο του και ο άλλος «ζηλωτής», ακόλουθος του εθνικού αποσπάσματος, που μπορούσε να εκτελέσει οποιονδήποτε με σκοπό, να ελευθερώσει την πατρίδα του από το Ρωμαϊκό ζυγό. Κοντά όμως στο μαγνήτη της αγάπης, είναι όλοι δεκτοί και όλοι ζουν χωρίς διαφορές. Ενωμένοι με πίστη και θάρρος, ακολουθούν τον Ιησού, που σύμφωνα με τους θρησκευτικούς ηγέτες της εποχής εκείνης, ήταν αμαρτωλός και αιρετικός. Οι ακόλουθοί Του ξέρουν ότι δεν έχουν κάνει λάθος. Τον έκαναν Κύριο της ζωής τους.

Δύο είναι οι λόγοι που τους κάλεσε. Πρώτον, να Τον συνοδεύουν, γιατί πολλοί πάνε στον Χριστό και φεύγουν. Και δεύτερον, να κηρύττουν, να φέρουν και άλλες ψυχές κοντά Του.

Καλεί:

Τον Σίμωνα, που τον ονόμασε Πέτρο και του οποίου η διακονία ήταν ειδικά για τον εβραίο, αλλά ο Θεός τον οδήγησε και άνοιξε την πόρτα της πίστης και στον εθνικό, αρχίζοντας από το σπίτι του Κορνήλιου, (Πράξεις Αποστόλων κεφ. 10, και σου συνιστώ να το διαβάσεις).

Τον Ανδρέα, που ήταν αδελφός του Πέτρου και σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Ιωάννης 1:40-42, ο Ανδρέας βρήκε πρώτα τον Ιησού κι έτρεξε στον Πέτρο και του είπε: «Ευρήκαμε τον «Μεσσία» που σημαίνει Χριστός. Πόσο όμορφο θα ήταν να φέρουμε κι εμείς μια ψυχούλα στον Χριστό!

Τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, τα παιδιά του Ζεβεδαίου, που μαζί με τον Πέτρο τους ονόμασε παιδιά της «βροντής». Ο Κύριός μας τους έδινε τα ονόματα σύμφωνα με το έργο που ο καθένας τους θα έκανε στις δύσκολες μέρες που θ' ακολουθούσαν. Ο Ιάκωβος είναι και ο πρώτος, που με το αίμα του επισφραγίζει τη διακονία στο έργο του Κυρίου μας, ενώ ο αδελφός του ο Ιωάννης, ήταν ο τελευταίος που πέθανε από φυσικό θάνατα στην Έφεσο. Ο Ιωάννης έγραψε το τέταρτο ευαγγέλιο, τις τρεις επιστολές και την Αποκάλυψη.

Τον Φίλιππο και τον Βαρθολομαίο, που ήταν φίλοι, πριν γνωρίσουν τον Κύριο. Ο Φίλιππος βρίσκει τον Βαρθολομαίο (Ναθαναήλ) και του λέει: «Ευρήκαμε Εκείνον, διά τον Οποίο έγραψε ο Μωϋσής εις τον νόμον και οι προφήτες τον Ιησούν, τον Γιο του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ (Ιωαν. 1:45). Όταν μάλιστα ο Φίλιππος έφερε τον Ναθαναήλ στον Ιησού, ο Ιησούς του είπε ότι τον γνώριζε από πριν και πως τον είχε δει κάτω από τη συκιά (Ιωαν. 1:48).

Αγαπητέ αναγνώστη, όπως βλέπεις, τίποτε δεν μπορεί να κρυφτεί κάτω από το ακοίμητο μάτι του πάνσοφου Θεού μας.

Τον Θωμά, που όλοι τον γνωρίζουμε και καλούμε «αμφίβολο Θωμά» (Ιωαν. 20:24-29), που ήθελε να δει με τα μάτια του, τις πληγές από τα καρφιά που τρύπησαν το σώμα του Κυρίου μας και να βάλει τα δάχτυλά του επάνω στην τρυπημένη πλευρά Του για να πιστέψει. Κάτι που ο Κύριος του επέτρεψε να κάνει μετά από λίγες μέρες λέγοντάς του ότι: «Μακάριοι είναι εκείνοι που δεν είδαν και πίστεψαν». Και τούτο γιατί δε θέλει να στηριζόμαστε στις αισθήσεις μας, την όραση και την αφή, αλλά να ζούμε με απόλυτη πίστη σ' Εκείνον, (Β' Κορινθ. 5:7).

Τον Ματθαίο, που ήταν τελώνης στην Καπερναούμ και που στο κάλεσμα του Κυρίου αφήνει τα πάντα και Τον ακολουθεί χωρίς δισταγμό. Ο Ματθαίος έγραψε το πρώτο ευαγγέλιο. Από τελώνης, συγγραφέας του Ευαγγελίου! Ναι, τέτοιο είναι το σχέδιο του Θεού. Να παίρνει ό,τι σε μας φαίνεται κακό, άσχημο, στραβό, άχρηστο και να το κάνει χρήσιμο και τέλειο όταν Του το εμπιστευτούμε.

Τον Ιάκωβο, παιδί του Αλφαίου (Πράξεις 1:13).

Τον Θαδαίο.

Τον Σίμωνα τον Κανανίτη, ο οποίος ήταν «ζηλωτής». Ανήκε στο απελευθερωτικό απόσπασμα των Εβραίων.

Και τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, ο οποίος ήταν και ο ταμίας της αποστολικής ομάδας. Καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια και είχε ιδιαίτερη εκτίμηση απ' όλους. Παρόλη την αγάπη και εκτίμηση, απέδειξε το αντίθετο με το να προδώσει, παραδώσει και οδηγήσει τον Ιησού στον Σταυρό. «Όλοι σώθηκαν εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, τον υιόν της απωλείας» (Ιωαν. 17:12).

Όπως βλέπουμε, τα ονόματα των αποστόλων αναφέρονται ανά δύο και τούτο, διότι τους έστειλε δύο-δύο να υπηρετεί ο ένας τον άλλον και μαζί τον Χριστό. Ακόμη, ό,τι ο ένας ξεχνούσε, θα του το θύμιζε ο άλλος. Πολλών αναφέρονται τα ονόματα χωρίς να γνωρίζουμε τίποτε περισσότερο γι' αυτούς. Αυτό δείχνει, ότι όλοι δεν προσφέρουμε την ίδια υπηρεσία. Το γεγονός όμως ότι τα ονόματά τους είναι γραμμένα στους ουρανούς (Λουκά 10:20), θα πρέπει να μας δίνει ιδιαίτερη χαρά κι ελπίδα να γίνουμε κι εμείς συνεργοί στο έργο του Κυρίου.

“5Αυτούς τους δώδεκα απέστειλε ο Ιησούς, αφού τους έδωσε οδηγίες λέγοντάς τους: “Μην πάρετε το δρόμο προς τα έθνη και σε πόλη Σαμαρειτών να μην μπειτε. 6Πηγαίνετε, καλύτερα, στα πρόβατα τα χαμένα του λαού Ισραήλ”.

Πρώτα θέλει να δώσει την ευκαιρία στο λαό του Ισραήλ να μετανοήσει και να δεχθεί τον Βασιλιά και το μήνυμά Του. Όταν οι Ισραηλίτες απέρριψαν και τα δύο, τότε στέλνει τους αποστόλους Του στον εθνικό κόσμο (Ματθ. 28:19-20, Μάρκου 16:15, Λουκά 24:46-47 και Πράξεις 1:8).

Το κήρυγμα της Βασιλείας

“7Και περιοδεύοντας να κηρύττετε λέγοντας πως έχει πλησιάσει η βασιλεία των ουρανών”.

Καθώς πηγαίνετε, να κηρύττετε ότι επλησίασε η Βασιλεία των ουρανών. Αυτό δεν ήταν βέβαια το κήρυγμά τους, αλλά η αρχή του κηρύγματός τους.

“8Να γιατρεύετε αρρώστους, να καθαρίζετε λεπρούς, να ανασταίνετε νεκρούς, να βγάζετε δαιμόνια. Δωρεάν πήρατε, δωρεάν να δώσετε”.

«Ασθενείς να θεραπεύετε, νεκρούς ν’ ανασταίνετε, λεπρούς να καθαρίζετε και δαιμόνια να διώχνετε». Με όλα αυτά να κάνουν γνωστό στον άνθρωπο, ότι η αγάπη και η καλοσύνη ήταν το πνεύμα του Ευαγγελίου που είχαν σταλεί να κηρύξουν.

«Νεκρούς να ανασταίνετε». Δεν ανέστησαν κανέναν πριν από την ανάσταση του Κυρίου μας, αλλά η εξουσία που τους είχε δοθεί, ήταν ν’ ανασταίνουν τους πνευματικά νεκρούς.

«Δωρεάν λάβατε, δωρεάν δώστε». Όπως ο Κύριός μας έκανε το καλό σε μας, έτσι πρέπει να κάνουμε κι εμείς το καλό στους άλλους, χωρίς να κοιτάμε ν’ αποσπάσουμε τίποτε από κανέναν για τον εμπλουτισμό μας.

“9Μην έχετε χρυσό μήτε ασήμι μήτε χαλκό στα ζωνάρια σας. 10Μην πάρετε σακίδιο για το δρόμο ούτε δύο χιτώνες ούτε παπούτσια ούτε ραβδί, γιατί την αξίζει ο εργάτης την τροφή του. 11Και σε οποιαδήποτε πόλη ή χωριό κι αν μπειτε, εξετάστε να δείτε ποιος είναι άξιος εκεί, και σ’ εκείνου το σπίτι να μείνετε ώσπου να αναχωρήσετε. 12Και μπαίνοντας στο σπίτι, χαιρετήστε την οικογένεια. 13Κι αν είναι άξιο το σπίτι, ας έρθει σ’ αυτό η ειρήνη σας. Αν όμως δεν είναι άξιο, η ειρήνη σας ας γυρίσει πίσω σε σας. 14Κι αν κάποιος δε σας δεχτεί κι ούτε ακούσει τα λόγια σας, βγαίνοντας έξω από το σπίτι εκείνο ή την πόλη εκείνη, τινάξτε ακόμη και τη σκόνη από τα πόδια σας. 15Πράγματι, σας λέω, επεικέστερη θα είναι η τιμωρία στις πόλεις των Σοδόμων και των Γομόρρων την Ημέρα της Κρίσης, παρά στην πόλη εκείνη”.

Τους παραγγέλει να μην κρατούν τίποτα επάνω τους χρήμα ή ρουχισμό, ακόμη και ραβδί που θα τους στήριζε στην οδοιπορία τους. Έτσι οι άνθρωποι θα δουν, ότι αυτοί οι δύο-δύο που είναι σταλμένοι να κηρύξουν «μετάνοια», δεν είναι εκδρομείς που ζητούν ανακούφιση, αλλά οι άνθρωποι που έχουν ξεφορτωθεί τα πάντα από πάνω τους για να φέρουν ολάκερο το μήνυμά Του. Το κέντρο της ψυχής τους το έχει καταλάβει ο Χριστός και το πνεύμα Του είναι εκείνο, που κατευθύνει τη ζωή τους.

Η μετάνοια δεν είναι εύκολη. Είναι η μεταστροφή μας απ’ οτιδήποτε το ανθρώπινο στον Θεό και όχι για μια στιγμή ή ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, αλλά διαρκώς πρέπει να γίνεται ανακαίνιση του πνεύματός μας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού (Ρωμ. 12:2), που είναι το αντίθετο από τους νεωτερισμούς και την κοσμική εξέλιξη.

Η νέα απλή και αυστηρή ενδυμασία, ερχόταν να δείξει την αποστολή του μηνύματός Του, που ήταν «για όλους» και τη διαφορά από εκείνη την ενδυμασία που οι άνθρωποι ήξεραν (Ματθαίου 23:1-10).

Η φιλοξενία ήταν γνωστή και καθήκον του κάθε ανθρώπου. Έτσι ο επισκέπτης, δε χρειαζόταν να ετοιμάσει ή ν' ανησυχήσει ποιος θα τον φιλοξενήσει.

Ο Κύριος τους παραγγέλει να παραμείνουν στο ίδιο σπίτι, έτσι που ο τόπος του κηρύγματος και προσευχής να γίνεται γνωστός σε όλους, στο διάστημα που θα έμεναν εκεί.

Σ' εκείνους που δε θα σας δεχτούν και δε θα σας ακούσουν, θα τινάξετε τη σκόνη από τα πόδια σας που θα είναι και η μαρτυρία σας για την απόρριψη του μηνύματός σας. Τίποτε δεν περιμένει όσους απορρίπτουν το Λόγο, παρά κρίση. Και κρίση μεγαλύτερη από εκείνη που περιμένει τα Σόδομα και Γόμορα.

Εντολή για φρόνηση και απλότητα

“16Βλέπετε, εγώ σας στέλνω σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους. Να είστε, λοιπόν, προσεκτικοί σαν τα φίδια και άδολοι σαν τα περιστέρια”.

Ο Κύριός μας, προειδοποιεί τους αποστόλους Του ότι θα υποφέρουν. Σταλμένοι έξω να φέρουν το μήνυμά Του, θα ήταν σαν αβοήθητα και απροστάτευτα προβατάκια μέσα σε πεινασμένους λύκους.

“17Και να φυλάγεστε από τους ανθρώπους, γιατί θα σας παραδώσουν σε δικαστήρια και μέσα στις συναγωγές τους θα σας μαστιγώσουν”.

«Θα σας παραδώσουν σε πολιτικά κι εκκλησιαστικά δικαστήρια και θα σας μαστιγώσουν». Η φύση του ανθρώπου είναι πολύ πιο σκληρή από ό,τι μπορείτε να φανταστείτε.

“18Θα συρθείτε επίσης μπροστά σε ηγεμόνες και σε βασιλιάδες εξαιτίας μου, για να δοθεί μαρτυρία στους ίδιους και στα έθνη”.

«Θα σας παραδώσουν σε ηγεμόνες, βασιλείς και ακροτήρια», για να δώσετε τη μαρτυρία σας τόσο στον Εβραίο όσο και στον Εθνικό, που πρέπει να την ακούσουν.

“19Όμως, όταν σας παραδίνουν, μη σας απασχολήσει το πώς θα μιλήσετε ή το τι θα πείτε, γιατί θα σας δοθεί εκείνη την ώρα τι θα πείτε, 20γιατί δεν είστε εσείς οι ίδιοι, που μιλάτε, αλλά είναι το Πνεύμα του Πατέρα σας εκείνο που μιλάει μέσα σας”.

Μην ανησυχείτε για το τι θα πείτε «την ώρα εκείνη», γιατί το Πνεύμα εκείνο που σας δίνει τη δύναμη να μιλάτε από τον άμβωνα, θα μιλήσει και τότε για σας και θα σας υπερασπίσει!

“21Ακόμα κι αδελφός τον αδελφό θα παραδώσει σε θάνατο κι ο πατέρας το παιδί του και θα επαναστατήσουν παιδιά ενάντια στους γονείς τους και θα τους σκοτώσουν”.

Θα πρέπει ακόμη να είστε προετοιμασμένοι, γιατί «θα παραδώσει αδελφός τον αδελφό σε θάνατο και πατέρας το παιδί και θα επαναστατήσουν τα παιδιά κατά των γονιών και θα τους θανατώσουν». Έτσι με το αίμα σας θα σφραγίζετε την αλήθεια του Θεού.

“22Και θα σας μισούν όλοι εξαιτίας του ονόματός μου. Και όποιος αντέξει ως το τέλος, αυτός θα σωθεί”.

Προσέχετε γιατί, εξαιτίας μου θα σας μισήσουν. «Όποιος όμως υπομένει ως το τέλος, αυτός θα σωθεί». Αυτό δεν εννοεί, ότι η σωτηρία μας θα εξαρτηθεί από την αντοχή μας, ούτε πως ο πιστός θα σωθεί από φυσικό θάνατο. Αλλά, σε όλους όσους έχουν αναγεννηθεί, έχει δοθεί «δύναμη» να συνεχίσουν με αφοσίωση το έργο του Κυρίου, σύμφωνα με την αντοχή που έχει ο καθένας. Αυτό που απαιτείται, είναι να δώσουμε μια δυνατότερη μαρτυρία μέσα στις κρίσιμες ώρες.

“23Κι όταν σας καταδιώκουν σε μια πόλη, να φεύγετε στην άλλη. Πράγματι, σας λέω, δεν πρόκειται να τελειώσετε με τις πόλεις του Ισραήλ, ώσπου να έρθει ο Γιος του Ανθρώπου”.

«Όταν σας καταδιώκουν να φεύγετε από τη μια πόλη στην άλλη». Θ' απορρίπτετε αυτούς που σας απορρίπτουν. Το έργο σας να είναι καλό και γρήγορο. Αυτό θα είναι και για την ασφάλειά σας.

«Σας βεβαιώνω ότι δε θα προλάβετε να τελειώσετε τις πόλεις του Ισραήλ, έως ότου έρθει ο Υιός του ανθρώπου». Η ευλογημένη αυτή αλήθεια έρχεται να μας πει πως, όταν ακόμη οι μαθητές κήρυτταν στις πόλεις του Ισραήλ, το Πνεύμα του Θεού, το Πνεύμα της δόξας Του, θα ερχόταν μέσα στις καρδιές των ανθρώπων και θα Τον δέχονταν για Κύριο και Σωτήρα τους.

Μέσα σε όλες εκείνες τις δυσκολίες που πέρασαν τους συνόδευε το Πνεύμα Του και έτσι δεν υπέφερε κανένας μόνος του για τον Χριστό.

“24Δεν υπάρχει μαθητής ανώτερος από το Δάσκαλό του ούτε δούλος ανώτερος από τον Κύριό του. 25Αρκετό είναι για το μαθητή να γίνει όπως ο Δάσκαλός του και ο δούλος όπως ο Κύριός του. Αν τον οικοδεσπότη τον ονόμασαν Βεελζεβούλ, πόσο μάλλον τους δικούς του”.

Ο Κύριός μας δεν μας καλεί να μοιραστούμε τη δόξα Του, αλλά και την αγωνία Του και τις υποφορές Του. Κανένας μας δε θα πάρει μέρος στη δόξα Του, αν δεν πάρει μέρος στον αγώνα του ευαγγελίου και δεν περάσει μέσα από λύπες και στεναχώριες.

Αν ο μαθητής καταβάλλει κάθε προσπάθεια και γίνει σαν το δάσκαλό Του, τότε έχει κερδίσει και το σκοπό του. Κι αυτό είναι αρκετό. Κι αν ο δούλος κερδίσει το σεβασμό και την αξιοπρέπεια του κυρίου του, τότε βρίσκεται στο σωστό δρόμο. Κι αν κάλεσαν τον Οικοδεσπότη αρχηγό των δαιμόνων (=Βεελζεβούλ), τότε θα καλέσουν κι εμάς τα παιδιά Του το ίδιο και χειρότερα.

Γι’ αυτό πρέπει να είμαστε ντυμένοι πάντοτε με την πανοπλία του Πνεύματός του κι έτοιμοι, ν’ αντιμετωπίσουμε τα πάντα με ευχαριστία και δοξασία.

«Μη φοβάστε»

“26Μην τους φοβηθείτε λοιπόν. Άλλωστε δεν υπάρχει τίποτε καλυμμένο που δε θα αποκαλυφθεί, και μυστικό που δε θα φανερωθεί”.

«Μην τους φοβάστε». Η αλήθεια πρέπει να μαθευτεί. Όπως τη διδαχτήκατε από το Λόγο του Θεού, έτσι ακέραια πρέπει να τη διαβάσετε. «Μην τους φοβάστε». Όλα θα έρθουν στο φως μια μέρα και θα φανεί ο πραγματικός χαρακτήρας του καθενός και σύμφωνα με τα έργα του θα πάρει την αμοιβή του. «Οι περισσότεροι άνθρωποι» λέει ο Διογένης, «δεν δέχονται την αλήθεια, γιατί η αλήθεια είναι όπως το φως στο ερεθισμένο μάτι».

“27Αυτό που σας λέω στο σκοτάδι, να το πείτε στο φως, κι αυτό που ακούτε ψιθυριστά, κηρύξτε το από τις ταράτσες”.

Ό, τι διδαχτήκατε στα κρυφά εκείνα μέρη που είχαμε κοινωνία, πρέπει να το κηρύξετε σ’ όλο τον κόσμο.

“28Και μη φοβηθείτε αυτούς που σκοτώνουν το σώμα αλλά δεν μπορούν να σκοτώσουν την ψυχή. Απεναντίας, φοβηθείτε μάλλον εκείνον που μπορεί να κάνει και την ψυχή και το σώμα να χαθούν μέσα στη γέεννα”.

Ο δολοφόνος μπορεί να σκοτώσει το σώμα μας, όχι όμως και την ψυχή μας. Ο Κύριός μας εδώ κάνει τη διάκριση μεταξύ σώματος και ψυχής. Οι άνθρωποι κι ο εχθρός της ψυχής μπορούν να μας πληγώσουν, αλλά ο Θεός είναι ο νομοθέτης και κριτής που μπορεί να σώσει και να καταστρέψει την ψυχή και το σώμα μας (Ιακώβου 4:12).

“29Δεν πουλιούνται δυο σπουργίτια για ένα ασάριο; Κι όμως ούτε ένα απ’ αυτά δεν πρόκειται να πέσει στη γη χωρίς να το επιτρέψει ο Πατέρας σας”.

Ούτε ένας σπουργίτης που είναι ελαχίστης υλικής αξίας, δεν διαφεύγει της προσοχής Του. Και κανένας σπουργίτης δεν πέφτει χωρίς να το ξέρει ο Θεός.

“30Προκειμένου μάλιστα για σας, ακόμα και οι τρίχες του κεφαλιού σας είναι όλες μετρημένες”.

Οι τρίχες του κεφαλιού μας είναι μετρημένες. Αφού οι τρίχες είναι μετρημένες, τότε είναι και τα κεφάλια μας.

“31Μη φοβηθείτε λοιπόν, γιατί από πολλά σπουργίτια διαφέρετε εσείς”.

Αν ο Θεός αγαπάει τα σπουργίτια κι ενδιαφέρεται γι’ αυτά, σκεφτείτε πόσο μεγάλο είναι το ενδιαφέρον Του για μας και πόσο πολύτιμη Του είναι η ζωή μας.

“32Έτσι λοιπόν, όποιος με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω κι εγώ μπροστά στον Πατέρα μου τον ουράνιο”.

Αν το ενδιαφέρον Του και η αγάπη Του για μας είναι τόσο μεγάλο, τότε είναι καθήκον μας να Τον ομολογήσουμε μπροστά στους ανθρώπους. «Όσοι τιμούν τον Θεό, τιμούνται από τον Θεό».

“33Όποιος, όμως, με αρνηθεί μπροστά στους ανθρώπους, θα τον αρνηθώ κι εγώ μπροστά στον Πατέρα μου τον ουράνιο”.

Εκείνος που θ’ αρνηθεί να Τον ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον αρνηθεί και ο Χριστός την ημέρα της μεγάλης κρίσης. Τότε θ’ ακούσει «φύγε από δω, ποτέ δε σε γνώρισα» (Ματθαίιου 7:23).

“34Μη νομίζετε ότι ήρθα να φέρω ειρήνη πάνω στη γη. Δεν ήρθα να φέρω ειρήνη αλλά διχασμό”.

«Δεν ήρθα να βάλω ειρήνη στη γη, αλλά μαχαίρι». Μεγάλη η διαφορά εδώ από εκείνο το μήνυμα που έψαλλαν οι άγγελοι κατά τη γέννησή Του (Λουκά 2:14). Προβλέπει την απόρριψή Του και ξέρει, ότι η σύγκρουση μεταξύ καλού και κακού θα συνεχιστεί μέχρι τότε που θα ξαναρθεί. Ο αγώνας των παιδιών Του πρέπει να συνεχιστεί.

“35Γιατί ήρθα να διχάσω το γιο ενάντια στον πατέρα του και την κόρη ενάντια στη μητέρα της και τη νύφη ενάντια στην πεθερά της”.

Θα επέρθει διαφορά μεταξύ ανθρώπου από τον πατέρα του, κόρης από μάνας και νύμφης από πενθεράς».

“36Και εχθροί του ανθρώπου θα είναι τα μέλη της οικογενείας του”.

Ο εχθρός όχι μόνον των δώδεκα μαθητών Του, αλλά και των πιστών ακολούθων Του θα ήταν και μέσα στα ίδια τους τα σπίτια. Αυτό δεν έγινε μόνον τότε, αλλά συνεχίζεται διά μέσου των αιώνων.

Ο άξιος μαθητής

“37Όποιος αγαπάει τον πατέρα του ή τη μητέρα του περισσότερο από μένα, δεν είναι άξιος για μένα. Και όποιος αγαπάει το γιο ή την κόρη του περισσότερο από μένα, δεν είναι άξιος για μένα”.

Ο Κύριός μας, είχε αρχικά ζητήσει από τους μαθητές Του, να εγκαταλείψουν τα πάντα και να Τον ακολουθήσουν. Τώρα ζητάει να πάρει την πρώτη θέση στην καρδιά του καθενός μας. Ζητάει να Τον αγαπήσουμε περισσότερο από πατέρα, μητέρα, αδελφό και αδελφή. Αν το Πνεύμα του Θεού δεν έρθει στην καρδιά μας, είναι αδύνατον να καταλάβουμε τι μας λέει. Όταν όμως Του επιτρέψουμε να πάρει την πρώτη θέση της καρδιάς μας, τότε υπάρχει χώρος για όλη την οικογένειά μας, φίλους, γνωστούς και πολλός χώρος για τους εχθρούς μας.

|-

1 2 3

Στην εικόνα 1, βλέπουμε το φυσικό άνθρωπο που έχει αφήσει το Θεό έξω από τη ζωή του.

Στην εικόνα 2, βλέπουμε το σαρκικό άνθρωπο που οι επιθυμίες κι επιδιώξεις της ζωής του έχουν βάλει τον Χριστό (για καλό ή κακό όπως ο ίδιος λέει) σε μια μικρή θέση, αλλά το κέντρο της ζωής του το κατέχει το Εγώ του.

Στην εικόνα 3, βλέπουμε τον πνευματικό άνθρωπο, εκείνον που ζει με το Πνεύμα του Θεού να έχει βάλει το Χριστό στο θρόνο της καρδιάς του κι Εκείνος να κατευθύνει τη ζωή του.

Εσύ φίλη ψυχή, πού έχεις βάλει τον Χριστό;

“38Και όποιος δεν παίρνει το σταυρό του να με ακολουθήσει, δεν είναι άξιος για μένα”.

«Σηκώστε το σταυρό σας και ακολουθείστε με». Ο άνθρωπος που σηκώνει το σταυρό πρέπει ν’ ακολουθήσει το παράδειγμα του Κυρίου. Μας καλεί να πεθάνουμε μαζί Του για να δοξαστούμε μαζί Του. Είναι προτιμότερο να χάσουμε τη ζωή μας, παρά το σκοπό της».

“39Όποιος βρει τη ζωή του, θα τη χάσει, κι όποιος τη χάσει για χάρη μου, θα τη βρει”.

«Εκείνος που έχει βρει τη ζωή θα τη χάσει». Εκείνος που νομίζει ότι βρήκε τη ζωή του και ότι μπορεί να τη σώσει και να τη διατηρήσει, αρνούμενος τον Χριστό, θα τη χάσει αιώνια.

«Εκείνος που θα χάσει τη ζωή του εξαιτίας μου, θα την σώσει». Εκείνος που θ’ αφήσει για χάρη του Κυρίου όλα εκείνα, στα οποία οι άνθρωποι δίνουν τιμή, θα κερδίσει την αιώνια ζωή.

“40Όποιος δέχεται εσάς, εμένα δέχεται, και όποιος δέχεται εμένα, δέχεται εκείνον που με απέστειλε”.

«Όποιος σας δέχεται, δέχεται εμένα». Όποιος δέχεται τη μαρτυρία σας, δέχεται εμένα. Όποιος σας φιλοξενεί, φιλοξενεί εμένα. Σκεφτείτε την τιμή που μας δίνει να φιλοξενούμεθα στη θέση Του. Ακόμη πόσο λεπτή πρέπει να είναι η θέση μας.

«Όποιος δέχεται εμένα, δέχεται Εκείνον που με έστειλε». Όποιος δέχεται τον Χριστό, δέχεται τον Θεό. Δεν δέχεται αγγελιοφόρους, αλλά τον Θεό τον ίδιο.

41”Όποιος δέχεται έναν προφήτη, επειδή είναι προφήτης, αμοιβή προφήτη θα λάβει και όποιος δέχεται έναν πιστό, επειδή είναι πιστός, αμοιβή πιστού θα λάβει.

“42Και όποιος δώσει σ’ έναν από τους μικρούς αυτούς έστω κι ένα ποτήρι κρύο νερό, επειδή είναι μαθητής μου, σας βεβαιώνω πως δε θα χάσει την αμοιβή του”.

Εκτιμεί ο,τιδήποτε προσφέρουμε σε όλους όσοι εργάζονται στο έργο Του. Υπόσχεται αμοιβή ακόμη και σ’ αυτόν που θα δώσει ένα ποτήρι κρύο νερό, σ’ έναν από τους μαθητές Του. Όλα αναγνωρίζονται και καταργάφονται στο Βιβλίο του Κυρίου μας.

Ένα πράγμα που δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι, ότι όλοι δεν είμαστε καλεσμένοι να κάνουμε το ίδιο έργο, αλλά να εργαστούμε με απόλυτη υποταγή κι αφοσίωση στον τομέα του έργου που έχουμε καλεστεί.

Ο ήλιος και το λουλούδι

Εμένα ο Θεός με κρέμασε
στο γαλανό ουρανό,
να φωτίζω τον κόσμο
με το ένα και μόνο μου μάτι,
να δείχνω στον άνθρωπο πώς ζει,
και σένα σ’ έβαλε μες το λιβάδι...
για νάναι ο κόσμος πιο όμορφος
από το μύρο σου,
το πρωινό, το μεσημέρι και το βράδυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

“1 Κι όταν πια τέλειωσε ο Ιησούς τις οδηγίες που έδωσε στους δώδεκα μαθητές του, έφυγε από εκεί για να διδάξει και να κηρύξει στις πόλεις τους”.

Όταν ο Ιησούς τελείωσε τις εντολές που έπρεπε να δώσει στους μαθητές Του, τους άφησε και πήγε να κηρύξει στις πόλεις που εκείνοι είχαν κηρύξει και κάνει θαύματα. Έπρεπε να μάθουν να εργάζονται μακριά από τη φυσική Του συντροφιά.

“2 Στο μεταξύ, όταν άκουσε ο Ιωάννης στη φυλακή, τα έργα του Χριστού, έστειλε δύο από τους μαθητές του”

Ο πρόδρομος τώρα βρισκόταν στη φυλακή για την επίθεση που είχε κάνει στον Ηρώδη, που παντρεύτηκε τη γυναίκα του αδελφού του, Φιλίππα.

“3 Με το ερώτημα: “Εσύ είσαι ο Μεσσίας που είναι να έρθει ή περιμένουμε άλλον;”

Φαίνεται πως είχε καταλάβει, ότι δεν επρόκειτο να βγει ζωντανός από τη φυλακή και ότι η διακονία του είχε φτάσει στο τέλος της. Φαίνεται ακόμη, ότι η πίστη των μαθητών του είχε κλονιστεί όπως είχε γίνει και με τους μαθητές του Κυρίου μας (Μάρκου 16:11). Αναγκάζεται έτσι, να στείλει δύο από τους μαθητές του ν’ ακούσουν από τα χείλη του Κυρίου μας, για τη θεία αποστολή Του.

“4 Και αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε: “Πηγαίνετε και διηγηθείτε στον Ιωάννη αυτά που ακούτε και βλέπετε: 5 Τυφλοί ξαναβλέπουν και κουτσοί περπατάνε. Λεπροί καθαρίζονται και κουφοί ακούνε. Νεκροί ανασταίνονται και φτωχοί ακούνε χαρμόσυνο μήνυμα”.

Η σειρά εκείνη των θαυμάτων Του, δείχνει καθαρά τη βασιλική αυθεντία Του. Τίποτε δεν μπορεί να ξεπεράσει τις φυσικές δυνάμεις εκτός από τη δύναμη του Θεού. Έτσι παραπέμπει τους μαθητές του Ιωάννη σε ό,τι είχαν ακούσει και δει.

“6 Και μακάριος όποιος δεν κλονιστεί από αμφιβολία για μένα”.

«Μακάριος είναι εκείνος που δε θα κλονιστεί δι’ εμέ». Χρειαζόνταν πραγματική πίστη να δει κανείς στον πράο και ταπεινό Ιησού της Ναζαρέτ, το Βασιλόπουλο που είχε έρθει από τη γενιά του Δαβίδ, προορισμένο να κυβερνήσει όλα τα έθνη, με τη ράβδο της δικαιοσύνης.

“7 Και καθώς εκείνοι πήραν το δρόμο της επιστροφής, ο Ιησούς άρχισε να μιλάει στα πλήθη για τον Ιωάννη: “Τι βγήκατε να δείτε στην έρημο; Ένα καλάμι που σαλεύεται από τον άνεμο;”

Όταν αναχώρησαν οι μαθητές του Ιωάννη, ο Ιησούς αρχίζει να μιλάει για τη μαρτυρία που είχε δώσει ο Βαπτιστής. Ο Ιωάννης ζούσε τη ζωή του ασκητή. Ήταν ντυμένος πολύ απλά κι έπαιρνε την τροφή που παίρνουν οι φτωχοί (Ματθαίου 3:4). Μας θέλει όλους να διδαχτούμε από το παράδειγμα της απλής ζωής και διακονίας του.

«Τι εβγήκατε να δείτε;». Τι σας οδήγησε να ’ρθείτε δω; Η περιέργεια ή να τιμείστε τον Θεό; «Ο Ιωάννης ήταν σταθερός, δε σαλευόταν σαν το καλάμι που το φυσάει ο αέρας».

“8 Αλλά τι βγήκατε τότε να δείτε; Άνθρωπο ντυμένο με ρούχα πολυτελή; Μα εκείνοι που φορούν πολυτελή ρούχα, στα παλάτια των βασιλιάδων βρίσκονται”.

Εκείνοι που φορούν τα μαλακά φορέματα και ζουν μέσα στα παλατάκια τους, δεν ενδιαφέρονται για τίποτε περισσότερο από την καλοπέραση. Το γεγονός μάλιστα που πειράζει τον Κύριό μας δεν είναι ότι οι ίδιοι μπαίνουν μέσα στο νόημα της βασιλείας του Θεού, αλλά εμποδίζουν κι εσάς τους ίδιους από το να γνωρίσετε και να δεχτείτε τη θεία αλήθεια (Λουκά 11:52).

“9 Αλλά τότε; Τι βγήκατε να δείτε; Προφήτη; Σας λέω, Ναι! Είναι μάλιστα περισσότερο κι από προφήτη. 10 Γιατί αυτός είναι εκείνος για τον οποίο γράφτηκε: Δες! Εγώ στέλνω τον αγγελιαφόρο μου πριν από σένα. Κι αυτός θα προετοιμάσει το δρόμο που θα διαβείς”.

11”Σας βεβαιώνω πως ως τώρα καμιά γυναίκα δεν έφερε στον κόσμο άνθρωπο που να υπήρξε μεγαλύτερος από τον Ιωάννη το Βαφτιστή. Κι όμως ο μικρότερος στη βασιλεία των ουρανών είναι μεγαλύτερος απ’ αυτόν”.

«Αν βγήκατε να δείτε προφήτη, σας λέω ότι ήταν κάτι περισσότερο από προφήτης». Όλοι είχαν προφητέψει για τον Χριστό και πέθαναν πριν ακόμα Τον δουν. Ενώ ο Ιωάννης Τον είδε πρόσωπο με πρόσωπο και μας Τον συστήνει, «Να ο αμνός που θα σηκώσει την αμαρτία του κόσμου, (Ιωάννου 1:29). Ακόμη μεταξύ όλων όσων γεννήθηκαν από γυναίκα, δεν εμφανίστηκε κανένας μεγαλύτερός του, γιατί σ’ αυτόν (τον Ιωάννη), είχε δοθεί το προνόμιο να μας συστήσει τον Μεσσία του Ισραήλ. Όσο όμως μεγάλο κι αν ήταν το προνόμιο που του είχε δοθεί, το πιο απλό και μικρό μέλος της Βασιλείας του Θεού, ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερός του. Ο Ιησούς δεν είχε σταυρωθεί κι αναστηθεί και το Πνεύμα Του δεν είχε ακόμη δοθεί. Έτσι ο μικρότερος των αποστόλων και ευαγγελιστών, που είχε μεγαλύτερες αποκαλύψεις και που εργαζόταν στη μεγάλη εκείνη Πρεσβεία του Κυρίου μας, ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερός του.

“12Από τις μέρες που παρουσιάστηκε ο Ιωάννης ως τώρα, η βασιλεία του Θεού προκαλεί εντονότατο ενδιαφέρον κι εκείνοι που εκδηλώνουν ένα τέτοιο ενδιαφέρον την αρπάζουν”.

«Από τις ημέρες του Ιωάννη του Βαφτιστή μέχρι σήμερα, βιάζεται η βασιλεία των ουρανών και οι βιαστές την αρπάζουν». Εκείνοι που οι άνθρωποι θεώρησαν ακατάλληλους, γιατί πίστευαν ότι δεν είχαν το δικαίωμα ή τον τίτλο, είναι που δεν έμειναν αδρανείς και που επελήφθηκαν την ευκαιρία, όταν άκουσαν το κήρυγμα του Ιωάννη και την άρπαξαν. Έτσι οι τελώνες και οι πόρνες, που οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι είχαν θεωρήσει ακατάλληλους, όταν άκουσαν το κήρυγμα του Ιωάννη, μπήκαν στη βασιλεία των ουρανών. Οι αδρανείς μένουν έξω...

“13Διότι, ως τον ερχομό του Ιωάννη, όλοι οι προφύτες και ο νόμος φανέρωσαν το θέλημα του Θεού”.

«Όλοι οι προφύτες και ο νόμος προφύτεψαν μέχρι τον Ιωάννην». Αυτό μας δείχνει ότι το φως της Παλαιάς Διαθήκης, είχε τοποθετηθεί να επιβεβαιώσει και να διευκρινίσει τη Νέα Διαθήκη που άρχιζε με τον ερχομό του Κυρίου.

“14Κι αν θέλετε να το παραδεχτείτε, αυτός είναι ο Ηλίας που έμελλε να έρθει!”

Αυτός ο Ιωάννης ο Βαφτιστής, είναι ο Ηλίας της Νέας Διαθήκης που θα έρθει πριν από τον Χριστό, με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία. Αν δεχτείτε τη διακονία του Ιωάννη όπως εκείνη του Ηλία, τότε θα γίνει σε σας ο Ηλίας που θα γυρίσει τις καρδιές σας και θα σας προετοιμάσει για τον Κύριο (Λουκά 1:17). Ο Χριστός είναι ο Σωτήρας και ο Ιωάννης ο Ηλίας γι’ αυτούς που θα δεχτούν την αλήθεια που τους ενδιαφέρει.

“15Όποιος έχει αυτιά ν’ ακούει, ας ακούει”.

Αυτό που ο Κύριος απαιτεί από μας, είναι να δώσουμε σημασία έτσι, που ό,τι έρχεται από το Λόγο Του στο αυτί μας, να κατεβεί στην καρδιά μας και να ελεηθούμε.

Παρομοίωση της γενεάς αυτής

“16Αλλά με τι να παρομοιάσω τη γενιά αυτή; Είναι όμοια με παιδικές ομάδες που κάθονται στις πλατείες και φωνάζοντας η μια ομάδα στην άλλη λένε:”

Ο Κύριός μας παρομοιάζει τους ανθρώπους της γενιάς αυτής, με παιδιά που παίζουν και που είναι εντελώς αδιάφορα.

“17Φλογέρα σας παίξαμε και δε χορέψατε. Σας μοιρολογήσαμε και δεν κλάψατε”.

Ούτε χαρά, ούτε λύπη, είναι όλα το ίδιο. Καμιά ανταπόκριση, ούτε χαρά στο άκουσμα του Ευαγγελίου, ούτε λύπη μετάνοιας στο θάνατο.

“18Διότι ήρθε ο Ιωάννης, που ούτε τρώει ούτε πίνει, και λένε: Έχει δαιμόνιο!”

Για τον Ιωάννη που ζει μια τόσο αυστηρή ζωή που συμφωνεί με τη διακονία του, μας λέει ότι έχει δαιμόνια.

“19Ήρθε ο Γιος του Ανθρώπου, ο οποίος και τρώει και πίνει, και λένε: Δείτε τον! Είναι ένας άνθρωπος καλοφαγάς και κρασοπότης, φίλος τελωνών και αμαρτωλών! Και δικαιώθηκε έτσι η σοφία από τα παιδιά της”.

Για τον Ιησού που ζει μέσα στον κόσμο και παίρνει μέρος στις εκδηλώσεις τους, μας λένε ότι είναι φαγάς και κρασοπότης.

«Η σοφία γίνεται αληθινή στα παιδιά της». Τα παιδιά της σοφίας δικαιώνουν τη σοφία με το να υπακούσουν στο σχέδιο του Χριστού. Οι τελώνες βαπτίζονται στο βάπτισμα του Ιωάννη κι έπειτα αγκαλιάζουν «το Ευαγγέλιο του Χριστού που έχει δύναμη Θεού προς σωτηρία» (Ρωμ. 1:16).

Σ’ εσένα φίλη ψυχή έχει επαληθεύσει η σοφία του Χριστού ή παραμένεις ακόμη αδρανής;

Προλεγόμενα δεινά απίστων πόλεων

“20Τότε άρχισε να κατακρίνει με λύπη τις πόλεις στις οποίες έγιναν τα περισσότερα θαύματά του, γιατί δε μετανόησαν, λέγοντας:”

Ο Κύριός μας, επιπλήττει τις πόλεις που οι άνθρωποι είχαν το προνόμιο ν’ ακούσουν το Λόγο Του και να δουν τα θαύματά Του, γιατί αρνήθηκαν να μετανοήσουν και συνέχισαν να ζουν μέσα στις αμαρτίες τους.

“21Αλίμονό σου Χοραζίν! Αλίμονό σου Βηθσαϊδά! Γιατί αν τα θαύματα που έγιναν σ’ εσάς, γίνονταν στην Τύρο και στη Σιδώνα, από καιρό τώρα θα είχαν μετανοήσει εκδηλώνοντας τη συντριβή τους με ρίζιμο στάχτης στα μαλλιά τους και φορώντας πένθιμη περιβολή. 22Γι’ αυτό σας λέω πως οι κάτοικοι της Τύρου και της Σιδώνας θα κριθούν επεικέστερα την Ημέρα της Κρίσης απ’ ό,τι εσείς! 23Κι εσύ Καπερναούμ, που ως τα ουράνια υψώθηκες, ως τον Άδη θα κατεβείς. Γιατί αν τα θαύματα που έγιναν σε σένα είχαν γίνει στα Σόδομα, θα είχαν διατηρηθεί μέχρι και σήμερα. 24Κι όμως, σας λέω πως η ποινή που θα επιβληθεί στα Σόδομα την Ημέρα της Κρίσης θα είναι πιο υποφερτή από τη δική σου”.

Η Χοραζίν και η Βηθσαϊδά είχαν το προνόμιο να δουν τα θαύματά Του και ν’ ακούσουν το λόγο Του, ενώ η Τύρος και Σιδώνα δεν είχαν ποτέ την ίδια τύχη. Αν ποτέ είχαν το προνόμιο αυτό, θα είχαν δείξει μετάνοια και οι άνθρωποι θα σωζόντουσαν και οι πόλεις δε θα καταστρέφονταν. Είναι αλήθεια, ότι στη Χοραζίν και Βηθσαϊδά, δεν κατεδίωξαν τον Χριστό, αλλά η αδιαφορία τους ν ακούουν και να μην υπακούουν, τους καταδίκασε όπως καταδικάζει κι εμάς, όταν μένουμε αδιάφοροι.

Ακόμη και η Καπερναούμ, που είχε δει τα περισσότερα θαύματα και ο Κύριός μας την είχε ονομάσει «δική Του πόλη» και η φήμη της την είχε εξυψώσει μέχρι τον ουρανό, καταδικάστηκε να πέσει χαμηλότερα απ’ τον Άδη. Όλα εκείνα τα προνόμια δεν την έσωσαν. Αυτό που μας σώζει, είναι η αληθινή μετάνοια και η πίστη στον Χριστό, που έχει τη δύναμη να συγχωρήσει κάθε αμαρτία μας και να μας διαφυλάξει από την καταστροφή.

Ο απλός παιδικός νους

“25Εκείνο τον καιρό ήταν, που ο Ιησούς είπε: “Σ’ ευχαριστώ Πατέρα, Κύριε τ’ ουρανού και της γης, γιατί τα απέκρυψες αυτά από σοφούς και συνετούς και τα φανέρωσες σε νήπια”.

Μετά από την αδιαφορία και πικρία που ο Κύριος δοκίμασε από τους κατοίκους των πόλεων Χοραζίν, Βηθσαϊδά και Καπερναούμ, δοξάζει τον Θεό και χαίρει για το θαυμαστό έργο Του ν' αποκρύψει αυτά από τους «διανοούμενους» Ισραηλίτες και να τα φανερώσει στον απλοϊκό άνθρωπο, που δέχτηκε τα λόγια Του και τάχτηκε στο άγιο θέλημά Του.

Όλοι ξέρουμε ότι ο ήλιος λιώνει το κερί και σκληραίνει τη λάσπη. Δεν χρειάζεται να κάνουμε καμμιά προσπάθεια ν' ανακαλύψουμε, γιατί μερικοί δέχονται και πιστεύουν το Ευαγγέλιο και άλλοι το αποστρέφονται.

“26Ναι, Πατέρα, γιατί έτσι ήταν αρεστό σε σένα”.

«Ναι Πατέρα, γιατί αυτό ήταν το θέλημά Σου». Ο Κύριός μας φαίνεται απόλυτα ικανοποιημένος με το θέλημα του Πατέρα.

Επιτρέψτε μου να αναφέρω μερικά εδάφια του αποστόλου Παύλου, σε σχέση με το θέμα τούτο. «Εκείνους που ο κόσμος θεωρεί μωρούς, edιάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τους σοφούς κι αυτούς που σύμφωνα με τον κόσμο φαίνονται αδύνατοι, τους κάλεσε ο Θεός να ντροπιάσει τους δυνατούς και τους ανθρώπους που σύμφωνα με τον κόσμο, έχουν ταπεινή καταγωγή και τους περιφρονημένους edιάλεξε ο Θεός, ακόμη και πράγματα που δεν υπάρχουν για να καταργήσει εκείνα που υπάρχουν· ώστε να μην καυχηθεί κανένας άνθρωπος ενώπιον του Θεού. Χάρη σ' Αυτόν, είσατε εσείς στον Ιησού Χριστό τον Οποίον ο Θεός έκανε σοφία μας, δικαίωσή μας και αγιασμό κι απολύτρωση. Όστε όπως είναι γραμμένο, «Εκείνος που καυχιέται, ας καυχιέται για τον Κύριο» (Α' Κορινθ. 1:27-31).

Η αποστολή του Ιησού Χριστού

“27Όλα παραδόθηκαν σε μένα από τον Πατέρα μου, και κανένας δε γνωρίζει τέλεια το Γιο, παρά μονάχα ο Πατέρας. Κι ούτε τον Πατέρα γνωρίζει κανένας τέλεια, παρά μονάχα ο Γιος, καθώς κι εκείνος στον οποίο θα ήθελε ο Γιος να τον φανερώσει”.

«Όλα μου παρεδοθησαν από τον Πατέρα». Όλη η εξουσία είχε δοθεί στον Χριστό να θέσει μια νέα διαθήκη, που θα φέρει ειρήνη στον αποστατημένο κόσμο.

«Κανείς δε γνωρίζει καλά τον Υιόν, παρά ο Πατέρας και κανείς δε γνωρίζει καλά τον Πατέρα, παρά μόνον ο Υιός». Το μυστήριο εκείνο της ενανθρώπισης του Θεού, είναι ασύλληπτο από τον ανθρώπινο νου. Η αρμονία όμως εκείνης της συνεργασίας μεταξύ του Πατέρα και του Υιού, μας δίνει θάρρος και μας επιβεβαιώνει, ότι δεν πρόκειται περί λάθους (όπως σας είπα στο κεφάλαιο 4:1-2 του Ματθαίου) όσον αφορά τη διευθέτηση του θέματος, που μας χωρίζει από τον Πατέρα Θεό.

«Κανείς δε γνωρίζει τον Πατέρα παρά ο Υιός και εκείνος εις τον οποίον ο Υιός θα Τον αποκαλύψει». Η ευτυχία μας κατά συνέπεια, δεν έγκειται σε τίποτε άλλο, παρά στη γνωριμία μας με τον Πατέρα Θεό, διά του Ιησού Χριστού πάνω στο πρόσωπο του Οποίου, λάμπει όλο το φως της γνώσης της δόξας του Θεού.

“28Σ' εμένα ελάτε όλοι όσοι κοπιάζετε κι είστε βαριά φορτωμένοι, κι εγώ θα σας αναπαύσω”.

Μας καλεί όλους. Επαναλαμβάνω «Όλους» τους αποθαρρυσμένους, δυστυχισμένους, πονεμένους, κυνηγημένους από τη συνείδηση, σκλαβωμένους από τα πάθη, κυριαρχημένους από εγωισμό, πολεμικότητα, πνεύμα φιλονικίας, γεμάτους σύγχυση, απογοήτευση, αθλιότητα, σκλαβους του αλκοόλ και των ναρκωτικών να πάμε κοντά Του, να μας δώσει ανάπαυση. Να μας ξεκουράσει από το βάρος και την ενοχή της αμαρτίας. Μια τέτοια δήλωση μόνον ο ενανθρωπήσας Θεός μπορεί να την κάνει. Και την ανάπαυση μέσα στον Θεό της αγάπης μπορεί να τη βρει μόνον εκείνος που νιώθει την ενοχή της αμαρτίας και πηγαίνει με πίστη κοντά στο Χριστό. Ο Θεός είπε ότι θα κάνει

καλό στην ψυχή που Τον αναζητάει (Θρήνοι 3:25). Ολόκληρη η γη κρέμεται στο λόγο της δύναμης του Θεού και δε θα κρεμαστεί η πίστη μας στο λόγο της αλήθειας του Θεού;

Φίλη ψυχή, αν πραγματικά θέλεις να σωθείς, μια απλή προσευχή σαν αυτή που παραθέτω, φτάνει. «Κύριε Ιησού Χριστέ, είμαι αμαρτωλός και Σε παρακαλώ στείλε το Πνεύμα Σου να με εξαγνίσει και να με κάνει ναό κατάλληλο, να μπορώ να δοξάζω και να τιμώ το Άγιο όνομά σου». Αμέσως ο πρώτος κόκκος του Αγίου Πνεύματος, θα έρθει μέσα στην καρδιά σου. Και για να μεγαλώσει πρέπει κάθε μέρα να προσεύχεσαι και να μελετάς την Αγία Γραφή. Ο Θεός θ' αρχίσει να σου μιλάει μέσα από τη Γραφή και το Πνεύμα Του, θα κατευθύνει τη νέα σου ζωή. Είναι πέρα από την ανθρώπινη αντίληψη να σου πω πώς θα νιώθεις. Αρκεί να σου πω, ότι θα πάρεις τη βεβαιότητα της σωτηρίας σου. Και ότι αυτή είναι το διαβατήριό σου από τη γη στον ουρανό. Πρέπει να πάρεις εδώ τη σωτηρία σου, γιατί μετά θάνατον έρχεται κρίση (Εβρ. 9:27). Τότε καμμιά προσευχή δε σε σώζει. "29Βάλτε το ζυγό μου πάνω σας και διδαχτείτε από μένα, που είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά, και θα βρείτε ανάπαυση στις ψυχές σας".

Η έννοια του «ζυγού» είναι να χαλιναγωγήσει το ανθρώπινο θέλημά μας και να το φέρει κάτω από τον έλεγχο και την εξουσία τη δική Του. Τι όμορφο πράγμα να δώσει κανείς όλο εκείνο το βάρος των αμαρτιών του και σ' αντάλλαγμα να υπηρετεί έναν τόσο θαυμαστό Κύριο.

Κάποτε σ' ένα ανθρωποπάζαρο πουλήθηκε ένας δούλος. Την ώρα που γίνονταν τα συμβόλαια πώλησης, ο Κύριος έδωσε στο δούλο την ελευθερία του. «Μα Κύριε εσείς με αγοράσατε...». «Ναι παιδί μου», ήταν η απάντηση του Κυρίου, «σε αγόρασα για να σε αφήσω ελεύθερο». Τότε ο δούλος Του είπε: «Εγώ θα σ' ακολουθήσω με τη θέλησή μου».

Εκούσιος δούλος του Κυρίου

Εσύ είσαι ο ήλιος μου
Συ είσαι το φως μου
Συ πήρες το χρέος μου
Συ είσαι ο οδηγός μου.

Συ στη φουρτούνα η άγκυρα
Συ στη χαρά η ευτυχία
Συ ο φάρος στο διάβα μου
Συ η μόνη ηρεμία.

Σε ψάλλουν τα χείλη μου
αγάλλει η ψυχή μου
είμαι εκούσιος δούλος Σου
Ω, πόσο ωραία η ζωή μου!

“30Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός και το φορτίο μου ελαφρό”.

Πολλοί φοβούνται να ταχθούν στο ζυγό του Κυρίου, γιατί πιστεύουν ότι χρειάζονται θυσίες, στις οποίες πρέπει να υποβληθούν. Αλλά όλοι εκείνοι που γνωρίζουν την εξουσία Του κι αφήνουν τα πάντα στο άγιο θέλημά Του, μπαίνουν μέσα σε μια ανάπαυση που ο κόσμος ποτέ δεν έχει γνωρίσει. Η ανάπαυση που ο Κύριος δίνει δωρεάν σε όλους όσοι Τον πλησιάζουν, είναι η ανάπαυση της «συνείδησης» όσον αφορά το θέμα της αμαρτίας. Έτσι η ψυχή ελαφρύνει από το βάρος που μεταφέρει, γιατί το σηκώνει Εκείνος που έχει τη δύναμη. Υπάρχει και μια δεύτερη ανάπαυση. Η

ανάπαυση της καρδιάς. Όταν οι καταιγίδες της ζωής χτυπούν την καρδιά μας, εκείνος που παίρνει το ζυγό του Χριστού μαθαίνει απ' Αυτόν να είναι ήρεμος. Όταν το υποβρύχιο βρίσκεται στην επιφάνεια της θάλασσας, το χτυπούν τα κύματα και οι καταιγίδες. Έτσι και ο άνθρωπος, όταν αρχίζει να μελετά τη Γραφή, βρίσκεται στην επιφάνεια του νερού, που είναι ο λόγος του Θεού (Εφεσίους 5:26). Τώρα, όταν το υποβρύχιο κατεβεί χαμηλά στο νερό, δεν το χτυπούν τα κύματα. Το ίδιο κι εμείς, όταν κατεβούμε βαθειά μέσα στο Λόγο, τότε τα χτυπήματα από τα κύματα της ζωής, είναι ανεπαίσθητα, γιατί η καρδιά μας αναπαύεται κοντά Του.

«Μάθετε από Εμέ», εννοεί να μάθουμε από τον Χριστό και να γνωρίσουμε τον Χριστό (Εφεσίους 4:20).

Θυμάμαι πως τα παλιά καλά χρόνια, τα βιβλία όλων των σχολείων ήταν σφραγισμένα με τέσσερα γράμματα Ο.Ε.Σ.Β. που έδειχναν, ότι μόνον τα βιβλία του Οργανισμού Εκδόσεως Σχολικών Βιβλίων, ήταν εκείνα που μπορούσαν να διδάξουν ορθά το μαθητή. Το ίδιο είναι και με τα 66 βιβλία της Αγίας Γραφής που φέρουν τη σφραγίδα του Εκδότη. Όταν αρχίζεις να διαβάζεις ξανά ξένα βιβλία, τότε χάνεις την οσμή της πνευματικής σου γνώσης και παύεις να τρέχεις το καλό αγώνισμα του δρόμου πίσω από Τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης μας, τον Ιησού Χριστό, (Εβραίους 12:2).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

“1Εκείνο τον καιρό, ο Ιησούς περνούσε κάποιο Σάββατο μέσα από τα σπαρτά. Κι επειδή οι μαθητές του πείνασαν, άρχισαν να ξεσποριάζουν στάχυα και να τρώνε. Όταν το είδαν αυτό οι Φαρισαίοι, του είπαν: “Κοίτα, οι μαθητές σου κάνουν κάτι που δεν επιτρέπεται να γίνεται την ημέρα του Σαββάτου”.

Είναι Σάββατο. Καθώς οι μαθητές προχωρούσαν για τη συναγωγή, άρχισαν να κόβουν και να τρώνε στάχυα για πρωινό. Φαίνεται, ότι η φυσική τροφή δεν τους ενδιαφέρει και ότι αρκούνται στη νοστιμάδα της τροφής του Πνεύματος που έρχεται κατευθείαν από την Πηγή.

Οι Φαρισαίοι, συγχισμένοι με τις τόσες παραδόσεις που είχαν προσθέσει στο νόμο, βρίσκουν κι εδώ κατηγορία για τα παιδιά του Κυρίου. «Να τι κάνουν το Σάββατο, πράγμα που δεν επιτρέπεται». Λες και είχαν παραβιάσει το Νόμο. Μα κι εκείνο το Δευτέρι του Νόμου (23:25) τους υποστηρίζει. Τους επιτρέπει ν' αποσπούν στάχυα από του πλησίον το χωράφι. Μόνο δρεπάνι δεν τους επιτρέπει να βάλουν. Δεν μπορούν να καταλάβουν πως όλα έγιναν και δόθηκαν στον άνθρωπο να τα κάνει χρήση, για την τιμή και την υπηρεσία του στον Θεό. Ο Κύριος καταφεύγει στη Γραφή.

“3Τότε εκείνος τους είπε: “Δε διαβάσατε τι έκανε ο Δαβίδ, όταν πείνασε ο ίδιος και οι σύντροφοί του; 4Πώς μπήκε μέσα στο ναό του Θεού κι έφαγε τους άρτους της προθέσεως, που δεν επιτρεπόταν ούτε στον ίδιο ούτε στους συντρόφους του να φάνε, παρά μονάχα στους ιερείς;”

«Μα δεν διαβάσατε τι έκανε ο Δαβίδ με τους συντρόφους του όταν πείνασε; Ζήτησε από τον αρχιερέα Αβιάθαρ κι έφαγαν τους άρτους της προθέσεως, που δεν επιτρέπεται να φάγει κανείς παρά μόνον οι ιερείς;» (Α' Σαμ. 21:6). Όπως ο Αβιάθαρ έδωσε τότε τροφή στους πεινασμένους και δεν υπήρχε καταδίκη έτσι και ο Χριστός τώρα επιτρέπει στα παιδιά Του να πάρουν το πρωινό τους από τα στάχυα που αποσπούν, γιατί στα μάτια του Θεού ο άνθρωπος είναι πιο απαραίτητος, παρά οι διατάξεις και οι θεσμοί.

“5Η μήπως δε διαβάσατε στο νόμο, ότι τα Σάββατα οι ιερείς παραβαίνουν, μέσα στο ναό, την αργία του Σαββάτου, χωρίς αυτό να τους κάνει ενόχους;”

Ο Κύριος τους υπενθυμίζει, ότι και οι ιερείς που εργάζονται τα Σάββατα μέσα στο ναό, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να βεβηλώνουν το ναό. Αλλά γι' αυτούς δεν υπήρχε κατηγορία.

“6Σας λέω, λοιπόν, πως εδώ είναι κάτι ανώτερο από το ναό”.

«Σας λέγω ότι εδώ είναι κάτι μεγαλύτερο από το ναό». Ήταν ο Χριστός ο Ίδιος που τους μιλούσε και για τον Οποίον είχε χτιστεί ο ναός. Αν οι Φαρισαίοι μπορούν να δικαιώσουν τους ιερείς για την υπηρεσία τους, τότε θα πρέπει πολύ περισσότερο να δικαιώσουν τους μαθητές του Κυρίου, που Τον υπηρετούσαν στην ακολουθία Του.

“7Μα αν είχατε καταλάβει τι σημαίνει: Έλεος θέλω και όχι θυσία, δε θα καταδικάζατε αθώους”.

«Εάν γνωρίζατε τι σημαίνει, έλεος θέλω και όχι θυσία, δε θα καταδικάζατε τους αθώους». Η επιθυμία του Κυρίου μας είναι, να τιμούν τον Θεό, με το να μιμούνται το χαρακτήρα του Κυρίου σε αγάπη, συμπόνια και συγχωρητικότητα και να μην κατηγορούν και καταδικάζουν τους «αναίτιους» (τους μαθητές Του χωρίς αιτία). Η άγνοια των Γραφών τους κάνει να φαίνονται γελοίοι. Στον ίδιο επίσης παρονομαστή βρίσκονται όλοι όσοι δε γνωρίζουν την έννοια των Γραφών και προσφέρονται να διδάξουν άλλους.

“8Γιατί ο Γιος του Ανθρώπου είναι και του Σαββάτου ο κύριος”.

«Ο Υιός του ανθρώπου είναι Κύριος του Σαββάτου». Εδώ αποκαλύπτει φανερά τη θεότητά Του, γιατί ο Κύριος του Σαββάτου είναι μονον ο Θεός. «Η έβδομη μέρα είναι Σάββατον Κυρίου του Θεού σου» (Έξοδος 20:1-17 και 34:1-5).

Η θεραπεία του ανθρώπου με το ξερό χέρι

“9Κατόπιν έφυγε από εκεί και ήρθε στη συναγωγή τους”.

Μέσα στο πλήθος που βρίσκεται στη συναγωγή, υπάρχει κάποιος με ξερό χέρι. Την αιτία για την παράλυση του χεριού του δεν τη γνωρίζουμε. Αυτό που βλέπουμε, είναι ότι το χέρι εκείνο κρέμεται αβοήθητο από τον ώμο του ανθρώπου, ξερό. Γνωρίζουμε ακόμη, ότι ο Κύριός μας κινείται πάντοτε από αγάπη και συμπόνια, που δεν μπορεί παρά, μόλις δει τον άνθρωπο εκείνο με το ξερό χέρι να τον θεραπεύσει.

“10Εκεί λοιπόν, είδαν έναν άνθρωπο με παράλυτο χέρι. Ρώτησαν τότε τον Ιησού αν επιτρέπεται να θεραπεύει κανείς την ημέρα του Σαββάτου, με σκοπό να βρουν κάτι να τον κατηγορήσουν”.

Οι κατήγοροι παρακολουθούν περίεργοι. Πιστεύουν πως πάλι θα παραβιάσει το «κατεστημένο», προκειμένου να χαρούν για την αγάπη και το ενδιαφέρον Του.

“11Κι εκείνος τους είπε: “Υπάρχει άραγε κανένας ανάμεσά σας, που, αν έχει ένα μοναδικό πρόβατο κι αυτό πέσει σε λάκκο το Σάββατο, δε θα το πιάσει να το σηκώσει;”

Ο Κύριος τους υποβάλλει το ερώτημα. «Ποιος από σας, όταν το πρόβατό του πέσει στο λάκκο, δε θα το σηκώσει;». Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι πολλοί απ' αυτούς θα είχαν φροντίσει τα ζώα τους χωρίς καν να σκεφτούν, ότι διέπρατταν αμαρτία. Και πριν πάρει την απάντηση, τους λέει, ότι ποτέ δεν μπορούμε να κατατάξουμε τον άνθρωπο στην ίδια κατηγορία με το πρόβατο. Επομένως επιτρέπεται να ευεργετεί κάποιος τα Σάββατα.

“12Κι αλήθεια, τι σύγκριση μπορεί να γίνει μεταξύ ανθρώπου και προβάτου; Επομένως, επιτρέπεται να κάνει κανείς το καλό την ημέρα του Σαββάτου”.

«Με οργή βλέπει τη σκληρή και πορωμένη καρδιά των ανθρώπων» (Μάρκου 3:5). «Άπλωσε το χέρι σου», φωνάζει στον άνθρωπο με το ξερό χέρι που Τον κοιτάζει με πίστη. Αμέσως αποκαταστάθηκε η υγεία του. Ζωή ξανάρθε στο ξερό του χέρι.

“13Έπειτα λέει στον άνθρωπο: “Τέντωσε το χέρι σου”. Και το τέντωσε και ξανάγινε γερό σαν το άλλο”.

Πόσο όμορφα είναι, όταν όλα τα μέλη του σώματός μας είναι γερά. Πόσο πιο όμορφο είναι ακόμη, όταν αποκατασταθεί η πνευματική υγεία σε όλα τα μέλη της εκκλησίας. Σκεφτείτε πόσο όμορφος θα είναι ο κόσμος μας!

Συνομωσία κατά του Ιησού Χριστού

“14Τότε οι Φαρισαίοι βγήκαν έξω κι έκαναν σύσκεψη εναντίον του με σκοπό να τον αφανίσουν”. Οι Φαρισαίοι προκειμένου να χαρούν για την αποκατάσταση της υγείας του ανθρώπου με το ξερό χέρι, πήραν την απόφαση να Τον εξοντώσουν». Έτσι δυστυχώς σκέφτεται και ενεργεί ο φυσικός άνθρωπος. Η καρδιά του είναι ασύμφωνη με την αγάπη και το θέλημα του Θεού.

“15Αλλ’ ο Ιησούς το αντιλήφθηκε κι έφυγε από εκεί. Τον ακολούθησαν όμως πολλά πλήθη κι όλους αυτούς τους γιάτρεψε,”

Όταν ο Κύριος κατάλαβε τις σκέψεις τους, φεύγει από τη συναγωγή. Οι άνθρωποι όμως δεν παύουν να Τον ακολουθούν. Έρχονται από παντού ν’ ακούσουν το κήρυγμά Του και να πάρουν τη θεραπεία τους.

“16μα τους πρόσταξε αυστηρά να μην τον φανερώσουν”.

Με αυστηρό τόνο λέει στους ανθρώπους να μην το πουν σε κανέναν. Ο Κύριος θέλει να βλέπουμε μάλλον στο μήνυμά του και όχι στα θαύματά Του. Η πίστη στα θαύματά Του δε σώζει κανέναν, αλλά η πίστη μας σ’ Εκείνον τόσο τότε όσο και σήμερα, είναι το μέσον της σωτηρίας μας από την αμαρτία και τ’ αποτελέσματά της.

“17Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία του Ησαΐα του προφήτη που λέει:”

Έρχεται ν’ αποκαλύψει τον πράο και ταπεινο Μεσσία για τον Οποίον είχε μιλήσει ο Ησαΐας στο κεφάλαιο 42:1-4.

“18Αυτός είναι ο δούλος μου, τον οποίο εξέλεξα. Ο αγαπητός μου, τον οποίο έκρινα άξιο για την εκδήλωση της εύνοιας της ψυχής μου. Σ’ αυτόν θα δώσω το Πνεύμα μου και θα αναγγείλει κρίση στα έθνη”.

«Ιδού ο δούλος μου». Εκείνος που ερχόταν να προσφέρει υπηρεσία. «Αυτόν διάλεξα». Αυτός συγκεντρώνει όλα τα διαπιστευτήρια που απαιτούνται. Σ’ Αυτόν ευαρεστείται η ψυχή μου. Σ’ Αυτόν θα δώσω το Πνεύμα μου. Σ’ Αυτόν αρμόζει να φέρει τη δικαιοσύνη στον εθνικό κόσμο.

“19Σε προστριβές δε θα έρθει ούτε θα βάλει τις φωνές ούτε θ’ ακούσει κανένας τη φωνή του στις πλατείες”.

Δεν θα φιλονικήσει ούτε θα κάνει θόρυβο να Τον ακούσει κανείς, γιατί έρχεται ταπεινά και με ειρήνη. «Έρχεται απαρατήρητα» (Λουκά 17:20).

“20Καλάμι που είναι ραγισμένο δε θα το σπάσει, και φιτίλι που καπνίζει δε θα το σβήσει ώσπου να οδηγήσει σε θρίαμβο τη δικαιοσύνη”.

«Καλάμι ραγισμένο δε θα σπάσει». Δε θα απογοητεύσει, ούτε θ’ απορρίψει καμμιά αδύνατη ψυχούλα που έρχεται στον Χριστο. Αλλά θα την στηρίξει και θα την δυναμώσει με το λόγο Του και με το πνεύμα Του.

«Κανένα λυχναράκι που καπνίζει δε θα σβήσει». Κανένα λυχναράκι που καίει με λαδάκι δε θα σβήσει, γιατί το φυτίλι του θα είναι βουτηγμένο μέσα στο πνεύμα Του και θα καίει σαν λαμπάδα. Όσο πιο πολύ το φυτίλι της καρδιάς μας είναι βουτηγμένο μέσα στο πνεύμα Του, τόσο πιο μεγάλη η λαμπάδα της ψυχής μας. «Έως ότου η δικαιοσύνη Του νικήσει». Έως ότου η δύναμη του Ευαγγελίου υπερिσχύσει στις καρδιές των ανθρώπων.

“21Και στο δικό του όνομα θα στηρίξουν την ελπίδα τους τα έθνη”.

«Και στο όνομά Του, έθνη θα ελπίζουν». Το σχέδιο του ευαγγελίου του Θεού είναι να φέρει τον άνθρωπο να πιστέψει στο όνομα του Ιησού Χριστού, του Σωτήρα. «Ο νέος νόμος του Θεού σε μας, είναι ο νόμος της πίστης, ο νόμος της εμπιστοσύνης μας στον Χριστό. Αυτή είναι η νέα και μεγάλη εντολή Του» (Α΄ Ιωαν. 3:23).

Ο Ιησούς Χριστός απαντά στην κατηγορία
ότι ενεργεί διά του Σατανά

“22Τότε του έφεραν έναν δαιμονισμένο τυφλό και κωφάλαλο, τον οποίο και γιάτρεψε, έτσι που ο τυφλός και κωφάλαλος και να μιλάει και να βλέπει”.

Ο ασθενής αυτή τη φορά ούτε βλέπει, ούτε ακούει και το χειρότερο απ’ όλα, είναι δαιμονισμένος. Έτσι ακριβώς θέλει ο εχθρός της ψυχής τον άνθρωπο. Να είναι τυφλός, μουγγός κι αβοήθητος. Να τον έχει κάτω από την εξουσία του. Τώρα όμως είχε έρθει ο Κύριός μας που είναι δυνατότερός του να τον δέσει με το λόγο Του, γιατί μας είχε υποσχεθεί ότι, «Θα σηκωθεί και θα καταστρέψει ολοσχερώς αυτόν και τους απογόνους του» (Ησαΐα 24:22). Έτσι, όταν ήρθε αντιμέτωπος με τον εχθρό της ψυχής, θεραπεύει αμέσως τον αβοήθητο άνθρωπο να μπορεί να βλέπει τη δόξα του Θεού και να υμνεί το άγιο όνομά Του.

“23Και κατάπληκτα όλα τα πλήθη έλεγαν: “Λέτε νάναι αυτός ο Γιος του Δαβίδ;”

Όταν οι άνθρωποι είδαν το μεγάλο αυτό θαύμα έμειναν κατάπληκτοι. Άρχισαν μάλιστα να λένε «Μα, δεν είναι αυτός ο Ιησούς, ο Υιός του Δαβίδ, ο προ πολλού υποσχόμενος και αναμενόμενος Μεσσίας, ο Μεγάλος Σωτήρας κι Ελευθερωτής;». Η αμφιβολία πηγάζει από το γεγονός, ότι δεν το άκουσαν από τα «στόματα» των δασκάλων. Αυτό δυστυχώς γίνεται και σήμερα. Δεχόμαστε, όπως θα δούμε στη συνέχεια, ό,τι μας σερβίρουν οι άνθρωποι και όχι ό,τι διδάσκει η Αγία Γραφή, «η Διαθήκη που έχει αφήσει ο Πατέρας μας και αφορά την αιώνια κληρονομιά μας».

“24Το άκουσαν όμως οι Φαρισαίοι και είπαν: “Αυτός δε βγάζει τα δαιμόνια, παρά μονάχα με τη μεσολάβηση του Βεελζεβούλ, του άρχοντα των δαιμόνων”!

Οι Φαρισαίοι βλέπουν το θαύμα που πραγματικά φανερώνει την καταγωγή του Ιησού, ο Οποίος έρχεται από τη βασιλική οικογένεια του Δαβίδ, να σώσει το Ισραηλινό γένος και αρνούνται να το δεχτούν. «Αυτός δεν διώχνει τα δαιμόνια παρά διά του Βεελζεβούλ, του αρχηγού των δαιμονίων». Φοβούνται να μη χάσουν τα πρωτεία.

“25Κι ο Ιησούς καταλαβαίνοντας τις σκέψεις τους, τους είπε: “Όποιο βασίλειο διχαστεί στρεφόμενο ενάντια στον εαυτό του, καταστρέφεται· και όποια πόλη ή οικογένεια διχαστεί στρεφόμενη ενάντια στον εαυτό της, δεν πρόκειται να ορθοποδήσει”.

Ο Κύριός μας γνωρίζει τις σκέψεις τους και απαντά στην κατηγορία τους, «Κάθε βασίλειον που χωρίζεται σε αντιμαχόμενες παρατάξεις, πέφτει. Το ίδιο και με μια οικογένεια ή μια πολιτεία. Τίποτε δε στέκεται όρθιο».

“26Κι αν ο Σατανάς εκτοπίζει το Σατανά, σημαίνει πως έχει διχαστεί εναντίον του εαυτού του. Πώς, λοιπόν, θα ορθοποδήσει η βασιλεία του;”

Κι αν ο Σατανάς διώχνει το Σατανά, τότε πώς είναι δυνατόν να σταθεί;

“27Κι αν εγώ βγάζω τα δαιμόνια με τη μεσολάβηση του Βεελζεβούλ, οι γιοι σας με τίνος τη μεσολάβηση τα βγάζουν; Γι’ αυτό, αυτοί θα γίνουν οι κριτές σας”.

«Κι αν Εγώ διώχνω τα δαιμόνια διά του Βεελζεβούλ, τότε τα παιδιά σας με ποιανού τη βοήθεια τα διώχνουν; Αυτοί ας είναι οι κριτές σας».

“28Αλλά αν εγώ βγάζω τα δαιμόνια με το Πνεύμα του Θεού, αυτό σημαίνει πως έφτασε κιόλας και βρίσκεται μπροστά σας η βασιλεία του Θεού”.

«Αλλά εάν Εγώ βγάξω τα δαιμόνια με τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού, τότε έφτασε σε σας η βασιλεία του Θεού». Τότε, από σας εξαρτάται το αν θα δεχτείτε το προνόμιο που σας προσφέρεται ή το απορρίψετε.

“29Κι ακόμα, πώς μπορεί να μπει κάποιος στο σπίτι ενός δυνατού και να αρπάξει τα πράγματά του, αν προηγουμένως δε δέσει το δυνατό; Μόνο έτσι θα καταληστέψει το σπίτι του”.

«Κανείς δεν μπορεί να μπει στο σπίτι του ισχυρού και να τον λεηλατήσει, αν πρώτα δεν τον δέσει». Ο Κύριός μας είχε ήδη έρθει σε σύγκρουση με τον ισχυρό στην έρημο και τον είχε νικήσει. Έκτοτε μάλιστα του έκανε ζημιά, καθώς γύριζε στις πόλεις του Ισραήλ.

“30Όποιος δεν είναι μαζί μου, είναι εναντίον μου, κι όποιος δε μαζεύει μαζί μου, σκορπίζει”.

Τώρα, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας σε ποιον ανήκουμε. Ουδέτεροι δεν υπάρχουν. Ή στο ένα στρατόπεδο ανήκουμε ή στο άλλο.

“31Γι’ αυτό σας λέω, κάθε αμαρτία και βλαστήμια θα συγχωρεθεί στους ανθρώπους αλλ’ η βλαστήμια εναντίον του Πνεύματος δε θα συγχωρεθεί στους ανθρώπους. 32Κι αν συμβεί να εκφραστεί κανείς εναντίον του Γιου του Ανθρώπου, θα του συγχωρεθεί. Αν όμως εκφραστεί κανείς εναντίον του Αγίου Πνεύματος, δε θα του συγχωρεθεί ούτε σε τούτη τη ζωή ούτε στη μελλοντική”.

Όλες οι βλαστήμιες συγχωρούνται εκτός «μιας». Της βλαστήμιας κατά του Αγίου Πνεύματος. Που εννοεί την απόρριψη του Αγίου Πνεύματος, που δίνεται με τη μαρτυρία του Κυρίου μας.

«Τρεις είναι Εκείνοι που μαρτυρούν στον ουρανό, ο Πατέρας, ο Λόγος και το Άγιο Πνεύμα και αυτοί οι τρεις, είναι ένα (Α΄ Ιωαν. 5:7). Όπως έχουμε την ανθρώπινη και θεία φύση του Κυρίου σε ένα πρόσωπο, έτσι είναι και με τα τρία πρόσωπα που αποτελούν τη Θεότητα. Αν υπάρχει ένας Θεός σε τρία πρόσωπα, ας αποδώσουμε ίσο σεβασμό σε όλα τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Δεν υπάρχει κανένα από αυτά μεγαλύτερο ή μικρότερο. Ο Πατέρας δεν είναι περισσότερο Θεός από τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα. Δεν υπάρχουν διαβαθμίσεις και αξιώματα στη Θεότητα. Γι’ αυτό πρέπει ν’ αποδίδουμε θεία λατρεία σ’ όλα τα πρόσωπα.

Πώς θα μπορούσε να ικανοποιηθεί ο Θεός Πατέρας χωρίς μεσίτη; Ο Μεσίτης αυτός είναι ο Χριστός που μας συμφιλιώνει με τον Θεό. Ο Χριστός πέθανε κι έχυσε το αίμα Του. Πώς θα κάνει το έργο Του αυτό το αίμα, αν δεν υπάρχει το Άγιο Πνεύμα; Έτσι αν δεν υπάρχουν τα τρία πρόσωπα στην Αγία Τριάδα, η σωτηρία του ανθρώπου δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Αν δεν υπήρχε το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, δε θα υπήρχε Λυτρωτής και αν δεν υπήρχε το τρίτο πρόσωπο δε θα υπήρχε Παράκλητος.

Ας προσέξουν λοιπόν, όλοι εκείνοι που παίζουν με το Λόγο του Θεού. Δεν υπάρχουν περιθώρια για παιχνίδια. Δεν μπορούμε ν’ απορρίπτουμε ούτε μερικώς το Άγιο Πνεύμα, με το να συστήνουμε για μεσίτες τους ανθρώπους, που έφυγαν από κοντά μας, ότι δήθεν έχουν θείες ιδιότητες, όπως π.χ. καρδιογνωσία, πανταχού παρουσία, θαυματουργική δύναμη, μεσιτικό υπουργήμα στον Θεό, κ.λ.π. Ενώ όλα αυτά είναι ιδιότητες που ανήκουν αποκλειστικά στον Τριαδικό Θεό μας, εκτός από τη θαυματουργική δύναμη που δόθηκε σ’ εξαιρετικές και μεμονωμένες περιστάσεις στους δώδεκα αποστόλους. Αν ο μονογενής Υιός του Θεού αγάπησε τόσο πολύ τους ανθρώπους, ώστε να ενανθρωπήσει και να σταυρωθεί για τη σωτηρία μας και να γίνει μεσίτης μας στον Θεό, η παρεμβολή εκ μέρους μας άλλων μεσιτών ή πρεσβευτών μεταξύ μας κι Εκείνου, αποτελεί μεγάλο παραπολογισμό και προσβολή κατά της αγάπης του Κυρίου και μείωση του ενδιαφέροντός Του για τις ψυχές μας και τις περιστάσεις μας.

Ας δούμε τι γράφουν πάνω σ’ αυτό το θέμα οι δύο άγιοι Αμβρόσιος και Χρυσόστομος. Που δεν μας λένε τίποτε περισσότερο ή λιγότερο από όλους τους Πατέρες της Εκκλησίας που έζησαν τους πρώτους πέντε αιώνες.

Αμβρόσιος (397 μ.Χ.) Μέσα στα έργα του, αναφέρονται επανειλημένως προσευχές και δεήσεις προς το θρόνο της Θείας χάριτος, στιχούργησε και αρκετούς ύμνους οι οποίοι ψάλλονται επί αιώνες στην Παπική λειτουργία. Αλλά σε καμιά από τις προσευχές αυτές ή τους ύμνους του δεν μετατοπίζει το υπούργημα της μεσιτείας από τον Χριστό στη Μητέρα Του. Πολύ δε λιγότερο, αποδίδει σ' αυτήν τα υπερβολικά επίθετα και εγκώμια, τα οποία συνηθίζονται σήμερα σε μερικές Χριστιανικές εκκλησίες. Ο Αμβρόσιος πίστευε στην αειπαρθενία της Μαρίας και στο σύγγραμμά του περί Παρθενίας, την εκθειάζει ως πρότυπο για τις παρθένες. Την παρουσιάζει μάλιστα συμβολικώς, ότι παρουσιάζει τις παρθένες προς το Σωτήρα στους ουρανούς. Εν τούτοις, πουθενά δεν κάνει υπαινιγμό, ότι ο Χριστιανός πρέπει ή μπορεί να προσεύχεται σ' αυτήν ή να επικαλείται τη βοήθεια και τις πρεσβείες της. Απεναντίας, σε μερικά χωρία λέει ρητώς, η προσευχή πρέπει να γίνεται μόνο στον Θεό. Στην ερμηνεία που κάνει στο «Φάσκοντες είναι, σοφοί εμωράνθησαν» γράφει τα εξής: «Νομίζουν τους εαυτούς τους σοφούς, διότι φαντάζονται, ότι έχουν εξερευνήσει τους νόμους της φύσης, εξετάζοντας την τροχιά των αστερών και τα στοιχεία, αλλά καταφρονούντες τον Κύριο όλων αυτών. Είναι λοιπόν μωροί...». Και όμως οι ίδιοι συνηθίζουν να μεταχειρίζονται την εξής πρόφαση, ότι με τη μεσολάβηση εκείνων (δηλ. πεθαμένων και ειδώλων) μπορούν να πλησιάσουν τον Θεό, όπως πλησιάζουν οι άνθρωποι έναν βασιλιά μέσω των αυλικών του. Έλα όμως, ποιος είναι ο τόσο μωρός, ώστε ν' αποδίδει στον αυλικό την τιμή που οφείλεται στο βασιλιά; Εάν κανείς θα επιχειρούσε να κάνει ένα τέτοιο πράγμα, δίκαια θα κατακρινόταν για εσχάτη προδοσία.

Και όμως αυτοί δεν ντρέπονται καθόλου να μεταφέρουν την τιμή του Θεού στο πλάσμα και να εγκαταλείψουν τον Κύριο για να προσκυνήσουν τους συνδούλους τους, σαν να υπήρχε κάτι άλλο (εκτός της προσκύνησης) για τον Θεό. Οι άνθρωποι πλησιάζουν το βασιλιά, μέσω των μεγιστάνων και των αυλικών του, διότι είναι άνθρωπος και δε γνωρίζει με βεβαιότητα σε ποιον να εμπιστευθεί τα σχετικά με την κυβέρνηση. Αλλά για ν' αποκτήσει κανείς την εύνοια του Θεού (από τον οποίο τίποτε δεν κρύβεται, διότι γνωρίζει την καρδιά του καθενός) κανενός μεσίτη είναι ανάγκη, αλλά είναι καρδιά ευσευή. «Διότι όστις θέλει να κράξη κατ' αυτόν τον τρόπον προς Αυτόν, θα εισακουσθή».

Σε άλλο έργο του σχετικό με τον θάνατο του Θεοδοσίου, ο Αμβρόσιος γράφει: «Σου μόνο δεόμεθα... να διαφυλάξης τους ελπίζοντας επί Σε». Πώς ήταν δυνατόν να εκφράζεται ο Αμβρόσιος μ' αυτόν τον τρόπο, εάν η Εκκλησία της εποχής του πρέσβευε τη μεσιτεία της Παρθένου και των αγίων;

Ιωάννης ο Χρυσόστομος (405 μ.Χ.) Κανενός Πατέρα της Εκκλησίας τα έργα δε νοθεύτηκαν και δεν πλαστογραφήθηκαν τόσο ασύστολα από τους μεταγενέστερους, όσο τα έργα του Χρυσοστόμου. Αναρίθμητα είναι τα νόθα συγγράμματα που φέρουν το όνομά του, αλλά και πιο πολυάριθμες ακόμη οι παραποιήσεις στα κείμενα των γνήσιων συγγραμμάτων του, τα οποία διέπραξαν καλόγηροι και θεολόγοι κατά τους σκοτεινούς αιώνες των χειρογράφων, των περγαμηνών και των παπύρων, με σκοπό να στηρίξουν κάποιο δόγμα ή θεωρία δική τους, διά την οποία ο Χρυσόστομος βρισκόταν σε τέλεια άγνοια. Οι σοφοί Βενεδικτινοί που εξέδωσαν τα έργα του (σε 13 τόμους, Παρίσι. 1718) έκαναν περισσότερο έργο της εκκαθαρίσεως των έργων του, αν και σ' αυτό χρειάζεται ακόμη να γίνει αρκετή εργασία. Εμείς δε θα επικαλεστούμε εδώ κανένα χωρίο, το οποίο οι εκδότες εκείνοι δεν παραδέχονται ότι είναι γνήσιο του Χρυσοστόμου και δε θ' απορρίψουμε κανένα χωρίο, το οποίον δε χαρακτηρίζεται απ' αυτούς ότι ορισμένως είναι νόθο.

Και πρώτα απ' όλα, πρέπει να αποκλείσουμε τη λεγόμενη Λειτουργία του Χρυσοστόμου, χωρίς να την θεωρήσουμε ότι νοθεύτηκε, αλλά ότι έχει τόσο αλλοιωθεί από μεταγενέστερα χέρια, ώστε να μην αντιπροσωπεύει πλέον τις ιδέες του Χρυσοστόμου. Για το πράγμα αυτό οι εκδότες λένε τα εξής: «Τη Λειτουργία η οποία έχει το όνομα του Χρυσοστόμου, παραθέτουμε στο τέλος του 12ου τόμου, όπως χρησιμοποιήθηκε πολύ μετά την εποχή του Χρυσοστόμου. Σ' αυτήν βρίσκονται πολλά, όπως

σημείωσε ο Σαβίλιος, τα οποία έχουν το γνώρισμα πολύ μεταγενέστερων χρόνων και τα οποία δε συμφωνούν καθόλου μ' εκείνα που αναφέρει ο ίδιος ο Χρυσόστομος σε διάφορα μέρη των συγγραμμάτων του, σε σχέση με τη λειτουργία της εποχής του».

Το ότι ο άγιος Χρυσόστομος δε γνώριζε τη μεσιτεία προς τον Θεό όχι μόνο της Παρθένου, αλλά και κανενός αγίου τη μεσολάβηση, αποδεικνύεται από την εξής περικοπή της «Ερμηνείας στον 4ον Ψαλμό», όπου ο λόγος είναι περί προσευχής: «Ο Θεός δε ζητάει την ωραιότητα της γλώσσας ούτε τη σύνταξη των λόγων, αλλά την ωριμότητα της ψυχής. Κι αν εκείνη λέει εκείνα που είναι αρεστά σ' Αυτόν, αφού εκτελέσει τα πάντα φεύγει. Βλέπεις πόσο εύκολο είναι; Διότι, όσον αφορά τους ανθρώπους, εκείνος που πλησιάζει πρέπει να είναι κάπως ρητορικός και ικανός να κολακέψει όλους εκείνους, που βρίσκονται γύρω από τον άρχοντα και να επινοήσει πολλά άλλα, ώστε να έχει καλή υποδοχή. Έδώ όμως δε χρειάζεται τίποτε απ' αυτά, αλλά μόνο σοβαρή διάθεση. Και τίποτε δεν εμποδίζει ώστε να πλησιάσει στον Θεό. «Διότι εγώ είμαι ο Θεός εγγύς, και όχι Θεός μακρόθεν». Ώστε το να είμαστε μακριά, προέρχεται από μας. Διότι Αυτός είναι πάντοτε κοντά. Και τι λέω ότι δε χρειάζεται ρητορία; Πολλές φορές δε χρειαζόμαστε ούτε και να μιλήσουμε. Γιατί αν μιλήσεις, ακόμη και με την καρδιά σου και Τον επικαλεστείς όπως πρέπει, εύκολα θα επιβλέψει και τότε... Δεν παρουσιάζεται στρατιώτης για ν' απομακρύνει. Δεν υπάρχει δορυφόρος που ν' αναβάλλει την ώρα, δεν υπάρχει εκείνος που θα πει: «Τώρα δεν μπορείς να έρθεις, έλα αργότερα». Αλλά μόλις έρθεις, κάθεται ν' ακούσει ή κατά την ώρα του γεύματος ή κατά την ώρα του δείπνου ακόμη και σε ακατάλληλη ώρα, ή στην αγορά ή στο δρόμο ή στο δωμάτιο ή στο δικαστήριο, εάν παρουσιαστείς στον Άρχοντα και τον επικαλεστείς. Δεν υπάρχει τίποτε που να εμποδίζει στο να συγκατατεθεί και ν' ακούσει το αίτημα, εάν επικαλεστείς όπως πρέπει. Δεν είναι ανάγκη να πεις: «Φοβάμαι να προσέλθω και να δεηθώ· ο εχθρός μου είναι παρών» αλλά και αυτό το εμπόδιο αφαιρείται. Γιατί δεν προσέχει ούτε σ' εχθρό ώστε να σου διακόψει την αίτηση, αλλά πάντοτε και διαρκώς μπορείς να προσεύχεσαι και δεν υπάρχει καμιά δυσκολία σ' αυτό. Διότι δεν υπάρχει ανάγκη από τους θυρωρούς που εισάγουν ούτε από οικονόμους, επιτρόπους, φύλακες ή φίλους, αλλά όταν έρθεις ο ίδιος και διά του εαυτού σου, τότε μάλιστα θα σε ακούσει όταν δε χρειαστείς κανέναν άλλον.

Ας μην ντροπιάζουμε λοιπόν Αυτόν μ' αυτόν τον τρόπο, προβάλλοντες αξιώσεις μέσω άλλων. Διότι, επειδή αγαπάει τη φιλία μας και κάνει τα πάντα, ώστε εμείς να έχουμε το θάρρος σ' Αυτόν όταν δει ότι το κάνουμε (δηλ. προσευχόμαστε) απευθείας με τους εαυτούς μας, τότε μάλιστα θα συγκατανεύσει σ' εμάς. Έτσι έκανε και στην περίπτωση της Χαναναίας. Κι ενώ ο Πέτρος και ο Ιάκωβος επενέβησαν υπέρ αυτής, δεν το αποδοκίμασε, επειδή αυτή επιθυμούσε να λάβει εκείνο το οποίο ζήτησε, της το έδωσε γρήγορα (ο Ιησούς)... Ας φροντίσουμε λοιπόν κι εμείς να προσευχόμαστε στον Θεό» κτλ.

Επίσης στην Ομιλία του σχετικά με το περιστατικό της Χαναναίας γυναίκας, μας λέει: «Και να, μια γυναίκα που έφυγε από κείνη την περιοχή Τον παρακαλούσε κι έλεγε Υιέ του Δαβίδ ελέησέ με. Η γυναίκα γίνεται ευαγγελίστρια και ομολογεί και τη θεότητα και την οικονομία. Κύριε, τη δεσποτεία· Υιέ του Δαβίδ, την ενσάρκωση· ελέησόν με, κοίταξε τη φιλόσοφο ψυχή. Ελέησέ με, δεν έχω κατορθώματα του βίου (δηλ. καλά έργα), δεν έχω το θάρρος καλής συμπεριφοράς· στο έλεος καταφεύγω, στο κοινό λιμάνι των αμαρτωλών, στο έλεος καταφεύγω όπου δεν υπάρχει δικαστήριο, όπου η σωτηρία δίνεται χωρίς προηγούμενη εξέταση».

Αν και ήταν πονηρή και αμαρτωλή, τόλμησε να προσέλθει. Και κοίταξε τη σοφία της γυναίκας, δεν παρακαλεί τον Ιάκωβο, δεν κάνει δέηση προς τον Ιωάννη ούτε προσέρχεται στον Πέτρο, ούτε διέσχισε τον όμιλο (των μαθητών). «Δεν έχω ανάγκη μεσίτη, αλλά αφού πήρα τη μετάνοια ως συνήγορο, προσέρχομαι σ' αυτή την Πηγή. διά τούτο κατέβηκε, διά τούτο έλαβε σάρκα διά να συνομιλήσω κι εγώ μαζί Του». Επάνω Τον τρέμουν τα Χερουβείμ και κάτω συνομιλεί με Αυτόν μια

πόρνη. «Ελέησέ με!». Απλός ο λόγος και απέραντο πέλαγος σωτηρίας βρίσκει. «Ελέησέ με!» γι' αυτό ήρθες, γι' αυτό έλαβες σάρκα, γι' αυτό έγινες αυτό που είμαι εγώ». Επάνω τρόμος και κάτω παρρησία. «Ελέησέ με!» (Τόμος Γ' σελ. 435).

Πώς ήταν δυνατόν να γράψει ο Χρυσόστομος τα παραπάνω, εάν η Εκκλησία πρέσβευε στις ημέρες του τη μεσιτεία της Παρθένου Μαρίας και των αγίων;

Παραπέμπουμε επίσης τον αναγνώστη και στις τρεις Ομιλίες του Χρυσοστόμου, οι οποίες αναφέρουν τη Μητέρα του Κυρίου με τέτοιο τρόπο ασυμβίβαστο προς την ιδέα οποιασδήποτε προσκυνήσεως αυτής ή επίκλησης πρεσβειών της. Είναι γνωστά τα σχόλιά του:

1) Στο εδάφιο Ιωάννου β' 4: Τι εμοί και σοι γυναί; (Τόμος 8ος σ. 125) όπου λέει, ότι ουδέ η μήτηρ Αυτού διέκρινε ακόμη τη θεότητά Του.

2) Στα εδάφια Ιωάννου ιθ' 26 και 27 όπου τονίζει τη Θεϊκή φροντίδα του Σωτήρα διά την κατά σάρκα μητέρα Του και κάνει αυτό παράδειγμα στους ανθρώπους, για ν' αγαπούν και να σέβονται τις μητέρες τους (Τόμος 8ος σελ. 505).

3) Στο εδάφιο Ματθαίου ιβ' 46 όπου σχολιάζει όχι με επιείκεια την προέλευση της Μητέρας του Κυρίου κατά την ώρα της διδασκαλίας Του, και

4) Το εδάφιο Λουκά ια' 27 όπου ο Χρυσόστομος αναπτύσσει τη μακαριότητα εκείνων που φυλάγουν τις εντολές του Χριστού (Τόμος 7ος σελ. 467). Τις περικοπές των ομιλιών αυτών τις παραλείπουμε, διότι είναι πολύ εκτεταμένες στο μικρό μας χώρο. Ολόκληρο όμως το πνεύμα και το γράμμα τους είναι απολύτως αντίθετο προς την ιδέα, ότι ο Χρυσόστομος γνώριζε την επίκληση ή την προσκύνηση της Μητέρας του Κυρίου.

Συνοψίζοντας λοιπόν αυτά που λέει ο Ιερός Χρυσόστομος βλέπουμε ότι:

1) Πουθενά στα συγγράμματά του δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη, ότι πρέσβευε, ότι πρέπει να προσκυνείται η Παρθένος Μαρία με σχετική ή τιμητική ή απόλυτη προσκύνηση· ότι η Παρθένος πρεσβεύει υπέρ των ανθρώπων ενώπιον του Χριστού, ότι εισακούει προσευχές ή ότι κατέχει οποιαδήποτε θέση στη Χριστιανική λατρεία.

2) Σε τρεις διάφορες ομιλίες, αποδοκιμάζει τη στάση ή την επέμβαση της Παρθένου κι αποδίδει σ' αυτήν «περισσή φιλοτιμία», «κενοδοξία» κι «επίδειξη», ακόμη και άγνοια ή κακή αντίληψη περί της θείας φύσης κι αποστολής του Υιού της, και

3) Επαινεί από μακριά την απευθείας δέηση προς τον Θεό και Σωτήρα και καταδικάζει την παρέμβαση οποιωνδήποτε μεσιτών, διότι είναι περιττοί και καταργούν αυτό το σκοπό με τον οποίον ενανθρώπησε ο Μονογενής Υιός του Θεού.

Τι περισσότερο θέλουμε από τον Χρυσόστομο; Και πως θα άκουγε άραγε ο άγιος αυτός Πατέρας μας, μερικές σημερινές λειτουργίες Χριστιανικών Εκκλησιών και μάλιστα λειτουργία που έχει το όνομά του; Θα ευχόμαστε να ήταν δυνατόν να τις ακούσει και να εκφέρει τις κρίσεις του γι' αυτές!

Αν οι άγιοι αυτοί ήταν σήμερα μαζί μας, ποιούς νομίζετε ότι θ' αποκαλούσαν αιρετικούς; Αυτούς που έχουν ευθυγραμμίσει τη ζωή τους σύμφωνα με το Λόγο του Θεού ή αυτούς που δέχονται το ψεύδος ως αλήθεια και την Αλήθεια ως ψεύδος;

Ας κάνουμε έναν περίπατο στις τρεις μαρτυρίες (Α' Ιωάν. 5:6-9)

Η πίστη του Χριστιανού, αν και είναι τόσο δυνατή και ένδοξη, είχε αγάκη από γερά θεμέλια που θα μας έδιναν μια ουράνια μαρτυρία, όσον αφορά τη Θεία καταγωγή, την εξουσία και το λειτούργημα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Κι αυτό το κάνει -ο Ιησούς- φέρνοντας μαζί Του όλα τα πιστοποιητικά της ιδιότητάς Του, με τον τρόπο που εμφανίστηκε και ενήργησε ως Σωτήρας του κόσμου, και, με τη μαρτυρία που Τον συνόδευε.

Αν πραγματικά θέλουμε να επεκταθούμε στο θέμα αυτό της μεσιτείας, τότε πρέπει να καταφύγουμε στις Γραφές, που είναι η πηγή της αλήθειας. Εκεί, θα βρούμε αδιάσειστα στοιχεία που θα μας αποτρέψουν από τις διδασκαλίες και τα ψεύδη που ακούσαμε κι ακούμε απ' τους παππούληδες, και τις κυρούλες μας...

Ας προχωρήσουμε. «Τρεις είναι Αυτοί που δίνουν τη μαρτυρία τους στον ουρανό: Ο Πατέρας, ο Λόγος και το Άγιο Πνεύμα. Και αυτοί οι τρεις είναι Ένα.» Η δήλωση αυτή μπορεί να φέρει κάποια δυσάρεσκα σε μερικούς που πιθανόν δεν μελετούν προσεκτικά τις Γραφές. Ας πιάσουμε το εδάφιο αυτό από πιο πάνω να δούμε σε Ποιον αναφέρεται. «Αυτός είναι που ήρθε μέσω του νερού και του αίματος, ο Ιησύς Χριστός. Και όχι μόνο με νερό, αλλά με νερό και αίμα. Και είναι το Πνεύμα που το επιβαβαιώνει αυτό με τη μαρτυρία Του, γιατί το Πνεύμα είναι αλήθεια,» (εδάφ. 6). Και τώρα πάμε στο εδάφιο 8 που λέει: «Τρεις επίσης είναι Αυτοί που δίνουν τη μαρτυρία τους στη γη. Το Πνεύμα, το νερό και το αίμα. Και Αυτοί οι τρεις είναι σύμφωνοι στη μαρτυρία τους.» Τι εννοεί ο απόστολος όταν λέει ότι Αυτοί οι τρεις δίνουν τη μαρτυρία τους; Τρεις που δίνουν τη μαρτυρία τους, σε τι; Ο λόγος που αναφέρεται αυτό, είναι να δείξει την δραστικότητα στο έργο του Ιησού Χριστού. Τρεις μαρτυρίες, το Πνεύμα, το νερό και το αίμα. Το Πνεύμα ασφαλώς, είναι το Άγιο Πνεύμα του Θεού, το Οποίο, μετά το θάνατο, την ανάσταση και την ανάληψη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ήρθε από τον ουρανό να κατοικήσει στην εκκλησία επί της γης· να είναι η δύναμη με την οποία οι ιεραπόστολοι του σταυρού θα έδιναν τη μαρτυρία τους στα πέρατα της γης, διακηρύττοντας το τέλει έργο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ξέρετε, υπάρχει μια τεράστια διαφορά ανάμεσα σε μια απλή ερμηνεία των δογμάτων και στο κήρυγμα του Ευαγγελίου που γίνεται με τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού. Κάθε άνθρωπος, μπορεί να μας δώσει μια ερμηνεία, κι αυτή να είναι αληθινή, αλλ' αν αυτή δε συνοδεύεται με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, τότε είναι χλιαρή και δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Γι' αυτό λέει: «Ο Θεός χρησιμοποιώντας τη σοφία Του, θέλησε μέσω της μωρίας του κηρύγματος να σώσει όσους πιστεύουν, (Α' Κορ. 1:21). Ο Ιησούς είπε: «Θα πάρετε όμως δύναμη, όταν έρθει το Άγιο Πνεύμα επάνω σας, και θα είστε μάρτυρές Μου τόσο στην Ιερουσαλήμ, όσο και σε όλη την Ιουδαία και στη Σαμάρεια, κι ως τα πέρατα της γης, (Πράξ. 1:8). Επομένως το Άγιο Πνεύμα δίνει μαρτυρία για την ενέργεια του καθαρισμού που γίνεται με τη δύναμη του πολύτιμου αίματος του Χριστού. Ήρθε κάτω στη γη απ' τον ιερό χώρο του ουρανού, να μας βεβαιώσει ότι η θυσία Του για μας έγινε δεκτή. Η ανάστασή Του, αποδεικνύει ότι ο Θεός ικανοποιήθηκε, η Θεία δικαιοσύνη κατευνάστηκε και η αγιότητα του Θεού δικαιώθηκε! Ο νόμος εδραιώθηκε! Έτσι, κάθε πιστός αμαρτωλός απαλλάσσεται από ό,τι τον βαρύνει. Δόξα στο όνομα του Κυρίου μας. Αλληλουία!!!

Οι άλλες μαρτυρίες είναι το νερό και το αίμα. Θα θυμάστε ότι στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, διαβάζουμε πως όταν οι στρατιώτες έσπασαν τα πόδια των ληστών που κρέμωνταν στους σταυρούς εκατέρωθεν του Κυρίου, τότε κύτταξαν το σώμα Του και θαύμασαν όταν είδαν ότι ήδη ήταν νεκρός, κι έτσι δεν χρειάστηκε να Του σπάσουν τα πόδια. Είχε ειπωθεί ότι: «Κόκαλο δικό Του δεν θα συντριφτεί,» (Ιωάν. 19:36). Αλλά ένας από τους στρατιώτες, έσυρε τη λόγχη του και τρύπησε το πλευρό του Κυρίου, κι αμέσως βγήκε αίμα και νερό, (Ιωάννη 19:34). Αυτό έκανε μεγάλη εντύπωση στον Ιωάννη καθώς είδε τα δύο αυτά στοιχεία αναμιγμένα να τρέχουν απ' το άνοιγμα του πλευρού του Σωτήρα.

Πέρασαν χρόνια, και όταν ο Ιωάννης ήταν πλέον γέρος, κάθισε να γράψει αυτή την επιστολή στα παιδιά του Θεού: «Αυτός είναι που ήρθε μέσω του νερού και του αίματος, ο Ιησούς Χριστός, όχι μόνο μέσω του νερού, αλλά μέσω του νερού και του αίματος.» Τώρα, γιατί ο Ιωάννης θέλει να μας αποσπάσει την προσοχή με το νερό και το αίμα που έτρεξαν απ' το πλευρό του Γιού του Θεού; Απλούστατα, τα δύο αυτά στοιχεία, συνιστούν δύο χαρακτηριστικά καθαρισμού.

Σαν φτωχός αμαρτωλός μέσα στην ενοχή των παραβάσεών μου, η αφυπνισμένη συνείδησή μου λαχταρά να δικαιωθεί ενώπιον του θρόνου του Θεού. Μαθαίνω, ότι το αίμα του Ιησού με καθαρίζει από κάθε αμαρτία. Αλλά αυτός ο καθαρισμός είναι δικαστικός, που σημαίνει τον καθαρισμό μου ενώπιον του Θεού. Τώρα, καθώς ο Θεός κυττάζει σε μένα τον πιστό, με βλέπει καθαρισμένον από κάθε κηλίδα με το πολύτιμο Αίμα του Γιού Του, αλλά αυτό δεν με ικανοποιεί απόλυτα. Η βασανισμένη μου καρδιά ως χριστιανός, θέλει να ξέρει έναν πρακτικό τρόπο απελευθέρωσής της από τη δύναμη της αμαρτίας. Δεν αρκείται να ξέρει ότι οι αμαρτίες της έχουν τεθεί κάτω απ' το Αίμα, όταν αποκαλύπτει ότι ακόμα ζει κάτω απ' τη δύναμη της αμαρτίας. Θέλει την αμαρτία, να απομακρυνθεί απ' αυτή μ' έναν πρακτικό τρόπο. Θέλει να ελευθερωθεί και να καθαριστεί απ' την οργή που την κατατρέπει. Και βρίσκει ότι ο πιο πρακτικός τρόπος καθαρισμού, είναι με συνεχή λουτρό μέσα στο νερό της διδασκαλίας του λόγου του Θεού. «Ο Χριστός αγάπησε την εκκλησία και πρόσφερε τον εαυτό Του για χάρη της, με σκοπό να την αγιάσει, αφού την καθάρισε με το λουτρό του νερού μέσω της διδαχής Του.» (Εφεσ. 5:25,26). Ο λόγος του Θεού εφαρμοσμένος στην καρδιά και τη συνείδησή μου, με ελευθερώνει από την αμαρτία που μου έχει γίνει συνήθεια. Έτσι, τώρα που μιλάμε, έχω ελευθερωθεί από τη δύναμή της κι ευχαριστώ τον Κύριο για το θαυμαστό εκείνο Βιβλίο που μας έχει δώσει, το Λόγο Του.

Επανερχόμενοι τώρα στα δύο εκείνα χαρακτηριστικά στοιχεία καθαρισμού, βλέπουμε:

1. Ότι το Αίμα μας καθαρίζει απ' την ενοχή της αμαρτίας, και
2. Ότι το λουτρό, μέσα στη διδασκαλία του Λόγου, εφαρμοσμένο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, μας καθαρίζει από τη μόλυνση της αμαρτίας.

Έτσι έχουμε και τις τρεις μαρτυρίες.

Το Αίμα, μαρτυρεί ότι το ζήτημα της αμαρτίας έχει διευθετηθεί και ικανοποιήσει απόλυτα το Θεό. Ο Λόγος, μαρτυρεί ότι υπάρχει δύναμη μέσα σ' Αυτόν, που μπορεί να μας ελευθερώσει απ' την αμαρτία μ' έναν πρακτικό τρόπο, και

Το Πνεύμα, φέρνει μαρτυρία ότι όλα αυτά είναι για κάθε άνθρωπο που πιστεύει στον Κύριο Ιησού Χριστό.

«Αν δεχόμαστε τη μαρτυρία των ανθρώπων, η μαρτυρία του Θεού είναι υπέρτερη. Και η μαρτυρία αυτή είναι η μαρτυρία που έχει δώσει ο Θεός για το Γιο Του,» (εδάφ. 9). «Τρεις είναι Αυτοί που δίνουν τη μαρτυρία τους στη γη: Το Πνεύμα, το νερό και το αίμα, και αυτοί οι τρεις είναι σύμφωνοι στη μαρτυρία τους.» Συμφωνούν, ότι υπάρχει πλήρης και απόλυτη σωτηρία και ζωή αιώνια για κάθε πιστό στο Χριστό.

«Αν δεχόμαστε τη μαρτυρία των ανθρώπων, η μαρτυρία του Θεού είναι υπέρτερη.» Ορισμένοι άνθρωποι έρχονται και μας μιλούν για πράγματα που δεν έχουμε δει ποτέ και τους πιστεύουμε. Μας κάνουν υποσχέσεις, πάνω στις οποίες βασιζόμαστε. Ολόκληρο το εμπορικό σύστημα του κόσμου βασίζεται επί το πλείστον στη μαρτυρία που μας δίνουν. Κάνουν διάφορες υποσχέσεις, και πιστεύουμε ότι θα τις εκπληρώσουν. Και τι κάνουμε; Αφού τους εμπιστευτούμε, προχωράμε και κάνουμε δουλειές μαζί τους. Αν είμαστε πρόθυμοι να εμπιστευτούμε τους ανθρώπους που μπορεί να αποτύχουν ή να αθετήσουν τις υποσχέσεις τους και η μαρτυρία τους να αποδειχθεί ψευδής, τότε, με βεβαιότητα μπορούμε να πούμε ότι: «Η μαρτυρία του Θεού είναι υπέρτερη.» Ο Θεός μας έδωσε μια μαρτυρία πάνω στην οποία μπορούμε να βασιστούμε. Είναι αδύνατον να πει ψέματα ο Θεός. «Η Μαρτυρία Του, Είναι Ο Λόγος Του.» Αρχίστε να τον διαβάζετε κι αυτός θα σας ελευθερώσει από κάθε ανθρώπινη διδασκαλία που μόνο σύγχιση μπορεί να σας φέρει.

Ο Κύριος μεθ' υμών.

Υιοθεσία

Ο απόστολος των εθνών, Παύλος, μας κάνει μια νέα αποκάλυψη, που μας δίνει απέραντη ανακούφιση. Η αποκάλυψη αυτή αναφέρεται στην προσάρτηση της υιοθεσίας μας απ' το Θεό με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος που κάνει όλους τους πιστούς (=αγίους) που συμπάσχουν με το Χριστό, κληρονόμους του Θεού και συγκληρονόμους του Ιησού Χριστού.

Στην Ρωμαίους κεφάλαιο 8 μας λέει: «Όσοι οδηγούνται από το Πνεύμα του Θεού, αυτοί είναι γιοί του Θεού. Γιατί δεν λάβαμε πνεύμα που να μας κάνει δούλους ώστε νάχουμε φόβο, αλλά λάβαμε πνεύμα που μας χαρίζει υιοθεσία, χάρη στο Οποίο αποκαλούμε το Θεό, Πατέρα. Αυτό το Πνεύμα μαζί με το δικό μας, δίνει τη μαρτυρία Του ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Και αφού είμαστε παιδιά Του, είμαστε και κληρονόμοι Του. Μάλιστα, κληρονόμοι του Θεού και συγκληρονόμοι του Ιησού Χριστού στη δόξα.» Είμαστε παιδιά απ' τη γέννηση, αλλά γιοί με υιοθεσία. Η υιοθεσία μας αναγνωρίζεται με τη νέα μας γέννηση. Η υιοθεσία μας αυτή δεν έχει ολοκληρωθεί. Αυτό θα γίνει με την τελική αποκατάστασή μας, όταν τα σώματά μας απολυτρωθούν κατά την επάνοδο του Κυρίου μας.

Ας γυρίσουμε λίγο στην ιστορία να δούμε το θέμα μας από μια πρακτικότερη θέση. Όταν ένας Ρωμαίος πατέρας αναγνώριζε νόμιμα στο δικαστήριο ή και σε μια επίσημη εκδήλωση το παιδί του σαν γιό του και κληρονόμο του, η γιορτή αυτή λεγόταν «Η υιοθεσία.» Μόνον οι υιοθετημένοι αναγνωρίζονταν ως γιοί. Έτσι κι εμείς που έχουμε γεννηθεί από το λόγο Του (Α' Πέτρου 1:23) είμαστε παιδιά Του, όπως ήταν όλοι οι πιστοί από την εποχή του Άβελ κι εντεύθεν. Όταν όμως το Πνεύμα του Θεού άρχισε να ενοικεί μέσα στις καρδιές μας και να μας καθοδηγεί, υιοθετηθήκαμε! Γίναμε γιοί Του και κληρονόμοι Του!

Και για να ολοκληρώσουμε το μάθημά μας, ας πάμε στους Γαλάτες κεφάλαιο 4:1,2. «Για όσο καιρό ένας κληρονόμος είναι ανήλικος, δεν διαφέρει από έναν δούλο, παρ' όλο που είναι κύριος όλων. Απεναντίας, βρίσκεται κάτω απ' την επίβλεψη επιτρόπων και διαχειριστών, μέχρι τότε θα συμπληρωθεί η προθεσμία την οποία όρισε ο πατέρας του.» Ο χρόνος αυτός, είναι για τη διαπαιδαγώγηση και προετοιμασία του παιδιού για την κληρονομία. Είναι ο χρόνος που απαιτείται για τη διαπαιδαγώγηση και αύξηση σε όλα τα νήπια που ανήκουν στο Χριστό σε άνδρα που έχει σταυρώσει την παλιά του φύση με τα πάθη και τις επιθυμίες της και οδηγείται απ' το Πνεύμα Του. Σε άνδρα αποδεδειγμένον απ' την κυριαρχία του νόμου και των παραδόσεων, σφραγισμένον με το πνεύμα του Γιού Του, που μπορεί να φωνάζει: «Αββά, Πατέρα μου!» Και να απολαμβάνει από σήμερα, τη ζωή που απολαμβάνουν οι άγγελοι στον ουρανό!!!

“33Ή θεωρήστε καλό το δέντρο και άρα καλό και τον καρπό του ή θεωρήστε σάπιο το δέντρο και άρα σάπιο και τον καρπό του, γιατί το δέντρο αναγνωρίζεται από τον καρπό του. 34Γεννήματα φαρμακερών φιδιών! Πώς μπορείτε να λέτε καλά λόγια αφού είστε κακόβουλοι; Γιατί από της καρδιάς το περίσσευμα μιλάει το στόμα. 35Ο καλός άνθρωπος από τον καλό θησαυρό του βγάζει καλά πράγματα κι ο κακόβουλος άνθρωπος από τον κακό θησαυρό του βγάζει κακά πράγματα. 36Και σας βεβαιώνω πως για κάθε ανώφελο λόγο που θα πουν οι άνθρωποι, θα λογοδοτήσουν την Ημέρα της Κρίσης. 37Γιατί με βάση τα λόγια σου θα αθωωθείς και με βάση τα λόγια σου θα καταδικαστείς”.

Από τον καρπό θα γνωρίσουμε τα δέντρα. Από τη γλώσσα γνωρίζουμε την καταγωγή του ανθρώπου. Αν η καρδιά καλλιεργηθεί, τότε τα χείλη θα εκφράσουν την αγνή ζωή της. Αν το δέντρο παραμείνει χωρίς να εμβολιαστεί, όπου και να φυτευτεί ο καρπός που θα μας δώσει θα είναι πάντοτε διεφθαρμένος.

Η καρδιά είναι η πηγή και το στόμα, είναι η βρύση που μας δίνει ό,τι βρίσκεται στην πηγή. Ο αγαθός άνθρωπος βγάζει και μας δίνει από το αγαθό, που είναι αποταμιευμένο μέσα του. Αν ο νόμος του Θεού είναι γραμμένος μέσα στην καρδιά του, τότε θα μας δώσει από το θησαυρό και την αγιοσύνη του Θεού που βρίσκεται μέσα του.

Αν ο άνθρωπος είναι κακός, τότε δεν μπορεί να μας δώσει τίποτε άλλο από το κακό που βρίσκεται μέσα του.

Την ημέρα της μεγάλης κρίσης θα δώσουμε όλοι λογαριασμό για κάθε λόγο που έχει βγει από τα χείλη μας. Και σύμφωνα με τα λόγια μας θα δικαιωθούμε ή θα κατακριθούμε.

Ο Ιησούς Χριστός αρνείται να κάνει θαύμα

“38Τότε πήραν το λόγο μερικοί από τους νομοδιδάσκαλους και τους Φαρισαίους και του είπαν: “Δάσκαλε, θέλουμε να δούμε κάποιο αποδεικτικό σημάδι από σένα”.

Σαν να μην ήταν αρκετή η πικρία που ο Κύριος είχε δοκιμάσει με την απιστία τους, αλλά έρχονται ξανά να Του ζητήσουν κι άλλο θαύμα.

“39Μα εκείνος τους αποκρίθηκε: “Γενιά κακόβουλη και μοιχαλίδα! Σημάδι ζητάει επίμονα, αλλά σημάδι άλλο, πέρα από το σημάδι του προφήτη Ιωνά, δε θα της δοθεί”.

Ο Κύριος αρνείται να τους δώσει άλλο θαύμα παρά του Ιωνά του προφήτη. Φαίνεται ότι αναγνωρίζει την αυθεντία του Βιβλίου εκείνου, με όλες τις λεπτομέρειές του.

“40Γιατί, όπως ήταν ο Ιωνάς μέσα στην κοιλιά του κήτους τρεις μέρες και τρεις νύχτες, έτσι θα είναι και ο Γιος του Ανθρώπου μέσα στην καρδιά της γης τρεις μέρες και τρεις νύχτες”.

«Όπως ο Ιωνάς ήταν στην κοιλιά της φάλαινας τρεις μέρες και τρεις νύχτες, έτσι θα μείνει και ο Υιός του ανθρώπου μέσα στα σπλάχνα της γης τρεις μέρες και τρεις νύχτες». Ο Κύριος εδώ αναφέρεται στην ταφή και στην ανάστασή Του από τον Τάφο.

“41Οι κάτοικοι της Νινευή θ’ αναστηθούν στην Κρίση μαζί με τη γενιά ετούτη και θα την κατακρίνουν, γιατί εκείνοι μετανόησαν με το κήρυγμα του Ιωνά. Κι όμως, να! Εδώ υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από τον Ιωνά”.

Το κήρυγμα του Ιωνά ήταν αρκετό να πείσει τους κατοίκους της Νινευί να μετανοήσουν, ενώ το σημείο εκείνο της ταφής και της ανάστασής Του, σκληραίνει ακόμη τις καρδιές τους. Έτσι οι κάτοικοι της Νινευί, θα ξεσηκωθούν κατά την ημέρα της μεγάλης κρίσης και θα τους καταδικάσουν.

“42Η βασίλισσα του Νότου θα σηκωθεί στην Κρίση μαζί με τη γενιά αυτή και θα την κατακρίνει, γιατί εκείνη ήρθε από τα πέρατα της γης για ν’ ακούσει τη σοφία του Σολομών. Κι όμως να! Εδώ υπάρχει κάποιος μεγαλύτερος από το Σολομών”.

Δεν θα τους καταδικάσουν μόνον αυτοί, αλλά μαζί τους θα είναι και η Βασίλισσα του Νότου που ήρθε από τα πέρατα του κόσμου, ν’ ακούσει τη σοφία του Σολομώντα που μιλούσε για το όνομα του Κυρίου, για τον Οποίον η ψυχή της διψούσε να μάθει.

Πόσο λυπηρό να έχει κανείς το φως του Θεού κοντά του και να θέλει να ζει στο σκοτάδι; Και πόση απόλαυση για άλλους, που για χρόνια πολλές φορές ακολουθούν μια μικρή λάμψη, έως ότου βρουν το πραγματικό φως και το κάνουν παντοτεινά δικό τους!

Ο κίνδυνος από μια ατελή βελτίωση

43“Και όταν το ακάθαρτο πνεύμα βγει από τον άνθρωπο, περνάει από άνυδρους τόπους ζητώντας ξεκούραση μα δε βρίσκει. 44Τότε λέει: Θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μου, από το οποίο βγήκα. Και σαν έρθει, το βρίσκει άδειο, σκουπισμένο και στολισμένο. 45Πηγαίνει τότε και παίρνει μαζί του άλλα

εφτά πνεύματα χειρότερα από το ίδιο, και μπαίνουν και κατοικούν εκεί και γίνονται τα στερνά του ανθρώπου εκείνου χειρότερα από τα πρώτα. Το ίδιο θα γίνει και με τη γενιά ετούτη την πονηρή”. Διαβάσαμε, ότι όταν ο Κύριος έδιωξε το ακάθαρτο πνεύμα από τον τυφλό και μουγγό, κατηγορήθηκε από τους Γραμματείς και Φαρισαίους, ότι βγάζει τα δαιμόνια με τη δύναμη του Βεελζεβούλ. Διαβάσαμε επίσης, πως ό,τι είναι αποταμιευμένο στην καρδιά του ανθρώπου, αυτό είναι που εκφράζει. Βλέπει πόσο είναι κάτω από την επιρροή του κακού πνεύματος και συγκρίνει τη γενιά αυτή, με τον άνθρωπο από τον οποίο βγαίνει ένα κακό πνεύμα κι επανέρχεται, διότι αρνείται να δεχτεί τον Χριστό και το πνεύμα Του. Αρνείται να δεχτεί το Ευαγγέλιο, που μπορεί να τον καθαρίσει με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Εκείνο το, «βρίσκει το σπίτι σεσαρωμένον=σκουπισμένο», εννοεί, ότι όπου δε γίνεται λουτρό με το Λόγο (Εφεσίους 5:26), δε γίνεται τέλεια δουλειά. «Το σάρωμα» αφήνει υπολείμματα. Έτσι ο εχθρός της ψυχής που γίνεται πιο ισχυρός με τη δύναμη που συμβολίζουν τα επτά πνεύματα, έρχεται και κάνει την κατάσταση του ανθρώπου χειρότερη από ό,τι ήταν πρώτα. Η γενιά αυτή που είχε ελευθερωθεί από την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, ήταν τώρα σαν ένα σπίτι καθαρό και στολισμένο. Ήταν όλοι ελεύθεροι από την ειδωλολατρεία, αλλά δεν είχαν δεχτεί τον Χριστό και το αποτέλεσμα θα είναι να αναγνωρίσουν τον αντίχριστο σαν Μεσσία. Και η τελευταία κατάστασή τους θα είναι χειρότερη από την πρώτη.

«Το ίδιο θα συμβεί και στη γενιά αυτή την πονηρή». Έτσι γίνεται και στη γενιά μας. Δεν δεχτήκαμε τον Χριστό με ειλικρίνεια. Δεν αφήσαμε το Πνεύμα Του να μας βοηθήσει να μεγαλώσουμε και να φτάσουμε στην ενότητα της πίστης και πλήρης γνώσης του Υιού του Θεού, σε άνδρα τέλειο και στα μέτρα του αναστήματος του Χριστού (Εφεσίους 4: 13), αλλά επικαλούμαστε ανθρώπους σε βοήθεια. Αφού έχουμε αγαθότερες σχέσεις με τον Βασιλιά και μπορούμε να Του ζητήσουμε ό,τι θέλουμε, πάμε στους συνδούλους μας. Τον υποτιμάμε. Πήραν άλλοι τη θέση Του στην καρδιά μας κι έτσι χάσαμε την πρώτη μας αγάπη και η τελευταία κατάστασή μας, είναι χειρότερη από την πρώτη.

Οι πραγματικοί αδελφοί
(Επίσης Μάρκου 3:31-35)

46Κι ενώ ακόμα συνέχιζε να μιλάει στα πλήθη, εμφανίστηκαν η μητέρα του και τ’ αδέλφια του που ήρθαν και στέκονταν έξω θέλοντας να του μιλήσουν. 47Του είπε, λοιπόν, κάποιος: “Η μητέρα σου και τ’ αδέλφια σου ήρθαν και στέκονται έξω θέλοντας να σου μιλήσουν”. 48Κι αποκρίθηκε εκείνος και είπε σ’ αυτον που του το έλεγε: “Ποια είναι η μητέρα μου και ποια τ’ αδέλφια μου;” 49Κι απλώνοντας το χέρι του προς τους μαθητές του είπε: “Να, η μητέρα μου και τ’ αδέλφια μου. 50Γιατί όποιος κάνει το θέλημα του Πατέρα μου του ουράνιου, αυτός μού είναι αδελφός και αδελφή και μητέρα”.

«Η μητέρα σου και τ’ αδέλφια σου στέκονται έξω και θέλουν να σου μιλήσουν». Σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Ιωάννη 7:5 «Ούτε οι αδελφοί Του δενπίστευσαν εις Αυτόν». Έτσι τώρα, είχαν έρθει να Τον πάρουν, πριν Του συμβεί κανένα κακό. Ο Ιησούς βρίσκει την ευκαιρία, -όταν Του είπαν ότι οι δικοί Του ήταν έξω και Τον περίμεναν- και ξεχωρίζει τη φυσική συγγένεια από την πνευματική συγγένεια. Ρίχνει μια ματιά γύρω Του στο πλήθος που Τον κοιτάζει και λέει: «Μητέρα μου και αδέλφια μου δεν είναι όσοι γεννήθηκαν από αίμα, όπως ο Ιάκωβος, ο Ιωσής, ο Σίμων και ο Ιούδας». (Ματθαίος 13:55), αλλά όλοι όσοι κάνουν το θέλημα του Πατέρα μου. Αυτό δείχνει, ότι η μητέρα Του δεν ήταν περισσότερο κοντά Του από οποιονδήποτε άλλο που εκτελεί το θέλημα του Πατέρα Του. «Εκείνο που έχει γεννηθεί από σάρκα, είναι σάρκα κι εκείνο που έχει γεννηθεί από Πνεύμα,

είναι Πνεύμα» (Ιωάννου 3:6). Δίνει έμφαση στη νέα ζωή που πρέπει να έχουμε, ακούγοντας το Λόγο Του κι αφήνοντας τη δύναμη του Πνεύματος να κάνει το έργο Του μέσα μας, έτσι που η συγγένειά μας, να πάρει και την πραγματική της θέση κοντά Του. «Αν δε γεννηθείτε άνωθεν, ποτέ δε θα γνωρίσετε τη βασιλεία των ουρανών» (Ιωαν. 3:3).

Ο Γολγοθάς και η Πεντηκοστή δεν έφεραν μόνο τα αδέρφια Του κοντά Του (Πράξεις 1:14), αλλά και όλους όσους πίστεψαν και πιστεύουν στο Λόγο Του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Η παραβολή του σπορέα

“1Εκείνη την ημέρα είχε βγει ο Ιησούς από το σπίτι και καθόταν δίπλα στη λίμνη”.

Ο Κύριός μας βγήκε από το σπίτι που δίδασκε και ήρθε κοντά στη λίμνη.

“2Μαζεύτηκε τότε γύρω του πολύς κόσμος, τόσο που χρειάστηκε ο ίδιος να μπει και να καθίσει μέσα σε μια βάρκα, ενώ όλο το πλήθος στεκόταν στο γιαλό”.

Εκεί μαζεύτηκε πολύς κόσμος και αναγκάστηκε ν’ ανεβεί σε πλοiάριο. Η κατηφοριά που έχει η τοποθεσία στο σημείο εκείνο και με τον Κύριο επάνω στο πλοiό, μας δίνει μια αμφιθεατρική θέση. Εύκολη για τη διδασκαλία και το ακροατήριο που είχε συγκεντρωθεί να Τον ακούσει.

“3Και τους μίλησε για πολλή ώρα με παραβολές λέγοντας: “Βγήκε ο σπορέας να σπείρει”.

Μιλούσε με παραβολές στο ακροατήριο. Έτσι το μήνυμά Του γινόταν πιο νοητό.

“4Κι ενώ έριχνε τους σπόρους, μερικοί απ’ αυτούς έπεσαν δίπλα στο δρόμο και ήρθαν τα πουλιά και τους κατέφαγαν”.

«Ο γεωργός ή ο σπορέας», είναι ο Χριστός και «ο σπόρος» είναι ο Λόγος Του. Καθώς γίνεται η σπορά, ο σπόρος πέφτει κοντά στο δρόμο. Εκεί το έδαφος είναι πατημένο και γυμνό από χόρτο. Έτσι τον βλέπουν τα πουλιά πιο εύκολα και τον αρπάζουν. Τα πουλιά είναι ο Σατανάς που αρπάζει ό,τι ο Θεός δίνει.

“5Κι άλλοι έπεσαν σε πετρώδη μέρη, όπου δεν υπήρχε πολύ χώμα, κι αμέσως φύτεψαν, γιατί δεν υπήρχε βάθος γης. Όμως, σαν ανέτειλε ο ήλιος κάηκαν κι επειδή δεν είχαν ρίζα ξεράθηκαν”.

Ο δεύτερος σπόρος πέφτει σε πέτρινο έδαφος που δείχνει τη βιασύνη μας, να δώσουμε μια πρόχειρη υπόσχεση στον Κύριό μας, χωρίς βάθος μετάνοιας και θείας πειθούς.

“7Κι άλλοι έπεσαν επάνω σε αγκάθια, και μεγάλωσαν τ’ αγκάθια και τους έπνιξαν”.

Ο τρίτος σπόρος πέφτει μέσα σε αγκάθια, που δείχνει τις καρδιές των ανθρώπων που είναι απορροφημένες από τις γήινες υποθέσεις και «πριν ο σπόρος βλαστήσει, πνίγεται», γιατί δεν υπάρχει χώρος για τον Θεό.

“8Άλλοι όμως έπεσαν σε γόνιμο έδαφος κι έδιναν καρπό, άλλος εκατό κι άλλος εξήντα κι άλλος τριάντα φορές περισσότερο”.

Ο τέταρτος σπόρος πέφτει σε έδαφος, που μπορεί ν’ αυξηθεί και ν’ αποδώσει. Το τέταρτο αυτό είναι και το σημείο, που ο Κύριος θέλει να κάνει γνωστό στον ακροατή που με την προετοιμασμένη από τον Θεό καρδιά, δέχεται το Λόγο Του. Παρόλα αυτά, η απόδοση δεν είναι ίδια, γιατί άλλοι έφεραν τριάντα φορές περισσότερο, άλλοι εξήντα και άλλοι εκατό. Και τούτο, σύμφωνα με το έργο του Αγίου Πνεύματος που κάνει μέσα στην καρδιά του καθενός μας.

“9Όποιος έχει αυτιά να ακούει, ας ακούει”.

Εκείνος που έχει αυτιά, ας τα βάλει στην υπηρεσία του Κυρίου, με το ν' ακούει το Λόγο Του. Δεν υπάρχει πιο όμορφο πράγμα.

“10Τον πλησίασαν τότε οι μαθητές του και του είπαν: “Γιατί τους μιλάς με παραβολές;”

Ο κοσμικός άνθρωπος, αγύμναστος πάνω στο Λόγο του Θεού, έχει ανάγκη ν' ακούει τα πνευματικά πράγματα με φυσικά παραδείγματα, για να θυμάται ό,τι ο Κύριος τον διδάσκει.

“11Κι εκείνος αποκρίθηκε: “Γιατί σ' εσάς έχει δοθεί το προνόμιο να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, ενώ σ' εκείνους δεν έχει δοθεί”.

Στους μαθητές, όπως και σε όλους όσους δέχονται τη διδασκαλία του Κυρίου, η οποία έχει τη δύναμη να τους αναγεννήσει (Α' Πέτρου 1:23), έχει δοθεί το προνόμιο να γνωρίζουν τα μυστήρια του Ευαγγελίου, που εννοεί τα μυστικά του Ευαγγελίου.

“12Επειδή όποιος έχει, σ' αυτόν θα δοθεί και μάλιστα με το παραπάνω, όποιος όμως δεν έχει, κι εκείνο που έχει θα του αφαιρεθεί”.

Όταν είμαστε ανοιχτοί στον Κύριο, τότε παίρνουμε την αμοιβή μας με την πνευματική αποκάλυψη που Εκείνος μας κάνει. Όταν όμως έχουμε προκαταλήψεις και δε συμφωνούμε απόλυτα με το Λόγο του Θεού, όση αντίληψη και να 'χουμε, δεν είναι αρκετή να γνωρίσουμε τη θεία αλήθεια.

“13Γι' αυτό τους μιλάω με παραβολές, γιατί, ενώ έχουν την όρασή τους, δε βλέπουν· κι ενώ έχουν την ακοή τους, δεν ακούνε ούτε καταλαβαίνουν”.

Έτσι ο Θεός σ' αυτούς που έχουν κλείσει τα μάτια τους και τ' αυτιά τους και δε θέλουν να δουν το φως του Θεού και ν' ακούσουν την απλή διδασκαλία Του, τους αφήνει στο σκοτάδι.

“14Κι έτσι, σ' αυτούς βρίσκει την εκπλήρωσή της η προφητεία του Ησαΐα, που λέει: Με την ακοή σας θ' ακούσετε μα δε θα καταλάβετε κι έχοντας την όρασή σας θα δείτε, μα δε θ' αντιληφθείτε.

15Γιατί σκληρύνθηκε η καρδιά του λαού αυτού, και με τ' αυτιά τους βαριάκουσαν κι έκλεισαν τα μάτια τους μήπως και δούνε με τα μάτια τους κι ακούσουν με τ' αυτιά τους και αισθανθούν με την καρδιά τους κι επιστρέψουν και τους γιατρέψω”.

Κι εδώ είναι που εκπληρώνεται η προφητεία του Ησαΐα 6:9-10.

Η επιθυμία του Θεού, δεν ήταν ποτέ να σκληρύνει την καρδιά και να κλείσει κανενός τα μάτια στη θεία αλήθεια, αλλά είναι σαν μια αρχή που βλέπουμε μέσα στο Λόγο του Θεού, που με το μήνυμά Του, μαλακώνει κάθε ειλικρινή καρδιά που μετανοεί και σκληραίνει κάθε καρδιά, που παραμένει ανυπάκοη κι αμετανόητη.

“16Μακάρια όμως τα δικά σας μάτια, γιατί βλέπουν· και τα αυτιά σας, γιατί ακούνε”.

Εσείς όμως που πλησιάσατε τον Θεό και γίνετε πραγματικοί μαθητές Του, είστε ευτυχείς (μακάριοι) γιατί βλέπετε, ακούτε και καταλαβαίνετε. Έτσι, έχετε περάσει από το σκοτάδι στο φως και έχετε πάρει με την πίστη σας την άφεση των αμαρτιών και μερίδα μεταξύ εκείνων, που ο Θεός έκανε δικούς Του.

“17Γιατί, πραγματικά, σας λέω, πολλοί προφύτες και δίκαιοι επιθύμησαν να δουν αυτά που βλέπετε μα δεν τα είδαν, και ν' ακούσουν αυτά που ακούτε μα δεν τα άκουσαν”.

Πόσο όμορφα θα πρέπει να αισθανόμαστε για το φως του Ευαγγελίου που ο Θεός μας έδωσε σε σχέση με το λίγο φως που είχαν οι προφύτες τότε και που δεν επέτρεψε να φτάσουν εκείνοι στην τελειότητα χωρίς εμάς (Εβρ. 11:40).

Ερμηνεία της παραβολής του σπορέα
από το αρχαίο κείμενο

“18Ακούστε λοιπόν τώρα εσείς την παραβολή του σπορέα”.

«Σεις λοιπόν ακούτε την παραβολή του σπορέα».

“19Από τον καθένα που ακούει το κήρυγμα της βασιλείας και δεν καταλαβαίνει, έρχεται ο πονηρός και αρπάζει εκείνο που έχει σπαρθεί στην καρδιά του. Αυτός είναι ο σπόρος, που έπεσε δίπλα στο δρόμο”.

Σε κάθε άνθρωπο, ο οποίος ακούει το Λόγο για τη βασιλεία του Θεού και δεν μετανοεί, έρχεται ο πονηρός κι αρπάζει εκείνο που είναι σπαρμένο μέσα στην καρδιά του. Αυτός είναι ο σπόρος που σπάρθηκε κοντά στο δρομο.

“20Κι ο σπόρος που σπάρθηκε σε πετρώδες έδαφος, είναι αυτός που ακούει το λόγο κι αμέσως τον δέχεται με χαρά”.

Ο σπόρος που σπάρθηκε στα πετρώδη μέρη, αυτός είναι ο άνθρωπος που ακούει το Λόγο κι αμέσως τον παίρνει με χαρά.

“21Δεν έχει όμως ρίζα μέσα του και είναι προσωρινός. Και σαν αρχίσει θλίψη ή διωγμός εξαιτίας του λόγου, αμέσως κλονίζεται”.

Δεν έχει όμως ρίζα μέσα του, αλλά είναι προσωρινός και όταν τον χτυπήσει κάποια στεναχώρια ή διωγμός εξαιτίας του Λόγου, αμέσως κλονίζεται.

“22Κι ο σπόρος που σπάρθηκε στ’ αγκάθια, είναι εκείνος που ακούει το λόγο, όμως η μέριμνα της γήινης αυτής ζωής και η απάτη του πλούτου καταπνίγουν το λόγο και γίνεται άκαρπος”.

Ο σπόρος που σπάρθηκε στα αγκάθια, είναι ο άνθρωπος που ακούει το Λόγο αλλά η κοσμική φροντίδα και η παραπλάνηση του πλούτου, πνίγουν το Λόγο και γίνεται άκαρπος.

“23Κι ο σπόρος που έπεσε στο γόνιμο έδαφος, είναι ο άνθρωπος που ακούει το λόγο και τον καταλαβαίνει, και ο οποίος πράγματι καρποφορεί και παράγει άλλος εκατό, άλλος εξήντα κι άλλος τριάντα φορές περισσότερο”.

«Εκείνος όμως ο σπόρος που σπάρθηκε σε καλό έδαφος, αυτός είναι ο άνθρωπος που ακούει το Λόγο και τον κατανοεί και ο οποίος, πραγματικά καρποφορεί σε απόδοση ο ένας εκατό, ο άλλος εξήντα και άλλος τριάντα φορές περισσότερο».

Ο Κύριός μας, μας προτρέπει να σπέρνουμε το Λόγο, (Μάρκο 4:14). Η πίστη έρχεται με την ακοή του κηρύγματος (Ρωμ. 10:17). Σπάνια οι άνθρωποι έρχονται σε μετάνοια και πίστη στο Χριστό, αν δεν τους δώσουμε την ευκαιρία να ακούσουν.

Ας προσέξουμε τι μας λέει ο απόστολος Παύλος στην Εφεσίους 1:13 και 14. «Σ’ αυτόν κι εσείς στηρίξατε την ελπίδα σας όταν ακούσατε το λόγο της αλήθειας, την καλή αγγελία για τη σωτηρία σας. Κι όταν πιστέψατε σ’ αυτόν σφραγιστήκατε με το Πνεύμα το Άγιο, σύμφωνα με την υπόσχεση του Θεού. Αυτός είναι η εγγύηση της κληρονομιάς μας. Η εγγύηση δηλαδή για την απολύτρωση του λαού, τον οποίο με στοργική αγάπη απέκτησε ο Θεός, για να εξυμνείται η δόξα Του». Μην ακούτε αυτούς που σας λένε ότι η ψυχή σας έχει ανάγκη να ακούσει την ανάγνωση λειτουργικών τύπων και να πάρει το Δείπνο του Κυρίου (τη μετάληψη), προκειμένου να ακούσει το ζωντανό Λόγο του Θεού εξηγημένον. Οι πρώτοι Χριστιανοί σαν κύρια μέρη της λατρείας της συναγωγής στις ημέρες του Κυρίου μας είχαν: «Την ανάγνωση των Γραφών (Παλιάς και Καινής Διαθήκης), την υμνωδία, το κήρυγμα, την προσευχή και το Δείπνο του Κυρίου». Αυτά, μας λένε οι επιστολές και οι Πράξεις των αποστόλων ήταν τα χακτηριστικά της δημόσιας λατρείας. Ο απόστολος των εθνών μας λέει στην Α’ Θεσ. 5:20, «Μην περιφρονείτε τη μετάδοση θείων αληθειών».

Ο Λόγος του Θεού αποτελείται από 66 βιβλία. Τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης είναι 39 και τα βιβλία της Καινής Διαθήκης είναι 27. Όλα τα άλλα βιβλία που μας σερβίρουν ορισμένοι καλοθελητές είναι νόθα. Έτσι βλέπουμε τα ζιζάνια να φυτρώνουν μέσα στην εκκλησία του Θεού (28). Γι’ αυτό πρέπει ό,τι μας διδάσκουν να το συγκρίνουμε πάντοτε με το Λόγο του Θεού (Πράξεις 17:11). Πρέπει ακόμη, σύμφωνα με την προτροπή του αποστόλου Παύλου, να κηρύττουμε το Λόγο του Θεού, να επιμείνουμε σ’ αυτόν σε κατάλληλες και ακατάλληλες περιστάσεις, να ελέγχουμε, να

επιπλήτουμε, να εμψυχώνουμε με πολλή μακροθυμία και με κάθε διδαχτικό τρόπο. Έτσι μόνο θα ολοκληρωθεί η αποστολή μας (Β' Τιμ. κεφ. 4).

Η παραβολή των ζιζανίων

“24Τους παρουσίασε επίσης μια άλλη παραβολή, λέγοντάς τους: “Η βασιλεία των ουρανών είναι παρόμοια μ’ έναν άνθρωπο που έσπειρε καλό σπόρο στο χωράφι του, 25αλλά την ώρα που οι άνθρωποι κοιμούνταν, ήρθε ο εχθρός του κι έσπειρε ζιζάνια ανάμεσα στο σιτάρι κι έφυγε. 26Έτσι, όταν βλάστησε το σπαρτό και καρποφόρησε, τότε φάνηκαν και τα ζιζάνια. 27Παρουσιάστηκαν τότε οι δούλοι του ιδιοκτήτη και του είπαν: Κύριε, καλό σπόρο δεν έσπειρες στο χωράφι σου; Από πού, λοιπόν, βρέθηκαν σ’ αυτό τα ζιζάνια; 28Κι εκείνος τους απάντησε: Κάποιος εχθρός το έκανε αυτό. Τον ρώτησαν τότε οι υπηρέτες: Θέλεις, λοιπόν, να πάμε και να τα μαζέψουμε; 29Αλλ’ εκείνος τους απάντησε: Όχι, γιατί μήπως μαζεύοντας τα ζιζάνια ξεριζώσετε μαζί μ’ αυτά και το σιτάρι. 30Αφήστε τα να μεγαλώσουν και τα δυο ως το θερισμό, και τον καιρό του θερισμού θα πω στους θεριστές: Μαζέψτε πρώτα τα ζιζάνια και δέστε τα σε δεμάτια για να τα κάψετε. Και το σιτάρι συγκεντρώστε το στην αποθήκη μου”.

Στην παραβολή αυτή, βλέπουμε την ορατή εκκλησία του Κυρίου μας, να είναι μεικτή από τα παιδιά της βασιλείας και τα παιδιά του διαβόλου. Αυτό συμβολίζουν το σιτάρι και τα ζιζάνια.

Είναι αίσχος να βλέπουμε ζιζάνια μέσα στην Εκκλησία του Θεού. Αυτό δεν εξαρτάται από το σπορέα, αλλά απ’ αυτούς που δεν αφήνουν τη δύναμη του Λόγου να τους καθαρίσει (Ιωάννου 8:31-32). Όσες προσπάθειες και να καταβάλλουμε εμείς, δε θα επιφέρουμε καμμιά αλλαγή. Σε καμμιά εκκλησία δε θα βρούμε αγνούς πιστούς. Ο Κύριός μας μάλιστα, μας προτρέπει να μη μάσουμε τα ζιζάνια γιατί θα ξεριζώσουμε μαζί και το σιτάρι. Μόνον στο «Θερισμό», που εννοεί, ότι όταν έρθει το τέλος του κόσμου, τότε το σιτάρι θα συγκεντρωθεί στην αποθήκη του Θεού και τα ζιζάνια θα ριχθούν στο καμίνι της αιώνιας φωτιάς (30).

Οι άθεοι, οι κοσμικοί, οι απρόσεχτοι και αμετανόητοι τρέμουν καθώς ακούουν την παράγραφο αυτή, που δείχνει καθαρά την κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Υπάρχει όμως ακόμη η ευκαιρία να σωθούν γιατί ο Κύριός μας μακροθυμεί. Από την άλλη πλευρά τα παιδιά του Θεού που έχουν πάρει τη σιγουριά της σωτηρίας, αναπαύονται καθώς ακούνε τις υποσχέσεις Του και συνεχίζουν να ζουν με βάση το θείο Λόγο. Μάλιστα, αναπαύονται και όταν χτυπήσει η σάλπιγγα, θα τους συγκεντρώσει να τους δώσει το στεφάνι της ζωής. Σκεφτείτε πόσο όμορφα θα είναι, όταν ο Χριστός που είναι η ζωή, φανερωθεί κι εμείς φανερωθούμε μαζί Του δοξασμένοι! (Κολ. 3:4).

Εκείνος που έχει αυτιά για ν’ ακούει, ας ακούει.

Ο σπόρος του σιναπιού και το προζύμι

“31Τους παρουσίασε επίσης μια άλλη παραβολή λέγοντάς τους: “Η βασιλεία των ουρανών είναι παρόμοια με σιναπόσπορο, που τον πήρε ένας άνθρωπος και τον έσπειρε στο χωράφι του”.

Η παραβολή αυτή αναφέρεται στην εκκλησία του Θεού, η οποία αρχικά είναι τόσο μικρή, όσο είναι ο σπόρος του σιναπιού.

“32Και παρόλο που ο σπόρος αυτός είναι ο μικρότερος απ’ όλους τους σπόρους, όμως όταν μεγαλώσει ξεπερνάει όλα τα λαχανικά και γίνεται δέντρο, έτσι ώστε να έρχονται τα πουλιά και να φωλιάζουν στα κλαδιά του”.

Όταν το σποράκι που έχει ζωή μέσα του πέσει στη γη, μεγαλώνει και γίνεται ένα από τα μεγαλύτερα λαχανικά σ’ έναν κήπο. Εκεί τα πουλιά μέσα στα κλαριά του μπορούν να βρουν τροφή κι ανάπαυση.

Έτσι και ο χριστιανός μπορεί να βρει στην εκκλησία που διδάσκεται «ο ζωντανός Λόγος του Θεού», την τροφή και την ανάπαυση χωρίς να επηρεάζεται από τα ζιζάνια που στεγάζονται στο μεγάλο δέντρο της Χριστιανοσύνης, με τις διαστάσεις που πήρε από τότε που άρχισε να πολιτεύεται και να ζει έξω και μακριά από τον κώδικά της, την Αγία Γραφή.

“33Τους είπε κι άλλη παραβολή: “Η βασιλεία των ουρανών είναι παρόμοια με προζύμι, το οποίο, αφού το πήρε μια γυναίκα το ανάμειξε με τρία σάτα αλεύρι, ώσπου έγινε όλο ένζυμο”.

Η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με προζύμι που το πήρε μια γυναίκα και το ανάμειξε με μεγάλη ποσότητα από αλεύρι, για να κάνει τον άρτο, στον οποίον οι Χριστιανοί ανήκουν κι αποτελούν το σώμα του Κυρίου.

Όπως το προζύμι εργάζεται κατά θαυμαστό τρόπο μέσα στο ζυμάρι, έτσι και το Πνεύμα του Θεού εργάζεται αρμονικά μέσα στην ψυχή του ανθρώπου που ακούει και δέχεται το Λόγο Του, ο Οποίος έχει τη δύναμη ν’ αλλάξει την καρδιά του και ν’ αφαιρέσει κάθε ξένη και κακή επικράτεια που υπάρχει μέσα του. Έτσι, ας πετάξουμε το παλιό προζύμι με την κακία και την πονηρία και ας αφήσουμε τη ζύμη της θείας χάρης, να μας πλάσει και να μας φέρει στη μορφή και το σχήμα που αρμόζει στα παιδιά που ανήκουν στην οικογένεια του Κυρίου μας.

“34Όλα αυτά ο Ιησούς τα είπε στα πλήθη με παραβολές, και χωρίς παραβολές δεν τους έλεγε τίποτε, 35έτσι που να εκπληρωθεί αυτό που ειπώθηκε μέσω του προφήτη: “Θ’ ανοίξω το στόμα μου με παραβολές, θα πω μεγαλόφωνα πράγματα που τα κρατούσα κρυμμένα μέσα μου από τότε που θεμελιώθηκε ο κόσμος”.

Πάντοτε μιλούσε με παραβολές παρμένες από τη ζωή, για να κάνει γνωστά τα μυστικά Του, που ήταν κρυμμένα από τον καιρό της δημιουργίας του κόσμου.

36Υστερα άφησε το πλήθος και ήρθε στο σπίτι. Τον πλησίασαν τότε οι μαθητές του και του είπαν: “Εξήγησέ μας την παραβολή των ζιζανίων του χωραφιού”.

Οι μαθητές Του έρχονται και παίρνουν πάντοτε την αλήθεια μέσα από το Λόγο Του, ο οποίος μας καταρτίζει με κάθε λεπτομέρεια στο έργο που μας έχει αναθέσει.

Ερμηνεία από το αρχαίο κείμενο της παραβολής των ζιζανίων

37Κι αποκρίθηκε εκείνος και τους είπε: “Αυτός που σπέρνει τον καλό σπόρο είναι ο Γιος του Ανθρώπου. 38Το χωράφι, πάλι, είναι ο κόσμος. Κι όσο για τον καλό σπόρο, αυτοί είναι οι κληρονόμοι της βασιλείας. Τα ζιζάνια είναι οι γιοι του πονηρού 39και ο εχθρός που τα έσπειρε είναι ο διάβολος. Ο θερισμός είναι το τέλος του κόσμου και οι θεριστές είναι οι άγγελοι. 40Όπως, λοιπόν, συλλέγονται τα ζιζάνια και καίγονται στη φωτιά, έτσι θα γίνει και στη συντέλεια του κόσμου αυτού. 41Θα στείλει ο Γιος του Ανθρώπου τους αγγέλους του και θα συνάξουν μέσα από τη βασιλεία του όλα τα σκάνδαλα κι εκείνους που ανομούν 42και θα τους ρίξουν στο καμίνι της φωτιάς. Εκεί είναι που θα κλαίνε και θα τρίζουν τα δόντια τους. 43Τότε οι δίκαιοι θα λάμψουν σαν τον ήλιο στη βασιλεία του Πατέρα τους. Όποιος έχει αυτιά ν’ ακούει, ας τ’ ακούει”.

Ο Κύριος τους είπε: «Εκείνος που σπέρνει τον καλό σπόρο, είναι ο Υιός του ανθρώπου. Το χωράφι είναι ο κόσμος. Ο καλός σπόρος είναι τα παιδιά της βασιλείας και τα ζιζάνια είναι τα παιδιά του πονηρού. Ο εχθρός που τα έσπειρε είναι ο διάβολος. Ο θερισμός είναι το τέλος του κόσμου και οι θεριστές είναι οι άγγελοι. Όπως λοιπόν μαζεύονται τα ζιζάνια και καίγονται, έτσι ακριβώς θα γίνει και στο τέλος του κόσμου τούτου. Θ’ αποστείλει ο Υιός του ανθρώπου τους αγγέλους Του και θα μαζέψουν από το βασίλειό Του όλα τα σκάνδαλα και όσους κάνουν την ανομία και θα τους ρίξουν στο καμίνι που καίει. Εκεί θα είναι το κλάμα και το τρίξιμο των δοντιών. Τότε οι δίκαιοι θα λάμψουν όπως ο ήλιος στη βασιλεία του Πατέρα τους. Εκείνος που έχει αυτιά για ν’ ακούει, ας ακούει».

Ο θησαυρός, το μαργαριτάρι και το δίχτυ

44“Επίσης η βασιλεία των ουρανών είναι παρόμοια με θησαυρό κρυμμένο στο χωράφι, τον οποίο, αφού τον βρήκε κάποιος, τον απέκρυψε και από τη χαρά του πάει και πουλάει όλα όσα είχε και αγοράζει το χωράφι εκείνο”. 45“Επίσης, η βασιλεία των ουρανών είναι παρόμοια με έναν έμπορο, που αναζητούσε ωραία μαργαριτάρια. 46Ο οποίος, αφού βρήκε ένα πολύτιμο μαργαριτάρι, πήγε και πούλησε όλα όσα είχε και το αγόρασε”

Η παραβολή αυτή του κρυμμένου θησαυρού μέσα στο χωράφι αναφέρεται στον πραγματικό θησαυρό, που είναι ο Ιησούς Χριστός. Ο θησαυρός των αγαθών. «Εν Αυτώ έχετε ζωήν και αυτήν εν αφθονία» (Ιωαν. 10:10).

Το Ευαγγέλιο είναι το χωράφι, μέσα στο οποίο είναι κρυμμένος ο θησαυρός. Μιλάει για τον Χριστό του Ευαγγελίου και όχι για Εκείνον, που ορισμένοι έχουν πλάσει με τη φαντασία τους. Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί να μας οδηγήσει να Τον βρούμε. Και τούτο, ύστερα από αδιάλειπτη προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού. Τώρα, για να γίνει Δικός μας, πρέπει να πουλήσουμε, να ξεφορτωθούμε όλα εκείνα που θεωρούμε ότι έχουν αξία και ν’ αγοράσουμε το πολύτιμο μαργαριτάρι, που είναι ο Χριστός. Μ’ άλλα λόγια ο «αληθινός» Χριστιανισμός είναι ένας πνευματικός έμπορος, που αφήνει τα πάντα κατά μέρος και αγκαλιάζει τον Χριστό. Έτσι πεθαίνει ο παλιός άνθρωπος και γεννιέται ο καινούριος, αποδεδεσμευμένος από ειδωλολατρεία, αγγελολατρεία, αγιολατρεία (=δουλοπρέπεια) και οδηγούμενος τώρα από το πνεύμα του Κυρίου, απολαμβάνει όλες τις ευλογίες της βασιλείας Του, από την ημέρα που Τον βρίσκει και Τον κάνει δικό Του.

“47Επίσης, η βασιλεία των ουρανών είναι παρόμοια με δίχτυ, που ρίχτηκε στη θάλασσα και έπιασε κάθε είδους θαλασσινό. 48Κι όταν γέμισε, το ανέσυραν έξω στο γιαλό και κάθισαν και σύναξαν τα καλά σε δοχεία και τα άχρηστα τα πέταξαν έξω. 49Έτσι θα γίνει και στη συντέλεια του κόσμου. Θα βγουν οι άγγελοι και θα ξεχωρίσουν τους κακούς ανάμεσα από τους δικαίους 50και θα τους ρίξουν στο καμίνι της φωτιάς. Εκεί είναι που θα κλαίνε και θα τρίζουν τα δόντια τους”.

“Πάλιν η βασιλεία των ουρανών μοιάζει με ένα δίχτυ που το έριξαν στη θάλασσα και μάζεψε κάθε είδους ψάρια”. Ο κόσμος είναι η θάλασσα και το δίχτυ είναι το κήρυγμα του Ευαγγελίου.

Όταν ρίξουμε το δίχτυ στη θάλασσα και το δίχτυ γεμίσει, το τραβάμε έξω στην ακτή και διαλέγουμε τα καλά ψάρια και τα σάπια τα πετάμε. Εδώ βλέπουμε τη διάκριση που γίνεται μεταξύ δικαίων και αδίκων. Αναφέρει την προσεκτική συλλογή και σωτηρία των δικαίων και το πέταμα των αδίκων στο αιώνιο καμίνι της φωτιάς.

“51Τους ρωτά ο Ιησούς: “Τα καταλάβατε όλ’ αυτά;” Του λένε: “Ναι, Κύριε”. 52Κι εκείνος τους είπε: “Γι’ αυτό, κάθε ερμηνευτής του Λόγου του Θεού που έχει κατηχηθεί στα πράγματα της βασιλείας των ουρανών, είναι όμοιος μ’ έναν σπιτονοικοκύρη, που βγάζει από το θησαυρό του καινούργια και παλιά”.

Ο Κύριος ρωτάει τους μαθητές Του: “Καταλάβατε όλα αυτά;” Κι αυτοί απαντούν: “Ναι, Κύριε”. Όπως βλέπεις, φίλη ψυχή, το θέλημα του Θεού γι’ αυτούς που μελετούν και ακούν το Λόγο Του, είναι να Τον καταλαβαίνουν, να τρέφονται και να οικοδομούνται πνευματικά. Όταν δεν Τον καταλαβαίνουν, πρέπει να ζητούν τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Το διαμάντι, μόνο το διαμάντι το κόβει. Το Ευαγγέλιο μόνο το Πνεύμα το ερμηνεύει. Ο Κύριος μάλιστα συγκρίνει τον καλο κήρυκα με τον οικοδεσπότη, που βγάζει από τον θησαυρό του “πράγματα καινούρια και παλιά”. Πρέπει στις παλιές εμπειρίες, να προσθέτουμε τις καινούριες μας αποκαλύψεις και να τις διαβιβάζουμε, όπως ο Χριστός μας τις δίνει μέσα από το Λόγο Του.

Αρνούνται τον Χριστό στη Ναζαρέτ

“53Και σαν τέλειωσε ο Ιησούς τις παραβολές αυτές, αναχώρησε από εκεί. 54Κι αφού έφτασε στην πατρίδα του, τους δίδασκε μέσα στη συναγωγή τους, έτσι ώστε να καταπλήσσονται εκείνοι και να λένε: “Πού τη βρήκε αυτός τη σοφία αυτή και τη δύναμη να κάνει θαύματα; 55Αυτός δεν είναι ο γιος του μαραγκού; Και η μητέρα του δε λέγεται Μαριάμ και τ’ αδέλφια του Ιάκωβος και Ιωσήs και Σίμων και Ιούδας; 56Και οι αδελφές του δε ζουν όλες ανάμεσά μας; Από πού, λοιπόν, τα κατέχει αυτός όλα αυτά;” 57Και δυσπιστούσαν γι’ αυτόν. Και ο Ιησούς τους είπε: “Δεν υπάρχει προφήτης που να μην εκτιμάται παρά μονάχα στον τόπο του και στην οικογένειά του”. 58Και δεν έκανε εκεί πολλά θαύματα εξαιτίας της απιστίας τους”.

Όταν ο Κύριος τελείωσε την ομιλία Του, έφυγε και γύρισε στην πατρίδα Του, την Ναζαρέτ. Εκεί που είχε μεγαλώσει. Η ομιλία Του ήταν η ίδια. «Οι άνθρωποι έμειναν κατάπληκτοι». Οι καρδιές τους όμως ασυγκίνητες. «Δεν είναι Αυτός ο Γιος του μαραγκού;». Η απάντηση είναι, Όχι. Ήταν ο αιώνιος Γιος του Θεού, που είχε γεννηθεί από την παρθένο Μαρία και μεγαλώσει με τη φροντίδα του Ιωσήφ του θετού Του πατέρα, που καταγόταν από τη βασιλική γενιά του Δαβίδ. Από τον Ιωσήφ είχε μάθει την τέχνη του μαραγκού, που κέρδιζε το ψωμί Του με την τίμια εργασία Του. Και τι βλέπουμε; Ότι το πρώτο πράγμα που έρχεται στη σκέψη του φυσικού ανθρώπου είναι, να κρίνει το συνάνθρωπό του από την καταγωγή του, την οικογένειά του και το επάγγλεμά του. Όλους τους ανθρώπους τους θέλει στο επίπεδό του. Δεν αφήνει τα πράγματα να μιλήσουν μόνα τους. Το γεγονός ότι τα χείλη Του είναι το απόσταγμα της όλης έκφρασης του Θεού, τους πειράζει. Έτσι, η υπερηφάνεια, η κοσμικότητα και η απιστία μας, γίνονται εμπόδια στον Χριστό και τη θεία χάρη να ενεργήσουν μέσα στην καρδιά μας.

Αν φίλη ψυχή, δεν αφήσεις το Άγιο Πνεύμα να σε διδάξει μεσ’ από το Λόγο και τούτο διότι, ποτέ δεν εργάζεται χωρίς Αυτόν, τότε δεν είσαι μέλος στο σώμα της εκκλησίας Του. Έτσι «ο Ιησούς θα είναι πάντοτε περιφρονημένος και μέσα στην πατρίδα σου και στο ίδιο σου το σπίτι». Το δε θαύμα της αναγέννησης δε θα είναι τίποτε άλλο, παρά μια ψευδαίσθηση μέσα στην καρδιά σου.

Τα μέσα που ο Θεός αποφάσισε για τη χρήση της σωτηρίας του ανθρώπου, είναι ο Λόγος Του και η προσευχή. Αν έχεις καρδιά, προσευχήσου και ζήτησε από τον Θεό να κάνει το έργο Του στην ψυχή σου, εφόσον υπάρχει ακόμη καιρός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Ο θάνατος του Ιωάννη του Βαπτιστή
(Επίσης Μάρκου 6:14-29)

«1Εκείνο τον καιρό, άκουσε ο Τετράρχης Ηρώδης τη φήμη για τον Ιησού 2και είπε στους δούλους του: “Αυτός είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής. Αυτός αναστήθηκε από τους νεκρούς και γι’ αυτό ενεργούν οι θαυματουργικές δυνάμεις μέσω αυτού”. 3Γιατί ο Ηρώδης είχε συλλάβει τον Ιωάννη και τον είχε ρίξει δεμένο στη φυλακή εξαιτίας της Ηρωδιάδας, της γυναίκας του Φίλιππου, του αδελφού του, 4επειδή ο Ιωάννης του έλεγε: “Δεν σου επιτρέπεται να την έχεις γυναίκα σου”. 5Και παρόλο που ήθελε να τον σκοτώσει, φοβήθηκε τον όχλο, γιατί τον είχαν για προφήτη.

6Καθώς όμως γιορτάζονταν τα γενέθλια του Ηρώδη, η κόρη της Ηρωδιάδας χόρεψε μπροστά σε όλους και άρεσε στον Ηρώδη. 7Γι’ αυτό και της έταξε με όρκο να της δώσει ό,τι κι αν του ζητήσει.

8Κι εκείνη, ύστερα από παρακίνηση της μητέρας της, “Δώσε μου”, του λέει, “εδώ, πάνω σε πιάτο, το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή”. 9Στενοχωρέθηκε τότε ο βασιλιάς αλλά εξαιτίας των όρκων του και των προσκαλεσμένων πρόσταξε να της δοθεί. 10Έστειλε λοιπόν και αποκεφάλισε τον Ιωάννη μέσα στη φυλακή 11και προσκόμισαν το κεφάλι του πάνω σε πιάτο και το έδωσαν στην κοπέλα κι εκείνη το πρόσφερε στη μητέρα της. 12Παρουσιάστηκαν τότε οι μαθητές του και αφού πήραν το σώμα του και το έθαψαν, ήρθαν κατόπιν και το ανάγγειλαν στον Ιησού.

Ο Ηρώδης που είχε γνωρίσει και ακούσει τον Πρόδρομο να κηρύττει, είχε δει στο πρόσωπό του έναν άγιο άνθρωπο, ενώπιον του Θεού και δίκαιον στους ανθρώπους (Μάρκου 6:20). Όταν όμως ο Πρόδρομος προσέκρουσε με τα ατομικά συμφέροντα του Ηρώδη, ο Ηρώδης τον αποκεφάλισε. Τώρα που ακούει για τη φήμη του Ιησού και τα θαύματά Του, πιστεύει πως έχει αναστηθεί ο Πρόδρομος και όλα είναι θαυματουργικές δυνάμεις που γίνονται με τη δύναμη του Προδρόμου.

Ο Ηρώδης είχε παντρευτεί την Ηρωδιάδα, τη γυναίκα του αδελφού του, Φίλιππα. Ο δε Πρόδρομος, του επιτέθηκε για την απάνθρωπη εκείνη πράξη. Αυτό οδηγεί τον Ηρώδη να τον κλείσει στη φυλακή. Κλείνοντάς τον φυλακή, πίστευε ότι θα του έκλεινε και το στόμα.

“Δεν σου επιτρέπεται να έχεις τη γυναίκα του αδελφού σου”. Η Ηρωδιάδα από την άλλη πλευρά, караδοκεί να βρει την ευκαιρία να τον σκοτώσει. Θέλει να εξαλείψει την αμαρτία της με μια άλλη μεγαλύτερη, ενώ ο Ηρώδης φοβάται κάτι τέτοιο, ελέγχεται. Ο Ηρώδης γνώριζε τον Πρόδρομο για δίκαιο και άγιον άνθρωπο και τον προστάτευε (Μάρκου 6:20). Τώρα όμως που προσκρούει με τα συμφέροντά του, θέλει να τον σκοτώσει, αλλά φοβάται το πλήθος του λαού, γιατί τον θεωρεί προφήτη (5). Η κατάλληλη ευκαιρία παρουσιάστηκε την ημέρα των γεννεθλίων του Ηρώδη. Την ώρα του δείπνου και μπροστά στους καλεσμένους μεγιστάνες, χιλιάρχους και προύχοντες της Γαλιλαίας, η γιορτή γίνεται όργιο. Ο δίκαιος και άγιος Ιωάννης χάνει την προστασία του! Όταν χόρεψε η Σαλώμη, η κόρη της Ηρωδιάδας, άρεσε τόσο πολύ στον Ηρώδη και στους καλεσμένους, που μέσα στον ενθουσιασμό του (ο Ηρώδης) υπόσχεται με όρκο πως “ό,τι του ζητήσει θα της το δώσει”. Εκείνη, όπως όλα τα παλιόπαιδα, κοιτάζει να δει, τι το περισσότερο μπορεί ν’ αποσπάσει από το θετό της πατέρα και παρακινούμενη από τη μητέρα της, ζητάει το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή σ’ ένα πιάτο. Ο Ηρώδης λυπήθηκε, αλλά δεμένος με τον όρκο που είχε δώσει και για να μη γελοιοποιηθεί στα μάτια των καλεσμένων, διατάζει τον εκτελεστή της φρουράς του να του φέρει το κεφάλι του Βαπτιστή. Ο δήμιος δίνει το κεφάλι στην κόρη και η κόρη στην μητέρα που χαίρεται καθώς βλέπει τα νεκρά χείλη που δε θα μιλούν εναντίον της, άλλο. Πιστεύει ότι ο έλεγχος τελείωσε εδώ με τον αποκεφαλισμό του Βαπτιστή. Έτσι, μπορεί ν’ αμαρτάνει χωρίς να ενοχλείται. Ξεχνάει, ότι με το να μην ξαναδεί τον Ιωάννη, δεν έπεται ότι δε θα δει και τον Θεό την ημέρα της μεγάλης κρίσης, για την απόρριψη της μετάνοιας, που ο Πρόδρομος της είχε κηρύξει. Πιστεύω, πως όλοι θα ήθελαν να κλείσουν έξω από τ’ αυτιά τους, την φωνή εκείνη του ελέγχου που έρχεται από τον Θεό. Το σώμα του το έθαψαν οι μαθητές του σε μνημείο, αλλά η βαρυσήμαντη έκφραση της φωνής του ακούγεται ακόμη: “Μετανοείτε και πιστεύετε στον Χριστό” (Μάρκου 1).

Ο χορτασμός των πέντε χιλιάδων

«13Όταν το άκουσε ο Ιησούς αναχώρησε από εκεί με πλοίο για μια ερημική τοποθεσία μόνος του. Το έμαθαν όμως τα πλήθη και τον ακολούθησαν πεζοπορώντας από τις πόλεις. 14Κι όταν αποβιβάστηκε ο Ιησούς, είδε πολύν κόσμο και τους σπλαχνίστηκε και θεράπευσε όσους απ’ αυτούς ήταν άρρωστοι. 15Κι όταν πια πήρε να βραδιάζει, τον πλησίασαν οι μαθητές του και του είπαν: “Είναι ερημικός ο τόπος και η ώρα έχει περάσει πια. Απόλυσέ τα τα πλήθη, ώστε να πάνε στα χωριά και να αγοράσουν φαγώσιμα για να φάνε”. 16Αλλ’ ο Ιησούς τους είπε: “Δε χρειάζεται να φύγουν.

Δώστε τους εσείς να φάνε”. 17Και του λένε: “Δεν έχουμε εδώ παρά μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια”. 18Τότε εκείνος τους είπε: “Φέρτε τα εδώ, σε μένα”. Κι αφού πρόσταξε τα πλήθη να καθίσουν πάνω στο χορτάρι, πήρε τα πέντε ψωμιά και τα δύο ψάρια και υψώνοντας το βλέμμα του στον ουρανό τα ευλόγησε. Έπειτα, αφού τα έκοψε, έδωσε στους μαθητές του και οι μαθητές στα πλήθη. 20Και έφαγαν όλοι και χόρτασαν. Μάζεψαν έπειτα τα κομμάτια που περίσσεψαν, δώδεκα κοφίνια γεμάτα. 21Κι εκείνοι που είχαν φάει ήταν σχεδόν πέντε χιλιάδες άντρες χωρίς γυναίκες και παιδιά.

Όταν ο Κύριος άκουσε για τον θάνατο του Βαπτιστή, αναχώρησε σε έρημο τόπο μόνος Του. Όταν οι άνθρωποι το έμαθαν, Τον ακολούθησαν πεζοί και βγήκαν μπροστά Του. Όταν τους είδε τους σπλαχνίστηκε. Είναι έτοιμος πάντοτε να μας δεχτεί και να μας θεραπεύσει. Μακριά Του είμαστε απροστάτευτοι, πεινασμένοι και χωρίς κατεύθυνση. Όταν όμως πάμε κοντά Του, τότε Εκείνος μας δίνει τη σιγουριά (Ιωαν. 10:28), την τροφή, γιατί ο Ίδιος είναι ο άρτος της ζωής (Ιωαν. 6:35) και την κατεύθυνση (Ιωαν. κεφ. 14).

Η ώρα είναι περασμένη και οι μαθητές καταφεύγουν στον Κύριο και Του λένε: «Απόλυσέ τους να πάνε εδώ στα γύρω χωριά να αγοράσουν κάτι να φάνε πριν αποκάμουν. Εδώ δεν υπάρχει τίποτε». Ο Κύριος γνωρίζει, ότι εκεί δεν υπάρχει τίποτε και στρέφεται στους μαθητές Του και λέει: «Δώστε τους εσείς να φάνε». Μας θέλει να νιώσουμε εμείς την ευθύνη που έχουμε για το συνάνθρωπό μας. Γιατί μεταξύ μας δεν υπάρχουν μόνον εκείνοι που εργάζονται και βοηθούν πάντοτε, αλλά κι εκείνοι που επιρρίπτουν την ευθύνη σε κάποιον άλλον με το να πούνε: «Δε βαριέσαι, κάποιος θα τους φροντίσει». Θέλει ακόμη να επιστήσει την προσοχή μας στο ενδιαφέρον που πρέπει να έχουμε για την πνευματική έλλειψη που υπάρχει και πως «η ευθύνη» να καλύψουμε τη μεγάλη εκείνη ανάγκη, είναι δική μας. Και δε μας θέλει να βιαζόμαστε όπως σ’ αυτή εδώ την περίπτωση, αλλά να Τον περιμένουμε να μας οδηγήσει. «Πόσα ψωμάκια έχετε;» (Μάρκου 6:38), ρωτά ο Κύριος. «Πέντε και δύο ψαράκια, Κύριε», του απαντούν εκείνοι. Αυτά ήταν όλα κι όλα που είχαν. Ούτε ένα ψίχουλο δεν έφτανε για κάθε άνθρωπο που ήταν εκεί. Διατάζει τους καλεσμένους Του να πάρουν θέσεις. Δε θέλει αταξία. Αφού πήρε το μικρό ποσό που Του εμπιστεύτηκαν στα χέρια Του, προσευχήθηκε, το ευλόγησε, το πολλαπλασίασε και έδωσε σε όλους. Τι βλέπουμε; Πως ό,τι είναι μικρό στα δικά μας χέρια, στα δικά Του πολλαπλασιάζεται. Αν εμπιστευτούμε κι εμείς στον Κύριο ο,τιδήποτε έχουμε, να είστε βέβαιοι ότι θα το ευλογήσει και θ’ αυξηθεί. Εκείνος δίνει, εμείς πρέπει να το μεταφέρουμε. Κανείς δε φεύγει αδειανός, απ’ όλους όσους έρχονται κοντά Του με πίστη, εκτός απ’ αυτούς που είναι γεμάτοι από υπερηφάνεια. Σπατάλη δε γίνεται. Ο Κύριος είπε και συγκέντρωσαν τα περισσεύματα σε δώδεκα κοφίνια, που είναι και ο αριθμός εκείνων που τα μοίραζαν. Το «δώδεκα» αναφέρεται και σ’ ολόκληρο τον κόσμο του Ισραήλ που ήταν από δώδεκα φυλές.

Έτσι ο Ίδιος Θεός που για σαράντα ολόκληρα χρόνια έδινε το «μάννα» στους Ισραηλίτες που ήταν στην έρημο, φανερώνει τον εαυτό Του με το να θρέψει και τους πέντε χιλιάδες ανθρώπους, που Τον ακολούθησαν στον έρημο αυτό τόπο.

Ο Ιησούς Χριστός περπατάει πάνω στην θάλασσα

«22Αμέσως κατόπιν ο Ιησούς ανάγκασε τους μαθητές του να μπουν στο πλοίο και να πάνε πριν απ’ αυτόν στην απέναντι όχθη, ώσπου να απολύσει τα πλήθη. 23Κι αφού απέλυσε τα πλήθη, ανέβηκε μόνος του στο βουνό για να προσευχηθεί. Κι όταν βράδιασε ήταν μόνος του εκεί, 24ενώ το πλοίο βρισκόταν κιόλας καταμεσής της λίμνης ταλαιπωρούμενο από τα κύματα, γιατί ο άνεμος ήταν αντίθετος. 25Και κατά την τέταρτη βάρδια της νύχτας ξεκίνησε ο Ιησούς να πάει κοντά τους περπατώντας πάνω στη λίμνη. 26Και σαν τον είδαν οι μαθητές να περπατά πάνω στη λίμνη,

ταράχτηκαν λέγοντας πως είναι φάντασμα, και από το φόβο τους κραύγασαν. 27Αμέσως τότε τους μίλησε ο Ιησούς λέγοντάς τους: “Θάρρος! Εγώ είμαι, μη φοβάστε”! Αποκρίθηκε τότε ο Πέτρος και του είπε: 28“Κύριε, αν είσαι εσύ, πρόσταξέ με να έρθω κοντά σου βαδίζοντας πάνω στα νερά”. 29Κι εκείνος του είπε: “Έλα”. Τότε κατέβηκε ο Πέτρος από το πλοίο και περπάτησε επάνω στα νερά για να έρθει στον Ιησού. 30Βλέποντας, όμως, δυνατό τον άνεμο, φοβήθηκε. Κι επειδή άρχισε να βουλιάζει, φώναξε: “Κύριε, σώσε με”. 31Αμέσως τότε ο Ιησούς απλώνοντας το χέρι του τον έπιασε και του λέει: “Ολιγόπιστε, τι σε έκανε να διστάσεις;” 32Και μόλις μπήκαν στο πλοίο κόπασε ο άνεμος. 33Τότε, εκείνοι που βρίσκονταν στο πλοίο, ήρθαν και τον προσκύνησαν λέγοντάς του: “Πραγματικά είσαι Γιος Θεού”! 34Κι αφού πέρασαν απέναντι, αποβιβάστηκαν στη Γεννησαρέτ. 35Επειδή όμως τον αναγνώρισαν οι κάτοικοι του τόπου εκείνου, έστειλαν ανθρώπους σ’ όλα τα γειτονικά χωριά και του έφεραν όλους εκείνους που δεν ήταν καλά, 36και τον παρακαλούσαν ν’ αγγίξουν μόνο την άκρη του ρούχου του. Και όσοι άγγιξαν έγιναν καλά.

Αφού έδωσε την τροφή στο πεινασμένο και ταλαιπωρημένο πλήθος που Τον είχε ακολουθήσει, ανάγκασε τους μαθητές να πάνε στο άλλο μέρος της λίμνης κι Εκείνος έμεινε πίσω να διαλύσει τον κόσμο και να τους στείλει στα σπίτια τους. Ο ίδιος ανεβαίνει στο βουνό να προσευχηθεί. Προσεύχεται μόνος. Προσεύχεται πάντοτε. Γίνεται ο ίδιος το παράδειγμα. Όπως από το ύψος του βουνού μπορεί να βλέπει τι γίνεται κάτω, έτσι βλέπει και τώρα από ψηλά και μεσιτεύει για τα παιδιά Του. Βράδιασε. Το πλοιαράκι στη μέση της λίμνης κι Αυτός στη στεριά. Τα μάτια Του όμως και το ενδιαφέρον Του στραμμένα στα παιδιά Του. Ο αέρας αντίθετος κι αυτοί βασανίζονται με την κωπηλασία. Ένα δείγμα πως όπου ο Κύριος μας στέλνει, δεν έρχονται όλα ευνοϊκά. Κοντά τους ήρθε την τέταρτη βάρδια που είναι μεταξύ 3:00 και 6:00 πρωί. Δεν ήρθε όταν βράδιασε (Μάρκου 6:47). Δεν μας επισκέπτεται πάντοτε στην αρχή κάθε προβλήματος που αντιμετωπίζουμε, αλλά διαφορετικές ώρες και με διαφορετικό τρόπο. «Έρχεται περπατώντας πάνω στη θάλασσα». Τίποτε δε σταματά τη θεία Πρόνοια. Πολλές φορές μέσα στην αγωνία μας πιστεύουμε ότι μας έχει ξεχάσει. Πρέπει να είμαστε βέβαιοι ότι ο Κύριός μας ποτέ δεν κάνει κάτι τέτοιο. Πάντοτε θα μας βοηθήσει και θα μας βγάλει από κάθε αδιέξοδο (Α΄ Κορινθ. 10:13). «Όταν οι μαθητές είδαν τον Κύριο επάνω στη θάλασσα, νόμισαν ότι ήταν φάντασμα». Πόσο εύκολα ξεχνάμε μέσα στη βιοπάλη το Σωτήρα Χριστό κι αφήνουμε τη φαντασία μας να δημιουργεί καταστάσεις και να βλέπουμε φαντάσματα! «Εγώ είμαι, έχετε θάρρος». Όταν ο Κύριος είναι μαζί μας, ποιος μπορεί να είναι εναντίον μας; (Ρωμ. 8:31). «Κύριε αν είσαι Συ τότε διάταξέ με να έρθω σε Σένα πάνω στα νερά», φώναξε ο Πέτρος. «Εσύ διάταξέ με». Ζητάει απ’ τον Κύριο να τον οδηγήσει. Ο Κύριος βλέπει την αγάπη του Πέτρου και τον καλεί, «Έλα». Ο Πέτρος προχωρεί πάνω στη φουρτουνιασμένη θάλασσα με τη δύναμη του Κυρίου. Καθώς όμως παίρνει το βλέμα του απ’ τον Κύριο και κοιτάζει τον άνεμο, αρχίζει να βυθίζεται. «Κύριε, σώσε με». Ζητάει απ’ τον Κύριο να τον σώσει πριν χαθεί στο βυθό της θάλασσας. Έτσι δοκιμάζει όλους μας και μας περιμένει να Του φωνάξουμε, «Κύριε, σώσε με». Όταν η πίστη λιγοστεύει, τότε η προσευχή πρέπει να παίρνει τη θέση της. Ο Κύριος είναι έτοιμος πάντοτε να μας σώσει, πριν βυθιστούμε στο αιώνιο πέλαγος. Αρκεί να Του το ζητήσουμε.

Όταν ο Κύριος και ο Πέτρος μπήκαν στο πλοιαράκι, η καταιγίδα μεταβλήθηκε σε γαλήνη. Εκείνοι που ήταν μέσα στο πλοιαράκι, έπεσαν στα γόνατα και Τον προσκύνησαν λέγοντάς Του, «Συ είσαι αληθινά ο Γιος του Θεού».

Αφού διέσχισαν το υπόλοιπο της λίμνης, αγκυροβόλησαν στη Γεννησαρέτ και πριν καλά-καλά βγεί έξω απ’ το πλοιαράκι Τον αναγνώρισαν. Η φήμη Του έχει εξαπλωθεί παντού. Όλοι «τρέχουν» να φέρουν τους ασθενείς, γιατί ποτέ δεν κάθεται αρκετά στο ίδιο μέρος. Τους φέρνουν για θεραπεία. Όλοι κοιτάμε να πάρουμε, όχι όμως και να δώσουμε. Πόσο όμορφο θα ήταν αν μερικοί έρχονταν να

δώσουν και όχι να πάρουν (Πράξεις 20:35). Σκεφτείτε πόση διαφορά θα υπήρχε στην κοινωνία που ζούμε!

«Όσοι Τον άγγιζαν, θεραπεύονταν». Πόσο λυπηρό θα ήταν για τον Κύριό μας να βλέπει τον κόσμο να γυρεύει τη σωματική γιατρεία και να μην ενδιαφέρεται για τη διδασκαλία Του και για τη γιατρεία της ψυχής. Πόσο ακόμα άσχημο γι' αυτούς που και σήμερα παίρνουν τη γιατρεία του σώματος, αλλά δεν έρχονται να πάρουν απ' το Λόγο Του τη βεβαιότητα της σωτηρίας;

Η μελέτη της Γραφής, η κοινωνία με πνευματικά αδέρφια και η προσευχή σου στον Κύριο, θα βοηθούσαν τη γιατρεία και της δικής σου ψυχής, αν Του το επιτρέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Εδάφια 1-39

(Επίσης Μάρκου κεφ. 7ον)

«1Έρχονται τότε στον Ιησού οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι των Ιεροσολύμων και του λένε: 2“Γιατί οι μαθητές σου παραβαίνουν την παράδοση των πρεσβυτέρων; Διότι δεν πλένουν τα χέρια τους όταν τρώνε ψωμί”. 3Κι εκείνος τους αποκρίθηκε: “Κι εσείς γιατί παραβαίνετε την εντολή του Θεού για χάρη της παράδοσής σας; 4Διότι ο Θεός έδωσε εντολή λέγοντας: Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου κι επίσης: Όποιος κακολογεί τον πατέρα του ή τη μητέρα του πρέπει να θανατώνεται”. 5Εσείς όμως λέτε: Μπορεί κανείς να πει στον πατέρα του ή τη μητέρα του: Εκείνο που ήταν να ωφεληθείς από μένα το κάνω δωρεά στο ναό, κι έτσι να μην τιμήσει τον πατέρα του ή τη μητέρα του και να είναι εντάξει! 6Και καταργήσατε έτσι την εντολή του Θεού για χάρη της παράδοσής σας. 7Υποκριτές! Καλά προφήτεψε για σας ο Ησαΐας, που λέει: 8Ο λαός αυτός με το στόμα του με πλησιάζει και με τα χείλη με τιμάει αλλά η καρδιά του απέχει πολύ από μένα! 9Άδικα, λοιπόν, με λατρεύουν διδάσκοντας διδαχές που είναι ανθρώπινα παραγγέλματα”.

10Έπειτα, αφού κάλεσε τον κόσμο κοντά του, τους είπε: “Ν’ ακούτε και να καταλαβαίνετε: 11Τον άνθρωπο δεν τον μολύνει αυτό που μπαίνει από το στόμα, αλλά αυτό που βγαίνει από το στόμα, αυτό είναι που μολύνει τον άνθρωπο”.

12Τότε τον πλησίασαν οι μαθητές του και του είπαν: “Το ξέρεις πως οι Φαρισαίοι σκανδαλίστηκαν ακούοντας αυτό που είπες;” 13Κι αποκρίθηκε εκείνος και είπε: “Κάθε φυτεία που δεν τη φύτεψε ο Πατέρας μου ο ουράνιος θα ξεριζωθεί. 14Αφήστε τους αυτούς. Είναι τυφλοί οδηγοί τυφλών ανθρώπων. Κι όταν τυφλός οδηγεί τυφλό και οι δυο θα πέσουν σε λάκκο”. 15Μίλησε τότε ο Πέτρος και είπε: “Εξήγησέ μας την παραβολή αυτή”. 16Κι ο Ιησούς απάντησε: “Ακόμα κι από σας λείπει η σύνεση; 17Δεν καταλαβαίνετε ακόμα πως καθετί που μπαίνει στο στόμα, προχωράει στην κοιλιά και αποβάλλεται έπειτα στο αποχωρητήριο; 18Εκείνα όμως που βγαίνουν από το στόμα, πηγάζουν από την καρδιά, κι εκείνα είναι που μολύνουν τον άνθρωπο. 19Γιατί από την καρδιά πηγάζουν οι πονηρές σκέψεις, οι φόνοι, οι μοιχείες, οι πορνείες, οι κλεψιές, οι ψευδομαρτυρίες, οι βλαστήμιες. 20Αυτά είναι που μολύνουν τον άνθρωπο, ενώ το να φάει με χέρια άπλυτα δε μολύνει τον άνθρωπο”.

Σκοποί στέκονται οι Φαρισαίοι και οι Γραμματείς. Μαζεύτηκαν κοντά Του στα Ιεροσόλυμα και Τον παρακολουθούν. Κατηγορούν τους μαθητές Του που τρώνε με άπλυτα χέρια. Μιλάμε για τη συμπεριφορά των άλλων. Γινόμαστε προληπτικοί. Αφήνουμε την παράδοση και τη συνήθεια να μας γίνουν θρησκεία κι αγνοούμε τη διδασκαλία του Κυρίου μας, που σκοπό έχει να μας οδηγήσει από

τον ανθρώπινο νόμο στο νόμο του Θεού. Το εξωτερικό πλύσιμο δίνει και παίρνει. Το «Νίψον ανομήματα μη μόναν όψιν», είναι άγνωστο.

«Γυρίζοντας από την αγορά, έπρεπε απαραίτητα να πλυθούν, γιατί μπορεί να είχαν εκτεθεί και λερώσει από επαφή τους με εθνικούς (ξένους με τη διδασκαλία και τη νομοθεσία τη δική τους). Οι παραδόσεις ήταν πολλές, που καμμιά φορά χρειαζόταν και πλύσιμο όλων των σκευών και αντικειμένων που ήταν στο σπίτι. Ακόμη και των κρεβατιών» (Μάρκου 7:14).

Οι Φαρισαίοι και οι γραμματείς Τον ρωτούν: «Γιατί οι μαθητές Σου δεν τηρούν την παράδοση των πρεσβυτέρων;». Υπάρχουν πολλά εδάφια που μιλάνε στην Πεντάτευχο (το νόμο του Μωϋσή) για πλύσιμο. Σ' αυτή όμως την περίπτωση, δεν αναφέρονται στο πλύσιμο που γράφει ο Λόγος του Θεού, «αλλά η παράδοση των πρεσβυτέρων». Και τι κάνουμε; Εφαρμόζουμε περισσότερο την παράδοση από το Λόγο του Θεού. Ο Λόγος έρχεται σε σύγκρουση με την παράδοση. Αν όμως Τον αφήσουμε να μας μιλήσει, είναι αρκετός να μας φωτίσει και να μας κατατοπίσει στο δρόμο που πρέπει να πάρουμε για να είμαστε τέλεια παιδιά του Θεού (Β' Τιμοθέου 3:16-17).

Ο Ιησούς που πάντοτε στηρίζεται στη Γραφή, παίρνει ένα από τα εδάφια του Ησαΐα που γράφει: «Τι υποκρισία δέρνει το λαό, να τιμά τον Θεό μόνο με τα χείλη και όχι με την καρδιά. Μάταιος ο σεβασμός αφού οι διδασκαλίες είναι ανθρώπινες και όχι θείες». Πόσο πιο όμορφα θα μπορούσε να μιλήσει η Γραφή; «Αφήνετε τις εντολές του Θεού και κρατάτε τις ανθρώπινες παραδόσεις;». Επίσης «εσείς διαβάζετε τις Γραφές και δεν μπορείτε να ιδείτε για ποιον μιλούν;». (Ιωάν. 5:36). «Ωραία λοιπόν, απορρίπτετε τις εντολές του Θεού και κρατάτε τις παραδόσεις». Αν αυτό δεν μπορεί να το διανοηθείς, φίλη ψυχή, είναι γιατί δεν έχεις πάρει Πνεύμα Θεού. Έτσι αντί του Λόγου, θα δέχεσαι πάντοτε τις ανθρώπινες σοφίες που είναι μωρία για τον Θεό (Α' Κορινθ. 1). Θα ήθελα να δώσεις προσοχή στη συνέχεια μέχρι το τέλος του 20ου εδαφίου, αν θέλεις να ελευθερωθείς απ' ότι μέχρι τώρα σ' έχουν διδάξει οι άνθρωποι, που ποτέ δε συμβουλεύονται το Λόγο του Θεού.

Ο Θεός είπε: «Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου κι εκείνος που θα παραβιάσει μία τέτοια εντολή, η ποινή του θα είναι θάνατος». Τα παιδιά ήταν υποχρεωμένα να βοηθούν τους ανήμπορους γονείς. Τώρα, οι καλοθελητές είχαν αλλάξει το νόμο, με το να πείσουν τον κόσμο, ότι αν έδιναν στο ναό για τη συντήρησή του, δε χρειαζόταν να προσφέρουν τίποτε στον πατέρα ή στη μητέρα. Μ' άλλα λόγια ακύρωναν το Λόγο του Θεού με την παράδοση. «Ακούστε με καλά και δώστε προσοχή σε ό,τι θα σας πω», λέει ο Κύριος. «Τίποτε το εισερχόμενο στον άνθρωπο δεν τον κάνει ακάθατο, αλλά μόνον ό,τι εξέρχεται». Εκείνο λοιπόν που εισέρχεται από το στόμα με πλυμένα ή άπλυτα χέρια, δεν μας μολύνει. Εκείνο που μας μολύνει, είναι ό,τι βγαίνει μέσα από την καρδιά μας, με σκέψεις, λόγια και έργα. Η φροντίδα μας είναι να νίψουμε τα ανομήματά μας και όχι τα χέρια μας και την εξωτερική μας εμφάνιση. «Όταν άκουσαν αυτά οι Φαρισαίοι, σκανδαλίστηκαν». Είναι αλήθεια, ότι αρρωστημένα μάτια δεν μπορούν ν' αντιμετωπίσουν το φως. Πολλές φορές οι άνθρωποι επιχειρούν να τροποποιήσουν το Λόγο του Θεού, για να φανεί πιο ελαστικός στους αδύνατους. Ξεχνάμε ότι δεν παίρνει τροποποιήσεις και πως πρέπει να τον δεχτούμε και να τον διαβιβάσουμε, όπως έρχεται απ' το στόμα του Θεού. «Κάθε φυτό που δε φύτεψε ο Πατέρας μου ο ουράνιος, θα ξεριζωθεί». Η θρησκευτική απόχρωσή τους δε στηριζόταν στο Λόγο του Θεού. Είχε τις ρίζες της έξω απ' τη διδασκαλία Του, όπως τακτικά συναντάμε στην ορατή εκκλησία. Ας προσέξουν λοιπόν δάσκαλοι και μαθητές, να μην τελειώσουν τη ζωή τους στο λάκκο. «Οι μαθητές εκπλήττονται» (Μάρκου 7:17). Ο Πέτρος ζητάει απ' τον Κύριό μας, να τους ερμηνεύσει την παραβολή αυτή. Απαντά σ' όλους όσους Τον πλησιάζουν με ενδιαφέρον. Έτσι διακηρύττει, στα εδάφια που ακολουθούν, ότι όλα τα φαγητά είναι καθαρά κι ευλογημένα και μπορούμε να τα παίρνουμε, χωρίς να μολύνεται η ψυχή μας. «Διότι δεν μπαίνουν μέσα στην καρδιά μας, αλλά στην κοιλιά μας και βγαίνουν στο αποχωρητήριο».

“Εκείνο που βγαίνει από τον άνθρωπο, αυτό κάνει τον άνθρωπο ακάθαρτο. Διότι μέσα από την καρδιά των ανθρώπων βγαίνουν οι κακοί διαλογισμοί (σκέψεις), μοιχείες, πορνείες, φόνοι, κλοπές, πλεονεξίες, πονηρίες, δόλοι, ασέλγεια, οφθαλμός πονηρός, βλαστήμια, υπερηφάνεια, αφροσύνη. Αν ζητήσουμε όμως απ’ τον Θεό να μας κάνει παιδιά Του και με καινούρια καρδιά, να είστε βέβαιοι ότι θα το κάνει. Θα διαγράψει ολόκληρο το κακό παρελθόν μας και θα μας κάνει καινούριους και τέλειους, για κοινωνία μαζί Του. Αυτή είναι και η επιθυμία Του.

Σημείωση:

Ο αρχικός σκοπός της παράδοσης ήταν να ερμηνεύει τη διδασκαλία του νόμου του Θεού. Οι παραδόσεις όμως άρχισαν να πληθαίνουν και οι επιτήδαιοι βρήκαν την ευκαιρία να φέρουν τις παραδόσεις σαν συμπλήρωμα του νόμου. Τις ημέρες μάλιστα που ο Ιησούς ήταν ανάμεσά μας και κήρυττε το λόγο του Θεού, οι ραββίνοι έλεγαν στους ανθρώπους ότι ο νόμος του Μωυσή ήταν νερό και η παράδοση κρασί. Με αυτόν τον τρόπο έδιναν στις παραδόσεις μια θέση τιμής. Αν όμως τις μελετήσουμε προσεκτικά, θα δούμε ότι το κρασί των ραββίνων στάθηκε πολύ δυνατό να τους κρατήσει νηφάλιους. Τότε ο Κύριος άρχισε στην επίγεια διακονία Του και με βαρειές φράσεις να καυτηριάζει το σύστημα των παραδόσεων που εκτόπιζε κι εξουθένωνε το νόμο του Θεού. “Ακυρώσατε, λέει στους Γραμματείς, τις εντολές του Θεού για την παράδοσή σας”. (Ματθ. 15:6). Μπορεί τα ελατήρια να ήταν καλά στο ξεκίνημά τους, αλλά τα αποτελέσματα ήταν ολέθρια. Η παράδοση, που εκκινείτο από στόμα σε στόμα άρχισε να παρουσιάζει ένα άλλο πρόσωπο κάθε φορά και να γίνεται ασαφής. Μάλιστα η αοριστία της, να δείχνει ότι είναι άσχετη με το Λόγο του Θεού. Πολλές προσπάθειες έγιναν να καθοριστούν τα όρια της παράδοσης, και τελικά, ο ορισμός φιλοτεχνήθηκε από τον Βικέντιο της Lerins, της Νότιας Γαλλίας που έζησε τον 5ο αιώνα μ.Χ. Ο ορισμός εκείνος μας λέει ότι σαν αξιόπιστη παράδοση, μπορούμε να δεχτούμε εκείνη που πιστεύεται “Παντού, Πάντοτε και από Όλους”. Παρόλα αυτά, τα αποτελέσματα δεν ήταν ικανοποιητικά. Οι δυο μεγάλες εκκλησίες, Καθολική και Ορθόδοξη που δέχονται τις ανθρώπινες παραδόσεις και τις έχουν μάλιστα υιοθετήσει σαν πηγή θείας αποκάλυψης, κατηγορούν η μία την άλλη και δημιουργείται ένας τραγέλαφος. Αυτό δεν είναι αστείο, αλλά κάτι που να μας λυπεί και να κλαίμε, για τις ψυχές που ποτέ δεν έκαναν την επαφή τους με το Θεό και χάνονται παντοτεινά. Κι αυτό έρχεται να επιβεβαιώσει τα λόγια του Κυρίου μας που είπε, “αλίμονό σας, νομοδιδάσκαλοι. Αφαιρέσατε το κλειδί της (θείας) γνώσης και όχι μόνον δεν μπήκατε εσείς στην βασιλεία των ουρανών, αλλά και αυτούς που θέλησαν να μπουν τους εμποδίσατε”, (Λουκά 11:52). Το σύμβολο της πίστης που συντάχθηκε από την Α΄ Οικουμενική σύνοδο της Νικαίας, διατυπώνει ορθά και σε συντομία όλα τα βασικά και απαραίτητα δόγματα του χριστιανισμού. Κι εδώ γεννιέται το ερώτημα: Ποιο από τα δόγματα αυτά δεν προέρχεται από την Αγία Γραφή; Κι ακόμη, ποιο από αυτά τα δόγματα προέρχεται από την άγραφη Παράδοση; Κανένα βέβαια, για νά ’χουμε ανάγκη την Παράδοση που μας τη σερβίρουν για δήθεν συμπλήρωμα των Γραφών. Ο απόστολος Παύλος, ο αρχιτέκτονας του Ευαγγελίου, λέει: “Ό,τι παρέλαβα, σας το παράδωσα”, Α΄ Κορινθ. 15:3, ακόμη, “Ό,τι βρίσκεται στη Γραφή, είναι εμπνευσμένο από το Πνεύμα του Θεού κι είναι ωφέλιμο για τη διδασκαλία της αλήθειας για τον έλεγχο της πλάνης, για τη διόρθωση των λαθών, για τη διαπαιδαγώγηση σε μια ζωή όπως τη θέλει ο Θεός, ώστε ο άνθρωπος του Θεού να είναι τέλειος και καταρτισμένος για κάθε καλο έργο”, (Β΄ Τιμ. 3:16, 17). Έτσι δεν υπάρχει ανάγκη καμία για συμπλήρωμα ή προσθήκη στο Ευαγγέλιο του Θεού. Την αλήθεια αυτή την επικυρώνει και το γεγονός ότι σε όλες τις μεγάλες δογματικές συζητήσεις που έγιναν στις έξη πρώτες Οικουμενικές Συνόδους, όλοι όσοι πήραν μέρος, αντλούσαν τα επιχειρήματά τους από την Παλιά και Καινή Διαθήκη, χωρίς να προστρέχουν σε καμία “Παράδοση”. Αυτό αποτελεί ακλόνητη απόδειξη ότι το

Ευαγγέλιο, περιείχε ολόκληρο το υλικό που χρειάζονταν οι Χριστιανοί. Κι αν η χριστιανική εκκλησία κρατούσε αγνά κι ανόθευτα τα δόγματα αυτά από τον 1ον μέχρι τον 16ον αιώνα, θα ήταν περιττή η μεταρρύθμιση του 16ου αιώνα. Σήμερα μάλιστα όλοι θα είχαμε το Ευαγγέλιο σαν κώδικα της ζωής μας. Όλοι θα είχαμε πλήρη γνώση πάνω στο Πνεύμα με το Οποίο ο Χριστός μας μιλάει. Γιατί απορρίπτοντας το Πνεύμα Του, είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο. Γι' αυτό ας ευθυγραμμίσουμε τη ζωή μας με το Ευαγγέλιο όσο πιο γρήγορα μπορούμε. Κι αν υπάρχει κάτι που δεν το καταλαβαίνουμε, ας κάνουμε αναδρομή σ' εκείνα που μελετάμε κι ο Θεός θα μας αποκαλύψει όλη την αλήθεια.

Θεραπεία μιας εθνικής κόρης

«21Βγήκε κατόπιν από εκεί ο Ιησούς και αναχώρησε στα μέρη της Τύρου και της Σιδώνας. 22Εμφανίστηκε τότε μια Χαναναία γυναίκα, που βγήκε από την περιοχή εκείνη, και είπε κραυγάζοντας: “Ελέησέ με, Κύριε, Γιε του Δαβίδ. Η θυγατέρα μου δαιμονίζεται άσχημα”. 23Εκείνος όμως δεν της αποκρίθηκε ούτε λέξη. Τον πλησίασαν τότε οι μαθητές του και τον παρακαλούσαν λέγοντας: “Απομάκρυνέ την, γιατί μας ακολουθεί φωνάζοντας”. 24Κι εκείνος αποκρίθηκε: “Δε στάλθηκα, παρά μονάχα για τα χαμένα πρόβατα του λαού Ισραήλ”.

25Εκείνη όμως ήρθε και τον προσκυνούσε λέγοντας: “Κύριε, βοήθα με”. 26Αλλ' εκείνος της αποκρίθηκε “Δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών του και να το πετάξει στα σκυλιά”. 27Τότε εκείνη του είπε: “Ναι, Κύριε, αλλά και τα σκυλιά θρέφονται από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των αφεντικών τους”. 28Τότε ο Ιησούς της αποκρίθηκε: “Γυναίκα, μεγάλη είναι η πίστη σου! Να γίνει αυτό που θέλεις”. Και γιατρεύτηκε η κόρη της την ώρα εκείνη».

Ο Κύριος έφυγε και πήγε σε εθνική περιοχή. Έπειτα απ' τις επιθέσεις που Του έκαναν οι Φαρισαίοι και οι Γραμματείς και γενικά από τη συμπεριφορά των συμπατριωτών Του (Ναζωραίων), ήθελε ν' απομακρυνθεί και να ησυχάσει για λίγο.

Μία Ελληνίδα Συροφοίνισσα που ήταν ειδωλολάτρισσα και είχε ακούσει για τον Κύριο, τρέχει, πέφτει στα πόδια Του και Τον παρακαλεί να βγάλει το δαιμονιο από την κορούλα της που την βασάνιζε. “Ο Κύριος δεν αποκρίθηκε ούτε λέξη”. Η σιωπή Του δεν ήταν απρεπής, αλλά θέλει να τη διδάξει, ότι σαν Γιος του Δαβίδ είχε έρθει να διακονήσει τους Ισραηλίτες και να βασιλεύσει στο θρόνο του Δαβίδ. Κατά συνέπεια μια εθνική γυναίκα, δεν μπορούσε να έχει αιτήματα. Έτσι δε χρειαζόταν να της δώσει καμμία απάντηση. Εκείνη όμως συνεχίζει να Τον παρακαλεί, μέχρι τότε που οι μαθητές Του άρχισαν να ενοχλούνται και Τον παρακάλεσαν να την διώξει. Τότε ο Κύριος αποκρίθηκε: “Δεν είμαι σταλμένος, παρά στα πρόβατα τα χαμένα της γενιάς του Ισραήλ”. Μία τέτοια απάντηση θα έπρεπε να την κάνει να νιώσει απογοήτευση και να απομακρυνθεί. Εκείνη όμως συνεχίζει να φωνάζει: “Κύριε βοήθησέ με”. Τότε της λέει: “Πρώτα πρέπει να χορτάσουν τα παιδιά του Θεού, γιατί δεν είναι σωστό να το πάρουν από τα παιδιά Του και να το δώσουν στους σκύλους”. Αυτό, ο Κύριος δεν το κάνει να την υποτιμήσει, αλλά να φανερωθεί η αληθινή πίστη της ψυχής της. Εκείνη με την ταπεινή της πίστη, απαντάει: “Ναι Κύριε, αυτό που λέτε είναι αλήθεια, αλλά πάντοτε επέτρεπαν στους σκύλους να είναι κάτω απ' το τραπέζι και να τρώνε τα ψίχουλα κι από εκείνο που αρνούνται να πάρουν τα παιδιά Σου. Άφησέ με να πάρω κι εγώ τη θέση του σκύλου”.

Ο Κύριος που δε στέλνει κανέναν αδειανο απ' όλους όσους Τον πλησιάζουν με πίστη, της λέει: «Πήγαινε, ας γίνει αυτό που μου ζητάς με τη μεγάλη πίστη σου». Η κορούλα της θεραπεύτηκε αμέσως. Η πίστη της συνοδευόταν με σοφία, ταπεινότητα, πραότητα, υπομονή κι επιμονή. Κάτι που

δίνει και σε μας ένα καλό μάθημα και θάρρος να φέρουμε και τα δικά μας παιδιά ενώπιόν Του στις προσευχές μας, να τα ελευθερώσει από τα δεσμά της αμαρτίας.

Πολλοί θεραπεύονται

«29Έφυγε κατόπιν ο Ιησούς από εκεί κι αφού ήρθε κοντά στη λίμνη της Γαλιλαίας, ανέβηκε στο βουνό κι εκεί καθόταν.

“Ο Κύριος ανέβηκε στο βουνό και καθόταν εκεί”. Για να μπορούν να Τον βλέπουν και να Τον πλησιάζουν όλοι.

«30Τότε ήρθαν κοντά του πλήθη λαού έχοντας μαζί τους κουτσούς, τυφλούς, κωφάλαλους, κουλούς και πολλούς άλλους, που τους άφησαν μπροστά στα πόδια του Ιησού κι αυτός τους θεράπευσε,»

“Πλήθη ανθρώπων” συγκεντρώθηκαν κοντά Του, όταν άκουσαν ότι βρισκόταν εκεί. Μαζί τους έφεραν για θεραπεία, κουτσούς, τυφλούς, βωβούς, κουλούς και άλλους πολλούς και τους έριξαν στα πόδια Του και τους θεράπευσε.

«31Έτσι ώστε ο κόσμος θαύμασε βλέποντας κωφάλαλους ν’ ακούν και να μιλούν, κουλούς να έχουν γίνει καλά, κουτσούς να περπατούνε και τυφλούς να βλέπουν, και δόξασαν το Θεό του Ισραήλ»..

“Οι άνθρωποι δόξασαν τον Θεό του Ισραήλ”. Τον αναγνώρισαν και Τον δόξασαν, καθώς βλέπουν τους συγγενείς, φίλους, γνωστούς και ξένους να θεραπεύονται από την αμαρτία και τις συνέπειές της.

Ο Κύριος δεν αγανακτεί όταν πάμε κοντά Του. Η καρδιά Του είναι γεμάτη συμπόνια. Σε παρακαλώ,

“Φώναξε αμάρτησα, σε περιμένει,

στη θέση που βρίσκεσαι της Αμορφιάς,

να σε διαπλάσει, τις εντολές Του να σε διδάξει,

κτίσμα καινούριο να γίνεις, Δικής Του Ομορφιάς”

Β’ Κορινθ. 5:17

“32Τότε ο Ιησούς, αφού κάλεσε κοντά του τους μαθητές του, είπε: “Σπλαχνίζομαι τον κόσμο, γιατί τρεις μέρες τώρα παραμένουν κοντά μου και δεν έχουν τι να φάνε. Να τους σχολάσω όμως και νηστικούς, δεν το θέλω, μήπως και αποκάμουν στο δρόμο”.

«Σπλαχνίζομαι τον κόσμο...». Φαίνεται ότι οι προμήθειες οι δικές τους είχαν εξαντληθεί μετά από τρεις μέρες.

«33Του λένε τότε οι μαθητές του: “Πού να βρούμε μέσα εδώ στην ερημιά τόσα ψωμιά για να χορτάσουμε τόσον κόσμο;”

Φαίνεται καθαρά ότι είχαν ξεχάσει το θαύμα που είχε κάνει πριν.

«34Και τους ρωτά ο Ιησούς: “Πόσα ψωμιά έχετε;” Κι εκείνοι απάντησαν: “Έφτά και λίγα ψαράκια”.

35Πρόσταξε τότε τα πλήθη να καθίσουν καταγής. 36Κατόπιν πήρε τα εφτά ψωμιά και τα ψάρια κι

αφού ευχαρίστησε, τα τεμάχισε κι έδωσε στους μαθητές του, και οι μαθητές στον κόσμο. 36Κι

έφαγαν όλοι και χόρτασαν. Κατόπιν σήκωσαν τα κομμάτια που περίσσεψαν, εφτά καλάθια γεμάτα.

38Κι εκείνοι που είχαν φάει ήταν τέσσερις χιλιάδες άντρες, χωρίς γυναίκες και παιδιά.

“Πόσα ψωμιά έχετε;” Ο Ιησούς επαναλαμβάνει το θαύμα που διαβάσαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο 14:13-21. Σου συνιστώ να το διαβάσεις ξανά.

Δεν δίνει μόνο, αλλά δίνει και περισσεύει σ’ όσους Τον πλησιάζουν. Η προμήθειά Του είναι πλήρης. Αυτό εννοεί ο αριθμός “επτά”.

«39Υστερα, αφού απέλυσε τον κόσμο, ανέβηκε στο πλοίο και ήρθε στην περιοχή της Μαγδαλά.

“Αφού διέλυσε τα πλήθη”. Αφού τους έστειλε στα σπίτια τους, στις καθημερινές τους ασχολίες, μπήκε σε πλοιαράκι και πήγε στα Μάγδαλα. Πήγε στην περιοχή που ζούσε η Μαρία, απ’ όπου είχε πάρει και το όνομά της “Μαρία η Μαγδαληνή”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Ο Ιησούς αρνείται να κάνει θαύμα

«1Ήρθαν τότε οι Φαρισαίοι και οι Σαδουκαίοι και θέλοντας να τον δοκιμάσουν του ζήτησαν να τους δείξει κάποιο αποδεικτικό σημάδι ουράνιας προέλευσης. 2Κι εκείνος τους αποκρίθηκε: “Όταν αρχίσει να βραδιάζει, λέτε: Καλό καιρό θα έχουμε, γιατί ο ουρανός παίρνει το χρώμα της φωτιάς. 3Και το πρωί λέτε: Κακοκαιρία θα έχουμε σήμερα, γιατί παίρνει το χρώμα της φωτιάς σκυθρωπάζοντας ο ουρανός. Υποκριτές! Τα χαρακτηριστικά του ουρανού ξέρετε να τα διακρίνετε, και δεν μπορείτε να διακρίνετε τα σημάδια των καιρών; 4Γενιά πονηρή και μοιχαλίδα! Σημάδι ζητάει επίπονα, μα σημάδι δε θα της δοθεί πέρα από το σημάδι του προφήτη Ιωνά”. Και παρατώντας τους έφυγε.»

Παρόλο που οι Φαρισαίοι και οι Σαδδουκαίοι ήταν αντίθετοι δογματικά μεταξύ τους, εδώ φαίνεται να είναι ενωμένοι κι αποφασισμένοι στην απόρριψη του υποσχόμενου Βασιλιά, για τον Οποίον μιλούν οι Γραφές. Του ζητούν να κάνει ένα ακόμη θαύμα που θα μπορούσε ν’ αποδείξει τη θεότητά Του. Από τη διδασκαλία των προφητών ήξεραν ότι ορισμένα “σημεία” έπρεπε να λάβουν χώρα, πριν εμφανισθεί ο Μεσσίας. Μέχρι τώρα είχε κάνει αρκετά θαύματα. Αρνείται να κάνει άλλο θαύμα. Δεν άξιζε να συνεχίσει το έργο Του με θαύματα. Είχαν πάρει τη σειρά τους. Δεν ήθελαν αλλαγές. Όπως δε θέλουν αλλαγές και οι άνθρωποι σήμερα που δεν ακολουθούν το σωστό δρόμο της διδασκαλίας Του.

Γνώριζαν τα σημεία του ουρανού αναφορικά με τις καιρικές συνθήκες. Τα πνευματικά τους όμως μάτια ήταν κλειστά. Δεν μπορούσαν να δουν, ότι τα θαύματα που μέχρι τώρα είχε κάνει, μαρτυρούσαν ότι ο Μεσσίας βρισκόταν ανάμεσά τους. Έτσι αναφέρεται στο θαύμα του Ιωνά. “Όπως ο Ιωνάς ήταν στην κοιλιά του μεγάλου ψαριού τρεις μέρες και τρεις νύχτες, έτσι θα μείνει και ο Γιος του ανθρώπου στην καρδιά της γης τρεις μέρες και τρεις νύχτες” (Ματθαίου 12:40). Αναφέρεται στο σημείο εκείνο του ουρανού που μιλάει για την ανάσταση του Κυρίου μας. Όταν η ανάστασή Του γίνει και μέσα στη δική μας καρδιά, όλα τα θαύματα περιπεύουν. “Και καταλιπών αυτούς απήλθε”. Τους αφήνει μέσα στην πλάνη τους και φεύγει.

Επιτίμηση της ολιγοπιστίας των μαθητών

«5Κι όταν οι μαθητές του έφτασαν στην απέναντι όχθη της λίμνης, είδαν πως είχαν ξεχάσει να πάρουν ψωμιά. 6Εκεί ο Ιησούς τους είπε: “Να έχετε το νου σας και να φυλάγεστε από το προζύμι των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων”. 7Εκείνοι τότε άρχισαν να συλλογίζονται μέσα τους και να λένε: “Δεν πήραμε ψωμιά”! 8Ο Ιησούς όμως κατάλαβε τη σκέψη τους και τους είπε: “Γιατί συλλογίζεστε μέσα σας πως δεν πήρατε ψωμιά, ολιγόπιστοι; 9Ακόμα δεν καταλαβαίνετε; Ούτε θυμάστε τα πέντε ψωμιά των πέντε χιλιάδων και πόσα κοφίνια περισσεύματα μαζέψατε; 10Καθώς και τα εφτά ψωμιά των τεσσάρων χιλιάδων και πόσα καλάθια περισσεύματα μαζέψατε; 11Πώς δεν καταλαβαίνετε ότι δεν εννοούσα το ψωμί, όταν σας είπα να φυλάγεστε από το προζύμι των

Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων;” 12Τότε κατάλαβαν ότι δεν τους είπε να φυλάγονται από το προζύμι του ψωμιού, αλλά από τη διδαχή των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων».

Όταν ο Κύριος και οι μαθητές Του ήρθαν στην απέναντι όχθη της λίμνης, άρχισαν να σκέπτονται την έλλειψη του ψωμιού. “Δεν είχαν παρά ένα καρβέλι μαζί τους” (Μάρκου 8:14). Με την ευκαιρία εκείνη, που οι μαθητές συζητούν για την προμήθεια που δείχνει ότι είχαν ξεχάσει τον πολλαπλασιασμό των πέντε και επτά άρτων, ο Κύριος στρέφει την προσοχή τους σ’ εκείνο που πρέπει να προσέξουν, “Το προζύμι των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων”. Το προζύμι που εργάζεται αθόρυβα και έχει τη δύναμη ν’ αλλάξει την πορεία και το χαρακτήρα του Χριστιανού. Κι αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο από υποκρισία και αυτοδικαίωση για τους Φαρισαίους (Λουκά 12:1) και που δεν είχε παρά πολιτικό και κοσμικό χαρακτήρα για τους Ηρωδιανούς.

Ο Κύριός μας δεν αναφέρεται μόνο στους τότε Φαρισαίους και Ηρωδιανούς, αλλά σε όλους όσους έγιναν και γίνονται πληγή μέσα στο σώμα της εκκλησίας. Μπορεί το όνομα να άλλαξε, όχι όμως και το πνεύμα. Αν πραγματικά έχουμε ζήλο να σώσουμε την ψυχή μας, τότε θα πρέπει ν’ ακούμε την προτροπή του Κυρίου μας “οράτε και προσέχετε από της ζύμης αυτής της διδαχής” και να μην παίρνουμε μέρος μέσα στις τάξεις εκείνων και γινόμαστε συνένοχοι.

Ο Πέτρος ομολογεί ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός

«13Κι όταν ο Ιησούς ήρθε στα μέρη της Καισάρειας του Φιλίππου, ρωτούσε τους μαθητές του: “Ποιος, λένε οι άνθρωποι, ότι είμαι; Ποιος νομίζουν πως είμαι εγώ, ο Γιος του Ανθρώπου;” 14Κι εκείνοι απάντησαν: “Άλλοι λένε πως είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, άλλοι πως είσαι ο Ηλίας, κι άλλοι πάλι πως είσαι ο Ιερεμίας ή ένας από τους προφήτες”. 15Τους λέει: “Κι εσείς; Ποιος λέτε ότι είμαι;” 16Απάντησε ο Πέτρος και είπε: “Εσύ είσαι ο Χριστός, ο Γιος του Ζωντανού Θεού”. 17Τότε ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Μακάριος είσαι Σίμωνα, γιε του Ιωνά, γιατί αυτό δε σου το αποκάλυψε άνθρωπος αλλά ο Πατέρας μου ο ουράνιος. 18Κι εγώ σου λέω, λοιπόν, πως εσύ είσαι ο Πέτρος και πάνω σ’ αυτήν την πέτρα θα χτίσω την εκκλησία μου και οι πύλες του Άδη δε θα μπορέσουν να την κατανικήσουν. 19Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών και ό,τι αποκλείσεις στη γη, θα είναι αποκλεισμένο και στους ουρανούς. Και ό,τι λύσεις στη γη, θα είναι λυμένο και στους ουρανούς”. 20Τότε έδωσε αυστηρή εντολή στους μαθητές του να μην πουν σε κανέναν πως αυτός είναι ο Ιησούς, ο Χριστός».

Όταν ο Ιησούς ήρθε στα μέρη της Καισάρειας, στο δρόμο ρώτησε τους μαθητές Του, “Ποιος λένε οι άνθρωποι ότι είναι ο Γιος του ανθρώπου;” Καλεί τον εαυτό Του “Γιο του ανθρώπου” που εννοεί “άνθρωπον καμωμένον από γυναίκα”. Και οι μαθητές απαντούν: “Άλλοι πιστεύουν ότι είσαι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής (Μάρκου 6:14), άλλοι πως είσαι ο Ηλίας (Μαλ. 4:5) και άλλοι πως είσαι κάποιος προφήτης” (Ιερεμία 30:9). Η κοινή γνώμη, παρόλο που δεν αποκάλυπτε την αλήθεια όπως είδαμε, δεν κατηγορούσε ταυτόχρονα και τον Κύριό μας για “απατεώνα”. Τώρα στρέφεται στους μαθητές Του και τους ρωτάει: “Σεις ποιός λέτε ότι είμαι;” Ο Πέτρος παίρνει το λόγο και του λέει: “Συ είσαι ο Χριστός ο Γιος του ζωντανού Θεού”. Ο Κύριος του λέει: “Μακάριος είσαι Πέτρο, γιατί σάρκα και αίμα δε σου αποκάλυψε αυτό, αλλά ο Πατέρας μου ο ουράνιος”. Αυτό δεν είναι αποκάλυψη, ούτε από τη φύση του ανθρώπου ούτε από τη μόρφωσή του, αλλά από τον Πατέρα μου που κατοικεί στους ουρανούς. “Ευλογημένοι είναι ακόμη όλοι όσοι έχουν την ίδια αποκάλυψη. “Συ είσαι ο Πέτρος και πάνω σ’ αυτή την πέτρα θα οικοδομήσω την εκκλησία μου”. Και πάνω σ’ αυτή την ομολογία, πάνω σ’ αυτή την αλήθεια που ο Θεός είχε αποκαλύψει στον Πέτρο για τη θεότητα του Κυρίου μας, ο Χριστός θα οικοδομούσε την εκκλησία Του. “Η πέτρα” είναι ο Χριστός (Α’ Κορινθίους 10:4). Ο Πέτρος θα οικοδομείτο πάνω στην εκκλησία του Χριστού. “Θα οικοδομήσω”. Η

οικοδομή της εκκλησίας του Θεού, άρχισε από την ημέρα που ο Κύριος ανήλθε στους ουρανούς και το Πνεύμα του Θεού, ήρθε με τον υποσχόμενο Παράκλητο. “Και οι πύλες του Άδη δε θα την καταλάβουν ποτέ”. Ο Κύριος υπόσχεται ότι καμμιά σατανική προσπάθεια δε θα καταλάβει την εκκλησία Του. “Και θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών”. Στον Πέτρο δόθηκε το ειδικό εκείνο προνόμιο ν’ ανοίξει την πόρτα της σωτηρίας και στον Εβραίο και στον Εθνικό. Στον Εβραίο που κήρυξε την ημέρα της Πεντηκοστής και στον Εθνικό, όταν επισκέφτηκε τον Κορνήλιο στο σπίτι του. Και στις δύο περιπτώσεις μεταχειρίστηκε “τα κλειδιά” κι άνοιξε διάπλατα την πόρτα της πίστης.

Επιτρέψτε μου να σας δώσω μόνο τρία εδάφια από το λόγο του Πέτρου που έδωσε στη σύνοδο της Ιερουσαλήμ. “Άνδρες αδελφοί, γνωρίζετε ότι ο Θεός από τις πρώτες ημέρες, διάλεξε μεταξύ των μαθητών εμένα, για ν’ ακούσουν οι εθνικοί από το στόμα μου το λόγο του ευαγγελίου και να πιστέψουν. Και ο καρδιογνώστης Θεός έδωσε μαρτυρία σ’ αυτούς διότι τους έδωσε το Πνεύμα το Άγιο, όπως και σε μας και δεν έκανε καμμία διάκριση σε μας και σ’ αυτούς, γιατί με την πίστη καθάρισε τις καρδιές τους” (Πράξεις 15:7,8,9). “Και ό,τι δέσεις στη γη, θα είναι δεμένο στους ουρανούς”. Και ό,τι λύσεις στη γη θα είναι λυμένο στους ουρανούς”. Στον Πέτρο και τους αδελφούς του τους αποστόλους, δόθηκε το προνόμιο της ειδικής εκείνης αποστολής, να διδάξουν με εξουσία το δρόμο της σωτηρίας. Όπως οι ιερείς της Παλιάς Διαθήκης επικύρωναν ποιανού οι αμαρτίες είχαν καθαριστεί, έτσι και στους αποστόλους, είχε δοθεί το χάρισμα της “διάκρισης των πνευμάτων” (Α΄ Κοριν. 12:10), να ανακοινώνουν δημόσια, ποιου οι αμαρτίες είχαν συγχωρεθεί. Οι ίδιοι όμως δεν είχαν τη δύναμη να συγχωρούν αμαρτίες. Αυτό, μόνον ο Χριστός μπορεί να το κάνει. Ακόμη να θέσουν ορισμένους κανονισμούς, όπως εκείνον της περιτομής του σώματος, που δεν έπρεπε να γίνεται στους εθνικούς. Πως όλα ήταν καθαρά για τη χρήση του ανθρώπου και τη δόξα του Θεού και ό,τι χρειαζόταν να στηρίξει και να οδηγήσει την εκκλησία στον ορθό δρόμο του Θεού. Η ειδική αποστολή δόθηκε μόνον στους τότε αποστόλους χωρίς να έχει διαδόχους.

“Διατάζει τους μαθητές Του να μην πουν σε κανέναν, ότι αυτός είναι ο Χριστός”. Μία τέτοια ανακοίνωση ήταν πολύ νωρίς να γίνει. Πρέπει πρώτα να διδαχτούν τον πραγματικό σκοπό της Μεσσιανικής γραμμής κι έπειτα να γίνει η ανακοίνωση.

Ο Χριστός προλέγει το θάνατο και την ανάστασή Του

«21Από τότε άρχισε ο Ιησούς να αποκαλύπτει στους μαθητές του, ότι πρέπει να πάει στα Ιεροσόλυμα και να πάθει πολλά από τους πρεσβυτέρους και από τους αρχιερείς και τους νομοδιδασκάλους και να θανατωθεί και την τρίτη μέρα να αναστηθεί. 22Τότε ο Πέτρος, αφού τον πήρε παράμερα, άρχισε να του κάνει παρατηρήσεις λέγοντάς του: “Ο Θεός να σε φυλάει, Κύριε, να μη σου συμβεί αυτό το πράγμα”! 23Εκείνος όμως στράφηκε και του είπε: “Φύγε από μπρος μου, Σατανά! Είσαι το εμπόδιό μου, γιατί δε συλλογιέσαι εκείνα που θέλει ο Θεός αλλά εκείνα που αρέσουν στους ανθρώπους”».

Αρχίζει να διδάσκει τους μαθητές Του πως θα πάθει πολλά, θ’ αποδοκιμαστεί από τους πρεσβύτερους, τους Αρχιερείς και τους Γραμματείς, θα θανατωθεί και μετά τρεις μέρες θ’ αναστηθεί. Αναφέρεται στο μίσος των ανθρώπων για τον Θεό και την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο. Ο ίδιος μαθητής, Διδάσκαλος και συγγραφέας, είχε έρθει να εκπληρώσει τις Γραφές και όχι με τη βία, αλλά με τη θυσία της αγάπης Του στο σταυρό.

Παρόλο που μίλησε απλά στους μαθητές Του, ο Πέτρος Τον καλεί ιδιαίτερα και Του λέει: “Μην επιτρέψεις κάτι τέτοιο στον εαυτό Σου, ο Θεός να σου φανεί σπλαχνικός”. Πίστευε όπως και οι λοιποί μαθητές, σε μια προσωρινή κι ανθρώπινη βασιλεία και όχι στην πνευματική και θεία, που θα

δόξαζε τον Θεό και θα έφερνε τη σωτηρία στον άνθρωπο. Στρέφεται κι επιπλήττει τον Πέτρο “Πήγαινε πίσω μου Σατανά, γιατί δε φρονείς εκείνα που αρέσουν στον Θεό αλλά εκείνα που αρέσουν στους ανθρώπους”. Το να μας ενδιαφέρουν περισσότερο τα πράγματα που αφορούν τον άνθρωπο από τη δόξα και τη βασιλεία του Θεού είναι μεγάλο αμάρτημα. Εξίσου μεγάλο αμάρτημα είναι, να θέλουμε να βάλουμε μέτρα και περιορισμούς στη θεία συμβουλή.

Κλήση σ' αυταπάρνηση

«24Τότε ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: “Αν κανείς θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του και ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθεί».

Μας καλεί σ' αυταπάρνηση όλους, μαθητές και πλήθος. “Εκείνοι που θα με ακολουθήσουν, πρέπει ν' αρνηθούν τον εαυτό τους”. Πρέπει να πούμε όχι στο εγώ μας και ναι στον Χριστό. Όχι στη φυσική αγάπη της καλοπέρασης. Όχι στις επιθυμίες, όχι σε ό,τι μας αναγκάζει και μας σπρώχνει στην ανθρώπινη επιδίωξη και ωφέλεια και “ναι” στη φωνή του Ποιμένα που με το παράδειγμά Του ανοίγει το δρομο για όλους μας. Ζητά να σηκώσουμε το σταυρό μας, γιατί Εκείνος ο ίδιος τον σήκωσε πρώτα.

«25Γιατί, όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει. Και όποιος χάσει τη ζωή του για χάρη μου, αυτός θα τη βρει».

Το εδάφιο αυτό αναφέρεται στην κοινή ζωή και το θάνατο και στην άλλη ζωή, που είναι πιο γνήσια και που πραγματοποιείται, με το να πεθάνουμε για τον Χριστό και το Ευαγγέλιο.

Αν επιδιώκουμε την ευκολία, την άνεση, το προσωρινό κέρδος και την ασφάλεια και δε θέλουμε να ενοχληθούμε από τίποτε, τότε θα χάσουμε τη ζωή μας. Αλλά, αν ξοδέψουμε τη ζωή μας για τους άλλους, αν ξεχάσουμε το χρόνο, το χρήμα, την άνεση και κάθε ανθρώπινη επιθυμία με το να κάνουμε κάτι για τον Χριστό και τον άνθρωπο, για τον οποίον ο Χριστός πέθανε, τότε θα ζήσουμε.

«26Κι άλλωστε τι ωφελείται τάχα ο άνθρωπος, αν κερδίσει τον κόσμο ολόκληρο αλλά χάσει τη ζωή του; Ή τι θα δώσει ο άνθρωπος σαν αντάλλαγμα για τη ζωή του;»

Πάνω από την ανθρώπινη κατάσταση και φήμη, βρίσκεται η “ψυχή” μας που πρέπει να προσέξουμε. Τίποτε δε δίνεται σ' αντάλλαγμα. Όταν τη χάσουμε, δεν υπάρχει καμιά ελπίδα να την επαναφέρουμε, γιατί η τιμή που πλήρωσε ο Χριστός για μας, ήταν πολύ μεγάλη. Δεν μπορούμε να επαναφέρουμε κάτι που μας προσφέρθηκε και μόνοι μας το απορρίψαμε. Ο φάκελος κλείνει στο τέλος της ζωής μας αυτής εδώ κι ανοίγεται για κρίση από τον Κύριό μας (Εβραίους 9:27).

«27Γιατί ο Γιος του ανθρώπου πρόκειται να έρθει με τη δόξα του Πατέρα του μαζί με τους αγγέλους του, και τότε θα αποδώσει στον καθένα ανάλογα με την πράξη του».

Υπόσχεται, ότι όπως ήρθε την πρώτη φορά, θα ξαναρθεί και για μια δεύτερη φορά. Την πρώτη έκανε γνωστό τον Εαυτόν Του με τη θυσία της καταδεκτικότητας και της αγάπης Του και τη δεύτερη σαν Δικαστής, να διανείμει αμοιβή και τιμωρία. Αμοιβή όχι σ' αυτούς που συσώρευσαν υλικά αγαθά, αλλά σ' αυτούς που σήκωσαν το σταυρό τους και Τον ακολούθησαν. Και καταδίκη, σ' αυτούς που παράβλεψαν το σκοπό, για τον οποίον ο Θεός τους δημιούργησε και που έγιναν σκάνδαλο, όχι μόνο να χαθεί η δική τους ψυχή, αλλά και δεκάδες ψυχές γύρω τους.

«28Πραγματικά, σας λέω, υπάρχουν μερικοί απ' αυτούς που βρίσκονται εδώ, οι οποίοι δε θα γευτούν θάνατο ωσότου δουν το Γιο του Ανθρώπου να έρχεται στη βασιλεία του».

Και για να ενθαρρύνει τα παιδιά Του, γιατί ξέρει ότι πολλές φορές έρχεται η απογοήτευση στο δρόμο της σκληρής τούτης ζωής, τους λέει ότι, “ανάμεσα στους μαθητές και το πλήθος που Τον άκουγαν, υπήρχαν μερικοί που θα 'βλεπαν τη Βασιλεία του Θεού πριν πεθάνουν”. Αυτό έγινε πάνω

στο βουνό της μεταμόρφωσης, παρουσία του Πέτρου, του Ιάκωβου και του Ιωάννη όπως θα δούμε στη συνέχεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Η μεταμόρφωση

“Ύστερα από έξι μέρες παίρνει ο Ιησούς ξεχωριστά μαζί του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον αδελφό του Ιωάννη και τους ανεβάζει σ’ ένα ψηλό βουνό, 2όπου και μεταμορφώθηκε μπροστά τους και το πρόσωπό του έλαμψε σαν τον ήλιο και τα ρούχα του έγιναν άσπρα σαν το φως! 3Κι εκεί εμφανίστηκαν μπροστά τους ο Μωυσής και ο Ηλίας, που συνομιλούσαν με τον Ιησού. 4Μίλησε τότε ο Πέτρος και είπε στον Ιησού: “Κύριε, καλά είναι να μείνουμε εδώ. Αν θέλεις, ας στήσουμε εδώ τρεις σκηνές: Μια για σένα, μια για το Μωυσή και μια για τον Ηλία”. 5Αλλ’ ενώ αυτός συνέχιζε ακόμα να μιλάει, ήρθε ξαφνικά μια φωτεινή νεφέλη και τους σκέπασε, και μέσα απ’ αυτήν ακούστηκε μια φωνή που έλεγε: “Αυτός είναι ο Γιος μου ο αγαπητός, μέσω του οποίου εκδήλωσα την εύνοιά μου. Αυτόν ν’ ακούτε”. 6Και σαν άκουσαν οι μαθητές τη φωνή, έπεσαν μπρούμυτα και τους κυρίευσε μεγάλος φόβος. 7Τότε ο Ιησούς τους πλησίασε, τους άγγιξε και είπε: “Σηκωθείτε και μη φοβάστε”. 8Κι όταν σήκωσαν τα μάτια τους, δεν είδαν κανέναν άλλο παρά μόνο τον Ιησού. Και την ώρα που κατέβαιναν από το βουνό, ο Ιησούς τους πρόσταξε λέγοντάς τους: 9“Μην πείτε σε κανέναν αυτό που είδατε, μέχρι που ν’ αναστηθεί ο Γιος του Ανθρώπου από τους νεκρούς”. 10Άρχισαν, λοιπόν, να τον ρωτούν οι μαθητές του λέγοντας: “Τότε τι λένε οι νομοδιδάσκαλοι, πως πρώτα πρέπει να έρθει ο Ηλίας;” 11Κι αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε: “Και βέβαια, ο Ηλίας έρχεται πρώτα κι αυτός θα βάλει σε τάξη όλα, 12αλλά σας πληροφορώ πως ο Ηλίας ήρθε κιόλας, μα δεν τον αναγνώρισαν και του έκαναν όσα θέλησαν. Έτσι μέλλει να πάθει απ’ αυτούς κι ο Γιος του Ανθρώπου”. 13Τότε κατάλαβαν οι μαθητές, πως τους μίλησε για τον Ιωάννη τον Βαπτιστή”.

Ύστερ’ από έξι μέρες, ο Ιησούς πήρε μαζί Του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και αφού τους ανέβασε σ’ ένα ψηλό βουνό, τους έδειξε μέρος από τη βασιλεία Του την οποία είχε με τον Πατέρα πριν έρθει στη γη (Ιωαν. 1:14). “Και μεταμορφώθηκε μπροστά τους. Το πρόσωπό Του έλαμψε σαν τον ήλιο και τα ενδύματά Του, έγιναν ολόλευκα”. Ναι, είδαμε με τα μάτια μας το μεγαλείο της δόξας Του (Β’ Πέτρου 1:16). Είδαμε την Ανάσταση και τη Ζωή μετά θάνατον κοντά στον Χριστό. Είδαμε τον Μωϋσή και τον Ηλία να συνομιλούν μαζί Του. Είδαμε την πιο απλή και πιο όμορφη μαρτυρία, που επιβεβαιώνει ο Λόγος του Θεού (Ιωαν. 11:25). Είδαμε αυτό που ξεδιαλύνει κάθε αμφιβολία για όλους όσους έζησαν κοντά στο Χριστό και σήμερα έχουν φύγει από κοντά τους. “Ο Κύριος δεν είναι Θεός των νεκρών, αλλά των ζωντανών” (Λουκά 20:38).

Ο Μωϋσής ήταν ο νομοθέτης του Ισραήλ. Σ’ αυτόν, ολόκληρο το έθνος όφειλε τους νόμους του Θεού. Πέθανε στη γη Μωάβ και τον έθαψαν στην κοιλάδα της γης εκεί κι ακριβώς απέναντι στο Βαϊθ-Φαγώρ (Δευτερ. 34:5-6). Ο Ηλίας ήταν ο μεγαλύτερος από τους προφήτες. Καθώς περπατούσε με τον Ελισσαιέ, τους διαχώρισε άμαξα πυρός και φλόγες πυρός τον πήραν κι ανέβηκε με ανεμοστρόβιλο στον ουρανό (Β’ Βασιλ. 2:11). Οι τρεις απόστολοι αντιπροσωπεύουν τους αγίους που βρίσκονται στα φυσικά σώματά τους. Όλους εκείνους που δέχτηκαν τον Χριστό για Σωτήρα τους (Ιωαν. 1:12) και ζουν πιστά στο θέλημά Του (Α’ Κορινθ. 1:2).

Τώρα, αν ρίξουμε μια ματιά στο κεφάλαιο που αναφέρεται “στην ανάσταση των πεθαμένων” (Α’ Θεσσ. 4:13-18), μπορούμε να δούμε καθαρά την ερμηνεία που δίνει ο Απόστολος Παύλος για τις

δύο ομάδες πιστών. Λέει ότι: “Ο Κύριος με παράγγελμα αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, θα κατεβεί από τον ουρανό να παραλάβει πρώτα εκείνους που πέθαναν εν Χριστώ (όπως ο Μωϋσής) κι αμέσως όσοι ζούμε στον Χριστό, θ’ αρπαχθούμε μαζί τους σε νεφέλες (όπως ο Ηλίας), για προαπάντημα του Κυρίου στον αέρα, έτσι που θα είμαστε πάντοτε μαζί Του”.

Ο Πέτρος πήρε το λόγο και λέει: “Κύριε, καλό είναι να κάνουμε τρεις σκηνές, μία για Σένα, μία για τον Μωϋσή και μία για τον Ηλία”. Σκεφτείτε πόσο όμορφα θα ήταν εκεί ψηλά να δει κανείς τη δόξα του Κυρίου και πόσο όμορφα θα είναι να βρεθούμε κι εμείς μια μέρα κοντά Του μέσα στα καινούρια κι ένδοξα σώματα που θα μας δώσει (Α΄ Κορινθ. 15:52). Τα σώματα εκείνα της αφθαρσίας και αθανασίας!

Ο Πέτρος δεν ήξερε τι να πει, γιατί ήταν όλοι τρομαγμένοι και συγχυσμένοι (Μάρκου 9:6). Τοποθετεί το νομοθέτη Μωϋσή και τον προφήτη Ηλία στην ίδια κατηγορία με τον θείο Δημιουργό σαν να ήταν όλοι ίσοι. “Τότε, ένα σύννεφο τους σκέπασε και τους απομάκρυνε” (Μάρκου 9:7). Το έργο των προφητών είχε τελειώσει. Η ίδια φωνή που είχε ακουστεί κατά τη βάπτισή του Ιησού ακούστηκε ξανά. “Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις Αυτόν ευαρεστούμαι, Αυτόν ν’ ακούτε”. Η φωνή αυτή θέλει να διδάξει τον Πέτρο ότι, όσο εξαίρετη κι αληθινή να είναι η μαρτυρία του Μωϋσή και του Ηλία, δεν μπορούν ποτέ να πάρουν τη θέση του Σωτήρα για τον Οποίον μιλούν ολόκληρος ο νόμος και οι προφήτες.

Σαν φυσικοί άνθρωποι μας αρέσει ν’ ακούμε τους ανθρώπους. Μας αρέσει να τιμάμε ανθρώπους. Όταν όμως γνωρίσουμε Ποιος είναι ο Σωτήρας Χριστός, τότε “Αυτόν πρέπει ν’ ακούμε και σ’ Αυτόν να δίνουμε όλη την τιμή”. Όσο καλοί, αγνοί και τίμιοι κι αν είμαστε, δεν παύουμε ταυτόχρονα να είμαστε κι αμαρτωλοί. Τίποτε δεν πρέπει να στέκεται μεταξύ μας και του Χριστού, γιατί “Αυτός είναι ο Υιός του Θεού, εις τον Οποίον ο Πατέρας ευχαριστιέται”.

Ο Πέτρος ένιωσε, γνώρισε κι έζησε την αλήθεια. Μέσα σ’ όλες τις εμπειρίες του σαν απόστολος, διηγείται, πως ο Κορνήλιος έπεσε στα γόνατα του Πέτρου να τον προσκυνήσει, αλλά ο ίδιος ο Πέτρος του είπε: “Σήκω επάνω, άνθρωπος είμαι κι εγώ σαν εσένα, μόνον τον Κύριο να προσκυνάς” (Πράξεις 10:28). Επίσης ο Ιωάννης μας λέει στην Αποκάλυψη 22:8-9, πως ο ίδιος ο Ιωάννης έπεσε στα γόνατα να προσκυνήσει τον άγγελο που συνομιλούσε μαζί του και ο άγγελος του είπε: “Πρόσεξε μη! Είμαι δούλος σαν κι εσένα και σαν τους αδελφούς σου τους προφήτες κι εκείνους που τηρούν τα λόγια του Βιβλίου αυτού. Τον Θεό να προσκυνήσεις”.

“Όταν οι μαθητές άκουσαν τη φωνή του Θεού, φοβήθηκαν πολύ κι έπεσαν με το πρόσωπό τους στη γη”. Φαίνεται πως το δυνατό φως και η φωνή του Θεού που ξαφνικά ήρθε από τους ουρανούς, τους τρόμαξε. Το απαλό χέρι όμως του Κυρίου που τους άγγιξε και η γνωστή Του φωνή: “Σηκωθείτε και μη φοβάστε”, τους καθησύχασε. Απομάκρυνε το φόβο όπως τον απομακρύνει απ’ όλους όσους ακούν τη φωνή Του, μέσ’ από το Λόγο Του. “Κοίταξαν γύρω και δεν είδαν κανέναν παρά τον Ιησούν”. Ο Κύριος δεν μας εγκαταλείπει ποτέ. Μας υπόσχεται ότι θα είναι μαζί μας, μέχρι της συντελείας του κόσμου. “Τους διάταξε να μην το πουν σε κανέναν, μέχρι την ημέρα που θ’ αναστηθεί από τους νεκρούς”. Ήταν πολύ νωρίς να γίνει μια τέτοια ανακοίνωση. Έπρεπε ν’ ακολουθήσει ο Σταυρός και η Ανάσταση.

Παράλληλα οι γραμματείς σύμφωνα με τον προφήτη Μαλαχία 4:5, τους έλεγαν ότι θα έπρεπε να περιμένουν τον προφήτη Ηλία πριν έρθει η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη κι επιφανής. Ο Κύριος παίρνει τις δύο προφητείες, εκείνη που είναι στον Ησαΐα κι εκείνη που είναι στον Μαλαχία, που μιλούν για τον Ηλία και τους δείχνει καθαρά, που αναφέρονται και οι δυο. “Σας λέγω όμως, ότι ο Ηλίας ήδη ήρθε και δεν τον εγνώρισαν, αλλά του έκαναν ό,τι ήθελαν. Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Υιός του ανθρώπου, μέλλει να πάθει απ’ αυτούς”. Τους είπε ότι ο Ηλίας, ήταν ο προφήτης Ιωάννης που είχε έρθει να προετοιμάσει το δρόμο να δεχτούν τον Μεσσία. Ήταν ο Ιωάννης που τους είχε μιλήσει

για μετάνοια (Μάρκου 1:4) και βάπτισμα στον Χριστό (Μάρκου 1:8) και που ολόκληρο το έθνος είχε απορρίψει με την απιστία στη διακονία του και του έκαναν ό,τι ήθελαν. Τους αναγκάζει να δουν την αλήθεια που “ήταν γραμμένη στις Γραφές” και πως εκείνο που απομένει αφού ο Ηλίας είχε έρθει και απορριφτεί, είναι ο σταυρός που θ’ ακολουθήσει και θα εκπληρώσει τις Γραφές.

Η αλήθεια είναι, πως ο Ηλίας και ο υποσχόμενος Μεσσίας έχουν έρθει και πως οι δυο προφητείες έχουν εκπληρωθεί. Έτσι, δε χρειάζεται να περιμένουμε κανέναν άλλον. Το μόνο που από τη δική μας πλευρά επείγει να κάνουμε, είναι ν’ αφήσουμε το Λόγο να μπει βαθιά στην ψυχή μας, για να μπορέσουμε να δούμε κι εμείς το πραγματικό φως και τη δόξα του Κυρίου.

Θεραπεία Σεληνιασμένου παιδιού

«14Όταν έφτασαν στο πλήθος, τον πλησίασε ένας άνθρωπος και γονατίζοντας μπροστά του, του είπε: 15“Κύριε, ελέησε το γιο μου, που τον πιάνει επιληψία και υποφέρει άσχημα. Γιατί πολλές φορές πέφτει στη φωτιά και πολλές φορές στο νερό. 16Και τον έφερα στους μαθητές σου αλλά δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν”. 17Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και είπε: “Γενιά άπιστη και διαστραμμένη! Ός πότε θα είμαι μαζί σας; Ός πότε θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου τον εδώ”. 18Και τον επιτίμησε ο Ιησούς και βγήκε απ’ αυτόν το δαιμόνιο, και από την ώρα εκείνη το παιδί θεραπεύτηκε. 19Υστερα απ’ αυτό, οι μαθητές πλησίασαν τον Ιησού ιδιαιτέρως και τον ρώτησαν: “Εμείς γιατί δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε;” 20Κι ο Ιησούς τους απάντησε: “Εξαιτίας της απιστίας σας. Γιατί πραγματικά, σας λέω, αν έχετε πίστη ίσα μ’ έναν κόκκο σιναπιού, θα πείτε στο βουνό αυτό: Πήγαινε απ’ εδώ εκεί, και θα πάει. Και τίποτε δε θα είναι αδύνατο για σας. 21Και το γένος αυτό δε βγαίνει, παρά με προσευχή και νηστεία”.

Όταν ο Κύριος και οι μαθητές (Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης) κατέβηκαν από το βουνό της μεταμόρφωσης, ένας πατέρας πλησιάζει γονατιστός τον Κύριο και Του ζητάει να θεραπεύσει το παιδί του, που υποφέρει από σεληνιασμό». Η επιθυμία του πατέρα να δει το παιδί του να γίνει καλά από την αρρώστια που είχε εξασθενήσει και καταρρακώσει την ψυχή και το σώμα του νέου, τον οδήγησε στον Χριστό.

«Είπα στους μαθητές Σου να τον θεραπεύσουν, αλλά δεν τα κατάφεραν». Παρόλο που ο Κύριος είχε δώσει εξουσία στους μαθητές Του να θεραπεύουν, εκείνοι δεν τα κατάφεραν. Φαίνεται πως με την απομάκρυνση του Κυρίου, γεννήθηκαν και τα πρώτα κενά μέσα τους. Πάντοτε δημιουργούνται κενά μέσα μας, όταν υπάρχει έλλειψη μελέτης, προσευχής και πνευματικής κοινωνίας. Ο Κύριος μαλώνει τους μαθητές Του, «Άπιστη γενιά, ως πότε θα είμαι μαζί σας και θα σας ανέχομαι;».

Καθώς ο Κύριος βλέπει τον πονεμένο πατέρα, τους φωνάζει: «Φέρτε τον εδώ». Ο Κύριος επιπλήττει το ακάθαρμο πνεύμα με τη δύναμη που έχει ο Λόγος Του και το παιδί θεραπεύτηκε αμέσως. Πόσο ενθαρρυντικό αυτό και για μας, να φέρουμε τα παιδιά μας με πίστη στον Χριστό, να τα θεραπεύσει απ’ ό,τι υποφέρουν.

«Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε το κακό πνεύμα Κύριε;», ρωτούν οι μαθητές Του. «Εξαιτίας της απιστίας σας», απαντάει ο Κύριός μας.

Ο Κύριος υπόσχεται πως όλα είναι κατορθωτά. Όλα τα εμπόδια μπορούμε να τα μετατοπίσουμε (20), όταν έχουμε λίγη πίστη. «Όχι πολλή πίστη, μόνον σαν ένα κόκκο σιναπιού».

Όταν έχουμε αποχή (νηστεία) από κάθε τι το κοσμικό, όταν διαλέξουμε τη μερίδα που μας ανήκει (Λουκά 10:41), κι αφήσουμε τις μικρολεπτομέρειες που μας παίρνουν το χρόνο, όταν η ενδυμασία μας είναι πάνοπλη από το Πνεύμα του Κυρίου (Εφεσίους 6:10-18) και εμμένουμε σε προσευχή και δέηση, τότε όχι μόνο δαιμόνια τέτοιου είδους μπορούμε να βγάλουμε, αλλά και βουνά από εμπόδια μπορούμε να σπρώξουμε κατά μέρος.

Δεύτερη Πρόρρηση του Θανάτου Του

«22Κι ενώ βρίσκονταν στη Γαλιλαία, τους είπε ο Ιησούς: “Ο Γιος του Ανθρώπου πρόκειται να παραδοθεί σε χέρια ανθρώπων 23και θα τον θανατώσουν, μα την τρίτη μέρα θα αναστηθεί”. Και λυπήθηκαν πάρα πολύ».

«Καθώς ο Κύριος περνούσε από τα μέρη της Γαλιλαίας αρχίζει ξανά να μιλάει στους μαθητές Του για το θάνατό Του και την ανάστασή Του». Θέλει στο λίγο χρονικό διάστημα που Του απομένει πριν φτάσει στο σταυρό, να καταρτίσει τους μαθητές Του στη βασιλεία των Ουρανών. Τους μιλάει ξανά για το θάνατό Του και την ανάστασή Του. Τους λέει ότι θα παραδοθεί. Ξέρει πως ο Ιούδας που ήταν ανάμεσά τους, θα Τον παρέδινε. Δεν ενημερώνει τους μαθητές Του μόνον, αλλά κάνει και την τελευταία έκκληση στον Ιούδα, ο οποίος είχε αρχίσει να διαμορφώνει και να διασκεδάζει την ιδέα της προδοσίας στην καρδιά Του.

«Αυτοί λυπήθηκαν πολύ». Ο τρόπος που τους μίλησε ήταν απλός, αλλά αυτοί δεν κατάλαβαν τι εννοούσε, μέχρι που όλα έγιναν όπως τους τα προείπε.

«24Και όταν έφτασαν στην Καπερναούμ, πλησίασαν τον Πέτρο οι εισπράκτορες των διδράχμων και του είπαν: “Ο δάσκαλός σας δεν πληρώνει τα δίδραχμα του φόρου;” 25Τους λέει: “Ναι”. Κι όταν μπήκε στο σπίτι, τον πρόλαβε ο Ιησούς λέγοντάς του: “Ποια είναι η γνώμη σου Σίμων; Οι βασιλιάδες της γης από ποιους παίρνουν φόρους ή δασμούς; Από τους γιους τους ή από τους ξένους;” 26Του απαντά ο Πέτρος: “Από τους ξένους”. Του λέει ο Ιησούς: “Επομένως οι γιοι είναι απαλλαγμένοι. 27Μα για να μην τους σκανδαλίσουμε, πήγαινε στη λίμνη, ρίξε το αγκίστρι, και το πρώτο ψάρι που θ’ ανεβεί, πάρε το, άνοιξε το στόμα του και θα βρεις έναν στατήρα. Εκείνον πάρε και δώσ’ τους τον για μένα και για σένα”.

Όταν ο Ιησούς και οι μαθητές έφτασαν στην Καπερναούμ, ήρθαν οι εισπράκτορες των φόρων του ναού και ρωτούν τον Πέτρο: «Ο διδάσκαλός σας δεν πληρώνει τα δίδραχμα;». Με τον τρόπο που έθεσαν το ερώτημα, ήταν σαν να ζητούσαν να μάθουν, μήπως υπήρχε κάποια εξαίρεση στην περίπτωση τη δική Του. Ο Πέτρος χωρίς να συμβουλευτεί τον Κύριο, τους απαντά: «Ναι, ο Κύριος πληρώνει το φόρο». Όταν αργότερα ήρθαν στο σπίτι που έμεναν και πριν ακόμη ανοίξει ο Πέτρος το στόμα του, ο Κύριος τον πρόλαβε και του είπε: «Τι σκέφτεσαι Πέτρο, οι βασιλιάδες της γης από ποιούς παίρνουν δασμούς ή φόρους; Από τα παιδιά τους ή από τους ξένους;». Ο Πέτρος χωρίς δισταγμό του απαντάει: «Από τους ξένους, Κύριε». Τότε ο Ιησούς του λέει: «Επομένως τα παιδιά είναι ελεύθερα». Είναι ελεύθερα με τη χάρη του Θεού από την αμαρτία και το Σατανά και δε χρειάζονται διόδια για την εξιλέωση της ψυχής μας, όπως πλήρωναν τον παλιό καιρό (Εξοδος 30:15). Αλλά το καθήκον μας και για να μην τους σκανδαλίσουμε και «γίνουμε εμπόδιο στο ευαγγέλιο του Θεού» (Α΄ Κορινθ. 9:12), είναι να πληρώσουμε κι εμείς τους φόρους. «Πήγαινε και ρίξε το αγκίστρι στη θάλασσα και το πρώτο ψάρι που θ’ ανεβεί, έχει στο στόμα του ένα τετράδραχμο. Πάρτο και δώστο για μένα και για σένα».

Όπως ο Κύριος έστειλε τον Πέτρο στη δική του δουλειά, έτσι μπορείς να πας κι εσύ στη δουλειά σου, οποιαδήποτε κι αν είναι και με τα κέρδη που θα βγάζεις, θα έχεις τη δυνατότητα να πληρώνεις κι εσύ το χρέος σου. Πάρε ενεργό μέρος στο έργο του Θεού για να πάρεις και μέρος στη δόξα Του.

Μάθημα Ταπεινοφροσύνης

«1Εκείνη την ώρα πλησίασαν τον Ιησού οι μαθητές λέγοντάς του: “Ποιος είναι άραγε ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών;” 2Τότε ο Ιησούς φώναξε κοντά του ένα παιδάκι, το έστησε ανάμεσά τους 3και είπε: “Πραγματικά, σας λέω, αν δεν αλλάξετε τον τρόπο που σκέφτεστε και δε γίνετε σαν τα παιδιά, δε θα μπειτε στη βασιλεία των ουρανών. 4Επομένως, όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του σαν και τούτο το παιδάκι, αυτός είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών. 5Και όποιος δεχτεί ένα τέτοιο παιδάκι στ’ όνομά μου, εμένα δέχεται».

Οι μαθητές έρχονται στον Ιησού και Τον ρωτούν «Ποιος θα είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών;». Εδώ φαίνεται καθαρά η ανθρώπινη σκέψη της καρδιάς τους (Λουκά 9:47). Φαίνεται η ανθρώπινη επιδίωξη που γυρεύει κοσμική θέση και τιμή. Και τι κάνει ο Κύριός μας; Παίρνει ένα μικρό παιδί, το τοποθετεί μπροστά τους και τους λέει: Αν δε μετανοήσετε και δε γίνετε σαν τα μικρά παιδιά, δε θα μπειτε ποτέ στη βασιλεία των ουρανών. Εκείνος που θα ταπεινώσει τον εαυτό του σαν τούτο το παιδί, αυτός θα είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών». Φέρνει τους μαθητές Του όπως και όλους εμάς, να δούμε το θεμέλιο του Χριστιανισμού. «Αν δεν αναγεννηθείτε, δε θα μπειτε στη βασιλεία των ουρανών». Χωρίς εσωτερική αλλαγή, δεν υπάρχει σωτηρία. Πρέπει ο παλιός εαυτός μας να πεθάνει και να γεννηθεί ο καινούριος άνθρωπος με νέα καρδιά, με πράο και ταπεινό χαρακτήρα σαν του παιδιού που αγαπάει, που δεν κρατάει κακία και που δεν έχει τη δύναμη της ανεξαρτησίας, γιατί κάποιος άλλος φροντίζει τις ανάγκες του. Έτσι θέλει κι εμάς ο Κύριος, ν’ αγαπάμε σαν τα παιδιά και να εξαρτιώμαστε απ’ Αυτόν που δίνει την κατεύθυνση της νέας ζωής κι από υπερήφανους και φαντασμένους, μας κάνει πράους και ταπεινούς σαν το παιδί. «Κι εκείνος που θα δεχτεί ένα τέτοιο παιδί που συμβολίζει ταπεινότητα, αγάπη και αγνή πίστη, δέχεται εμένα και όποιος δέχεται εμένα, δέχεται τον Πατέρα μου που με έστειλε» (Λουκά 9:48).

«6Όποιος όμως σκανδαλίσει ένα από τα μικρά αυτά παιδιά, που πιστεύουν σ’ εμένα, του συμφέρει να κρεμαστεί στο σβέρκο του μια μεγάλη μυλόπετρα και να καταποντιστεί στα ανοιχτά της θάλασσας.

7”Αλίμονο στον κόσμο εξαιτίας των σκανδάλων, γιατί είναι αναπόφευκτο να έρθουν τα σκάνδαλα. Μα αλίμονο στον άνθρωπο εκείνο, μέσω του οποίου έρχεται το σκάνδαλο. 8Αν, λοιπόν, το χέρι σου ή το πόδι σου σε σκανδαλίζει, κόψε τα και πέταξέ τα από πάνω σου. Είναι προτιμότερο για σένα να μπεις στην αιώνια ζωή κουτσός ή κουλός, παρά να πεταχτείς στην αιώνια φωτιά έχοντας δύο χέρια ή δύο πόδια. 9Κι αν το μάτι σου σε σκανδαλίζει, βγάλε το και πέταξέ το από πάνω σου. Είναι προτιμότερο για σένα να μπεις στην αιώνια ζωή μονόφθαλμος, παρά να πεταχτείς στη γέεννα της φωτιάς έχοντας δύο μάτια.

10”Προσέχετε μην καταφρονήσετε έναν απ’ αυτούς τους μικρούς, γιατί σας βεβαιώνω πως οι άγγελοί τους στους ουρανούς βλέπουν συνεχώς το πρόσωπο του Πατέρα μου του ουράνιου”. 11”Κι άλλωστε ο Γιος του Ανθρώπου ήρθε να σώσει τον χαμένο».

Εδώ διαβάζουμε, για όσους γίνονται αιτία σ’ ένα από τα μικρότερα αδέλφια μας να πέσει πως η αμοιβή που τον περιμένει είναι η αιώνια καταδίκη του. Είναι καλύτερα να κρεμαστεί στο λαιμό μας μια μυλόπετρα και να μας ρίξουν στη θάλασσα, παρά να κάνουμε κάτι τέτοιο. Είναι καλύτερα να μας κρεμάσουν, παρά ν’ αφήσουμε τα παιδιά μας και τους ανθρώπους που βρίσκονται γύρω μας να πέσουν εξαιτίας μας. Το ν’ αμαρτήσει κανείς είναι φοβερό πράγμα. Το να διδάξουμε όμως με λόγια ή με τη συμπεριφορά μας την αμαρτία, είναι αιώνια καταδίκη. Με το να λέμε την αλήθεια του Θεού, θα πάρουμε την αμοιβή μας. Με το να διαστρεβλώνουμε όμως την αλήθεια του Θεού, το

δώρο που μας περιμένει είναι ο αιώνιος θάνατος. «Είναι ανάγκη να έρθουν τα σκάνδαλα». Τα σκάνδαλα είναι να μας γυμνάσουν και να μας κάνουν τέλειους. «Αλίμονο στον άνθρωπο από τον οποίον έρχεται το σκάνδαλον». Γιατί ο θάνατος θα είναι αιώνιος και η φωτιά δε θα σβήσει ποτέ. Αν μάλιστα το χέρι σου γίνεται σκάνδαλο με το να παίρνει και να δίνει ό,τι δεν είναι από τον Θεό, να το κόψεις, παρά να πέσεις στην αιώνια φωτιά, που το σκουλήκι δεν πεθαίνει και η φωτιά δε σβήνει. Αν το πόδι σου γίνεται σκάνδαλο και σε μεταφέρει στην αμαρτία, να το κόψεις, παρά να πέσεις στη φοβερή και αιώνια καταδίκη. Αν επίσης το μάτι σου γίνεται σκάνδαλο και σε οδηγεί στην ασέλγεια και το πάθος, να το βγάλεις, παρά να πέσεις στη φωτιά που καίει αιώνια. Ο Θεός της αγάπης κι ευσπλαχνίας, είναι και ο «Κριτής», που θ' ανταποδώσει ο,τιδήποτε υπόσχεται. Ο κατακλυσμός του Νώε και η καταστροφή στα Σόδομα και Γόμορα, πρέπει να μας θυμίζουν το τι μας περιμένει. Πριν λοιπόν βρεθούμε προ του φοβερού βήματος του Αρνίου (Αποκάλυψη 6:17), ας ζητήσουμε από τον Χριστό να μας βοηθήσει ν' αποβάλλουμε κάθε καρκίνωμα που βρίσκεται μέσα μας και να μας οδηγεί να κάνουμε ό,τι είναι δικό Του για να κερδίσουμε την αιώνια αμοιβή.

«Προσέχετε να μην περιφρονήσετε κανέναν από τους μικρούς τούτους. Γιατί σας λέω ότι οι άγγελοί τους στους ουρανούς, βλέπουν πάντοτε το πρόσωπο του Πατέρα μου που είναι στους ουρανούς». Καθένας από τους πνευματικά αυτούς μικρούς, έχει τον άγγελό του που κατοικεί στους ουρανούς κι απολαμβάνει την τιμή που ο Θεός του δίνει, με το να τον έχει στην υπηρεσία Του και να έχει ελεύθερη την είσοδο στην παρουσία Του. Κατά συνέπεια, οι πνευματικά αυτοί μικροί που βρίσκονται κάτω από την κηδεμονία των αγγέλων, δεν πρέπει να είναι αντικείμενα περιφρόνησης από μας. «Γιατί ο Γιος του ανθρώπου ήρθε να σώσει το απολωλός». Αν ο Χριστός δίνει στους μικρούς αυτούς τόση τιμή, θα πρέπει να κάνουμε κι εμείς το ίδιο.

Ας ζητήσουμε από τον Κύριο να κάνει τη χειρουργική εκείνη επέμβαση, να βγάλει κάθε καρκίνωμα από μέσα μας, όσο μεγάλος κι αν είναι ο πόνος και ν' ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του.

Το χαμένο πρόβατο

«12Τι νομίζετε; Αν ένας άνθρωπος έχει εκατό πρόβατα και συμβεί να χαθεί το ένα απ' αυτά, δεν αφήνει μήπως τα εννενήντα εννιά στα βουνά και τρέχει να αναζητήσει το χαμένο; 13Κι αν συμβεί να το βρει, σας βεβαιώνω πως χαίρεται περισσότερο γι' αυτό, παρά για τα εννενήντα εννιά που δε χάθηκαν. 14Παρόμοια, ο Πατέρας σας ο ουράνιος δε θέλει να χαθεί ούτε ένας απ' αυτούς τους μικρούς”.

Εδώ βλέπουμε την αγάπη του καλού Ποιμένα που αφήνει το εννενήντα εννέα πρόβατα στο βουνό και δεν ησυχάζει, έως ότου βρει το μικρό εκείνο κι αδύνατο προβατάκι που ξέρει ότι έχει χαθεί και χρειάζεται Σωτήρα. Τα εννενήντα εννέα τα έχει αφήσει στο βουνό. Ο Λουκάς στο 15:4, μας λέει, ότι τα έχει αφήσει στην έρημο. Τα έχει αφήσει στην αυταρέσκειά τους. «Και πορευθείς ζητεί το πλανώμενον». Είχε έρθει να βρει και να σώσει το απολωλός. «Κι αν συμβεί να το βρει, χαίρει περισσότερο γι' αυτό, παρά για τα εννενήντα εννέα που δεν είχαν χαθεί». Που πίστευαν ότι δεν είχαν ανάγκη μετάνοιας (Λουκά 15:7). «Το θέλημα του Πατέρα είναι να μη χαθεί κανένας από τους μικρούς τούτους». Ο Κύριος θέλει κι εμάς, να καταβάλλουμε λίγη προσπάθεια αγάπης, με το να βρούμε το προβατάκι που πλανάται και να το βοηθήσουμε με τη δύναμη του λόγου Του, να επανέρθει.

Πώς να φερόμαστε σ' αυτούς που έχουν αμαρτήσει

«15Κι αν ο αδελφός σου σε αδικήσει, πήγαινε και έλεγξέ τον ιδιαιτέρως μεταξύ σας μόνο. Αν σε ακούσει, κέρδισες τον αδελφό σου. 16Αν όμως δε σε ακούσει, πάρε μαζί σου ένα ή δυο ακόμα άτομα, έτσι που καθετί που θα ειπωθεί να επιβεβαιωθεί με το στόμα δύο ή τριών μαρτύρων. 17Αν κι αυτούς δεν τους ακούσει, πες το στην εκκλησία. Κι αν παρακούσει και την εκκλησία, τότε πια θεώρησέ τον σαν έναν ειδωλολάτρη ή τελώνη.

«18Πραγματικά, σας λέω, όσα δέσετε πάνω στη γη, θα είναι δεμένα στον ουρανό, και όσα λύσετε πάνω στη γη, θα είναι λυμένα στον ουρανό»

Πολλά σκάνδαλα θα είχαν αποφευχθεί, αν είμασταν έτοιμοι να ασκήσουμε τους θείους κανόνες. Ας δώσουμε λίγη προσοχή στο μάθημά μας που ακολουθεί, να δούμε με πόση λεπτότητα μας θέλει ο Κύριος να χειριστούμε ένα τόσο σοβαρό θέμα, χωρίς ποτέ να δώσουμε την ευκαιρία να κριθούμε από λαϊκά δικαστήρια (Α΄ Κορινθ. κεφ. 6). «Να κρίνεται ένας άγιος από έναν άπιστο, είναι πολύ φοβερό».

Μας συνιστά τρεις τρόπους.

«Όταν αδελφός πέσει και αμαρτήσει εις βάρος σου, ο έλεγχος πρέπει να γίνει μεταξύ σου και αυτού μόνον». Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνεις, είναι να προσευχηθείς και να ζητήσεις από τον Κύριο να σε οδηγήσει να ελέγξεις τον αδελφό σου με αγάπη Θεού. Πρέπει να τον φέρεις να δει το λάθος του. Αν το δει, τότε κέρδισες τον αδελφό σου και όλα πρέπει να σταματήσουν εκεί χωρίς να επαναλάβεις, ό,τι μεσολάβησε μεταξύ σας σε κανέναν. «Όποιος επαναφέρει αδελφό από το δρόμο της πλάνης του, τότε σώζει μια ψυχή και καλύπτει πλήθος από αμαρτίες» (Ιακώβου 5:20).

Ο δεύτερος τρόπος είναι, αν ο αδελφός σου δεν μεταμεληθεί, είναι να πάρεις μαζί σου έναν ή δύο μάρτυρες. Έτσι το θέμα θα συζητηθεί πολύπλευρα κι αν ο αδελφός σου έχει πραγματικά πέσει, γιατί το λάθος μπορεί να είναι και δικό σου, τότε ύστερ' από νουθεσία και στην παρουσία των μαρτύρων, μπορεί να ντροπιαστεί και να επανέρθει. Να δει την αμαρτία του και να ζητήσει συγχώρεση.

Ο τρίτος τρόπος είναι, αν ο πεσμένος αδελφός δεν μεταμεληθεί, «να το πούμε στην εκκλησία». Που εννοεί στο εκκλησιαστικό συμβούλιο, το πρεσβυτέριο. Που απαρτίζεται από ανθρώπους που γνωρίζουν τον Χριστό του Ευαγγελίου. Εκεί υπάρχει μια μεγαλύτερη ευκαιρία για τον πεσμένο αδελφό με τη σπουδή και τον έλεγχο του πρεσβυτερίου να επανέρθει. Αν κι αυτός ο τρόπος δεν έχει αποτελέσματα, τότε ο πεσμένος αδελφός πρέπει να θεωρηθεί ως εθνικός και τελώνης, ξένος προς την εκκλησία. Η πειθαρχία αυτή δίνει στον εθνικό ή τελώνη την ευκαιρία, αφού μεταμεληθεί, να γίνει δεκτός. Δηλαδή να ξαναπάρει την αρχική του θέση μέσα στους χριστιανούς και να έχει κοινωνία μαζί τους.

Το δέσιμο και λύσιμο που αναφέρονται στο 18ο εδάφιο, τα βρίσκουμε σε ανάλυση στις δυο επιστολές που ο απόστολος Παύλος γράφει στους Κορίνθιους. Στην Α΄ επιστολή προς Κορινθίους κεφ. 5, μας προτρέπει να τον παραδώσουμε στο Σατανά έως τότε που θα μετανοήσει. Ενώ στην Β΄ προς Κορινθίους, κεφ. 2:5-11, οδηγεί το πρεσβυτέριο να συγχωρέσει τον άνθρωπο αυτόν, αφού έχει αποδείξεις της μετάνοιάς του, «να τον λύνει». Τέτοιες πράξεις, αφού βέβαια συμφωνούν απόλυτα με το Λόγο του Θεού, «είναι δεμένες στον ουρανό».

Συμπροσευχή

«19Σας λέω, επίσης, πως αν δύο από σας συμφωνήσουν στη γη για οποιοδήποτε πράγμα και προσευχηθούν γι' αυτό, θα το πραγματοποιήσει γι' αυτούς ο Πατέρας μου ο ουράνιος».

«Επίσης σας λέω, ότι αν δύο από σας στη γη, συμφωνήσουν να ζητήσουν οποιοδήποτε πράγμα, θα τους γίνει από τον Πατέρα μου τον ουράνιο». Ο προσευχόμενος πρέπει να θυμάται το βασικό νόμο της προσευχής. Κι αυτός είναι ότι στην προσευχή μας πάντοτε παίρνουμε, όχι βέβαια την απάντηση

των ανθρώπινων επιθυμιών μας, αλλά εκείνο που ο πάνσοφος Θεός μας ξέρει ότι είναι καλό για μας. Έτσι πρέπει να είμαστε πάντοτε υποταγείς και έτοιμοι να δεχτούμε ο,τιδήποτε μας δίνει με ευχαριστία.

«20Γιατί όπου είναι δύο ή τρεις μαζεμένοι στ' όνομά μου, εκεί είμαι, ανάμεσά τους».

«Όπου δύο ή τρεις είναι συγκεντρωμένοι στο όνομά μου, εκεί είμαι ανάμεσά τους». Δεν είναι μόνον μέσα σε μεγάλες Χριστιανικές συγκεντρώσεις, αλλά και στον πιο μικρο Χριστιανικό κύκλο που μπορεί να αποτελείται από δύο ή τρεις μόνο ψυχές.

Υπάρχουν πολλοί ανάμεσά μας που κάνουν την εμφάνισή τους μόνο σε μεγάλες συγκεντρώσεις, αλλά για τον Κύριό μας, όλες οι συγκεντρώσεις μας, μεγάλες ή μικρές, έχουν την ίδια αξία, γιατί τιμούνται με την παρουσία Του!

Το καθήκον της συγχώρεσης
και η παραβολή του αχάριστου δούλου

«21Τότε τον πλησίασε ο Πέτρος και του είπε: “Κύριε, πόσες φορές θα με αδικήσει ο αδελφός μου και θα τον συγχωρέσω; Ως επτά φορές;”

«Κύριε πόσες φορές να συγχωρέσω τον αδελφό μου, αν εξακολουθεί να μου κάνει κακόν; Έως επτά φορές;». Σύμφωνα με τον Εβραϊκό νόμο, έπρεπε να συγχωρέσεις τον αδελφό σου τρεις φορές. Ο Πέτρος εδώ διπλασιάζει τον αριθμό τρία και προσθέτει έναν ακόμη. Σαν να ήθελε να θεσπίσει έναν δικό του νόμο και περίμενε τον Κύριο να συγκατατεθεί μαζί του. Φαίνεται, ότι δεν είχε πλήρη γνώση της χάρις που ο Θεός του είχε δώσει να διαβιβάσει και στα αδέρφια του.

«22Του λέει ο Ιησούς: “Δε σου λέω ως επτά φορές, αλλά ως εβδομήντα φορές επτά”.

Ο Κύριος του απαντάει: «Δεν σου λέω επτά φορές, αλλά εβδομήντα φορές το επτά». Το επτά είναι ο τέλειος αριθμός που ο Κύριος μεταχειρίζεται. Εδώ μάλιστα τον πολλαπλασιάζει με το εβδομήντα που δείχνει, ότι η συγχωρητικότητα μας πρέπει να είναι απεριόριστη σαν εκείνη του Κυρίου μας, που δεν απαριθμεί τα αμαρτήματά μας (Εβραίου 10:17).

«23“Γι’ αυτό, η βασιλεία των ουρανών είναι όμοια μ’ έναν βασιλιά, που θέλησε να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς του με τους δούλους του».

Εδώ βλέπουμε ένα βασιλιά και το δούλο, με το χρέος που έχει απέναντί του. Σαν δούλος πρέπει να είναι έτοιμος ν’ απολογηθεί, όταν ο βασιλιάς τον φωνάξει.

«24Κι όταν άρχισε το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών, του έφεραν έναν οφειλέτη που του χρωστούσε δέκα χιλιάδες τάλαντα».

Του έφεραν έναν από τους δούλους που του χρωστούσε 10.000 τάλαντα. Το ποσό αυτό αντιστοιχούσε με ένα δισεκατομμύριο δραχμές, που ήταν αδύνατον για το δούλο να εξοφλήσει.

«25Κι επειδή δεν είχε να τα πληρώσει, διέταξε ο κύριός του να πουληθούν αυτός και η γυναίκα του και τα παιδιά του και όλα όσα είχε ώστε να πληρωθεί το χρέος»

Ο κύριός του διατάζει να πουληθεί αυτός, η γυναίκα του, τα παιδιά του και όλα τα υπάρχοντά του, για ό,τι όφειλε. Αυτό είναι ένα συμβολικό χρέος εκείνου που χρωστάμε εμείς στον Θεό και που είναι αδύνατον για μας να εξοφλήσουμε. Ο μόνος τρόπος να διευθετηθεί το χρέος μας αυτό, είναι να διαγραφεί, να χαριστεί.

«26Επεσε, τότε, ο δούλος κι άρχισε να τον προσκυνά λέγοντας: Κύριε, δείξε μου μακροθυμία και θα σου τα ξεπληρώσω όλα».

«Όταν ο δούλος άκουσε τι τον περίμενε, έπεσε στα πόδια του και του είπε «Κύριε, κάνε υπομονή και όλα θα σου τα επιστρέψω». Αναγνωρίζει ότι είναι οφειλέτης και μετανοεί.

«27Κι επειδή τον σπλαχνίστηκε το δούλο εκείνο ο κύριός του, τον άφησε ελεύθερο και του χάρισε το δάνειο».

Αυτός είναι ο λόγος, που ο Κύριος τον σπλαχνίστηκε και τον συγχώρεσε. Πρέπει να προσθέσω, ότι ο δούλος αυτός είναι ένα από τα παιδιά του Θεού, ένας από τους υπηρέτες του Θεού που είχε πέσει.

«28Βγαίνοντας όμως έξω ο δούλος εκείνος, βρήκε έναν από τους συνδούλους του που του χρωστούσε εκατό δηνάρια. Τον έπιασε τότε και τον έπνιγε λέγοντάς του: Ξόφλησέ μου ό,τι μου χρωστάς».

Ο υπηρέτης που του χαρίστηκε το χρέος, πήγε κι έπιασε κάποιον που του χρωστούσε εκατό δηνάρια. Τον πιάνει από το λαιμό και του ζητάει να του δώσει αμέσως ό,τι του χρωστάει.

«29Έπεσε, λοιπόν, ο σύνδουλός του στα πόδια του και τον παρακαλούσε λέγοντας: Δώσε μου κάποια πίστωση χρόνου, και θα σου το ξοφλήσω».

«30Εκείνος όμως δεν ήθελε κι έτσι πήγε και τον έριξε στη φυλακή, ώσπου να ξοφλήσει το χρέος». Παρόλα τα παρακάλια του οφειλέτη να του δώσει προθεσμία πληρωμής, ο συγχωρεμένος οφειλέτης κλείνει το σύνδουλό του στη φυλακή. Αποστερεί από τον αμαρτωλό την ευκαιρία να μετανοήσει και να κάνει το καλό που οφείλει να κάνει.

«31Μα όταν είδαν οι σύνδουλοί του τι έγινε, λυπήθηκαν πάρα πολύ και πήγαν και διηγήθηκαν με κάθε λεπτομέρεια στον κύριό τους όλα όσα έγιναν».

«32Τότε τον κάλεσε ο κύριός του και του λέει: Πονηρέ δούλε! Όλο εκείνο το χρέος σου το χάρισα επειδή με παρακάλεσες».

«33Δεν όφειλες λοιπόν να σπλαχνιστείς κι εσύ το σύνδουλό σου, όπως σε σπλαχνίστηκε εγώ;»
«Όταν οι σύνδουλοί του είδαν ό,τι του συνέβη, λυπήθηκαν πάρα πολύ και ήρθαν και τα είπαν όλα στον κύριό τους. Τότε τον κάλεσε ο κύριός του και του λέει, «Δούλε πονηρέ εγώ σου χάρισα ό,τι μου όφειλες, γιατί με παρακάλεσες. Δεν έπρεπε να ελεήσεις και συ το σύνδουλό σου όπως κι εγώ σ' ελέησα;». Αυτό που ο Κύριος θέλει να μας δείξει είναι, ότι όταν μας ζητηθεί με ειλικρίνεια συγχώρεση από κάποιον, πρέπει να τον συγχωρέσουμε.

«34Και οργίστηκε ο κύριός του και τον παρέδωσε στους βασανιστές, ώσπου να ξοφλήσει όλα όσα του χρωστούσε».

Όταν ο Κύριος του δούλου εκείνου είδε ότι η μετάνοιά του δεν ήταν ειλικρινής, δεν τον συγχώρεσε πια και οργισμένος τον παρέδωσε στους βασανιστές, έως τότε που θα του επέστρεφε όλα όσα του χρωστούσε. Έτσι η συγχώρεση πρέπει να δίνεται απεριόριστα «μόνον», όταν τα αποτελέσματά της είναι για το καλό του συγχωρούμενου και την αλλαγή του για το καλύτερο. Αν η συγχώρεση ήταν η εκδήλωση επιείκειας και παραχώρησης χάρης χωρίς αλλαγή στον άνθρωπο τότε ο Κύριος δε θα τιμωρούσε κανέναν.

«35Το ίδιο θα κάνει και ο Πατέρας μου ο ουράνιος σ' εσάς, αν δε συγχωρήσετε ο καθένας σας στον αδελφό του, μέσα από την καρδιά του, τα παραπτώματά τους».

«Έτσι και ο Πατέρας μου ο ουράνιος θα συμπεριφερθεί σε σας. Δε θα σας συγχωρέσει. Θα σας παραδώσει στους βασανιστές και θα σας τιμωρήσει, αν δε συγχωρέσετε μέσα από την καρδιά σας, τον αδελφό σας που σας έχει βλάψει.

Με το να μπούμε στην οικογένεια του Θεού (Ιωάνν. 3:5), δεν έπεται ότι σταμάτησε και η ευθύνη της συμπεριφοράς μας απέναντι στ' αδέρφια μας. Αν σωθήκαμε και στεκόμαστε μπροστά στον Θεό με τη χάρη Του, τότε εκείνη πρέπει να ενεργεί μέσα μας και να γίνεται έκδηλη σε όλους και ιδιαίτερα σ' αυτούς που μας έχουν βλάψει. Κάποιος είπε ότι «τον εαυτό μας πρέπει να συγχωρούμε λίγο και τους άλλους πολύ». Αλλιώς «η κρίση του Θεού θα είναι άσπλαχνη σ' αυτούς που δεν δείχνουν ευσπλαχνία» (Ιακ. 2:13).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Περί Διαζυγίου

«1Κι όταν τελείωσε ο Ιησούς να τα λέει αυτά, αναχώρησε από τη Γαλιλαία και ήρθε στην περιοχή της Ιουδαίας, πέρα από τον Ιορδάνη, 2όπου τον ακολούθησε πολύς λαός και τους θεράπευσε εκεί. 3Τον πλησίασαν τότε οι Φαρισαίοι πειράζοντάς τον και λέγοντάς του: “Επιτρέπεται στον άντρα να χωρίσει τη γυναίκα του για οποιαδήποτε αιτία;” 4Κι αποκρίθηκε εκείνος και τους είπε: “Δε διαβάσατε ότι από την αρχή ο Δημιουργός τούς δημιούργησε άντρα και γυναίκα 5και είπε: Γι’ αυτό θα εγκαταλείψει ο άντρας τον πατέρα του και τη μητέρα του και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του, και θα γίνουν οι δύο μια σάρκα; 6Επομένως δεν είναι δύο, αλλά μια σάρκα. Εκείνο, λοιπόν, που ο Θεός ζευγάρωσε ο άνθρωπος να μην το χωρίζει”. Του λένε: “Τότε γιατί ο Μωυσής έδωσε εντολή να της δώσει γραπτό διαζύγιο και να τη χωρίσει;” 8Τους λέει: “Εξαιτίας της σκληροκαρδίας σας σας επέτρεψε ο Μωυσής να χωρίσετε τις γυναίκες σας, όμως από την αρχή δεν έχει γίνει έτσι. 9Και σας λέω τούτο, ότι όποιος χωρίσει τη γυναίκα του, για λόγο άλλο εκτός από πορνεία, και παντρευτεί άλλη, γίνεται μοιχός και όποιος παντρευτεί χωρισμένη γυναίκα, γίνεται μοιχός”. 10Του λένε οι μαθητές του: “Αν είναι τέτοια η προϋπόθεση του δεσμού του άντρα με τη γυναίκα του, τότε δε συμφέρει να παντρευτεί κανείς”. 11Κι εκείνος τους είπε: “Δεν μπορούν όλοι να δεχτούν την αλήθεια αυτή, αλλά μόνο εκείνοι στους οποίους έχει δοθεί αυτή η χάρη. 12Γιατί υπάρχουν ευνούχοι που από την κοιλιά των μητέρων τους γεννήθηκαν έτσι, και υπάρχουν ευνούχοι που ευνουχίστηκαν από τους ανθρώπους, και υπάρχουν ευνούχοι που ευνουχίστηκαν μόνοι τους για τη βασιλεία των ουρανών. Όποιος μπορεί να το δεχτεί αυτό, ας το δεχτεί”.

Ο Κύριος δεν παύει να διδάσκει και να θεραπεύει τον άνθρωπο. Κινείται διαρκώς και πλήθη ανθρώπων Τον ακολουθούν να πάρουν τη γιατρεία της ψυχής και του σώματος. Πόσο όμορφο να κάνουμε κι εμείς το ίδιο. Ν’ ακολουθήσουμε τη διδασκαλία Του, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στην ψυχή μας να πάρει τη γιατρεία της. Την ώρα που η ψυχή μας θεραπεύεται, δεν παύει και ο εχθρός να στέλνει τα όργανά του να μας εμποδίσουν, κακοερμηνεύοντας το λόγο του Θεού.

Έρχονται οι Φαρισαίοι και Τον ρωτούν: «Κύριε επιτρέπεται να χωρίζει κανείς τη γυναίκα του για οποιαδήποτε αιτία;». Σκεφτείτε πόσο σεβασμό είχαν για το γάμο από τον οποίον εξαρτάται η οικογένεια και η κοινωνία ολόκληρη. Εκείνος όπως πάντοτε τους συνιστά τον Κώδικα του Θεού. Τους συνιστά τις Γραφές. Εδώ τους μιλάει από το 2:24 που είναι γραμμένο στη Γένεση «Δια τούτο ο άνθρωπος θα εγκαταλείψει τον πατέρα και τη μητέρα και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του και οι δύο θα γίνουν μία σάρκα. Έτσι δεν είναι πλέον δύο, αλλά μία σάρκα. Εκείνο λοιπόν που ο Θεός ένωσε, ο άνθρωπος ας μην το χωρίζει». Εκείνοι συνεχίζουν. «Τότε γιατί ο Μωϋσής διάταξε να δίνουν ένα έγγραφο διαζυγίου και να χωρίζουν;». Ο Ιησούς απαντάει: «Ο Μωϋσής υποχώρησε από τη σκληρή καρδιά σας και το δόλιο φέρεσίμό σας» (Μαλ. 2:14). Θέλει να προστατέψει τη γυναίκα που δε βρίσκει αγάπη κι ανταπόκριση από τον άντρα, που μπορεί να την υποβάλλει σε κάθε είδους τιμωρία. Είναι καλύτερα να την στείλει στους γονείς της, παρά να την αφήσει στα χέρια του άντρα που μηχανεύεται το κακό.

«Δεν ήταν όμως έτσι από την αρχή» γιατί «ο Θεός δημιούργησε μία γυναίκα για έναν άντρα» (Γένεση 1:27). Αναφέρεται στους πρωτόπλαστους. Οι δύο σε μία σάρκα κι ευλογημένοι από τον Θεό για το έργο Του (Γεν. 1:28).

«Εκτός και συλληφτεί για μοιχεία». Το μυστήριο του γάμου είναι μεγάλο και δεν πρέπει να παραβιάζεται (Εφεσίους 5:32). «Εγώ μάλιστα», λέει ο απόστολος των εθνών, «πιστεύω ότι αναφέρεται στον Χριστό και την εκκλησία Του». Η ένωση σε γάμο δεν είναι κοσμική, αλλά πνευματική. Όποιος από τους δύο παραβιάσει το δεσμό και συλληφτεί για μοιχεία, ο αθώος μπορεί να δίνει έγγραφο διαζυγίου στο άπιστο μέλος και να ξαναπαντρεύεται. «Σας λέω, ότι εκείνος που θα χωρίσει τη γυναίκα του εκτός και συλληφτεί για μοιχεία και παντρευτεί άλλη, αυτός διαπράττει μοιχεία». Τότε οι μαθητές Του λένε: «Αν έτσι έχουν τα πράγματα μεταξύ του άντρα και της γυναίκας, δε συμφέρει να έρθει κανείς σε γάμο». Φαίνεται καθαρά πως για το φυσικό άνθρωπο, ο ζυγός είναι πολύ βαρύς. Τότε ο Κύριος σπεύδει να ερμηνεύσει ότι: «Όλοι δεν είναι σε θέση να δεχτούν το λόγο αυτό, αλλά εκείνοι στους οποίους έχει δοθεί. Γιατί υπάρχουν ευνούχοι, οι οποίοι γεννήθηκαν έτσι από την κοιλιά της μητέρας τους. Και υπάρχουν ευνούχοι που έγιναν ευνούχοι από τους ανθρώπους και ευνούχοι που έγιναν από μόνοι τους για τη βασιλεία των ουρανών. Όποιος μπορεί να το δεχτεί ας το δεχτεί». Το εγκυκλοπαιδικό λεξικό της Αγίας Γραφής αναφερόμενο στο προκείμενο εδάφιο μας λέει, ότι η λέξη «ευνούχος» φέρεται με διαφορετικές σημασίες. Όπως εκείνοι που είναι φυσικά ανίκανοι, που κατέστησαν με επέμβαση ανίκανοι κι εκείνοι που από εγκράτεια στερήθηκαν του γάμου, για να ετοιμαστούν πληρέστερα για τη βασιλεία των ουρανών. Εκείνοι που δεν εγκρατεύονται, ο Λόγος του Θεού συνιστά «να παντρεύονται παρά να εξάπτονται» (Α΄ Κορινθ. 7:9). Η εγκράτεια είναι δώρο Θεού. Σε μερικούς είναι δοσμένο, σε άλλους όχι. Αυτοί που έχουν το δώρο αυτό, είναι καλύτερα να μένουν ανύπαντροι. Η αύξηση σε χάρη, είναι καλύτερη από την αύξηση σε οικογένεια και η κοινωνία με τον Πατέρα και το Γιο του, είναι προτιμητέα απ' οποιαδήποτε σχέση μας. «Όποιος μπορεί να το δεχτεί, ας το δεχτεί». Δεν επιβάλλεται.

Ο Ιησούς ευλογεί τα μικρά παιδιά

«13Τότε του έφεραν μερικά παιδιά για να επιθέσει τα χέρια του πάνω τους και να προσευχηθεί, αλλά οι μαθητές τους μάλωσαν».

«Του έφεραν τα μικρά παιδιά να τα αγγίξει και να προσευχηθεί». Φαίνεται ότι τα παιδιά δεν ήταν αρκετά μεγάλα για διδασκαλία ή κατήχηση, αλλά ποτέ τόσο μικρά που δε θα μπορούσαν να πάρουν την ευλογία Του. Οι μαθητές Του, εμπόδισαν εκείνους που τα έφερναν. Δεν είχαν καταλάβει πως, μέσα στη μεγάλη καρδιά του Κυρίου μας υπάρχει χώρος για όλους μας.

«14Ο Ιησούς όμως είπε: “Αφήστε τα παιδιά και μην τα εμποδίζετε να έρθουν σ’ εμένα, γιατί η βασιλεία των ουρανών ανήκει σε ανθρώπους που είναι σαν κι αυτά”.

Όταν ο Κύριος είδε την κατάσταση που δημιουργήθηκε μεταξύ των γονέων και των μαθητών, τους φώναξε: «Αφήστε τους να φέρουν τα παιδιά σε μένα. Μην εμποδίζετε τα παιδιά γιατί σε τέτοιους ανήκει η βασιλεία των ουρανών». Η αγνή πίστη των παιδιών τα κάνει αυτομάτως υπήκοους της βασιλείας του Θεού. Ένα τέτοιο εδάφιο, είναι αρκετό να μας δώσει τη βεβαιότητα για τα παιδιά μας που χάνονται σε μικρή ηλικία, ότι βρίσκονται κοντά Του σήμερα, γιατί «σε τέτοιους ανήκει η βασιλεία των ουρανών».

Πρέπει να τα αφιερώσουμε κι εμείς στον Χριστό με προσευχή, από την ώρα που θα γεννηθούν. Πρέπει καθώς μεγαλώνουν, να τα διδάξουμε να προσεύχονται. Να τους συστήσουμε τη Γραφή. Αφού τα βάλουμε στο σωστό δρόμο, τότε να είστε βέβαιοι πως ο Κύριος δε θα τα αφήσει ν' απομακρυνθούν, ακόμα κι όταν γεράσουν (Παροιμίες 22:6).

«15Κι αφού έθεσε τα χέρια του πάνω σ’ αυτά, αναχώρησε από εκεί».

Ο Κύριος δεν τα άγγιξε μόνον, αλλά με στοργή τα αγκάλιασε και τα ευλόγησε (Μάρκου 10:16). Με την ίδια στοργή, μπορεί ν' αγκαλιάσει και σένα όταν πας ταπεινός κι αγνός σαν το μικρό παιδί κοντά Του.

Ένας πλούσιος νέος ζητάει την αιώνια ζωή

«16Εμφανίστηκε τότε κάποιος που τον πλησίασε και του είπε: “Δάσκαλε αγαθέ, τι καλό να κάνω για να έχω ζωή αιώνια;” 17Κι εκείνος του απάντησε: “Τι με λες αγαθό; Κανένας δεν είναι αγαθός, παρά μόνο ένας, ο Θεός. Μα αν θέλεις να μπεις στη ζωή, φύλαξε τις εντολές”. 18Τον ρωτάει: “Ποιες;” Κι ο Ιησούς του είπε: “Το Μη φονεύσεις, Μη μοιχέψεις, Μην κλέψεις, Μην ψευδομαρτυρήσεις, 19Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου, και Ν’ αγαπήσεις τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου”. 20Του λέει ο νέος: “Όλα αυτά τα φύλαξα από την παιδική μου ηλικία. Σε τι άλλο υστερώ;” 21Του είπε ο Ιησούς: “Αν θέλεις να είσαι τέλειος, πήγαινε πούλησε τα υπάρχοντά σου και δώσε τα σε φτωχούς, και θα αποκτήσεις θησαυρό στον ουρανό. Κι έλα εδώ και ακολούθητά με”. 22Ο νέος όμως, σαν άκουσε την απάντηση, έφυγε λυπημένος, γιατί είχε κτήματα πολλά».

Ένας νέος πλησιάζει το μεγάλο Διδάσκαλο με σκοπό να μάθει πως μπορεί να κερδίσει την αιώνια ζωή (20). Είναι το προσωπικό θέμα που απασχολεί κάθε ψυχή που θέλει να σωθεί. Ξέρει ότι κάποια προετοιμασία θα πρέπει να γίνει από δω. Το ότι ήταν πλούσιος (21), ήξερε ότι δεν ήταν κι ευλογημένος από τον Θεό, όπως οι άνθρωποι πίστευαν και πιστεύουν. Ήξερε πως κάτι θα 'πρεπε να μεσολαβήσει για να πάρει τη βεβαιότητα της σωτηρίας της ψυχής του. «Τι πρέπει να κανω αγαθέ για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;». Ο Κύριος του λέει: «Γιατί με λες αγαθό; Μόνον ένας είναι αγαθός, ο Θεός». Ο Κύριος θέλει να δει αν ο νέος βλέπει στο Πρόσωπό Του τον Πατέρα γιατί Τον αποκαλεί αγαθόν, που σύμφωνα με τη Γραφή κανείς δεν είναι αγαθός παρά μόνον ο Θεός (Ψαλμός 14:3).

«Αν θέλεις να μπεις στη ζωή, να τηρείς τις εντολές». Φέρνει το νέο στο νόμο που υπόσχεται ζωή σ' αυτούς που τον τηρούν (Λευϊτικόν 18:5). «Ποιές εντολές;», ρωτάει ο νέος. Ο Κύριος του αναφέρει πέντε από τις εντολές. «Να μη φονεύσεις, να μη μοιχεύσεις, να μην κλέψεις, να μην ψευδομαρτυρήσεις, να τιμάς τον πατέρα σου και τη μητέρα σου» και τελειώνει με το «αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου». Ο νέος σπεύδει να Του πει, πως όλες τις εντολές τις τηρεί από την παιδική του ηλικία. Νιώθει πως με το νόμο είναι εντάξει. Και ρωτάει: «Σε τι ακόμα υστερώ;». Ο Κύριος είδε την ειλικρίνεια με την οποία ο νέος Τον πλησίασε και τον αγάπησε (Μάρκου 10:21), αλλά ένα που του λείπει, είναι η «θεία δικαίωση», για την οποία μαρτυρούν ο νόμος και οι προφήτες. Η δικαίωση που έρχεται από τον Θεό, με την πίστη μόνον στον Ιησού Χριστό (Ρωμαίους 3:20). Και τι να κάνει εδώ ο Κύριός μας; Καλεί το νέο να Τον ακολουθήσει, αφού πουλήσει τα πάντα και θησαυρίσει θησαυρούς στον ουρανό (Ματθαίου 6:20). Τον καλεί σε αυταπάρνηση (Μάρκου 8:34). Τον καλεί να σηκώσει το σταυρό του και να Τον ακολουθήσει. Τον καλεί να Τον δεχτεί για Σωτήρα του και Κύριό του, γιατί «Αυτός είναι ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή και κανείς δεν πηγαίνει στον ουρανό, παρά μόνον διά του Ιησού Χριστού» (Ιωάν. 14:6).

«Όταν ο νέος άκουσε τα λόγια αυτά, έφυγε λυπημένος, γιατί είχε πολλά κτήματα». Δε θέλει ν' αποχωριστεί την ύλη. Φεύγει από το φως της ζωής και πηγαίνει στο αιώνιο σκοτάδι.

Το εμπόδιο του πλούτου

«23Τότε ο Ιησούς είπε στους μαθητές του: “Σας βεβαιώνω πως δύσκολα θα μπει πλούσιος στη βασιλεία των ουρανών. 24Και πάλι σας το τονίζω πως είναι ευκολότερο να περάσει μια καμήλα από

την τρύπα της βελόνας, παρά να μπει ένας πλούσιος στη βασιλεία του Θεού"! 25Και όταν το άκουσαν αυτό οι μαθητές του, ένιωσαν πολύ μεγάλη έκπληξη κι έλεγαν: "Τότε, λοιπόν, ποιος μπορεί να σωθεί;" 26Κι ο Ιησούς τους κοίταξε κατά πρόσωπο και τους είπε: "Για τους ανθρώπους αυτό είναι αδύνατο, για το Θεό όμως όλα είναι δυνατά".

27Αποκρίθηκε τότε ο Πέτρος και του είπε: "Δες! Εμείς τ' αφήσαμε όλα και σε ακολουθήσαμε. Τι θα συμβεί, λοιπόν, σ' εμάς;" 28Κι ο Ιησούς τους είπε: "Σας βεβαιώνω πως εσείς που με ακολουθήσατε, στο ξεκίνημα της νέας αναστημένης ζωής, τότε που ο Γιος του Ανθρώπου θα καθίσει στο θρόνο της δόξας του, θα καθίσετε κι εσείς πάνω σε δώδεκα θρόνους και θα κρίνετε τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. 29Και ο καθένας που άφησε σπίτι ή αδελφούς ή αδελφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια για χάρη μου, εκατονταπλάσια θα πάρει και θα κληρονομήσει ζωή αιώνια. 30Όμως, πολλοί πρώτοι θα γίνουν τελευταίοι και τελευταίοι, πρώτοι"».

Ο Ιησούς παίρνει το βλέμμα Του από τον πλούσιο νέο που προτίμησε το σκοτάδι από το φως της Ζωής και λέει στους μαθητές Του. «Είναι δύσκολο ο πλούσιος άνθρωπος να μπει στη βασιλεία των ουρανών. Είναι ευκολότερα να περάσει μια καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας, παρά πλούσιος να μπει στη βασιλεία του Θεού». Αν η εμπιστοσύνη μας είναι δοσμένη στο χρήμα, που σκοπό έχει να βλέπει τα πάντα στην αξία της ύλης, τότε δεν μπορούμε να δούμε τίποτε παραπάνω από ό,τι είναι ανθρώπινο και κατά συνέπεια είναι δύσκολο να μπούμε στη βασιλεία των ουρανών. Δεν λέει «αδύνατον», αλλά «δύσκολο». Μάλιστα λέει, «ότι είναι πιο εύκολο για μια καμήλα να περάσει από την τρύπα μιας βελόνας, παρά να μπει ο πλούσιος στη βασιλεία του Θεού». Που εννοεί, ότι είναι πιο εύκολα να περάσει μια τριχιά (χοντρό σκοινί) από την τρύπα μιας βελόνας, παρά να μπει ο πλούσιος στη βασιλεία του Θεού. Το δύσκολο όμως αυτό πράγμα μπορεί να γίνει εύκολο, όταν ο πλούσιος νιώσει τη πνευματική του φτώχεια και την ανάγκη που έχει σαν αμαρτωλός και πάρει την πρέπουσα θέση μπροστά στον Θεό, που μπορεί να τον σώσει με τη χάρη Του, όταν σκεφτούμε ότι είμαστε οικονόμοι και διαχειριστές του Θεού και πως πρέπει να χειριστούμε, ό,τι ο Θεός μας έχει εμπιστευτεί για τη δόξα Του. Πρέπει να γίνουμε χαλαροί και να ξεφορτωθούμε το περισσότερο φορτίο που είναι επάνω μας, να ξεστριφτούμε και να γίνουμε το λεπτό σκοινί, που μπορεί να περάσει «στην τρύπα της βελόνας».

Τότε, είπαν οι μαθητές μεταξύ τους: «Ποιος είναι δυνατόν να σωθεί;». Όπως είπα νωρίτερα, οι άνθρωποι τότε σύμφωνα με την κοινή εβραϊκή γνώμη πίστευαν, ότι όποιος ήταν πλούσιος, ήταν κι ευλογημένος από το Θεό. Δύσκολο λοιπόν να διανοηθούν ποιος θα σωθεί. Τότε ο Κύριος τους είπε: «Ότι για τον άνθρωπο αυτό είναι αδύνατον, αλλά για τον Θεό είναι με τη χάρη Του κατορθωτό». Τονίζει στους μαθητές Του την παντοδυναμία του Θεού, που μπορεί να βοηθήσει όχι μόνο το φτωχό, αλλά και τον πλούσιο να βρει μέσα στις δυσκολίες που αντιμετωπίζει το δρόμο για τη σωτηρία, η οποία δεν εξαρτάται από μας, αλλά από τον ίδιο τον Θεό και τη χάρη Του.

Ας πάψουμε λοιπόν να πιστεύουμε στη δύναμη τη δική μας και της ύλης κι ας εμπιστευτούμε τον εαυτό μας, στη δύναμη και τη λυτρωτική αγάπη του Θεού, να μας οδηγήσουν στη σωτηρία.

Ο Πέτρος παίρνει το λόγο και ρωτάει τον Κύριο: «Εμείς τι έχουμε να κερδίσουμε που αφήσαμε τα πάντα και σε ακολουθήσαμε;». Θέλει να ξέρει ο ίδιος και οι φίλοι του, τι έχουν να κερδίσουν απ' όλα αυτά. Τότε ο Ιησούς του είπε: «Όλοι εσείς που με ακολουθήσατε στη Χάρη της Νέας Δημιουργίας θα πάρετε και μέρος στη νέα δόξα!». Αναφέρεται σ' αυτούς που εργάστηκαν και υπέφεραν με πίστη, ελπίδα και υπομονή για τη διάδοση του Ευαγγελίου. Δηλώνει, ότι όλοι αυτοί θα καθήσουν σε δώδεκα θρόνους και θα κρίνουν τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ. Επίσης, μία ακόμα υπόσχεση για όλους τους άλλους που άφησαν σπίτι ή αδελφούς ή αδελφές ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή παιδιά ή χωράφια για χάρη του Χριστού, θα πάρουν εκατό φορές περισσότερο στον κόσμο τούτο και θα κληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Με το να αφήσουμε όλα αυτά πίσω μας το

χάσιμο είναι μεγάλο, αλλά το κέρδος που πηγάζει μέσα από τις στεναχώριες και τους διωγμούς, είναι για τον Χριστό ασύγκριτα μεγαλύτερο. Αυτό το βλέπουμε καθαρά στις Πράξεις των Αποστόλων, που μιλούν με λεπτομέρεια.

Οι αγνοί χριστιανοί απολαμβάνουν και σήμερα τις ίδιες ευλογίες που ο Κύριος υπόσχεται στο Λόγο Του. Ο Κύριος μας κάνει ακόμα μία προειδοποίηση. «Πολλοί που είναι πρώτοι θα γίνουν τελευταίοι και οι τελευταίοι πρώτοι». Καθώς ο Πέτρος και οι φίλοι του υπολογίζουν τι θα κερδίσουν απ' όλα αυτά, έρχεται ο Ιησούς να τους πει, ότι η τελική κρίση ανήκει στον Θεό που είναι ο Μόνος που γνωρίζει την καρδιά του ανθρώπου. Πολλοί που πιστεύουν ότι στέκονται καλά σύμφωνα με την κρίση τους ή την κρίση του κόσμου, θα βρουν, ότι στην παρουσία του Θεού και την τελική κρίση, η εκτίμησή του είναι διαφορετική. Έτσι, «εκείνοι που έρχονται πρώτοι θα γίνουν τελευταίοι και οι τελευταίοι πρώτοι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Η παραβολή των εργατών του Αμπελώνα

«1“Η βασιλεία των ουρανών είναι όμοια μ' έναν οικοδεσπότη που βγήκε το πρωί με τα χαράματα να προσλάβει εργάτες για το αμπέλι του. 2Κι αφού συμφώνησε με τους εργάτες ένα δηνάριο την ημέρα, τους έστειλε στο αμπέλι του. 3Βγήκε κατόπιν στις εννιά η ώρα και είδε άλλους, που στέκονταν στην αγορά χωρίς δουλειά. 4Και σ' εκείνους είπε: Πηγαίνετε κι εσείς στο αμπέλι και ό,τι είναι δίκαιο θα σας το δώσω. Κι εκείνοι πήγαν. 5Μετά ξαναβγήκε στις δώδεκα και στις τρεις η ώρα και έκανε το ίδιο. 6Και γύρω στις πέντε η ώρα βγήκε ξανά και είδε άλλους που στέκονταν εκεί χωρίς δουλειά, και τους λέει: Γιατί μέινετε εδώ όλη την ημέρα χωρίς δουλειά; 7Του λένε: Γιατί δε μας προσέλαβε κανένας. Τους λέει: Πηγαίνετε κι εσείς στο αμπέλι και ό,τι είναι δίκαιο θα το πάρετε. 8Όταν, λοιπόν, βράδιασε, λέει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού στο διαχειριστή του: Κάλεσε τους εργάτες και πλήρωσέ τους το μεροκάματό τους αρχίζοντας από τους τελευταίους και φτάνοντας ως τους πρώτους. 9Ήρθαν τότε εκείνοι που προσλήφθηκαν γύρω στις πέντε η ώρα και πήραν από ένα δηνάριο. 10Έτσι, όταν ήρθαν οι πρώτοι νόμισαν πως θα πάρουν περισσότερα, αλλά πήραν κι αυτοί από ένα δηνάριο. 11Κι όταν το πήραν άρχισαν να γκρινιάζουν εναντίον του οικοδεσπότη, 12λέγοντας: Αυτοί οι τελευταίοι εργάστηκαν μια ώρα και τους εξίσωσες μ' εμάς που υπομείναμε το βάρος της ημέρας και τον καύσωνα. 13Εκείνος όμως αποκρίθηκε και είπε σ' έναν απ' αυτούς: Φίλε, δε σε αδικώ. Ένα δηνάριο δε συμφώνησες μαζί μου; 14Πάρε το δηνάριό σου και πήγαινε. Θέλω όμως και σ' αυτόν τον τελευταίο να δώσω όσο και σε σένα. 15Η δεν έχω το δικαίωμα να χειριστώ την περιουσία μου όπως εγώ θέλω; Ή μήπως βλέπεις με πονηριά την καλοσύνη μου; 16Έτσι, οι τελευταίοι θα γίνουν πρώτοι και οι πρώτοι τελευταίοι, γιατί πολλοί είναι οι προσκαλεσμένοι, αλλά λίγοι οι εκλεκτοί”.

Ο οικοδεσπότης της παραβολής μας είναι ο Κύριός μας και οι εργάτες είναι εκείνοι που άκουσαν το κάλεσμά Του και ήρθαν να προσφέρουν την υπηρεσία τους στον αμπελώνα Του.

Οι εργάτες περιμένουν στην αγορά. Η αγορά είναι ο τόπος που μισθώνονται. Θα πρέπει μάλιστα «να προσέξουν» οι εργάτες, σε ποιον πρέπει να προσφέρουν την υπηρεσία τους.

Ο χρόνος της ζωής είναι περιορισμένος. Είναι μόνο για μια μέρα και η αμοιβή αιώνια!

Τους μισθώνει στον αμπελώνα Του. Η εκκλησία είναι ο αμπελώνας του Θεού. Εκεί γίνεται η καλλιέργεια. Ο καθένας έχει το δικό του αμπελώνα. Να εργαστεί τη δική του ψυχή που ανήκει στον

Θεό. Δεν υπάρχει χρόνος για τεμπελιά. Όλοι ξέρουμε, ότι οι τεμπέληδες πιάνουν περισσότερο χώρο από τους νεκρούς. Άλλωστε ο χρόνος εργασίας είναι για μία μέρα. Στο τέλος της ημέρας έρχεται η ξεκούραση και η αμοιβή! Οι διαφορετικές εκείνες ώρες που μας καλεί, είναι οι διαφορετικές ηλικίες που οι άνθρωποι καλούνται στην υπηρεσία Του. Άλλοι νέοι, μεγάλοι κι άλλοι γέροι. Δεν υπάρχει όριο ηλικίας. Όπου υπάρχει ζωή, υπάρχει ελπίδα! Η ίδια ελπίδα που είναι για το νέο είναι και για το γέρο αμαρτωλό, όταν έρθει στον Χριστό με αληθινή μετάνοια.

Η διανομή της αμοιβής είναι «η Χάρη» που ο Θεός μας δίνει. Δεν είναι κάτι που ο Θεός μας οφείλει. Έτσι δεν πρέπει να υπάρχει και μουντούρα(12) από τη δική μας πλευρά. Αν οι ευλογίες Του σε άλλους είναι μεγαλύτερες από τις δικές μας(13), δεν έπεται ότι ο Θεός μας αδίκησε. Αυτό που Του ζητήσαμε είναι η χάρη Του(14) και σ' αυτήν πρέπει να αρκούμαστε. Αφού όλα είναι δικά Του(15), αφού είναι κυρίαρχος των πάντων, μπορεί να κάνει και ό,τι θέλει. Αυτός είναι ο Πλάστης κι εμείς ο πληγός. Γι' αυτό, ας μην αφήνουμε το μάτι της ζήλειας να μας παρασύρει. Δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ Εβραίου και Εθνικού, όσον αφορά την δικαίωσή μας. Εκείνοι που καυχούνται ότι υπέφεραν στον καύσωνα και τις κακουχίες με την υπηρεσία τους, ας προσέξουν(16) να μη βρεθούν τελευταίοι και οι τελευταίοι πρώτοι.

Ας κάνουμε καλή χρήση της θείας Χάρης και όχι κατάχρηση. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, λίγοι όμως οι Χριστιανοί.

Τρίτη πρόρρηση του θανάτου Του

“17Και καθώς ανέβαινε ο Ιησούς στα Ιεροσόλυμα, πήρε παράμερα μαζί του τους δώδεκα στο δρόμο και τους είπε: 18“Όπως βλέπετε, ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα. Κι εκεί ο Γιος του Ανθρώπου θα παραδοθεί στους άρχιερείς και στους νομοδιδασκάλους και θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους εθνικούς για να τον περιγελάσουν και να τον μαστιγώσουν και να τον σταυρώσουν. Όμως την τρίτη μέρα θα αναστηθεί”.

Καθώς ο Ιησούς ετοιμάζεται ν' ανεβεί στα Ιεροσόλυμα παίρνει τους μαθητές Του ιδιαίτερα και τους μιλάει για το θάνατό Του. Τους προειδοποιεί για να είναι προετοιμασμένοι. Δεν μπορεί να μιλήσει δημόσια για να μην έχει και αντιμαχόμενες παρατάξεις μεταξύ εκείνων που Τον αγαπούσαν κι εκείνων που Τον μισούσαν. Ο Γολγοθάς είναι ο μόνος δρόμος. Δε θέλει κανένας να Τον σταματήσει. Πρέπει ν' ανεβεί στο σταυρό. Εκεί με τη θυσία του Αίματός Του θα μας ελευθερώσει όλους, εθνικούς κι εβραίους από την αμαρτία και θα μας ενώσει με τον Πατέρα Θεό. Καθώς οι μαθητές Του ακούν όλ' αυτά που τους λέει, «Τον κοιτάζουν κατάπληκτοι και φοβισμένοι» (Μάρκου 10:32). Τους μιλάει για την Ανάστασή Του την τρίτη μέρα. Θέλει να τους δώσει θάρρος και ανακούφιση. Βλέπει και ξέρει τι Τον περιμένει πίσω απ' το σταυρό. Βλέπει τη δόξα! Το ίδιο θέλει και για σένα να δεις, φίλη ψυχή, σε οποιαδήποτε κατάσταση υποφοράς, ανησυχίας κι αποθάρρυνσης κι αν βρίσκεται. Όλα αυτά είναι προσωρινά, αλλά το βάρος της δόξας που μας περιμένει είναι αιώνιο!

Αίτηση για Εγκόσμια Δόξα

«20Τότε τον πλησίασε η μητέρα των γιων του Ζεβεδαίου, μαζί με τους γιους της και τον προσκυνούσε ζητώντας του μια χάρη. 21Κι εκείνος τη ρώτησε: “Τι θέλεις;” Του λέει: “Πες να καθίσουν οι δυο αυτοί γιοι μου ο ένας στα δεξιά σου και ο άλλος στα αριστερά σου στη βασιλεία σου”. 22Κι αποκρίθηκε ο Ιησούς και είπε: “Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι, που πρόκειται να πω εγώ ή να βαπτιστείτε το βάπτισμα που εγώ βαπτίζομαι;” Του λένε: “μπορούμε”. 23Τους λέει τότε ο Ιησούς: “Το ποτήρι μου βέβαια, θα το πιείτε και το βάπτισμα που εγώ

βαπτίζομαι θα βαπτιστείτε, μα το να καθίσετε στα δεξιά μου και στα αριστερά μου δε είμαι εγώ που θα αποφασίσω να σας το δώσω αλλά θα δοθεί σ' εκείνους για τους οποίους έχει ετοιμαστεί από τον Πατέρα μου".

24Όταν το άκουσαν αυτό οι δέκα, αγανάκτησαν με τους δύο αδελφούς».

Η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωάννη, παιδιών του Ζεβεδαίου, πέφτει στα πόδια του Ιησού και Του ζητάει να τιμήσει τους γιούς της με υπουργικές θέσεις κατά τη βασιλεία Του. «Θέλω τα παιδιά μου να καθήσουν εκατέρωθεν των πλευρών Σου, όταν έρθει η δόξα Σου». «Δεν ξέρετε τι ζητάτε», λέει ο Κύριος. «Μπορείτε να υποβληθείτε και ν' αντέξετε στο βάπτισμα του μίσους, του πόνου, της απόρριψης και του θανάτου που με περιμένει;». Εκείνοι χωρίς να ξέρουν τι λένε απαντούν: «Ναι Κύριε, μπορούμε». Η πίστη τους είναι ολοφάνερη. Είναι έτοιμοι και πρόθυμοι ν' αρνηθούν τον εαυτό τους και να σηκώσουν το σταυρό. Έτοιμοι να υπηρετήσουν και όχι να υπηρετηθούν. Και τώρα έρχεται να τους πει, ότι στο βάπτισμα εκείνο θα βαπτίζονταν (Μάρκου 10:39), προλέγοντάς τους τα βασανιστήρια που θα περνούσαν και στο μαρτυρικό θάνατο που υποβλήθηκε ο Ιάκωβος (Πράξεις 12:2).

Ακόμα δεν μπορούσε να δώσει θέσεις σε κανέναν, «για να μη θεωρηθεί ότι ήταν ίσος προς τον Θεό, σαν κάτι προς αρπαγμόν» (Φιλ. 2:6). «Έτσι το δικαίωμα αυτό ανήκει στον Πατέρα μου και οι θέσεις θα δοθούν σ' εκείνους, για τους οποίους έχουν ετοιμαστεί». Η ζωή Του ολόκληρη, ήταν συνεχώς υποταγμένη στο θέλημα του Θεού.

«Όταν οι δέκα μαθητές, άκουσαν την αίτηση των δύο αδελφών, αγανάκτησαν». Αγανάκτησαν για την τόλμη των δύο αδελφών, ενώ και οι ίδιοι είχαν την ίδια φιλοδοξία. Πίστεψαν πως ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, πήραν ήδη τις καλύτερες θέσεις. Πίστευαν όλοι σε μια γήινη βασιλεία και κοιτούσαν ν' αναλάβουν κυβερνεία. Κάτι που είναι εντελώς διαφορετικό από τη βασιλεία του Θεού όπως μας αποκαλύπτει η συνέχεια.

Ο Αληθινά Μεγάλος

«25Τους κάλεσε τότε κοντά του ο Ιησούς και είπε: "Το ξέρετε βέβαια, ότι οι άρχοντες των εθνών επιβάλλουν την κυριαρχία τους πάνω σ' αυτά, και οι μεγάλοι τα κατεξουσιάζουν. 26Δε θα είναι το ίδιο μ' εσάς, αλλά όποιος από σας θέλει να γίνει μεγάλος, θα είναι υπηρέτης σας. 27Και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος, θα είναι δούλος σας. 28Ακριβώς όπως ο Γιος του Ανθρώπου, ο οποίος δεν ήρθε για να υπηρετηθεί αλλά για να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του λύτρο για πολλούς".

29Στο μεταξύ, την ώρα που αναχωρούσαν από την Ιεριχώ, τους ακολούθησε πολύς λαός».

Όταν ο Κύριος είδε το πνεύμα των μαθητών, τους καλεί όλους και τους μιλάει για την προτεραιότητα που πρέπει να έχουν τα παιδιά Του, που ανήκουν από τώρα στη Βασιλεία της αγάπης του, που διαφέρει από την ανθρώπινη βασιλεία, στην οποία ανήκουν εκείνοι που δεν αποβλέπουν σε τίποτε άλλο, από του «να καταδυναστεύουν και να καταπιέζουν».

«Ανάμεσά σας δεν πρέπει ποτέ να συμβαίνει το ίδιο». Γιατί στη Βασιλεία των Ουρανών, αναγνωρίζονται μόνον εκείνοι, που εργάζονται για την ευλογία και το καλό των άλλων. Στην κοσμική βασιλεία, ο πιο μεγάλος εξουσιάζει και κυβερνάει τον άνθρωπο, ενώ στη Βασιλεία του Χριστού, ο πιο μεγάλος είναι εκείνος που δεν εξουσιάζει και κυβερνάει, αλλά υπηρετεί τον άνθρωπο.

Και για να μας πείσει, γίνεται ο ίδιος το παράδειγμα όλων. «Αφού εκένωσε τον εαυτό Του λαβών δούλου μορφή (Φιλ. 2:7), ήρθε να μας υπηρετήσει, όχι να υπηρετηθεί και να δώσει τη ζωή Του λύτρο για πολλούς». Άφησε τη δόξα που είχε με τον Πατέρα και ήρθε να μας υπηρετήσει μέχρι

θανάτου χωρίς να ζητήσει ποτέ πρωτεία κι ανθρώπινες τιμές. «Μέχρι θανάτου σταυρικού» (Φιλ. 2:8), για να κερδίσει «πολλούς» από μας στον Θεό.

Πόσο ευγνώμονες πρέπει να είναι οι άνθρωποι! Πρέπει να προσευχόμαστε χωρίς διακοπή. Πρέπει να Του ζητήσουμε να μας φέρει κάθετα κάτω από το φως Του, εκεί που δεν υπάρχει σκιά από κακό, αλλά αγάπη και υπηρεσία για τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας.

Δύο τυφλοί αναβλέπουν

«30Τότε, δυό τυφλοί, που κάθονταν στην άκρη του δρόμου και άκουσαν ότι περνάει ο Ιησούς, φώναξαν: “Ελέησέ μας Κύριε, Γιε του Δαβίδ”. 31Ο λαός όμως τους μάλωσε για να σωπάσουν. Μα εκείνοι κρίζοντας πιο δυνατά έλεγαν: “Ελέησέ μας Κύριε, Γιε του Δαβίδ”. 32Στάθηκε τότε ο Ιησούς, τους φώναξε και τους είπε: “Τι θέλετε να σας κάνω;” 33Του λένε: “Κύριε, ν’ ανοιχτούν τα μάτια μας”. 34Κι ο Ιησούς τους σπλαχνίστηκε και άγγιξε τα μάτια τους κι αμέσως απέκτησαν την όρασή τους και τον ακολούθησαν».

Όταν ο Κύριος και οι μαθητές Του έβγαιναν από την Ιεριχώ, τους ακολούθησε πολύς κόσμος. Στο δρόμο καθώς προχωρούσαν δύο τυφλοί, άκουσαν ότι ο Ιησούς περνούσε από κει και άρχισαν να φωνάζουν δυνατά, «Γιε του Δαβίδ, ελέησέ μας»: Ήξεραν πως ήταν ο Βλαστός του Δαβίδ, ο υποσχόμενος Μεσσίας. Ήξεραν, ότι μόνον Εκείνος μπορούσε να τους ανοίξει τα μάτια. Εκεί που δε θα περίμενε κανείς να δει πίστη, γιατί ποτέ δεν είχαν δει τον Κύριο ή κανένα από τα θαύματά Του, βλέπουμε τους τυφλούς να Τον επικαλούνται για βοήθεια. Μιά τέτοια πίστη, θα πρέπει να μας κάνει να νιώθουμε ντροπή, γιατί ούτε ο Λόγος του Θεού έπαψε να κηρύττεται, ούτε το Ευαγγέλιο μας στέρησαν, ούτε την προσευχή μας απαγόρεψαν. Όλα αυτά δεν μας σώζουν βέβαια, εκτός και μας αγγίξει η Χάρη του Θεού, αλλά είναι τα μέσα που μπορούν να μας αλλάξουν και να μας οδηγήσουν στη σωτηρία.

Ο κόσμος τους μαλώνει που φωνάζουν, γιατί πιστεύουν, ότι ο Κύριος θα ενοχληθεί. Όσο ο κόσμος τους μαλώνει, τόσο εκείνοι φωνάζουν δυνατότερα. «Κύριε, Γιε του Δαβίδ ελέησέ μας». Όταν ο Κύριος άκουσε τις φωνές τους σταμάτησε και τους είπε: «Τι θέλετε να σας κάνω;». Ο Κύριος δεν κλείνει τ’ αυτιά Του σε καμμιά κραυγή. Γι’ αυτό μην αφήνετε ποτέ κανέναν να σας κόψει το δρόμο. «Τι θέλετε να σας κάνω;». Ο Κύριος θέλει τους τυφλούς να ομολογήσουν δημόσια την ανάγκη τους. «Θέλουμε ν’ ανοίξουν τα μάτια μας, Κύριε», απάντησαν οι τυφλοί. «Ο Κύριος τους σπλαχνίστηκε, άγγιξε τα μάτια τους κι αμέσως άρχισαν να βλέπουν και Τον ακολούθησαν». Καραδοκούσαν την ευκαιρία, δεν έμειναν αδρανείς και όταν ένιωσαν ότι τους πλησίασε, την άρπαξαν. Δεν ήταν βέβαια η ευκαιρία, αλλά η πίστη, που τους έκανε να περιμένουν την ευκαιρία και να πάρουν την ευλογία του Χριστού. Έτσι οι τυφλοί πήραν την ευλογία του Κυρίου, με το ν’ ανοίξουν τα φυσικά και πνευματικά τους μάτια κι ακολούθησαν τον Χριστό.

Φίλη ψυχή, σου συνιστώ να προσεύχεσαι, να μελετάς τη Γραφή και να ’χεις πνευματική κοινωνία και μια μέρα, ο Κύριος θα σ’ επισκεφτεί και θ’ ανοίξουν και τα δικά σου μάτια. Τότε όλα τα βάθη, πλάτη, μήκη και ύψη της ψυχής σου, θα γεμίσουν από το Μεγαλείο που βρίσκεται κοντά στον Χριστό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού στα Ιεροσόλυμα

«1 Όταν πλησίασαν στα Ιεροσόλυμα και ήρθαν στη Βηθφαγή, στο όρος των Ελαιών, ο Ιησούς έστειλε δύο μαθητές 2λέγοντάς τους: “Πηγαίνετε στο απέναντι χωριό και μόλις φτάσετε θα βρείτε ένα θηλυκό γαϊδούρι δεμένο μαζί μ’ ένα πουλάρι. Να λύσετε και τα δυο ζώα και να μου τα φέρετε. 3Κι αν κανένας σας πει τίποτε, πείτε του πως τα χρειάζεται ο Κύριος, και θα τα στείλει χωρίς καμιά αντίρρηση”. 4Κι όλο αυτό έγινε έτσι ώστε να εκπληρωθεί αυτό που λέχθηκε μέσω του προφήτη Ησαΐα: 5“Πείτε στη θυγατέρα της Σιών: Νάτος ο βασιλιάς σου! Έρχεται σε σένα πράος και καβάλα πάνω σε γαϊδούρι, και πάνω σε πουλάρι, γέννημα υποζυγίου”! 6Πήγαν, λοιπόν, οι μαθητές και κάνοντας όπως τους πρόσταξε ο Ιησούς, 7έφεραν το θηλυκό γαϊδούρι και το πουλάρι και έβαλαν πάνω τους τα ρούχα τους και κάθισε ο Κύριος πάνω σ’ αυτά. 8Και οι περισσότεροι από τον κόσμο έστρωσαν τα ρούχα τους στο δρόμο, ενώ άλλοι έκοβαν κλαδιά από τα δέντρα και τα έστρωναν στο δρόμο. 9Και τα πλήθη, τόσο εκείνα που προπορεύονταν όσο κι εκείνα που ακολουθούσαν, έλεγαν φωνάζοντας: “Ψάλτε ύμνο στο Γιο του Δαβίδ:

”Ευλογημένος αυτός που έρχεται στο όνομα του Κυρίου.

”Ψάλτε ύμνο σ’ αυτόν οι ύψιστες δυνάμεις”! 10Και όταν μπήκε στα Ιεροσόλυμα, συγκλονίστηκε όλη η πόλη και ρωτούσαν οι κάτοικοι: “Ποιος είναι αυτός;” 11Και τα πλήθη απαντούσαν: “Αυτός είναι ο Ιησούς! Ο προφήτης από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας”!

Τίποτε δεν απέμεινε για τον Κύριό μας, εκτός από τη θυσία Του στο σταυρό, που προχωρεί να τελειώσει. Πλησιάζει στα Ιεροσόλυμα. Στέλνει δύο από τους μαθητές Του να βρουν το πουλάρι που προφήτεψε ο Ζαχαρίας (9:9), πάνω στο οποίο δεν είχε καθήσει κανείς. Στον Κύριο όμως δεν κάνει καμιά διαφορά αυτό, γιατί τα πάντα είναι δημιουργήματά Του και όλα υποτάσσονται σ’ Αυτόν, εκτός από το μάταιο άνθρωπο, που από υπερηφάνεια στασιάζει. Δίνει στους μαθητές Του την απάντηση, που πρέπει να δώσουν σ’ εκείνους που θα τους ρωτήσουν για το πουλαράκι. Τίποτα δεν διαφεύγει από την προσοχή του! Ξέρει πού και σε ποιά κατάσταση βρίσκονται τα πάντα. Έτσι κάτω από την παρουσία Του θα πρέπει να προσέξουμε πολύ. Οι μαθητές βρήκαν το πουλαράκι όπως ο Κύριος τους είπε και το έλυσαν. Δεν ήταν δικό Του, αλλά το δανείστηκε! Δεν ήθελε άλογο γιατί τα άλογα ήταν γι’ αυτούς που ετοιμάζονται για πόλεμο, ενώ ο Κύριός μας ήταν ταπεινός κι έφερνε ειρήνη. Μερικοί ρώτησαν γιατί το λύνουν. Όταν οι μαθητές τους είπαν, ότι ο Κύριος το χρειάζεται, δεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Το έφεραν στον Ιησού. Δεν το είχε κανείς μεταχειριστεί. Κάτι που άρμοζε γιατί τα ζώα της θυσίας ή που μάλλον πήγαιναν για θυσία, δεν έπρεπε να τα έχει μεταχειριστεί κανείς (Αριθμ. 19:2). Το σέλωσαν με τα ρούχα τους. Πολλοί έστρωναν το δρόμο με ρούχα και πολλοί με κλαδιά από δέντρα. Ο ενθουσιασμός εκείνων που πήγαιναν μπροστά κι εκείνων που ακολουθούσαν, βρισκόταν στο αποκορύφωμά του. Καλωσόριζαν τον Βασιλιά με τον Ψαλμό 118:26 που το Πνεύμα του Θεού τους οδήγησε να ψάλλουν, «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Ευλογημένος να είναι εκείνος για τον Οποίον μας μίλησαν οι προφήτες και που Τον περιμένουμε για αιώνες και που έρχεται στο όνομα του Κυρίου για τη σωτηρία μας. «...και του πατέρα μας Δαβίδ». Αναγνώριζαν τα δικαιώματά Του για τον θρόνο που του αρμόζει και που πηγάζει από το σπόρο του Δαβίδ (Ιερεμ. 23:5). «Δόξα στους ουρανούς». Το όνομά Του να είναι πάνω απ’ όλα και ο θρόνος Του, πάνω και πιο ψηλά από κάθε θρόνο. Όταν μπήκε στα Ιεροσόλυμα σείστηκε ολόκληρη η πόλη από τις φωνές των ανθρώπων. «Ποιός είναι Αυτός;» Ρωτούσαν, και τα πλήθη έδιναν την απάντηση: «Αυτός είναι ο προφήτης Ιησούς, ο οποίος κατάγεται από τη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας». Επιβεβαίωναν ό,τι μας λένε οι Γραφές, για το όνομά Του και την καταγωγή Του.

Ο Ιησούς Χριστός αποκαθαρίζει το ναό

“12Κατόπιν ο Ιησούς μπήκε στο ναό του Θεού και έδιωξε όλους εκείνους που έκαναν αγοραπωλησίες μέσα στο ναό, και τα τραπέζια των σαράφηδων τα αναποδογύρισε, καθώς και τα καθίσματα εκείνων που πουλούσαν τα περιστέρια, 13και τους είπε: “Είναι γραμμένο: Ο οίκος μου θα ονομαστεί οίκος προσευχής, κι εσείς τον κάνετε λημέρι ληστών”!14Κι εκεί στο ναό ήρθαν κοντά του τυφλοί και κουτσοί και τους θεράπευσε. 15Και σαν είδαν οι αρχιερείς και οι νομοδιδάσκαλοι τα αξιοθαύμαστα που έκανε, καθώς και τα παιδιά που φώναζαν μέσα στο ναό κι έλεγαν: “Ψάλτε ύμνο στο Γιο του Δαβίδ”, αγανάκτησαν 16και του είπαν: “Ακούς τι λένε αυτοί;” Κι ο Ιησούς τους απάντησε: “Ποτέ σας δε διαβάσατε ότι: Από στόμα νηπίων και βρεφών, που ακόμα θηλάζουν, συνέθεσες τέλειο ύμνο;” 17Και αφήνοντάς τους βγήκε από την πόλη στη Βηθανία και διανυκτέρευσε εκεί».

Ο ναός που ήταν χώρος προσευχής, είχε γίνει τόπος εμπορίου (Ιωάν. 2:16). Ζωέμποροι, πωλητές κάθε είδους και τραπεζίτες, είχαν κατακλύσει τα πάντα με τα εμπορεύματά τους. Τα κέρδη ήταν για το ναό και την οικογένεια του αρχιερέα ένα μεγάλο έσοδο. Όταν ο Ιησούς είδε ότι έλειπε από την Εβραϊκή θρησκεία η χάρη, η πίστη, η αγάπη και η πνευματικότητα, εξοργίστηκε κι άρχισε να ανατρέπει τα τραπέζια και να διώχνει τους πωλητές. «Τίποτε δεν επιτρέπεται να μεταφέρουν διά μέσου του ναού. Δεν ήθελε να κάνουν το ναό κέντρο διερχομένων. Εκεί που ούτε σκόνη δεν επιτρεπόταν να μεταφέρουν με τα σανδάλια τους, κυκλοφορούσαν τώρα άνθρωποι κάθε επαγγέλματος».

Τους δίδασκε και τους έλεγε εκείνο που είπαν οι προφήτες Ησαΐας 56:7 και Ιερεμίας 7:11: «Δεν είναι γραμμένον, ότι ο οίκος μου θα ονομαστεί οίκος προσευχής; (δια όλα τα έθνη, Μάρκου 11:17). Σεις όμως τον εκάνατε φωλιά ληστών». Θέλει να τους υπενθυμίσει ότι, όχι μόνο τον Θεό δεν τιμούσαν, αλλά γίνονταν και πρόσκομμα στη λατρεία των ανθρώπων.

Όταν έδιωξε από το ναό τους πωλητές και τους αγοραστές, ήρθαν κοντά Του στο ναό τυφλοί και κουτσοί και τους θεράπευσε με τη θεία χάρη Του. Οι Αρχιερείς και Γραμματείς, όταν είδαν τα θαύματα που έκανε και τα παιδιά να φωνάζουν «Ωσαννά στο Γιο του Δαβίδ», προκειμένου να ενώσουν κι αυτοί τις φωνές τους μαζί τους και να συμφιλιωθούν με τον Κύριο, του Οποίου τα έργα μαρτυρούσαν για τη δύναμη, θεότητα και εξουσία του μηνύματος που έφερε (Ιωαν. 5:30), ήταν γεμάτοι αγανάκτηση. Μάλιστα Του είπαν, «Τους ακούς τι λένε;». Πώς είναι δυνατόν να επιτρέπεις να Σε προσφωνούν γιο του Δαβίδ, να Σε αναγνωρίζουν για Μεσσία τους και δεν τους σταματάς; Ο Κύριος αρνείται να απαντήσει στην κριτική τους και τους παραπέμπει στον ψαλμό 8:2 που λέει «από τα στόματα των νηπίων κι εκείνων που θηλάζουν, έκανες τέλειον ύμνον». Θέλει όλους εκείνους τους αυτοδικαιωμένους που ήταν γεμάτοι αγανάκτηση, να δουν ότι όλα τα παιδιά και οι απλοϊκοί άνθρωποι που φώναζαν είχαν διδαχτεί από τον Θεό και τιμούσαν τον Ιησού Χριστό για Τον απεσταλμένον από τον Πατέρα που είχε έρθει να λυτρώσει το Ισραήλ. Τους άφησε μέσα στο σκοτάδι που βρίσκονταν όπως αφήνει και όλους αυτούς που φέρουν τους μεγάλους τίτλους, τα μεγάλα παράσημα, εκείνους που ποτέ δε γεύτηκαν τη Θεία Χάρη, όλους εκείνους τους αυτοδικαίωτους και βγαίνει έξω από την πόλη να διανυκτερεύσει, γιατί εκεί δεν υπήρχε χώρος αγάπης για τον Μεσσία (Ιωαν. 1:11).

Η άκαρπη συκιά

“18Και το πρωί επιστρέφοντας στην πόλη πείνασε. 19Βλέποντας λοιπόν μια συκιά στο δρόμο την πλησίασε αλλά δε βρήκε τίποτε σ’ αυτήν παρά μονάχα φύλλα, και της λέει: “Ποτέ πια να μην παραχθεί καρπός από σένα”. Και στη στιγμή ξεράθηκε η συκιά! 20Και σαν το είδαν αυτό οι μαθητές,

θαύμασαν και είπαν: “Πώς ξεράθηκε έτσι η συκιά από τη μια στιγμή στην άλλη;” 21Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και τους είπε: “Πραγματικά, σας λέω, αν έχετε πίστη και δεν ταλαντευτείτε, όχι μόνο αυτό που συνέβη με τη συκιά θα κάνετε, αλλά κι αν ακόμα πείτε σε τούτο το βουνό: Σήκω και ρίξου στη θάλασσα, θα γίνει. 22Και όλα όσα ζητήσετε στην προσευχή έχοντας πίστη, θα τα λάβετε”.

Απορροφημένος από το έργο Του ο Ιησούς, καθώς πήγαινε με τους μαθητές Του από τη Βηθανία στα Ιεροσόλυμα, δεν είχε πάρει τίποτε για πρωινό και πείνασε. Στο δρόμο είδε μια συκιά, γεμάτη από φύλλα και όταν πήγε κοντά της μήπως βρει κάτι να πάρει, είδε πως ήταν «άκαρπη». Φαίνεται πως η παραβολή αυτή, αναφέρεται στους Ισραηλίτες. Αναφέρεται στο διαλεγμένο λαό του Θεού, τον οποίον περίμενε να βρει έτοιμο να Τον δεχτεί, αλλά τον βρίσκει γεμάτο θρησκεία (φύλλα) και χωρίς καρπό για τον Θεό. «Επάγγελμα χωρίς άσκηση». Ο Κύριος είχε πει ότι «από τους καρπούς τους θα τους αναγνωρίσετε» (Ματθ. 7:16).

Δεν βρήκε καρπό μετάνοιας και τους καταράστηκε. «Ξεριζώστε την γιατί αχρηστεύει τη γη, φώναξε στον κηπουρό» (Λουκά 13:7). Και ο κηπουρός (Ιωαν. 15:1) που μεσιτεύει για μας στα δεξιά του Πατέρα, αποκρίθηκε, «Κύριε, δώστους την ευκαιρία για έναν ακόμη χρόνο κι αν δεν μετανοήσουν, τους καταστρέφεις» (Λουκά 13:8-9). Ένα χρόνο ακόμη να στείλει τους αποστόλους Του να τους μιλήσουν μήπως και μετανοήσουν.

Το έθνος εκείνο παραμένει άκαρπο, όπως και κάθε άλλο έθνος, εκτός από τις λίγες μετανοημένες ψυχές που κάνουν το θέλημά Του. Ακόμη η ευκαιρία αυτή, προσφέρεται σε όλους μας, χάρη στη μεσιτεία του Κυρίου μας ο Οποίος, δεν μας θέλει να στηριζόμαστε μόνο στις υποσχέσεις Του, αλλά μάλλον να προσέχουμε στις απαιτήσεις Του.

«Κανείς εις τον αιώνα να μη φάγει καρπό από σένα». Η κατάρα του Κυρίου μας ξέρανε από τη ρίζα τη συκιά, έτσι που να μην κάνει πια φρούτα αλλά και φύλλα που απατούν τον άνθρωπο. Η φοβερή αυτή εικόνα, φανερώνει την οργή του Κυρίου μας και το τι ακριβώς συμβαίνει σε όλους όσους τους απορρίπτουν.

«Να έχετε πίστη στον Θεό» (Μάρκου 11:22), λέει ο Κύριος. Να έχετε εμπιστοσύνη στον Θεό. Δεν αναφέρει τίποτε για αγγέλους ή αγίους. «Όλα μπορείτε να τα αντιμετωπίσετε με την πίστη σας στον Θεό. Όχι μόνο το θαύμα της συκιάς μπορείτε να κάνετε, αλλά και βουνά από δυσκολίες μπορείτε να μετατοπίσετε. Αρκεί να μην αμφιβάλλετε».

«Όλα όσα ζητάτε όταν προσεύχεστε, να πιστεύετε ότι θα τα πάρετε και θα σας γίνουν». Αν η καρδιά μας δεν είναι καθαρή, τότε έχουμε χτίσει έναν τοίχο που μας χωρίζει από τον Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη. Έτσι ποτέ δε θα πάρουμε ό,τι Του ζητάμε. Πρέπει να Του ζητάμε συγχώρεση και να μας δίνει το πνεύμα της αγάπης Του, για να έχουμε επικοινωνία μαζί Του. Πρέπει ακόμα να είμαστε αρκετά υποταγείς και να δεχόμαστε ό,τι μας δίνει με ευχαριστία.

Αμφισβητείται η εξουσία του Ιησού Χριστού

“23Και όταν ήρθε στο ναό τον πλησίασαν, καθώς δίδασκε, οι αρχιερείς και πρεσβύτεροι του λαού ρωτώντας τον: “Με ποια εξουσία τα κάνεις αυτά; Και ποιος σου έδωσε την εξουσία αυτή;” 24Κι ο Ιησούς αποκρίθηκε: “Θα σας ρωτήσω κι εγώ ένα πράγμα, στο οποίο αν μου απαντήσετε, θα σας πω κι εγώ με ποια εξουσία τα κάνω αυτά: 25Το βάπτισμα του Ιωάννη τι προέλευση είχε; Ουράνια ή ανθρώπινη;” Κι εκείνοι διαλογίζονταν μεταξύ τους κι έλεγαν: “Αν πούμε: Ουράνια, θα μας πει: Τότε γιατί δεν τον πιστέψατε; 26Αν πάλι του πούμε: Ανθρώπινη, φοβόμαστε το λαό, γιατί όλοι τον έχουν για προφήτη τον Ιωάννη”. 27Αποκρίθηκαν λοιπόν στον Ιησού: “Δεν ξέρουμε”. Τους είπε τότε κι αυτός: “Ούτε εγώ σας λέω με ποια εξουσία τα κάνω αυτά”.

Καθώς ο Κύριος προχωρεί στο ναό, Τον πλευρίζουν ξανά οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι και Τον προκαλούν, αφού δεν είχε κανέναν ανθρώπινο ιερατικό βαθμό πιστεύοντας, πως ίσως έτσι Τον ντροπιάσουν και σταματήσει.

«Με ποια εξουσία κάνεις όλα αυτά; Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα;», τον ρωτούν οι νομικοί. Αυτοί που σπουδάζουν τον Θεό, αλλά δεν αφήνουν το Πνεύμα του να τους σπουδάσει. Δεν απαντά, αλλά τους υποβάλλει κι Αυτός ένα ερώτημα: «Ήταν το βάπτισμα του Ιωάννη από τον Θεό ή ανθρώπινη σκέψη;». Αν υπήρχε ίχνος ειλικρίνειας μέσα τους θα μπορούσαν να πάρουν με ό,τι τους ρωτάει την απάντηση στο ερώτημα που μόλις Του είχαν υποβάλλει. Αν παραδέχονταν ότι ο Ιωάννης ήταν σταλμένος από τον Θεό, τότε θα μπορούσαν να δουν και την αλήθεια, γιατί ο Ιωάννης είχε μιλήσει για τον Κύριό μας, όταν τους βάφτιζε στο βάπτισμα της μετάνοιας. Τους είχε μιλήσει για τον Μεσσία που θα τους βάφτιζε με το Πνεύμα το Άγιο (Μάρκου 1:7-8). Τους φέρνει σε δίλημμα και σκέφτονται μεταξύ τους ότι, «Αν πούμε από τον Θεό, τότε θα μας πει γιατί δεν Τον πιστέψαμε». «Αν πούμε ότι ήταν ανθρώπινη σκέψη, θα μας πάρουν με τα ξύλα και τις πέτρες. Το κακό που μας περιμένει. Γιατί όλοι οι άνθρωποι πίστευαν, ότι ο Ιωάννης ήταν προφήτης». Αυτοί συγχυσμένοι αποσύρονται και δεν απαντούν προσποιούμενοι ότι «Δεν γνωρίζουν». «Τότε» λέει ο Ιησούς, δε χρειάζεται να σας πω κι εγώ με ποιά εξουσία κάνω όλα αυτά». Αφού αυτοί δε θέλουν να παραδεχτούν τα έργα του Κυρίου που πιστοποιούν την προέλευσή Του, τότε δε χρειάζεται να τους πει τίποτε. Σ' εκείνους όμως που Τον πλησιάζουν με ειλικρίνεια, δίνει πάντοτε την απάντηση.

Η παραβολή των δύο γιων

«28“Αλλά για πέστε μου τη γνώμη σας. Ένας άνθρωπος είχε δυο παιδιά. Πήγε λοιπόν στον πρώτο και του είπε: Παιδί μου, πήγαινε σήμερα να δουλέψεις στο αμπέλι μου. 29Κι εκείνος του απάντησε: Δε θέλω. Ύστερα όμως μετάνιωσε και πήγε. 30Πήγε επίσης στο δεύτερο και του είπε το ίδιο πράγμα. Κι εκείνος του απάντησε: Θα πάω, κύριε, αλλά δεν πήγε. 31Ποιος από τους δυο έκανε το θέλημα του πατέρα;” Του λένε: “Ο πρώτος”. Τους λέει ο Ιησούς: “Πραγματικά, σας λέω, οι τελώνες και οι πόρνες βρίσκονται πιο μπροστά από σας στο δρόμο που οδηγεί στη βασιλεία του Θεού. 32Γιατί ήρθε σε σας ο Ιωάννης βαδίζοντας το δρόμο της δικαιοσύνης και δεν πιστέψατε σ’ αυτόν. Οι τελώνες όμως και οι πόρνες πίστεψαν σ’ αυτόν, ενώ εσείς, παρόλο που το είδατε αυτό, δεν μεταμεληθήκατε κατόπιν, ώστε να πιστέψετε σ’ αυτόν”».

Στην παραβολή μας εδώ έχουμε δύο γιους, που αντιπροσωπεύουν δύο ομάδες ανθρώπων με πολύ διαφορετικό χαρακτήρα. Εκείνους που δίνουν υποσχέσεις με τα χείλη κι εκείνους των οποίων το ενδιαφέρον είναι αγνό και έχει πνευματική αλήθεια.

«Είπε δε θέλω, αλλά έπειτα μετανόησε και πήγε». Βλέπουμε τον άνθρωπο που αντιτίθεται στον Πατέρα, που με στοργή τον φωνάζει «γιέ μου» και τον καλεί με εξουσία να εργαστεί στον αμπελώνα Του, στην διάδοση του Ευαγγελίου. Ύστερα όμως μετανοεί με τη θεία χάρη και υποβάλλεται στο θέλημά Του.

«Μάλιστα κύριε, θα πάω, αλλά δεν πήγε». Ο δεύτερος γιος δεν δίνει μόνο τον τίτλο του σεβασμού (κύριε), αλλά και την ετοιμότητα να εργαστεί (θα πάω). «Αλλά δεν πήγε». Πόσο φοβερό να δίνουμε την υπόσχεση που ο Κύριος περιμένει, τόσο πρόχειρα.

«Αλήθεια σας λέω, ότι οι τελώνες και οι πόρνες πηγαίνουν πριν από σας στη βασιλεία του Θεού». Γιατί «ήρθε ο Ιωάννης σε σας και βάδιζε το δρόμο της δικαιοσύνης, αλλά δεν τον πιστέψατε». Από τότε μέχρι σήμερα, μας μίλησαν πολλοί άνθρωποι και δεν πιστέψαμε, «οι τελώνες όμως και οι πόρνες πίστεψαν».

«Σεις δε, αν και τα είδατε, ούτε ύστερα μετανοήσατε, ώστε να πιστέψετε». Δεν αναφέρεται μόνο στους Φαρισαίους, αλλά και σε όλους όσους κρατούν τις δικές τους νομοθεσίες και τον τίτλο, με τον οποίο περιφέρονται. Υπάρχει όμως ελπίδα αφού υπάρχει ζωή. Αρκεί να ομολογήσεις τις αμαρτίες σου απευθείας στον Χριστό και Αυτός είναι αξιόπιστος και δίκαιος, ώστε να συγχωρήσει τις αμαρτίες σου και να σε καθαρίσει από κάθε αδικία (Α΄ Ιωαν. 1:9).

Η παραβολή του αμπελιού

«33“Ακούστε μια άλλη παραβολή: Ήταν κάποιος οικοδεσπότης, που φύτεψε ένα αμπέλι και το περίφραξε. Επίσης έσκαψε σ’ αυτό ένα πατητήρι και έχτισε έναν πύργο. Κατόπιν το ανάθεσε στη φροντίδα γεωργών κι έφυγε σε άλλη χώρα. 34Κι όταν έφτασε ο καιρός των καρπών, έστειλε τους δούλους του στους γεωργούς για να πάρουν τους καρπούς του. 35Οι γεωργοί όμως έπιασαν τους δούλους του, κι άλλον έδειραν, άλλον σκότωσαν, κι άλλον πετροβόλησαν. 36Ξανάστειλε άλλους δούλους, περισσότερους από τους πρώτους. Αλλά τα ίδια έκαναν και σ’ αυτούς. 37Υστερα έστειλε το γιο του, λέγοντας: Το γιο μου θα τον σεβαστούν. 38Οι γεωργοί όμως, όταν είδαν το γιο, είπαν μεταξύ τους: Αυτός είναι ο κληρονόμος. Ελάτε να τον σκοτώσουμε και να κατακρατήσουμε την κληρονομιά του. 39Έτσι, αφού τον έπιασαν, τον έβγαλαν έξω από το αμπέλι και τον σκότωσαν. 40Όταν, λοιπόν, έρθει ο ιδιοκτήτης του αμπελιού, τι θα τους κάνει τους γεωργούς εκείνους;” 41Του λένε: “Όπως αρμόζει σε κακούς, αλύπητα θα τους αφανίσει και το αμπέλι θα το αναθέσει στη φροντίδα άλλων γεωργών, που θα του αποδώσουν τους καρπούς στον καιρό τους”. 42Τους λέει ο Ιησούς: “Ποτέ σας δε διαβάσατε στις Γραφές πως: Η Πέτρα που περιφρόνησαν οι οικοδόμοι, αυτή έγινε το αγκωνάρι. Από τον Κύριο έγινε αυτό κι είναι αξιοθαύμαστο στα μάτια μας; 43Γι’ αυτό σας λέω πως η βασιλεία του Θεού θα αφαιρεθεί από σας και θα δοθεί σε έθνος που παράγει τους καρπούς της. 44Συνεπώς όποιος πέσει πάνω σ’ αυτή την πέτρα θα συντριφτεί. Και σ’ όποιον αυτή πέσει, θα τον διαλύσει”. 45Και όταν άκουσαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι τις παραβολές του, κατάλαβαν ότι αυτούς εννοεί. 46Και παρόλο που επιδίωκαν να τον συλλάβουν φοβήθηκαν τα πλήθη, γιατί τον θεωρούσαν προφήτη».

Ο οικοδεσπότης της παραβολής είναι ο Θεός. Το αμπέλι είναι το Ισραήλ (Ησαΐας 1-7). Το φύτεμα του αμπελιού είναι η εκκλησία του Κυρίου. Τώρα το φράξιμο, δείχνει την προστασία της εκκλησίας Του και το πατητήρι, την κατεργασία της παραγωγής του καρπού στον οίκο (πύργο) του Θεού. Οι γεωργοί στους οποίους εμπιστεύτηκε το αμπέλι, είναι οι αρχηγοί της Ιουδαίας που ήταν υπεύθυνοι να οδηγήσουν τους ανθρώπους στο σωστό δρόμο.

Αφού τους νοίκιασε το χωράφι έφυγε. Όταν ο Θεός δίνει στον άνθρωπο το Γραπτό λόγο, τον αφήνει να ασκηθεί πάνω σ’ αυτόν. Όταν ήρθε ο καιρός να πάρει τους καρπούς έστειλε τους δούλους Του τους προφήτες, να υπενθυμίσουν στους αρχηγούς το αίτημα του Οικοδεσπότη. Όλους όμως εκείνους που ήρθαν στο όνομά Του, τους κακοποίησαν. Άλλους έδειραν, άλλους σκότωσαν και άλλους λιθοβόλησαν. Αφού τους είδε ανένδοτους, έστειλε ξανά δούλους, αλλά τούτη τη φορά περισσότερες από την πρώτη. Και σ’ αυτούς έκαναν το ίδιο (Πράξεις 7:52). Η μια αμαρτία ακολουθούσε την άλλη. Παρόλο το μίσος και την εγκληματικότητά τους, το ενδιαφέρον του Θεού δε σταματάει εκεί, αλλά αποφασίζει να στείλει το ίδιο Του το παιδί. Γιατί είπε: «Ίσως έτσι ντραπούν και Του δώσουν το αίτημά Του». Το αίτημα της αγάπης κι ευλάβειας που περίμενε να πάρει ύστερ’ απ’ ό,τι τους είχε δώσει.

Έρχεται ο Γιος ως αντιπρόσωπος του Πατέρα (Ιωαν. 6:38 και 7:28-29).

«Αυτός είναι ο κληρονόμος», είπαν οι αρχηγοί, «ελάτε να Τον σκοτώσουμε». Εδώ βλέπουμε καθαρά το ξεχείλισμα του μίσους που εξεδήλωσαν με το σατανικό τους τρόπο, απέναντι στη Χάρη του Θεού

(Πράξεις 2:23). Οι αρχηγοί της Ιουδαίας τον γνώριζαν ως κληρονόμο, γιατί σ' αυτούς ο Θεός είχε αποκαλύψει τον εαυτό Του, όταν ο υπόλοιπος κόσμος ζούσε στο σκοτάδι. «Έτσι Τον συνέλαβαν και Τον οδήγησαν έξω από το αμπέλι και Τον σκότωσαν».

Ο Κύριος αμέσως υποβάλλει το ερώτημα σ' αυτούς που άκουγαν την παραβολή: «Και τι θα κάνει σ' αυτούς ο Οικοδεσπότης;». Τους θέλει μόνοι τους να προφέρουν την καταδίκη που τους περιμένει. «Λένε εις Αυτόν», στον Κύριο που τους υπέβαλλε την ερώτηση: «Θα τους εξολοθρεύσει με το χειρότερο τρόπο και το αμπέλι θα το παραδώσει σ' άλλους γεωργούς, οι οποίοι θα Του παραδώσουν τους καρπούς στον καιρό τους». Όταν ο άνθρωπος απορρίπτει το προνόμιο που ο Θεός του δίνει, τότε το προνόμιο εκείνο ο Θεός το παίρνει και το δίνει σε κάποιον άλλον. Έτσι κι εδώ αφαιρεί το προνόμιο και την ευθύνη από τον Εβραίο και τα δίνει στον εθνικό. Και δεν τα αφαίρεσε απλώς, αλλά τους «εξολόθρεψε». Αναφέρεται στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του ναού που έγινε μετά από σαράντα χρόνια και που οι άνθρωποι «θυμήθηκαν» τα λόγια του Κυρίου μας.

Μιλάει για την απόρριψη του ακρογωνιαίου λίθου που στηρίζονται τα πάντα. Μιλάει για το θάνατό Του και την Ανάστασή Του (Ψαλμός 118:22). Ναι, από τον Κύριο έγινε αυτό και φαίνεται θαυμαστό στα μάτια των ανθρώπων.

«Κι εκείνος που θα πέσει επάνω σ' αυτόν το λίθο θα συντριβεί κι εκείνον εις τον οποίον θα πέσει θα τον κάνει κομμάτια». Η βασιλεία του Θεού θα καταπιέσει και θα καταστρέψει όλους εκείνους που δοκιμάζουν να την απορρίψουν ή να μην της δώσουν τη θέση που της ανήκει.

«Όταν οι Αρχιερείς και Φαρισαίοι άκουσαν την παραβολή αυτή, κατάλαβαν ότι μιλούσε γι' αυτούς». Τα λόγια Του ήταν πολύ αυστηρά. Υπάρχουν πολλοί ακροατές του Ευαγγελίου και σήμερα που ξέρουν ότι έχουν άδικο και κάθε κήρυγμα τους καταδικάζει, αλλά δεν έχουν τη θέληση ή το θάρρος να ξεφύγουν από τη φοβερή αυτή κατάσταση, με το να σηκώσουν το σταυρό και ν' ακολουθήσουν τον Χριστό. Ας προσέξουν, γιατί στην τελική κρίση θα βρεθούν αναπολόγητοι, μαζί με όλους εκείνους που διαβάσαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Η παραβολή των Γάμων

«1Κι αφού ξαναπήρε ο Ιησούς το λόγο, τους μίλησε με παραβολές λέγοντας: “Η βασιλεία των ουρανών είναι όμοια με έναν βασιλιά, που έκανε τους γάμους του γιου του 3κι έστειλε τους δούλους του να φωνάξουν τους καλεσμένους στους γάμους, αλλά εκείνοι δεν ήθελαν να έρθουν. 4Ξανάστειλε άλλους δούλους λέγοντας: Να πείτε στους καλεσμένους: Ορίστε, το γεύμα μου το ετοίμασα. Οι ταύροι μου και τα θρεφτάρια είναι σφαγμένα και είναι όλα έτοιμα, ελάτε στους γάμους. 5Εκείνοι όμως αδιαφόρησαν και πήγαν άλλος στο χωράφι του, άλλος στο εμπόριό του 6και οι υπόλοιποι, αφού έπιασαν τους δούλους του, τους συμπεριφέρθηκαν άσχημα και τους σκότωσαν. 7Και σαν το άκουσε ο βασιλιάς, οργίστηκε και έστειλε τα στρατεύματά του και εξολόθρεψε τους φονιάδες εκείνους και την πόλη τους την έκαψε. 8Λέει τότε στους δούλους του: Ο γάμος, βέβαια, είναι έτοιμος, μα οι προσκαλεσμένοι δεν ήταν άξιοι. 9Πηγαίνετε, λοιπόν, στα σταυροδρόμια και όσους βρείτε καλέστε τους στους γάμους. 10Βγήκαν τότε οι δούλοι εκείνοι στους δρόμους και μάζεψαν όλους όσους βρήκαν, κακούς και καλούς. Και γέμισε ο χώρος του γάμου από τους προσκαλεσμένους για το γαμήλιο γεύμα. 11Κι όταν μπήκε ο βασιλιάς να δει τους προσκαλεσμένους

για το γαμήλιο γεύμα, είδε εκεί έναν που δεν ήταν ντυμένος με γαμήλια στολή. 12Και του λέει: Φίλε, πώς μπήκες εδώ χωρίς να έχεις γαμήλια στολή; Κι εκείνος δεν μπόρεσε να απαντήσει. 13Είπε, τότε, ο βασιλιάς στους υπηρέτες του: Αφού τον δέσετε χειροπόδαρα, σηκώστε τον και πετάξτε τον στο πιο απόμακρο και βαθύ σκοτάδι. Εκεί είναι που θα κλαίει και θα τρίζει τα δόντια του. 14Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι αλλά λίγοι οι εκλεκτοί”.

Ο βασιλιάς της παραβολής είναι ο Θεός. Ο γάμος είναι η ένωση των πιστών με το Παιδί Του, τον Ιησού Χριστό. Το δείπνο του γάμου είναι το ευαγγέλιο του Θεού. Η αρχική ιδέα είναι στην καρδιά του Πατέρα και εκφράζεται με το να στείλει τον Ιησού Χριστό στον κόσμο, να μας σώσει από τις αμαρτίες μας. Μέσα στο Ευαγγέλιο, υπάρχει όλη η προμήθεια για κάθε πεινασμένη και διψασμένη ψυχή. Υπάρχει συγχώρεση, ειρήνη με τον Θεό, ζωντανή ελπίδα στον κόσμο τούτο και δόξα στον επόμενο.

«Έστειλε τους δούλους του να καλέσουν τους καλεσμένους στους γάμους, αλλά αυτοί δεν ήθελαν να έρθουν». Η πρόσκληση ήταν στους Ισραηλίτες. «Ήρθε στους δικούς Του κι εκείνοι δεν Τον δέχτηκαν» (Ιωαν. 1:11). Απέρριψαν την πρόσκλησή Του. Τους κάνει και δεύτερη πρόσκληση. Αρνούνται ξανά, με τη δικαιολογία, ότι έπρεπε να πάνε στις δουλειές τους και να προσέξουν το εμπόριό τους. Δεν υπάρχει κατηγορία για την απασχόληση του ανθρώπου, αρκεί να μην του γίνεται εμπόδιο και του κόβει το δρόμο για τον ουρανό. Προσέξτε την απάντηση που έδωσαν, στην πρόσκληση που ο βασιλιάς τους κάνει: «Έχουμε το χωράφι μας να δουλέψουμε, τα προϊόντα μας να πουλήσουμε, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε αναγκαία μια τέτοια πρόσκληση».

Γλυκιά μου ψυχή, αν ο Χριστός και το Ευαγγέλιο δεν πάρουν την πρώτη θέση μέσα στην καρδιά σου, τότε δεν υπάρχει χώρος για σένα στον ουρανό όσο μεγάλος κι αν είναι. «Οι λοιποί αφού συνέλαβαν τους δούλους Του, τους κακοποίησαν και τους σκότωσαν». Πολλοί κακοποιήθηκαν κι εκτελέστηκαν από τις πρώτες ημέρες που άρχισε να κηρύττεται το Ευαγγέλιο.

«Όταν ο βασιλιάς άκουσε αυτό που έκαναν στους δούλους του, οργίστηκε κι έστειλε στρατό και εξολόθρεψε τους φονιάδες εκείνους κι έκαψε την πόλη τους». Ο Θεός επέτρεψε στις Ρωμαϊκές στρατιές να εισβάλουν στη γη της Ιερουσαλήμ και να την καταστρέψουν. «Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τα χέρια του Θεού, αν πάρει ελαφρά μια τόσο μεγάλη σωτηρία (Εβραίου 2:3). «Ο γάμος είναι έτοιμος, οι καλεσμένοι όμως ήταν ανάξιοι. Πηγαίνετε στα σταυροδρόμια και όσους βρείτε, καλέστε τους στους γάμους». Οι δούλοι βγήκαν στους δρόμους και μάζεψαν όσους βρήκαν, κακούς και καλούς και γέμισε η αίθουσα του γάμου από φιλοξενούμενους. Αφού οι ισραηλίτες απέρριψαν την πρόσκληση της σωτηρίας, την προσφέρει τώρα στους εθνικούς. «Οι δούλοι πήγαν παντού». Το ευαγγέλιο ξαπλώθηκε σ’ όλο τον κόσμο. Πολλοί δέχτηκαν την πρόσκληση του Θεού μεταξύ των εθνικών, αλλά πολλοί την απέρριψαν και πολλοί την αγνόησαν, δεν έδωσαν σημασία. Πολλοί επίσης καυχήθηκαν, ότι δέχτηκαν την πρόσκληση, αλλά ποτέ δεν εμπιστεύτηκαν τον Χριστό σαν προσωπικό τους Σωτήρα και Κύριό τους. Ας προσέξουμε τι λέει το επόμενο εδάφιο: «Όταν μπήκε ο βασιλιάς να δει τους φιλοξενούμενους, είδε έναν που δεν είχε το ένδυμα του γάμου». Ο Κύριος προσφέρει την ενδυμασία της δικαιοσύνης που πρέπει να δεχτούμε. Κάποιος θα μπορούσε να πει, ότι ίσως δεν είναι άξιος να την φορέσει, γιατί δεν είναι γι’ αυτόν. Φίλη ψυχή, η πρόσκληση είναι ετοιμασμένη για σένα τον αμαρτωλό, γιατί μόνο σε σένα ταιριάζει. Όσο πιο πολύ νιώθεις την αμαρτωλότητά σου και την ανάγκη για Σωτήρα, τόσο πιο πολύ σου ταιριάζει. Πρέπει να δεχτείς την πρόσκληση εκείνη της σωτηρίας για να σε ντύσει και να σε παρουσιάσει άμωμον στον Πατέρα Θεό.

Ο Βασιλιάς επιμένει να φορέσουμε τη δική Του ενδυμασία, αλλά κάποιος που είχε στήσει το δικό τους τρόπο δικαίωσης και δεν υποτάχτηκε στη δικαίωση που προέρχεται από τον Θεό (Ρωμ. 10:3), πίστεψε ότι ήταν καλά ντυμένος με τα δικά του ρούχα και στην επιμονή του φαίνεται, ότι ο δούλος του Βασιλιά του επέτρεψε να μπει στην αίθουσα της γιορτής. Όταν ο Βασιλιάς τον είδε του είπε:

«Πώς βρέθηκες εσύ εδώ στη Γιορτή των Χριστιανών, αφού ποτέ δε δέχτηκες τον Χριστό για προσωπικό σου Σωτήρα και Κύριο της ζωής σου;». Αυτός έμεινε άφωνος.

Μπορεί να πιστεύεις στις αγαθοεργίες σου ή στο ότι είσαι μέλος κάποιας εκκλησίας ή γιατί βαπτίστηκες ή γιατί παίρνεις τακτικά τη μετάληψη ή γιατί έχεις αλλάξει και δεν είσαι εκείνος που ήσουν. Αλλά όλα αυτά δεν μπορούν να σε σώσουν. Ο Πατέρας είναι έτοιμος να μας αγαπήσει και να μας δεχτεί, ο Γιος είναι έτοιμος να μας συγχωρήσει και καθαρίσει από κάθε ενοχή και το Άγιο Πνεύμα είναι έτοιμο, να μας αγιάσει και να μας ανανεώσει. Οι άγγελοι είναι έτοιμοι να πανηγυρίσουν το γεγονός της μετάνοιάς μας και οι ουρανοί έτοιμοι να μας δεχτούν στο αιώνιο σπίτι όσο «κακοί» όσο αμαρτωλοί κι αν είμαστε. Ένα μόνο πράγμα που χρειάζεται από τη δική μας πλευρά είναι να πιστέψουμε στον Χριστό με ειλικρίνεια και να δεχτούμε τη σωτηρία χάρη που μας προσφέρει. Τίποτε δεν ευχαριστεί τον Θεό περισσότερο, από τη σωτηρία της ψυχής μας. Χιλιάδες άνθρωποι θα βρεθούν στην κόλαση, και τούτο, όχι γιατί παραβίασαν τις εντολές του Θεού, αλλά γιατί πήραν ελαφρά την πρόσκλησή Του.

«Πολλοί οι καλεσμένοι,

λίγοι όμως οι εκλεκτοί»...

Πολλοί κλήθηκαν στου γάμου τη Γιορτή,

αλλά, λίγοι φόρεσαν του γάμου τη Στολή...

Περί καταβολής φόρου

«15Τότε οι Φαρισαίοι πήγαν κι έκαναν συμβούλιο με σκοπό να τον παγιδέψουν αποσπώντας του κάποιον λόγο. 16Του στέλνουν, λοιπόν, τους μαθητές τους μαζί με τους Ηρωδιανούς, και του λένε: “Δάσκαλε, ξέρουμε ότι είσαι ειλικρινής και ότι διδάσκεις το θέλημα του Θεού χωρίς να κρύβεις την αλήθεια και δε σε νοιάζει τι θα πει ο καθένας, γιατί δεν κοιτάς να κολακέψεις ανθρώπους. 17Πες μας, λοιπόν, ποια είναι η γνώμη σου; Επιτρέπεται να δίνει κανείς φόρο στον Καισάρη ή όχι;” 18Ο Ιησούς όμως καταλαβαίνοντας την πονηριά τους, είπε: “Γιατί προσπαθείτε να με παραπλανήσετε, υποκριτές; 19Δείξτε μου το νόμισμα του φόρου”. Κι εκείνοι του έφεραν ένα δηνάριο. 20Τους λειπεί τότε ο Ιησούς: “Τίνος είναι η εικόνα τούτη και η επιγραφή;” 21“Του Καίσαρα”, του απαντούν. Τους λέει τότε: “Αποδώστε, λοιπόν, στον Καίσαρα εκείνα που ανήκουν στον Καισάρη, και στο Θεό εκείνα που ανήκουν στο Θεό”. 22Και σαν άκουσαν την απάντηση αυτή, θαύμασαν και αφήνοντάς τον έφυγαν”.

«Όταν οι Φαρισαίοι είδαν την επιρροή που είχε ο Κύριος με τα θαύματά Του και τα κηρύγματά Του πάνω στον κόσμο και ότι αυτοί έχαναν διαρκώς έδαφος, σκέφτηκαν να Τον πιάσουν στήνοντας καινούρια παγίδα». Έστειλαν τους Φαρισαίους και τους Ηρωδιανούς, με σκοπό να Τον πιάσουν με λόγια και Του λένε: «Διδάσκαλε, Εσύ που είσαι τόσο δίκαιος και διδάσκεις το δρόμο του Θεού και που δεν είσαι προσωπολήπτης, πες μας, πρέπει να πληρώνουμε φόρο στον Καίσαρα ή όχι;». Πόσο κολακευτικά ήταν τα λόγια αυτά! Και πόσες φορές δεν ακούμε τέτοια λόγια από κόλακες που έρχονται να μας εκθέσουν;

«Εσύ που διδάσκεις το δρόμο του Θεού». Ήξεραν ότι δίδασκε την αλήθεια, αλλά δεν την δέχονταν. Ο Ιησούς όμως δεν κολακεύεται, όπως δεν κολακεύτηκε και με το φιλί του Ιούδα, γιατί γνωρίζει την υποκρισία τους και τους λέει: «Γιατί με πειράζετε υποκριτές;». Ήξερε τι ακριβώς ήταν μέσα στην καρδιά τους.

«Φέρτε μου ένα δηνάριο να δω τίνος εικόνα και επιγραφή έχει;». Κι εκείνοι του είπαν: «Του Καίσαρα». Τότε «Δώστε στον Καίσαρα το φόρο και μη δυσανασχετείτε και στον Θεό την αφοσίωση και την αγάπη σας που Τον τιμά». Δώστε την ύλη σ' εκείνον που έχει η εικόνα της ύλης και την

αγάπη κι αφοσίωσή σας σ' Εκείνον που μας έπλασε, σύμφωνα με την εικόνα τη δική Του (Γένεση 1:26-27).

Περί Ανάστασης

«23Εκείνη την ημέρα τον πλησίασαν μερικοί Σαδδουκαίοι — αυτοί που λένε πως δεν υπάρχει ανάσταση — και τον ρώτησαν: 24“Δάσκαλε, ο Μωυσής είπε: Αν κάποιος πεθάνει άτεκνος, τη γυναίκα του να την παντρευτεί ο αδελφός του και να κάνει απογόνους στον αδελφό του. 25Στον τόπο μας λοιπόν, υπήρχαν επτά αδέρφια. Ο πρώτος, αφού παντρεύτηκε, πέθανε. Κι επειδή δεν είχε παιδί, άφησε τη γυναίκα του στον αδελφό του. 26Το ίδιο και ο δεύτερος και ο τρίτος ως τον έβδομο. 27Υστερα απ' όλους πέθανε και η γυναίκα. 28Στην ανάσταση, λοιπόν, τίνος από τους επτά θα είναι η γυναίκα; Γιατί την παντρεύτηκαν όλοι”. 29Αποκρίθηκε τότε ο Ιησούς και τους είπε: “Απατάστε, επειδή δε γνωρίζετε τις Γραφές μήτε τη δύναμη του Θεού. 30Γιατί στην αναστημένη ζωή δεν παντρεύονται ούτε οι άντρες ούτε οι γυναίκες, αλλά είναι όλοι σαν άγγελοι του Θεού στον ουρανό. 31Όσο για την ανάσταση των νεκρών, δε διαβάσατε αυτό που σας αποκαλύφθηκε από το Θεό, όταν λέει: 32Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ και ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ; Ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών, αλλά ζωντανών”. 33Και σαν τον άκουσαν τα πλήθη, έμειναν κατάπληκτα από τη διδαχή του».

«Έρχονται στον Ιησού οι Σαδδουκαίοι οι οποίοι Του λένε ότι δεν υπάρχει ανάσταση». Η μικρή αριστοκρατική και πλούσια εκείνη τάξη των Εβραίων που στηριζόταν στην Πεντάτευχο του Μωϋσή και που δεν πίστευε σε αθανασία ψυχής, ούτε σε πνεύματα κι αγγέλους, ούτε σε προφορικό λόγο ή παράδοση, πλησιάζει τον Ιησού με σκοπό να κάνει το θέμα εκείνο της «ανάστασης των νεκρών» να φαίνεται γελοίο. Παίρνουν, ό,τι αναφέρεται στο Δευτερονόμιο 25:5-10 και Του λένε: «Αν μια γυναίκα παντρευτεί κάποιον και δεν αφήσει απόγονο, σύμφωνα με το νόμο του Μωϋσή, πρέπει να την παντρευτεί ο αδελφός του. Το δε παιδί που θα φέρουν, πρέπει να φέρει το όνομα του πρώτου αδελφού, του οποίου πρέπει να κληρονομήσει και την περιουσία. Στην περίπτωση όμως τούτη που ήρθαμε να σε ρωτήσουμε έχουμε επτά αδελφούς που παντρεύτηκαν την ίδια γυναίκα ως εξής: Παντρεύτηκε τον πρώτο και πέθανε χωρίς απόγονο. Το ίδιο έγινε και με το δεύτερο ως τον έβδομο. Στο τέλος πέθανε κι αυτή. Πες μας, σε ποιον απ' όλους όταν αναστηθούν, ανήκει η γυναίκα, αφού όλοι την είχαν παντρευτεί;».

Τότε ο Ιησούς τους λέει: «Αυτό που συμβαίνει με σας, δεν οφείλεται σε τίποτε άλλο, παρά στην κακή αντίληψη που έχετε πάνω στην Γραφή και στην παντοδυναμία του Θεού που δίνει ζωή». Και συνεχίζει: «Όταν κάποιος αναστηθεί, οι παλιοί νόμοι της φυσικής ζωής δεν υφίστανται πλέον, αλλά η κατάσταση εκείνων που αναστήθηκαν σε δόξα, είναι όμοια με των αγγέλων στους ουρανούς».

Παίρνει από την Έξοδο 3:6 εκείνο που ο Θεός είπε στον Μωϋσή: «Εγώ είμαι ο Θεός του Πατρός σου, ο Θεός του Αβραάμ, ο Θεός του Ισαάκ και ο Θεός του Ιακώβ». Δεν είπε: «Ήμουν ο Θεός τους», αλλά «ΕΙΜΑΙ ο Θεός τους». Εάν ο Θεός, είναι ο Θεός των πατριαρχών ακόμα, αυτό εννοεί, ότι αυτοί είναι ακόμα ζωντανοί, διότι ο ζωντανός Θεός πρέπει να είναι ο Θεός των ζωντανών ανθρώπων και όχι των νεκρών. και αν οι πατριάρχες είναι ζωντανοί, τότε, η ανάσταση είναι αποδεδειγμένη: Εκείνοι είχαν δημιουργήσει με τη φαντασία τους όπως και πολλοί άνθρωποι σήμερα, έναν ουρανό που μοιάζει με τη ζωή της γης. Ο ερμηνευτής του Ευαγγελίου Απόστολος Παύλος, γράφει αναλυτικά για την κατάσταση που θα βρεθούν τα αναστημένα σε δόξα σώματά μας, στην Α' Κορινθίους κεφάλαιο 15 και τον τρόπο της ανάστασης στην Α' Θεσσαλ. 4:13-17. Ακόμα και για τους άδικους, που θα αναστηθούν έπειτα σε κρίση, στην Αποκάλυψη 20:11-14.

Περί της μεγαλύτερης εντολής

«34Οι Φαρισαίοι όμως, όταν άκουσαν ότι αποστόμωσε τους Σαδδουκαίους, μαζεύτηκαν στο ίδιο μέρος 35κι ένας απ' αυτούς, που ήταν νομικός, τον ρώτησε δοκιμάζοντάς τον: 36“Δάσκαλε, ποια είναι η μεγαλύτερη εντολή του νόμου;” 37Κι ο Ιησούς του αποκρίθηκε: “Θ’ αγαπήσεις τον Κύριο το Θεό σου με όλη την καρδιά σου και με όλη την ψυχή σου και με όλη τη διάνοιά σου. 28Αυτή είναι η πρώτη και μεγαλύτερη εντολή. 39Και δεύτερη, όμοια μ’ αυτή, είναι: Θ’ αγαπήσεις τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. 40Σ’ αυτές τις δύο εντολές στηρίζονται όλος ο νόμος και οι προφήτες”.

«Ποιά είναι η πρώτη από όλες τις εντολές;». Ύστερ’ από την απάντηση που έδωσε ο Ιησούς στους Σαδδουκαίους γύρω από την ανάσταση των νεκρών, Τον πλησίασε κάποιος με σκοπό να Τον πειράξει. «Διδάσκαλε ποια είναι η μεγαλύτερη εντολή μέσα στο Νόμο του Θεού;». Το ερώτημα αυτό, αναφέρεται στο καθήκον μας απέναντι του Θεού και των συνανθρώπων μας. Δεν εννοεί βέβαια ποιά απ’ όλες τις εντολές είναι η πρώτη στη σειρά, αλλά ποια βαρύνει περισσότερο.

Ο Ιησούς του είπε: «Ν’ αγαπήσεις Κύριον τον Θεό σου με όλη την καρδιά σου και με όλη σου την ψυχή και με όλο σου το νου» (Δευτ. 6:5). Κάτι τέτοιο είναι πολύ δύσκολο, αφού γεννηθήκαμε στην αμαρτία και δε γνωρίζουμε καμιά άλλη από τη φυσική αγάπη. Δεν μπορούμε ποτέ να Τον αγαπήσουμε, έως ότου έχουμε ειρήνη με τον Θεό διά του Ιησού Χριστού. Τότε, και αφού νιώσουμε τη συγχωρητικότητα των αμαρτιών μας και τη συμφιλίωσή μας με τον Άγιο Δημιουργό μας, ο Οποίος μας δίνει το πνεύμα της υιοθεσίας, μπορούμε να Τον αγαπάμε με όλη την καρδιά μας, όλη τη ψυχή μας, όλη τη διάνοιά μας και όλη τη δύναμή μας. Η δε αγάπη Του εργάζεται αρμονικά κι αποτελεσματικά μέσα μας, αφού δεν υπάρχουν κενά για τίποτε άλλο.

«Η δεύτερη εντολή είναι, Να αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». Κι αυτό δε γίνεται με τη φυσική αγάπη, εκτός και ο παλιός εαυτός μας πεθάνει και γεννηθεί ο καινούργιος με το πνεύμα του Χριστού (Ιωαν. 3:3). Έτσι με την καινούρια αγάπη του Θεού θ’ αγαπήσουμε και το συνάνθρωπό μας σαν τον εαυτό μας. Πάνω στις δύο αυτές εντολές της Αγάπης του Θεού στηρίζονται ολόκληρος ο Νόμος και οι προφήτες.

Περί του Μεσσία

«41Στο μεταξύ, συγκεντρωμένοι καθώς ήταν οι Φαρισαίοι, τους ρώτησε ο Ιησούς: 42“Τι γνώμη έχετε για τον Χριστό; Τίνος απόγονος είναι;” Του λένε: “Του Δαβίδ”. 43Τους λέει: “Τότε πώς ο Δαβίδ, με έμπνευση του Πνεύματος, τον αποκαλεί Κύριο, λέγοντας: 44Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου: Στα δεξιά μου να κάθесαι, ώσπου να θέσω τους εχθρούς σου κάτω από τα πόδια σου; 45Αν λοιπόν, ο Δαβίδ τον αποκαλεί Κύριο, τότε πώς γίνεται να είναι απόγονός του;” 46Και κανένας δεν μπορούσε να του δώσει κάποια απάντηση κι ούτε τόλμησε πια κανείς από την ημέρα εκείνη να του κάνει ερωτήσεις».

Στο κεφάλαιο αυτό βλέπουμε την αμάθεια που είχαν ολοι εκείνοι που έκαναν επάγγελμα τη Γραφή. Αυτό συμβαίνει και σήμερα με όλους όσους διαβάζουν το Λόγο και δεν έχουν ενωθεί μαζί Του με τη ζώσα πίστη. Καθώς διδάσκει ο Ιησούς στο ναό (Μάρκου 12:35), τους ρωτάει: «Τι φρονείτε για τον Χριστό; Τίνος Γιος είναι;». Και οι Φαρισαίοι που ήταν μαζεμένοι εκεί απαντούν: «Του Δαβίδ». Πάντοτε οι Εβραίοι κήρυτταν για τον απεσταλμένο του Θεού που θα καταγόταν από τη γενιά του Δαβίδ και που θα τους ελευθέρωνε (Ησαΐα 9:2,7, Ιερεμία 33:14-18, Ιεζεκιήλ 37:24 και Ψαλμός 89:20). Ποτέ όμως δεν τους είχαν κηρύξει ότι ο Ίδιος ο Γιος του Δαβίδ, ήταν και Γιος του Θεού. Ο Ιησούς παίρνει το πρώτο εδάφιο από τον 110 ψαλμό και τους λέει: «Πώς λοιπόν ο Δαβίδ εμπνευσμένος από το Πνεύμα, τον ονομάζει Κύριον και λέει: «Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου,

κάθησε στα δεξιά μου έως ότου κάνω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδιών σου;». Οι γραμματείς ήξεραν, ότι ο Ιησούς από γενεαλογικής πλευράς, ήταν Γιος του Δαβίδ. Με την ευκαιρία αυτή, ο Ιησούς προχωρεί να διευκρινίσει την παράγραφο αυτή που ο Δαβίδ μιλάει για το Μεσσία. Την παράγραφο αυτή που μιλάει για τον ενανθρωπήσαντα Θεό, που θα καθήσει στα δεξιά του Πατέρα. Τον Γιο του Δαβίδ, από γενεαλογικής πλευράς και Κύριο του Δαβίδ, που έπρεπε να γνωρίσουν από τα έργα Του που αποκάλυπταν την ταυτότητα της θείας καταγωγής Του. Μας διδάσκει ακόμα, να μη στηριζόμαστε στους δασκάλους, αλλά στη Γραφή και στο Πνεύμα του Θεού που έχει τη δύναμη να ερμηνεύσει την αλήθεια και να μας οδηγήσει να δεχτούμε το Βλαστό του Δαβίδ, ως το μόνο μεσίτη και Κύριό μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

«1Μίλησε τότε ο Ιησούς στα πλήθη και στους μαθητές του»

Στο προηγούμενο κεφάλαιο ο Κύριος μίλησε στους Γραμματείς και Φαρισαίους. Εδώ κάνει μια από τις μεγαλύτερες προειδοποιήσεις στα πλήθη και τους μαθητές Του.

«2και είπε: “Στου Μωυσή την έδρα κάθισαν οι νομοδιδάσκαλοι και οι Φαρισαίοι».

Η έδρα του Μωϋσή, είναι η έδρα που είχαν καταλάβει οι Γραμματείς και Φαρισαίοι σαν αναγνωρισμένοι δάσκαλοι που διάβαζαν ή ερμήνευαν το νόμο που ο Μωϋσής τους είχε παραδώσει.

«3Επομένως, όλα όσα σας πουν να τηρείτε, να τα τηρείτε και να τα εφαρμόζετε. Τα έργα τους όμως να μην τα μιμείστε, καθότι λένε, μα δεν εφαρμόζουν».

Ο Κύριος συμβουλεύει το ακροατήριο ν’ ακούει και να εφαρμόζει όσα ο λόγος διδάσκει και ν’ απορρίπτει κάθε λανθασμένη διδασκαλία και κάθε άσκηση που μπορούσε να μιμείται τη ζωή και τα έργα των καλοθελητών εκείνων δασκάλων, που «άλλα έλεγαν και άλλα έκαναν».

«4Γιατί δεματιάζουν φορτία βαριά και δυσβάσταχτα και τα φορτώνουν στους ώμους των ανθρώπων, ενώ οι ίδιοι δε θέλουν ούτε το δαχτυλάκι τους να κινήσουν για να βοηθήσουν».

«Δένουν φορτία βαριά και δυσβάστακτα και τα βάζουν στους ώμους των ανθρώπων, αλλά αυτοί οι ίδιοι, δε θέλουν ούτε με το δάχτυλό τους να τα κινήσουν».

ΟΙ ΑΠΟΣΤΑΤΕΣ

(Από την Επιστολή του Ιούδα)

Πολλοί βοσκοί φανήκανε
από τα πρώτα χρόνια,
και φτιάξαν τα κοπάδια τους
μακριά απ’ τη Θεία Πρόνοια.

Σαν σύννεφα χωρίς νερό,
άκαρποι, δέντρα πεθαμένα,
στασιάζανε και φύγανε απ’ το φως,
που ’χει ο Θεός για όλους φυλαγμένα.

Θέλουν να βλέπουν σεβασμό
και μας κρεμούν δυσβάσταχτα φορτία,

βγάζουν αφρό τα αίσχη τους
πλανήθηκαν· δεν έχουν μαρτυρία.

Τους σέρνει ο άγριος βοριάς
και τρεμοσβήνουν σαν τ' αστέρια
πήραν το δρόμο της καταστροφής,
λησμόνησαν, πως το σκοτάδι το διαδέχτηκε Ημέρα.

«5Και όλα τα έργα τους τα κάνουν για επίδειξη στους ανθρώπους. Γι' αυτό φαρδαίνουν τα φυλαχτάρια τους και μακραίνουν τα κρόσσια στις άκρες των ρούχων τους».

Όλα τους τα έργα τα κάνουν για επίδειξη.

«6Και τους αρέσει να έχουν την πιο τιμητική θέση στα δείπνα και τα πρωτεία στις συναγωγές»

Τους αρέσει να παίρνουν τις πρώτες θέσεις, στις παντός είδους δεξιώσεις και,

«7και να τους χαιρετούν οι άνθρωποι στους δημόσιους χώρους και να τους φωνάζουν: Δάσκαλε! Δάσκαλε!»

να προσφωνούνται με τίτλους που μόνοι τους έχουν διαλέξει, από τότε μέχρι σήμερα. Με τίτλους που πήραν κι έδωσαν και σε πολιτικούς ηγέτες «το βασιλέα και ιερέα», ασυμβούλευτοι το λόγο του Θεού.

«8Εσείς όμως να μη δεχτείτε να σας φωνάζουν: Δάσκαλε, γιατί ένας είναι ο Δάσκαλος σας, ο Χριστός, κι όλοι εσείς είστε αδέρφια».

«Δασκάλους μην αφήσετε κανέναν να σας ονομάσει, γιατί ο δάσκαλός σας είναι μόνον ο Χριστός. Μαθητές και πλήθος, είστε αδέρφια».

«9Και κανέναν στην γη μην ονομάσετε πατέρα σας, γιατί ένας είναι ο Πατέρας σας, αυτός που είναι στους ουρανούς».

Και σε κανέναν να μη δώσετε τον τίτλο και την τιμή που ανήκει στον Πατέρα, γιατί ένας είναι ο Πατέρας σας, Εκείνος που κατοικεί στους ουρανούς.

Ας προσέξουμε, τι ο μοναδικός ερμηνευτής του Ευαγγελίου μας διδάσκει σχετικά με το εδάφιο που μελετάμε. «Να δείχνετε αγάπη κι εκτίμηση σε όλους εκείνους που εργάζονται για τον Χριστό και το Ευαγγέλιο» (Α' Θεσσ. 5:13).

«10Ούτε καθηγητές να ονομαστείτε, γιατί ένας είναι ο Καθηγητής σας, ο Χριστός».

«Μπορεί να έχετε χιλιάδες παιδαγωγούς στον Χριστό, δεν έχετε όμως και πολλούς πατέρες, διότι εγώ σας γέννησα (έφερα) στον Χριστό διά του Ευαγγελίου (Α' Κορινθ. 4:15). Εδώ εκδηλώνει τη στοργή που έχει ένας πνευματικός αδελφος και «Όχι» την εξουσία του Πατέρα.

Θα πρέπει να προσέχουμε, ποια θέση πρέπει να έχουν μέσα στην καρδιά μας όλοι αυτοί που μας διδάσκουν. Τίποτε δεν πρέπει να υπάρχει ανάμεσά μας και στον Χριστό. Κανένας άνθρωπος δεν είναι αλάθητος. Κανένας δεν μπορεί να μεσιτεύσει και να διευθετήσει τις υποθέσεις της ψυχής μας με τον Θεό. Είναι όλοι άνθρωποι με πάθη και αδυναμίες σαν τις δικές μας και όλοι χρειαζόμαστε το ίδιο Αίμα να μας καθαρίσει και το ίδιο Πνεύμα να μας ανανεώσει και τοποθετήσει εκεί που ο Θεός μας έχει καλέσει. «Κανέναν να μην ονομάσετε δάσκαλό σας, γιατί ένας είναι ο δάσκαλός σας, ο Ιησούς Χριστός», που είναι ο Δημιουργός και η Πηγή της πνευματικής ζωής μας.

«11Κι ο μεγαλύτερος από σας θα είναι υπηρέτης σας».

«Αλλά ο μεγαλύτερός σας, αυτός να είναι υπηρέτης σας». Η επιθυμία των Φαρισαίων ήταν να δέχονται ανθρώπινες τιμές και να καταλαμβάνουν θέσεις με αξιώματα και διακριτικές ονομασίες. Η προτροπή όμως του Κυρίου μας είναι, ότι ο Χριστιανός πρέπει να κάνει το καλό, με το να δώσει τον εαυτό του και ό,τι έχει στην υπηρεσία των άλλων.

«12Γιατί, όποιος υψώσει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί και όποιος ταπεινώσει τον εαυτό του θα υψωθεί».

Αν δεν αφήσουμε τους «τίτλους» της ιεραρχίας, Του Σεβασμιώτατου, Μακαριώτατου, Παναγιώτατου, Πάπα και Πατριάρχου και Κριτή της Οικουμένης, κατά μέρος και δεν εγκολπωθούμε την ευλογημένη εκείνη χάρη της ταπεινοφροσύνης (Α΄ Πέτρου 5:5) ούτε τον Θεό θα γνωρίσουμε, ούτε στην υπηρεσία Του θα τεθούμε ποτέ.

Λύπη μεγάλη κι αδιάκοπος πόνος
ζώνουν το πνεύμα μου και την καρδιά μου,
ας ήμουν ανάθεμα, μακριά απ' τον Χριστό
χάρη στον Έλληνα και τη γενιά μου.

«Ας ταπεινωθούμε για να υψωθούμε τον κατάλληλο καιρό».

Η λέξη «αλίμονον» που δηλώνει την αγανάκτηση, αναφέρεται οκτώ φορές από τον Κύριό μας.

«13“Μα αλίμονο σ' εσάς δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι υποκριτές! Που κατατρώτε την περιουσία των χηρών και για τα μάτια του κόσμου κάνετε μεγάλες προσευχές. Γι' αυτό και θα επισύρετε βαρύτερη τιμωρία πάνω σας».

Αλίμονο στους «υποκριτές». Αλίμονο σε όλους εκείνους, που με τις προσευχές τους υποδύονται το ρόλο του ευσεβούς, ενώ κατά βάθος είναι κίβδηλοι (Παροιμίες 28:9). Έτσι δυστυχώς πείθουν τον απλοϊκό κοσμάκη και κατατρώγουν τις περιουσίες του. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αμαρτία από το να μεταχειρίζεται κανείς μάταια, το όνομα του Θεού.

«14“Αλίμονο σ' εσάς δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι υποκριτές! Που φράζετε τη βασιλεία των ουρανών μπροστά στους ανθρώπους. Κι εσείς βέβαια δεν μπαίνετε, μα κι εκείνους που θέλουν να μπουν δεν τους αφήνετε να μπουνε!»

«Αλίμονό σας υποκριτές», γιατί δε φτάνει που εσείς απορρίπτετε το Ευαγγέλιο, αλλά εμποδίζετε κι αυτούς που δείχνουν ενδιαφέρον και θέλουν να προετοιμαστούν για να εισέλθουν στη Βασιλεία των Ουρανών.

«15“Αλίμονο σ' εσάς δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι υποκριτές! Που περιτρέχετε τη θάλασσα και τη στεριά για να κάνετε έναν προσήλυτο κι όταν γίνει, τον κάνετε γιο της γέεννας δυο φορές χειρότερο από σας!»

«Αλίμονό σας υποκριτές», γιατί οργώνετε ξηρά και θάλασσα να κάνετε έναν προσήλυτον και να τον οδηγήσετε στο δικό σας κοπάδι, να υιοθετήσει τις δικές σας «γνώμες», χωρίς να έχει η ψυχή του την ευκαιρία, να γευτεί την αγάπη του Θεού και ν' απολαύσει τη σωτηρία της, που ο Κύριος μας προσφέρει.

«16“Αλίμονο σ' εσάς, τυφλοί καθοδηγητές! Που λέτε: Όποιος ορκιστεί στο ναό, ο όρκος του δεν πιάνει, όποιος όμως ορκιστεί στο χρυσό του ναού, δεσμεύεται! 17Ανόητοι και τυφλοί! Επιτέλους τι είναι μεγαλύτερο; Ο χρυσός ή ο ναός που αγιάζει το χρυσό; 18Επίσης λέτε: Όποιος ορκιστεί στο θυσιαστήριο, ο όρκος του δεν πιάνει, όποιος όμως ορκιστεί στο αφιέρωμα που είναι πάνω σ' αυτό, δεσμεύεται! 19Ανόητοι και τυφλοί! Επιτέλους τι είναι μεγαλύτερο; Το αφιέρωμα ή το θυσιαστήριο που αγιάζει το αφιέρωμα; 20Ο όρκος λοιπόν, εκείνου που ορκίστηκε στο θυσιαστήριο, περιλαμβάνει μαζί μ' αυτό και όλα όσα υπάρχουν πάνω σ' αυτό. 21Κι ο όρκος εκείνου που ορκίστηκε στο ναό, περιλαμβάνει μαζί μ' αυτόν και εκείνον που κατοικεί μέσα σ' αυτόν. 22Και ο όρκος εκείνου που ορκίστηκε στον ουρανό, περιλαμβάνει το θρόνο του Θεού και εκείνον που κάθεται πάνω σ' αυτόν|.

«Αλίμονό σας υποκριτές», που δίνετε σε δευτερεύοντα πράγματα τόση σημασία και τ' αφήνετε να παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στη ζωή σας. «Τυφλοί δάσκαλοι» που δίνετε μεγαλύτερη αξία στο χρυσό και τα δώρα από την αγιοσύνη του Θεού. Οι Εβραίοι είχαν γίνει αρτίστες στους όρκους. Και για να γίνει ο λόγος «συμβόλαιο», όπως θα λέγαμε σήμερα, σ' έδεναν με τον όρκο που ανάφερε το όνομα του Θεού. Φέρνοντας έτσι τον Θεό στην όλη υπόθεση σαν συνέταιρο, δεν μπορούσες ποτέ να παραβείς τον όρκο, γιατί και την πίστη σου αθετούσες και τον Θεό έβριζες. Έτσι, ενθάρρυναν τους ανθρώπους να φέρνουν χρυσό και δώρα στο ναό, από τα οποία όλοι εκείνοι οι εφευρέτες και δάσκαλοι, από τότε μέχρι και σήμερα έχουν κέρδος. Ο φυσικός άνθρωπος δεν μπορεί να το αντιληφτεί. Κι αν ακόμα το αντιληφτεί, δεν τον πειράζει. Απόδειξη είναι, ότι είτε θεληματικά είτε άθελά του, το ακολουθεί από συνήθεια. Για τον αναγεννημένο Χριστιανό όμως, κάτι τέτοιο είναι γελοίο, είναι παράλογο.

«23”Αλίμονο σ’ εσάς δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι, υποκριτές! Που προσφέρετε το ένα δέκατο από το δυόσμο και τον άνηθο και το κύμινο και παρατήσατε τα σπουδαιότερα του Νόμου: Τη δικαιοσύνη και την ευσπλαχνία και την πίστη. Αλλά αυτά είναι που έπρεπε να κάνετε κι εκείνα να μην τα παρατάτε. 24Είστε τυφλοί οδηγοί εσείς που ψιλοκοσκινίζετε το κουνούπι αλλά καταπίνετε την καμήλα!»

«Αλίμονό σας υποκριτές», που δίνετε έμφαση στα πιο μικρά πράγματα και αφήνετε το δίκιο, την αγάπη και την πίστη που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα κατά μέρος. Αυτό δείχνει την ανεξάσκητη συνείδησή σας και το ανυπότακτο πνεύμα σας στο Θεό. Όταν μάθετε ν’ ασκείτε όλα εκείνα που έχουν μεγάλη σπουδαιότητα, τότε όλα τα μικροπράγματα θα γίνουν, και το όνομά του Θεού θα δοξαστεί από «την αλήθεια και το νόμο».

«25”Αλίμονο σ’ εσάς δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι, υποκριτές! Που καθαρίζετε το έξω μέρος του ποτηριού και της πιατέλας, όμως μέσα είναι γεμάτα από προϊόντα αρπαγής και πλεονεξίας. 26Φαρισαίε τυφλέ! Καθάρισε πρώτα το μέσα του ποτηριού και της πιατέλας, για να γίνει καθαρό και το έξω».

«Αλίμονό σας υποκριτές», που δίνετε μεγαλύτερη αξία στην εθιμοτυπία του εξωτερικού καθαρισμού από τον εσωτερικό καθαρισμό σας που είναι η καρδιά σας, «αυτή καθ’ αυτή». Όταν η καρδιά μας καθαριστεί, τότε και το εξωτερικό μας θα έρθει σε συμφωνία και αρμονία με το εσωτερικό μας.

«Αγαθή συνείδηση
καθαρή καρδιά
πίστη ανυπόκριτη
του Θεού η χαρά».

«27”Αλίμονο σ’ εσάς, δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι, υποκριτές! Που μοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, οι οποίοι από έξω φαίνονται ωραίοι, μα από μέσα είναι γεμάτοι από κόκκαλα νεκρών και κάθε είδους ακαθαρσία. 28Το ίδιο κι εσείς, εξωτερικά φαίνεστε δίκαιοι στους ανθρώπους, μα από μέσα είστε γεμάτοι από υποκρισία και ανομία».

«Αλίμονό σας υποκριτές», που εμφανίζεστε με στολή σαν τους ασπροβαμμένους τάφους, αλλά το εσωτερικό σας δείχνει τη διαφθορά και τη βρωμιά της. Τέτοιοι είστε όλοι εσείς, που εμφανίζεστε δίκαιοι μπροστά στους ανθρώπους, αλλά μέσα σας βασιλεύει η υποκρισία και η ανομία.

«29”Αλίμονο σ’ εσάς δάσκαλοι του Νόμου και Φαρισαίοι, υποκριτές! Που χτίζετε τους τάφους των προφητών και στολίζετε τα μνημεία των δικαίων 30και λέτε: Αν ζούσαμε στα χρόνια των προγόνων μας, δε θα συμμετείχαμε μαζί τους στο φόνο των προφητών. 31Άρα ομολογείτε μόνοι σας, πως

είστε γιοι εκείνων που σκότωσαν τους προφήτες. 32Ολοκληρώστε, λοιπόν, εσείς την πραγματοποίηση των σχεδίων των πατέρων σας. 33Φίδια! Γεννήματα φαρμακερών φιδιών! Πώς θα ξεφύγετε από την καταδίκη σας στη γέεννα;»

«Αλίμονό σας υποκριτές», που τιμάτε τη μνήμη των προφητών, τη μνήμη των προγονων σας, ενώ παραμένετε ανυπότακτοι στη διδασκαλία τους. Σεις που είστε το συμπλήρωμα του μέτρου των πατέρων σας στην τελική απόρριψη του Κυρίου. Είναι αδύνατον να αποφύγετε την κρίση που σας περιμένει.

«Όφεις και γεννήματα εχιδνών». Ποτέ δεν μίλησε σε αμαρτωλούς με τέτοιο τρόπο. Η ψυχή Του βδελύσσεται τη θρησκευτική προσποίηση.

«34“Γι’ αυτό, δείτε, σας στέλνω εγώ προφήτες και σοφούς και ερμηνευτές του Νόμου. Κι απ’ αυτούς μερικούς θα σκοτώσετε και θα σταυρώσετε κι άλλους θα τους μαστιγώσετε στις συναγωγές σας και θα τους καταδιώξετε από πόλη σε πόλη, 35έτσι ώστε να πέσει πάνω σας όλο το αθώο αίμα που χύνεται στη γη, αρχίζοντας από το αίμα του αθώου Άβελ και φτάνοντας ως το αίμα του Ζαχαρία του γιου του Βαραχία, που τον σκοτώσατε ανάμεσα στο ναό και το θυσιαστήριο. 36Πραγματικά, σας λέω, όλα αυτά θα πέσουν πάνω στη γενιά ετούτη».

Τους αναγγέλει την καταδίκη που περιμένει την άπιστη εκείνη γενιά που στόλιζε τους τάφους των προφητών, αλλά η συμπεριφορά τους απέναντι του Κυρίου, έδειχνε το ίδιο πνεύμα που είχαν οι πατέρες τους που απέρριψαν και κακοποίησαν τους προφήτες από τον Άβελ μέχρι τον τελευταίο προφήτη. Όλ’ αυτά θα γίνονταν στις ημέρες τους και θα τα έβλεπαν με τα μάτια τους αυτοί οι ίδιοι που Τον άκουγαν.

Ο Ιησούς Χριστός θρηνεί την τύχη της Ιερουσαλήμ

«37Ιερουσαλήμ! Ιερουσαλήμ! Εσύ που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς τους απεσταλμένους σ’ εσένα, πόσες φορές θέλησα να περιμαζέψω τα παιδιά σου, όπως μαζεύει η κλώσα τα κλωσόπουλά της κάτω από τις φτερούγες της, μα δε θελήσατε! 38Μα τώρα να! Ο τόπος σας εγκαταλείπεται έρημος. 39Γιατί σας βεβαιώνω πως από τώρα πια δε θα με δείτε ώσπου να πείτε: Ευλογημένος είναι αυτός που έρχεται στο όνομα του Κυρίου”!»

«Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ», με οίκτο ο Κύριος επικαλείται το όνομά της. Η αμαρτία καταδικάζει την Ιερουσαλήμ, που είχε την έδρα του το Εβραϊκό αρχηγείο, που δίκαιζε όλες τις εκκλησιαστικές υποθέσεις.

«Που σκοτώνεις τους προφήτες και λιθοβολείς τους απεσταλμένους σε σένα». Δεν είχε μόνο σκοτώσει τους προφήτες, αλλά είχε λιθοβολήσει και αποκεφαλίσει τους αποστόλους που κήρυξαν πρώτα στην Ιερουσαλήμ, κι απορρίψει το Ευαγγέλιο.

«Και πόσες φορές δε θέλησα να μαζέψω τα παιδιά σου, όπως η όρνιθα τα μικρά της κάτω από τα φτερά της, αλλά δεν το θέλατε». Ήθελε να τους σώσει, αλλά αυτοί δεν ήθελαν να σωθούν. Αν είχαν στραφεί στον Χριστό, αν Τον είχαν αναγνωρίσει και Του είχαν ζητήσει συγχώρεση, θα τους προστάτευε, όπως η κλώσσα προστατεύει τα μικρά της με τα φτερά της από το γεράκι που ζητάει να τα κατασπαράξει.

«Να εγκαταλείπεται έρημο το σπίτι σας». Άφηνε το Ναό και την πόλη απροστάτευτους από την παρουσία και τη Χάρη Του. Όταν ο Θεός φεύγει, ο εχθρός βασιλεύει και ερημώνει τα πάντα. «Από τώρα και στο εξής, δε θα με δείτε, έως τότε που θα πείτε, «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Δε θα Τον ξανάβλεπαν, έως τότε που θα είναι έτοιμοι να Τον κάνουν δικό τους, να Τον κάνουν Βασιλιά της καρδιάς τους και να Τον καλωσορίσουν με τον ίδιο Ψαλμό που έψαλλαν λίγες μέρες πριν, «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

Η βασιλεία του Θεού αφαιρέθηκε από τους Ιουδαίους και δόθηκε στους εθνικούς. Έκτοτε ο Θεός, συγκεντρώνει μέσα από τα έθνη ανθρώπους στο όνομα του αγαπημένου Του Υιού. Όταν το έργο εκείνο τελειώσει, τότε η Ισραηλία θα στραφεί σε Κείνον που πριν είχε απορρίψει και θα Τον δεχτεί για Σωτήρα της και Βασιλιά της. Πριν αυτό γίνει, έχεις και συ φίλη ψυχή την ευκαιρία να κάνεις το ίδιο πράγμα. Να Τον δεχτείς για Σωτήρα σου και Κύριό σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Ο Ιησούς Χριστός προλέγει την καταστροφή του ναού και τη συντέλεια του αιώνα

«1Βγήκε κατόπιν έξω ο Ιησούς και απομακρυνόταν από το ναό, όταν τον πλησίασαν οι μαθητές του για να του δείξουν με θαυμασμό τα κτίρια του ναού. 2Μα ο Ιησούς τους είπε: “Τα βλέπετε όλα αυτά; Σας βεβαιώνω πως δε θα μείνει εδώ πέτρα πάνω σε πέτρα που δε θα γκρεμιστεί”. 3Κι ενώ καθόταν πάνω στο όρος των Ελαιών, τον πλησίασαν οι μαθητές του ιδιαιτέρως και του είπαν: “Πες μας, πότε θα γίνουν αυτά; Και ποιο θα είναι το σημάδι για το δικό σου ερχομό και για τη συντέλεια του κόσμου;” 4Κι αποκρίθηκε ο Ιησούς και τους είπε: “Να έχετε ανοιχτά τα μάτια σας μη σας πλανήσει κανένας. 5Γιατί πολλοί θα έρθουν στ’ όνομά μου λέγοντας: Εγώ είμαι ο Χριστός και θα παραπλανήσουν πολλούς. 6Θα ακούτε επίσης φήμες για πολέμους και νέα από πολέμους. Προσέχετε να μην ταραζέστε, γιατί όλα αυτά πρέπει να γίνουν. Όμως δεν είναι ακόμα το τέλος. 7Γιατί θα ξεσηκωθεί έθνος εναντίον έθνους και βασιλεία εναντίον βασιλείας και θα παρουσιαστούν πείνα και επιδημίες και θα γίνουν σεισμοί εδώ κι εκεί στον κόσμο. 8Μα όλα αυτά θα είναι οι πρώτοι πόνοι της γέννας. 9Τότε θα σας καταπιέσουν και θα σας σκοτώσουν, και θα είστε μισητοί απ’ όλα τα έθνη για τ’ όνομά μου. 10Και τότε είναι που η πίστη πολλών θα κλονιστεί και θα προδώσουν ο ένας τον άλλο και θα μισήσουν ο ένας τον άλλο. 11Και θα εμφανιστούν πολλοί ψευδοπροφήτες και θα πλανήσουν πολλούς. 12Κι επειδή η ανομία θα πληθύνει, η αγάπη των περισσοτέρων θα ψυχρανθεί. 13Αλλ’ όποιος αντέξει ως το τέλος, εκείνος θα σωθεί. 14Όμως τούτο το Ευαγγέλιο της βασιλείας θα κηρυχτεί σε όλη την οικουμένη σαν μαρτυρία σε όλα τα έθνη και τότε θα έρθει το τέλος.

15”Όταν λοιπόν, δείτε το σιχαμερό σύμβολο της ερήμωσης, που προφητεύθηκε από τον προφήτη Δανιήλ, στημένο σε τόπο άγιο — ο αναγνώστης ας καταλάβει — 16τότε εκείνοι που βρίσκονται στην Ιουδαία, ας καταφύγουν στα βουνά, 17εκείνος που θα βρεθεί στην ταρατσα, ας μην κατέβη να πάρει τις οικοσκευές του 18κι εκείνος που θα βρεθεί στο χωράφι, ας μη γυρίσει πίσω να πάρει το ρουχισμό του. 19Κι αλίμονο στις εγκυμονούσες και σ’ εκείνες που θηλάζουν τις μέρες εκείνες. 20Και να προσεύχεστε να μη γίνει η φυγή σας χειμώνα ούτε Σάββατο. 21Γιατί θα υπάρξει μεγάλη θλίψη τότε, τέτοια που δεν έχει γίνει από την αρχή του κόσμου ως τώρα κι ούτε μετά θα ξαναγίνει. 22Κι αν δεν ήταν να συντομευτούν οι μέρες εκείνες, δεν επρόκειτο να γλιτώσει καμιά ύπαρξη. Μα για χάρη των εκλεκτών θα συντομευτούν οι μέρες εκείνες».

Βλέπουμε το θαυμασμό που πολλοί από τους μαθητές του Κυρίου εκδηλώνουν πάνω σε ανθρώπινες οικοδομές κι αφιερώματα (Λουκάς 21:5). Βλέπουμε ακόμα, πόση λίγη είναι η αξία που ο Κύριος δίνει για όλα αυτά, που εμείς θεωρούμε άγια και θαυμάζουμε. Στους μαθητές που Του μίλησαν με θαυμασμό για τα κτίρια, ο Κύριος τους λέει: «Όλ’ αυτά που βλέπετε θα γκρεμιστούν. Τίποτε δε θα μείνει όρθιο. Ούτε πέτρα δε θα μείνει επάνω σε πέτρα». Προλέγει την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους, που έγινε το 70 μ.Χ. Θέλει να τονίσει, ότι δεν είναι ανάγκη να

ασχολείται κανείς με πρόσκαιρα πράγματα. Οι μαθητές Του τον ρώτησαν ιδιαίτερα, όταν έφτασαν στο όρος των Ελαιών. Θέλουν να ξέρουν πότε θα γίνουν όλ' αυτά και ποια θα είναι τα σημεία που πρέπει να προσέξουμε. Δύσκολο για τους μαθητές Του που περίμεναν να πάρουν θέσεις, μέσα σ' εκείνα τα καλοφτιαγμένα κτίρια, να καταλάβουν όλα όσα έμελε να συμβούν. Τους προειδοποιεί να προσέξουν από την «πλάνη» κι απ' αυτούς που θα εμφανιστούν με το «όνομά του», τους ψευτοπροφήτες, τους ψευτόχριστους. Μη φοβάστε για τους πολέμους και τις φήμες που θ' ακούτε. Όλ' αυτά πρέπει να γίνουν και μην τα παρερμηνεύετε. Να είστε έτοιμοι πάντοτε. Οι πόλεμοι, οι σεισμοί, η πείνα και οι ταραχές δεν είναι παρά το προμήνυμα και η αρχή των πόνων. Προσέχετε τους εαυτούς σας, γιατί «εξαιτίας μου» θα περάσετε πολλές δοκιμασίες. Θα περάσετε από πολλά δικαστήρια. Θα υποφέρετε. Έτσι θα δώσετε τη μαρτυρία σας μπροστά σε ηγεμόνες, βασιλείς και ακροατήρια (Μάρκου 13:9). Το Ευαγγέλιο πρέπει να κηρυχτεί παντού. Σε όλους πρέπει να δοθεί η ευκαιρία να το ακούσουν. Άσχετα από το πόσοι θα το δεχτούν και πόσοι θα το απορρίψουν.

Υπόσχεται ακόμα, την υπεράσπιση από τον ίδιο τον Παράκλητο την ώρα των κρίσεων και προσθέτει, ότι δε χρειάζεται προετοιμασία εκ μέρους μας για το τι θα πούμε. Δεν λέει ότι πρέπει να πάρουμε όλ' αυτά ως δικαιολογία και να σταματήσουμε τα κηρύγματα και το έργο που μας έχει εμπιστευτεί, αλλά εγγυάται την άνωθεν βοήθεια, που θα δοθεί σε μας τις κρίσιμες ώρες. Μια φοβερή δοκιμασία που οι πιστοί θα περάσουν ακόμα, είναι «η προδοσία» από μέλη της οικογένειάς τους. Κάτι που θα κάνει τη ζωή μας εδώ κάτω, μια πραγματική κόλαση.

«Εκείνος που θα υπομείνει ως το τέλος, αυτός θα σωθεί». Αυτό δεν εννοεί, ότι η σωτηρία μας θα εξαρτηθεί από την αντοχή μας, ούτε πως ο πιστός θα σωθεί από φυσικό θάνατο. Αλλά σε όλους όσους έχουν αναγεννηθεί, έχει δοθεί «δύναμη» να συνεχίσουν με αφοσίωση το έργο του Κυρίου, άσχετα από την αντοχή που έχει ο καθένας. Αυτό που απαιτείται, είναι να δώσουμε μία δυνατότερη μαρτυρία, την ώρα που το κύμα του αθεϊσμού θα σαρώνει τα πάντα. Έτσι θα στεφθούμε με αιώνιες ευλογίες, για το γνήσιο της ταυτότητάς μας.

«Όταν θα δείτε το βδέλυγμα της ερημώσεως για το οποίο μίλησε ο προφήτης Δανιήλ (9:27), να στέκεται εκεί όπου δεν πρέπει» που εννοεί το βδελυρό είδωλο που θα σταθεί για προσκύνημα στο ναό της Ιερουσαλήμ (Αποκαλ. 13:14-15), τότε θα ξέρετε, πως αυτό θα σημάνει και την αρχή μιας μεγάλης καταδίωξης.

«Ο αναγνώστης ας καταλάβει», εκείνος που μελετάει τη Γραφή και πιστεύει σ' αυτή, θα καταλάβει ότι πρέπει να φύγει από την Ιουδαία. Όλοι θ' αναγκαστούν να το προσκυνήσουν. Οι αληθινά πιστοί θα το απορρίψουν. Μην ενδιαφερθείτε για τις προσωπικές σας αποσκευές, μόνο για τη ζωή σας. Αλίμονο στις εγκυμονούσες και σ' αυτές που θηλάζουν. Να προσέχετε η φυγή σας να μη γίνει το χειμώνα με κακοκαιρία, γιατί θα υποφέρετε πιο πολύ. Τέτοια θλίψη ούτε έγινε, ούτε θα γίνει ποτέ. Και αν ο Κύριος δε συντόμευε το χρόνο, κανείς δε θα σωζόταν. «Και τούτο έγινε χάρη των εκλεκτών», χάρη των πιστών του Χριστού που Του φωνάζουν ημέρα και νύχτα (Λουκά 18:7).

«23τότε, αν κάποιος σας πει: Να, εδώ είναι ο Χριστός ή εκεί, μην τον πιστέψετε».

«Αν κανείς σας πει, να εδώ είναι ο Χριστός ή εκεί, μην πιστεύετε».

«24Γιατί θα εμφανιστούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήτες και θα παρουσιάσουν μεγάλα θαύματα και υπερφυσικά φαινόμενα έτσι που να παραπλανήσουν, αν είναι δυνατόν, ακόμα και τους εκλεκτούς».

«Ούτε να πιστεύετε στους ψευτόχριστους και ψευδοπροφήτες, που θα κάνουν θαύματα και τέρατα, για ν' αποπλανήσουν και τους εκλεκτούς αν είναι δυνατόν». Μέσα στην απόγνωση της καταδίωξης οι άνθρωποι θα ζητούν ασφάλεια. Κάθε φορά που θα ξεφαντώνει κι ένας-ένας προφήτης, θα τον ακολουθούν. «Σεις όμως», λέει ο Κύριος, «που είστε πιστοί πρέπει να προσέξετε». «Θαύματα κάνουν όλοι μην παρασυρθείτε» (Β' Θεσ. 2:9).

«25”Είδατε, σας τα προείπα όλα».

«Σας τα προείπα για να προσέχετε». Όταν η οργή του Θεού ξεσπάσει πάνω στους αποστάτες Χριστιανούς και Ιουδαίους, πρέπει να προσέξουμε και ν’ αναμένουμε από τους ουρανούς τον Υιόν Του, τον Οποίον ανάστησε από τους νεκρούς, ο Οποίος μας σώζει από την ερχόμενη οργή (Α’ Θεσσ. 1:10).

Ύστερ’ από τις ημέρες εκείνες της μεγάλης θλίψης, ο ήλιος θα σκοτεινιάσει και η σελήνη δε θα φέγγει. Τ’ αστέρια θα πέφτουν από τον ουρανό. Ακόμα και οι βάσεις που κρατούν τα ουράνια σώματα θα σαλευτούν. Τότε όλοι θα δουν τον Υιόν του ανθρώπου να έρχεται με δύναμη και δόξα. Τότε θα μαζέψει με τους αγγέλους που θα στείλει, τους εκλεκτούς του από τα πέρατα της γης, που εννοεί όλους όσους Τον γνώρισαν για Σωτήρα και Κύριό τους κατά τη διάρκεια των θλίψεων. Θα πρέπει βέβαια να διακρίνουμε τη διαφορά αυτή εδώ του ερχομού του Κυρίου, από εκείνη που ο Απόστολος Παύλος αναφέρει στην Α’ Θεσσαλονικείς 4:13-18. Εδώ διαβάζουμε, πως ο Υιός του ανθρώπου θα έρθει με δύναμη και δόξα. Ακόμα πως θα στείλει τους αγγέλους να συγκεντρώσουν τους εκλεκτούς Του από τα πέρατα του κόσμου, που εννοεί τους επιζήσαντες πιστούς. Αυτό δεν έχει βέβαια γίνει, αλλά μας προειδοποιεί πως πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα αναμονής. Και στην Α’ προς Θεσσαλ. 4:13-18, πως ο Κύριος θα κατεβεί από τον ουρανό και θα καλέσει εκείνους που έχουν πεθάνει στον Χριστό (εκείνους που αγαπούσαν τον Χριστό και έχουν πεθάνει) να συναντηθούν στον αέρα. Έτσι θα συγκεντρωθεί όλο το σώμα της Αγίας Του Εκκλησίας (όλους τους πιστούς που έζησαν διά μέσου των αιώνων) και θα είμαστε πάντοτε με τον Κύριο.

Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ έγινε το 70 μ.Χ. Αυτό που πρέπει να προσέξουμε πολύ, είναι η εποχή μας με την εξέλιξη και τα καινούρια όπλα, που φοβερίζουν να καταστρέψουν το μεγαλύτερο ποσοστό της ανθρωπότητας. Μπορεί να είσαι ένας καλός άνθρωπος, μπορεί να δίνεις το δέκατο των εισοδημάτων σου, μπορεί να λυπάσαι και ν’ αγαπάς, μπορεί να εργάζεσαι ακόμη και για το οίκημα της εκκλησίας που πηγαίνεις, αλλά αν δεν έχεις δεχτεί τον Χριστό προσωπικό σου Σωτήρα και Κύριό σου, θα βρεθείς έξω από την κιβωτό της αγάπης Του, όπως βρέθηκαν και οι περισσότεροι απ’ αυτούς που εργάστηκαν για την κιβωτό του Νώε.

Σε προτρέπω να μην αφήσεις την ψυχή σου να σβήσει για πάντα. Δέξου τον Χριστό για Σωτήρα σου και Κύριό σου. Μπες κι εσύ μέσα στην κιβωτό Του σήμερα, όπως έκανε το περιστέρι που ξαναγύρισε στην κιβωτό, γιατί δεν έβρισκε τόπο ν’ ακουμπήσει. Μόνον εκεί μπορεί να βρεις τη βεβαιότητα και τη σιγουριά που χρειάζεται η ταλαιπωρημένη ψυχή σου.

«26Έτσι λοιπόν, αν σας πουν: Να, στην έρημο είναι, μη βγείτε. Ή: Να, μέσα στα ιδιαίτερα δωμάτια, μην πιστέψετε. 27Γιατί, σαν την αστραπή που βγαίνει από την ανατολή και φαίνεται ως τη δύση, έτσι θα είναι και η παρουσία του Γιου του Ανθρώπου. — 28Γιατί, Όπου είναι το πτώμα, εκεί θα μαζευτούν οι αετοί. — 29Κι αμέσως μετά τη θλίψη των ημερών εκείνων, ο ήλιος θα σκοτεινιάσει και το φεγγάρι θα χάσει το φως του και τ’ άστρα θα πέσουν από τον ουρανό και οι ουράνιες δυνάμεις θα σαλευτούν. 30Μόνο τότε θα φανεί το σημάδι του Γιου του Ανθρώπου στον ουρανό, και τότε θα χτυπήσουν με απόγνωση τα στήθη τους όλες οι φυλές της γης και θα δουν το Γιο του Ανθρώπου να έρχεται πάνω στις νεφέλες τ’ ουρανού με δύναμη και δόξα πολλή. 31Και θα στείλει τους αγγέλους του με πολύ ηχηρή σάλπιγγα και θα συνάξουν στον ίδιο τόπο τους εκλεκτούς του από τα τέσσερα σημεία των ανέμων, από τις άκρες του ορίζοντα ως τις άλλες του άκρες».

Ανάγκη εγρήγορσης

«32Και την αλληγορία εννοήστε την από τη συκιά. Όταν το κλαδί της γίνει τρυφερό και αρχίζουν να βγαίνουν πια τα φύλλα, ξέρετε πως το καλοκαίρι είναι κιόλας κοντά. 33Έτσι κι εσείς, όταν τα δείτε όλα αυτά, να ξέρετε πως είναι πολύ κοντά, στο κατώφλι της πόρτας».

«Από τα φύλλα της συκιάς θα καταλάβετε την παραβολή». Η συκιά συμβολίζει τους Ισραηλίτες. Γεμίζει ξανά από φύλλα. Οι Ισραηλίτες γυρίζουν ξανά στην πατρίδα τους απ' όλα τα μέρη του κόσμου που είναι διασκορπισμένοι. Η συκιά παραμένει άκαρπη. Ζουν ακόμα με την παράδοση και μέσα στην απιστία, όπως εκατομμύρια άνθρωποι στον πλανήτη μας και δεν έχουν ανοίξει την καρδιά τους στον Χριστό. Όταν όμως ο αριθμός συμπληρωθεί, τότε θ' αναγεννηθούν. «Όταν ιδείτε να γίνονται όλ' αυτά, όλα όσα έχουν προφητευτεί κι αναφέρονται στα εδάφια 29,30, 31, τότε θα καταλάβετε ότι η παρουσία Του είναι πλησίον.

«34Σας βεβαιώνω πως δε θα εκλείψει η γενιά αυτή, που θα τα δει αυτά, ώσπου όλα αυτά να πραγματοποιηθούν».

Μάλιστα, όλ' αυτά θα συμβούν στη γενιά τη δική σας την Εβραϊκή κι εσείς οι ίδιοι, θα είστε αυτόπτες μάρτυρες.

«35Ο ουρανός και η γη θα πάψουν να υπάρχουν, τα λόγια μου όμως, δε θα πάψουν ποτέ να ισχύουν”.

«Τα ουράνια σώματα και η γη θα παρέλθουν, τα λόγια μου όμως δε θα παρέλθουν». Ο Κύριος γνωρίζει την απιστία του φυσικού ανθρώπου που θα έρθει να μας πει: «Πού είναι η υπόσχεση της έλευσής Του;» (Β' Πέτρου 3:3). Ήξερε ότι θα βρει ελάχιστους πιστούς όταν ήρθε. Τώρα όμως μας προειδοποιεί να μην ακούμε όλους αυτούς που λοιδωρούν τους λόγους του Κυρίου. Ο,τιδήποτε κι αν σας λένε οι άνθρωποι, τα λόγια του Κυρίου θα εκπληρωθούν. «Όπως έγινε και κατά την εποχή του Νώε, έτσι θα γίνει και με τον ερχομό του Υιού του ανθρώπου. Οι άνθρωποι έπιναν, έτρωγαν και νυμφεύονταν, όταν ήρθε ο κατακλυσμός και τους άρπαξε».

«Την ημέρα όμως εκείνη ή την ώρα που θα έρθει ο Κύριος, δεν την ξέρει κανείς, ούτε οι άγγελοι στον ουρανό, ούτε ο Υιός παρά μονον ο Πατέρας». Αμέσως γεννιέται το ερώτημα: «Πώς είναι δυνατόν να μη γνωρίζει κάτι τέτοιο ο Υιός, αφού ο Ίδιος είναι Θεός;». Αυτό που ο Ιησούς θέλει να μας πει εδώ είναι ότι «Ο υπηρέτης δε γνωρίζει τι κάνει ο Κύριός του» (Ιωαν. 15:15). Έτσι σαν «Τέλεια Υπηρέτης, δεν Του είχε δοθεί να γνωρίζει τον κατάλληλο χρόνο. «Δεν είναι δική σας υπόθεση να ξέρετε τους χρόνους ή τους καιρούς, τους οποίους όρισε ο Πατέρας κατά τη δική Του εξουσία» (Πράξεις 1:7). Σαν Θεός όμως το γνωρίζει.

Μας παροτρύνει να είμαστε άγρυπνοι σαν τους στρατιώτες στον πόλεμο και να προσευχόμαστε να μη μας βρει απροετοίμαστους. «Ευλογημένος είναι ο υπηρέτης τον οποίον ο Κύριος βρίσκει «άγρυπνο (έτοιμο). «Αγρυπνεείτε! Ότι λέω σε σας, το λέω σε όλους όσους πιστέψουν σε μένα» (Μάρκου 13:37).

«36“Κι όσο για την ημέρα εκείνη και την ώρα, κανένας δεν την ξέρει, ούτε οι άγγελοι των ουρανών, παρά μονάχα ο Πατέρας μου. 37Πάντως, ακριβώς όπως στις μέρες του Νώε, έτσι θα είναι κι όταν θα έρθει ο Γιος του Ανθρώπου. 38Όπως ήταν δηλαδή οι άνθρωποι τις μέρες εκείνες, πριν από τον κατακλυσμό: έτρωγαν και έπιναν, παντρεύονταν και παντρεύανε ως την ημέρα που μπήκε ο Νώε στην κιβωτό, 39και δεν το πήραν είδηση μέχρι που ήρθε ο κατακλυσμός και τους αφάνισε όλους, έτσι θα είναι και ο ερχομός του Γιου του Ανθρώπου. 40Τότε, δύο άνθρωποι θα βρίσκονται στο χωράφι, ο ένας απ' αυτούς θα παραληφθεί και ο άλλος θα εγκαταλειφθεί. 41Δύο γυναίκες θα αλέθουν στο μύλο, η μια θα παραληφθεί και η άλλη θα εγκαταλειφθεί. 42”Να αγρυπνεείτε, λοιπόν, γιατί δεν ξέρετε ποια ώρα έρχεται ο Κύριός σας. 43Μα τούτο να έχετε υπόψη σας, ότι αν ήξερε ο σπιτονοικοκύρης ποια ώρα θα έρθει ο κλέφτης, θα αγρυπνούσε και δε θα άφηνε να διαρρηχτεί το

σπίτι του. 44Γι' αυτό κι εσείς να είστε έτοιμοι, γιατί ο Γιος του Ανθρώπου έρχεται σε ώρα που δεν το περιμένετε"».

Η παραβολή του φρόνιμου και του κακού δούλου

«45“Ποιος, λοιπόν, είναι ο πιστός και φρόνιμος δούλος, που του ανάθεσε ο Κύριός του τη φροντίδα των δούλων του για να τους δίνει την τροφή τους στις κατάλληλες ώρες;»

Η παραβολή αυτή αναφέρεται στους οικονόμους (=διακόνους) (Λουκά 12:41) και το έργο που ο Κύριος τους έχει εμπιστευτεί. Πρέπει να είναι πιστοί (Α' Κορινθ. 4:2) και φρόνιμοι. Το καθήκον του καλού οικονόμου είναι η συνεχής επίβλεψη και το ενδιαφέρον του πάνω στους ανθρώπους που υπηρετεί, με τη διανομή της πνευματικής τροφής την κατάλληλη ώρα για την οικοδομή μας στο σώμα της Αγίας Του εκκλησίας.

«46Μακάριος ο δούλος εκείνος, που, όταν έρθει ο Κύριός του, θα τον βρει έτσι ακριβώς να κάνει». Όπως οι ευλογίες του Θεού έρχονται η μία μετά την άλλη, έτσι είναι με τα καθήκοντα των οικονόμων του Θεού που πρέπει να ακολουθεί το ένα το άλλο, σαν να πρόκειται να κάνει ο Κύριος την εμφάνισή Του την ώρα εκείνη.

«47Πραγματικά, σας λέω, θα τον διορίσει διαχειριστή όλων των υπαρχόντων του».

Μεγάλο το αξίωμα που του δίνει. Μεγάλη και η ευθύνη. Αλλά ασύγκριτα μεγαλύτερη η τιμή και η δόξα που τον περιμένει!

«48Αν όμως πει ο κακός εκείνος δούλος μέσα στην καρδιά του: Αργεί να έρθει ο Κύριός μου»

Υπάρχουν και οι οικονόμοι που πιστεύουν ότι «ο Κύριος αργεί να έρθει». Εδώ ο Κύριός μας αντιστρέφει τους όρους και αναφέρεται σ' αυτούς που πιστεύουν ότι έχουν καιρό να φροντίσουν τις ανάγκες εκείνες, στις οποίες τους διόρισε επιστάτες.

«49κι αρχίσει να χτυπάει τους συνδούλους του και να τρώει και να πίνει παρέα με τους μέθυσους», Δεν παραμελούν τα καθήκοντά τους, αλλά τα πάθη και οι ορέξεις τους έχουν παρασύρει και κακομεταχειρίζονται πνευματικά το ποίμνιό τους.

«50θα έρθει ο Κύριος του δούλου εκείνου μια μέρα που δεν τον περιμένει και σε μια ώρα που δεν την ξέρει»,

Όσο και να θέλουμε να διώξουμε από τις σκέψεις μας την έλευσή Του δεν μπορούμε, γιατί η υπόσχεσή Του δεν αναβάλλεται.

«51και θα τον αποκόψει και τη θέση του θα την ορίσει ανάμεσα στους υποκριτές. Εκεί είναι που θα κλαίει και θα τρίζει τα δόντια του"».

Η ποινή που περιμένει όλους αυτούς, είναι πολύ φοβερή. Η αγανάκτηση και η οργή του Θεού καταδικάζουν σε αιώνια ταραχή και αγωνία τις ψυχές τους.

Ας πάψουν τα ψέμματα. Με τη νηστεία γίνεται αποτοξίνωση οργανισμού και όχι προετοιμασία να μπει ο άνθρωπος στη Βασιλεία του Θεού. Ο Χριστός δε σερβίρεται με το κουταλάκι. Για να προκαταρτιστεί και πιστέψει ο άνθρωπος χρειάζεται ν' ακούσει το Λόγο του Θεού. Η πίστη έρχεται διά της ακοής του κηρύγματος και το κήρυγμα είναι «ο Λόγος του Θεού» (Ρωμ. 10:17). Πρέπει να είσαι εσύ πιστός και γεμάτος πνεύμα Θεού, για να μπορέσεις να διαβιβάσεις το μήνυμά Του. Μην αφήνεις τα πάθη και τις ορέξεις να σε παρασύρουν στον όλεθρο και να κάνεις κακό στις ψυχές που ο Κύριος σε διόρισε οικονόμο.

Η παραβολή των δέκα παρθένων

«1“Τότε η βασιλεία των ουρανών θα μοιάσει με δέκα παρθένες, οι οποίες, αφού πήραν τα λυχνάρια τους, βγήκαν να προϋπαντήσουν το γαμπρό. 2Όμως πέντε απ’ αυτές ήταν μυαλωμένες και οι πέντε άμυαλες. 3Οι άμυαλες λοιπόν, ενώ πήραν τα λυχνάρια τους, δεν πήραν μαζί τους λάδι. 4Οι μυαλωμένες όμως πήραν λάδι στα δοχεία τους μαζί με τα λυχνάρια τους. 5Κι επειδή ο γαμπρός αργούσε να έρθει, νύσταξαν όλες και κοιμούνταν. Κι εκεί στα μεσάνυχτα ακούστηκε μια δυνατή φωνή: 6Νάτος ο γαμπρός! Έρχεται! Βγήτε να τον προϋπαντήσετε! 7Τότε σηκώθηκαν όλες εκείνες οι παρθένες και ετοίμασαν τα λυχνάρια τους. 8Και οι άμυαλες είπαν στις μυαλωμένες: Δώστε μας από το λάδι σας, γιατί τα λυχνάρια μας σβήνουν. 9Αλλ’ οι μυαλωμένες απάντησαν: Ίσως δε φτάσει και για μας και για σας. Γι’ αυτό πηγαίνετε καλύτερα σ’ αυτούς που πουλάνε και αγοράστε για σας. 10Μα καθώς εκείνες πήγαιναν να αγοράσουν, ήρθε ο γαμπρός και οι έτοιμες μπήκαν μαζί του στους γάμους και η πόρτα έκλεισε. 11Έρχονται ύστερα και οι υπόλοιπες παρθένες λέγοντας: Κύριε, κύριε άνοιξέ μας. 12Αλλ’ εκείνος αποκρίθηκε: Πραγματικά, σας λέω, δε σας γνωρίζω. 13Να είστε, λοιπόν έτοιμοι κάθε στιγμή, γιατί δεν ξέρετε την ημέρα ούτε την ώρα που έρχεται ο Γιος του Ανθρώπου”.

Οι δέκα παρθένες αντιπροσωπεύουν τις δύο διαφορετικές ομάδες ανθρώπων που ζουν στην εκκλησία. Οι λαμπάδες αντιπροσωπεύουν το φως της θείας Χάρης. Πέντε είναι οι μωρές και πέντε είναι οι φρόνιμες. Όλες προχωρούν να συναντήσουν το νυμφίο. Οι μωρές πήραν τις λαμπάδες χωρίς προμήθεια από λάδι. Οι φρόνιμες έχουν πάρει τις λαμπάδες και δοχεία με προμήθεια από λάδι, να ξαναγεμίσουν τις λαμπάδες. Στο δρόμο όμως, όλες κουράστηκαν κι έπεσαν για ύπνο. Αυτό δείχνει καθαρά τι έγινε, όταν η ελπίδα για τη δεύτερη έλευση του Κυρίου μας, χάθηκε μέσα στους σκοτεινούς αιώνες της εκκλησίας. Όταν όμως η σάλπιγγα της Μεγάλης Θρησκευτικής Μεταρρύθμισης του 16ου αιώνα χτύπησε συναγερμό μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, η «κραυγή» εκείνη έφερε και το πρωτο ξύπνημα, «Να, ο νυμφίος έρχεται, βγείτε να Τον προϋπαντήσετε». Μέσα σ’ όλους αυτούς, βλέπουμε όσους άρχισαν με το Πνεύμα και τελείωσαν με τη σάρκα κι εκείνους που έχουν το φως του Θεού και το δοχείο της καρδιάς τους είναι γεμάτο από τη θεία Χάρη.

Την τελευταία στιγμή οι μωρές ζητούν να δανειστούν λάδι από τις φρόνιμες. Είναι πολύ αργά να πάρει μέρος κανείς σ’ ένα διαγωνισμό την τελευταία στιγμή, όταν είναι απροετοίμαστος. Παράλληλα η σωτηρία δε δανείζεται. Είναι κάτι που από μόνοι μας πρέπει να επιδιώξουμε να κάνουμε δική μας. Δεν πρέπει να περιμένουμε ως την τελευταία στιγμή. Οι φρόνιμες οδηγούν τις μωρές στην πηγή της προμήθειας. Όταν ο νυμφίος ήρθε, οι φρόνιμες τον προϋπάντησαν με τις λαμπάδες έτοιμες και πήραν μέρος στη γιορτή του Γάμου. Ενώ οι μωρές που τότε ενδιαφέρθηκαν για λάδι, άργησαν, η πόρτα έκλεισε κι έμειναν έξω. Έξω απ’ την παρουσία του νυμφίου, στο σκοτάδι. Τότε άρχισαν να χτυπούν την πόρτα, «Κύριε, Κύριε, άνοιξέ μας» και η φωνή του Κυρίου ακούστηκε, «Δε σας γνωρίζω». Πόσο φοβερό να βρεθεί κανείς σ’ αυτή τη θέση.

Γι’ αυτό πρόσεχε, μείνε άγρυπνος, άρχισε να κατεργάζεσαι τη σωτηρία σου, γιατί κανείς δε γνωρίζει την ώρα και τη στιγμή που θάρθει ο Κύριός μας.

Χωρίς Φως

(Ησαΐα 24, Ματθαίου 24 και 25:1-13)

Η γης πενθεί, μαραίνεται

ο πόλεμος κι η αρρώστια τη μαστίζει,

φεύγει σιγά-σιγά το φως
κι ανάμεσά μας το σκοτάδι αδρασκελίζει.

Τους νόμους αθετήσαμε, παλιοί
άλλαξαν οι καιροί, ψυχορραγούμε,
πίσω μας έμεινε μια πόρτα ανοιχτή
με είσοδο: «Το άναμα της πίστης μας να μπούμε».

Το τελευταίο σήμαντρο χτυπά,
οι φύλακες σε λίγο θα την κλείσουν,
γυρίστε να προλάβετε το φως
στο τέλος φτάσαμε! Όλα θα σβήσουν.

Η παραβολή των ταλάντων

«14“Σαν έναν άνθρωπο, για παράδειγμα, που, επειδή έφευγε στα ξένα, κάλεσε τους δούλους του και τους παρέδωσε τα υπάρχοντά του. 15Και στον έναν απ’ αυτούς έδωσε πέντε τάλαντα, στον άλλο δύο και στον άλλο ένα, στον καθένα ανάλογα με την ικανότητά του, και αμέσως κατόπιν έφυγε».

Η παραβολή αυτή αναφέρεται στον Χριστό και στους υπηρέτες Του. Μας λέει ότι στο χρόνο της απουσίας Του στους ουρανούς, «εμπιστεύτηκε όλα τα υπάρχοντά Του στους υπηρέτες Του (οικονόμους Του, Α΄ Κορινθ. 4:2). Ό,τι έχουμε και ό,τι παίρνουμε, είναι από τον Κύριό μας, εκτός της αμαρτίας, η οποία λέει ο άγιος Αυγουστίνος είναι δική μας. Ακόμα, κάθε τι που μας δίνεται, μας δίνεται σύμφωνα με την ικανότητα που έχουμε.

«16Πήγε τότε εκείνος που πήρε τα πέντε τάλαντα και εργάστηκε μ’ αυτά και κέρδισε άλλα πέντε τάλαντα. 17Το ίδιο κι εκείνος που πήρε τα δύο, κέρδισε κι αυτός άλλα δύο».

Σ’ εκείνους που δόθηκαν τα πέντε και τα δύο τάλαντα, κατάλαβαν την ευθύνη που είχαν και με την αφοσίωση και την εργατικότητα τους, τα διπλασίασαν. Άνισα βέβαια τα ποσά, αλλά ίση η προσπάθεια.

«18Αλλ’ εκείνος που πήρε το ένα τάλαντο, πήγε, έσκαψε στη γη και έκρυψε το χρήμα του κυρίου του».

Σ’ εκείνον που δόθηκε το ένα τάλαντο, έσκαψε και το έκρυψε βαθιά στη γη. Ήταν τόσο λίγο, που ποτέ δεν ενοχλήθηκε να το αξιοποιήσει. Ανήκε κι αυτός στη μεγάλη μερίδα των ανθρώπων που είναι εντελώς ανεύθυνοι και δεν παρακινούνται από τίποτα.

«19Ύστερα λοιπόν από πολύν καιρό, έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων και ζητά απόδοση λογαριασμού απ’ αυτούς».

«Ύστερ’ από χρόνια, έρχεται ο κύριος των δούλων και ζητάει λογαριασμό». Έτσι και κατά τη «δεύτερη έλευσή Του», ο Κύριός μας θα ζητήσει κι από μας λογαριασμό. Όλοι μας, γέροι, νέοι, πλούσιοι, φτωχοί, μορφωμένοι κι αμόρφωτοι, πρέπει να είμαστε έτοιμοι για απολογία. «Διότι όλοι εμείς θα ’ρθούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει ο καθένας μας ό,τι του αρμόζει για ό,τι έκανε με το σώμα του, είτε καλό είτε κακό» (Β΄ Κορινθ. 5:10).

«20Ήρθε τότε εκείνος που πήρε τα πέντε τάλαντα και του προσκόμισε άλλα πέντε τάλαντα, λέγοντας: Κύριε, πέντε τάλαντα μου παρέδωσες, ορίστε κέρδισα μ’ αυτά άλλα πέντε τάλαντα».

Έρχεται εκείνος στον οποίο ο κύριος είχε δώσει τα πέντε τάλαντα και λέει: «Κύριε διπλασίασα τα πέντε τάλαντα που μου έδωσες και τα έκανα δέκα». Είχε εργαστεί με πίστη και αφοσίωση στο έργο του κυρίου του.

«21Του απάντησε ο κύριός του: Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ, στα λίγα στάθηκες πιστός, πάνω σε πολλά θα σε ορίσω υπεύθυνο. Μπες στη χαρά του κυρίου σου».

«Μπράβο, δούλε καλέ και πιστέ. Αφού στα λίγα που σου εμπιστεύτηκα φάνηκες πιστός θα σε κάνω κυβερνήτη. Θα σου εμπιστευτώ περισσότερα». Αφού στην κοσμική μας ζωή παίρνουμε προβιβασμούς για την πιστότητα κι εργατικότητα μας, σκεφτείτε πόσο μεγάλη θα είναι η αμοιβή μας εκεί πάνω. «Μπες στη χαρά του Κυρίου σου». Μπες να γιορτάσεις κι εσύ μαζί με τον Κύριο γιατί συνέβαλες στο έργο Του κατά την απουσία Του.

«22”Ηρθε έπειτα κι εκείνος που πήρε τα δύο τάλαντα και είπε: Κύριε, δύο τάλαντα μου παρέδωσες, ορίστε κέρδισα μ’ αυτά άλλα δύο τάλαντα. 23Του απάντησε ο κύριός του: Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ, στα λίγα στάθηκες πιστός, πάνω σε πολλά θα σε ορίσω υπεύθυνο. Μπες στη χαρά του κυρίου σου».

”Ηρθε και ο δούλος στον οποίον ο κύριός του, του είχε εμπιστευτεί τα δύο τάλαντα και λέει: «Κύριε διπλασίασα ό,τι μου εμπιστεύτηκες». Στέφεται κι εκείνος για το έργο του! Παίρνει την ίδια αμοιβή με τον πρώτο! Ίδιο το έργο και ίση η προσπάθεια σύμφωνα με την ικανότητα που έχει ο καθένας.

«24”Ηρθε κατόπιν κι εκείνος που είχε πάρει το ένα τάλαντο και είπε: Κύριε, διαπίστωσα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος. Θερίζεις εκεί όπου δεν έσπειρες και συνάζεις από εκεί όπου δε σκόρπισες. 25Επειδή φοβήθηκα, λοιπόν, πήγα κι έκρυψα το τάλαντό σου στη γη. Ορίστε, έχεις το δικό σου».

”Ηρθε κι εκείνος στον οποίο ο κύριος είχε εμπιστευτεί το ένα τάλαντο. Αρχίζει να απολογείται: «Κύριε, ήξερα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος κι ότι θερίζεις εκεί που δεν έσπειρες και δες, εδώ το έχω, πάρτο πίσω». Ήξερα ότι απαιτούσες πολλά, αλλά δεν κατέβαλα καμμιά προσπάθεια. Και τέτοιοι, υπάρχουν πολλοί που στη Μεγάλη Κρίση θα βρεθούν αναπολόγητοι.

«26Αποκρίθηκε τότε ο κύριός του και του είπε: Πονηρέ δούλε και φυγόπονε!». Το ήξερες ότι θερίζω εκεί όπου δεν έσπειρα και συνάζω από εκεί όπου δε σκόρπισα».

Ξεχνάμε ότι σε όσους έχει δοθεί λίγο, λίγο θα απαιτηθεί.

«27Οφείλες επομένως να βάλεις το χρήμα μου σε τράπεζα, κι εγώ σαν ερχόμουν θα έπαιρνα μαζί με το κεφάλαιό μου και τόκο».

«Αμαρτία δεν είναι μόνο η πράξη αλλά και η απραξία μας».

«28Πάρτε, λοιπόν, το τάλαντο απ’ αυτόν και δώστε το σ’ εκείνον που έχει τα δέκα τάλαντα. 29Γιατί στον καθένα που έχει, θα δοθεί και θα έχει περίσσειμα, ενώ από εκείνον που δεν έχει, θα αφαιρεθεί κι εκείνο που έχει».

Έτσι βλέπουμε, ότι σ’ εκείνους που βρέθηκαν πιστοί οικονόμοι, ο κύριος έδωσε μεγαλύτερα καθήκοντα. Τους κάνει κυβερνήτες. Δεν πήραν προβιβασμό γι’ αποστρατεία, αλλά επωμίζονται μεγαλύτερες ευθύνες και συνεχίζουν να εργάζονται στο έργο του. Βλέπουμε ακόμα, ότι στη μεγάλη εκείνη μερίδα των ανθρώπων (18) που έχουν κάνει επάγγελμα ό,τι ο Θεός τους έχει εμπιστευτεί, πως θα τους αφαιρέσει τον τίτλο

«30Και τον ανάξιο δούλο ρίξτε τον έξω, στο πιο απόμακρο και βαθύ σκοτάδι. Εκεί είναι που θα κλαίει και θα τρίζει τα δόντια του».

Εμείς θέσαμε το τάλαντο που ο Θεός μας έχει εμπιστευτεί στην υπηρεσία Του και στην υπηρεσία των συνανθρώπων μας; Περιμένουμε αμοιβή, αφού γνωρίζουμε την αλήθεια (24) ή θα βρεθούμε αναπολόγητοι και θα πεταχτούμε στο αιώνιο σκοτάδι;

Η ημέρα της Μέλλουσας Κρίσης

«31”Όταν, λοιπόν, έρθει ο Γιος του Ανθρώπου μέσα στη δόξα του, και μαζί του όλοι οι άγιοι άγγελοί του, τότε θα καθίσει πάνω στον ένδοξο θρόνο του».

Το ίδιο Παιδί που γεννήθηκε στη φάτνη της Βηθλεέμ, που πήρε μορφή δούλου να μας υπηρετήσει, που απορρίφτηκε, που πέθανε στο σταυρό, θα έρθει ξανά με όλη Του τη δόξα και τους αγγέλους Του και θα καθήσει στο δικαστικό θρόνο που Τον περιμένει, γιατί σ' Αυτόν έχει δοθεί όλη η κρίση (Ιωαν. 5:22).

«32Και θα συναχτούν μπροστά του όλα τα έθνη και θα τους ξεχωρίσει τον έναν από τον άλλο, όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα γίδια».

Ενώπιόν Του θα συγκεντρωθούν οι άνθρωποι απ' όλα τα έθνη γιατί όλοι έγιναν από ένα αίμα να κατοικούν πάνω στο πρόσωπο της γης (Γένεση). Εκεί χωρίς διάκριση αξιωμάτων που πήραμε εδώ, θα γίνει το ξεκαθάρισμα των πιστών από των αμαρτωλών όπως κάνει ο βοσκός που ξεχωρίζει τα πρόβατα από τα κατσίκια. Ο Μεγάλος ποιμένας που αδιάκριτα προσφέρει σ' όλους τ' αγαθά Του, θα ξεχωρίσει μια για πάντα τα αθώα υπομονετικά και χρήσιμα προβατάκια Του που αθόρυβα δέχτηκαν ό,τι τους πρόσφερε με τη θεία Του χάρη και τάχτηκαν στην υπηρεσία Του από τα αμετανόητα και ανυπόταχτα κατσίκια.

«33Και θα βάλει τα πρόβατα στα δεξιά του, ενώ τα γίδια θα τα βάλει στα αριστερά».

Δεξιά θα καθήσει όλους όσους θα πάρουν μέρος στη Μεγάλη κι ατελείωτη δεξίωση και αριστερά θα βάλει τους απορριφθέντες.

«34Έπειτα ο βασιλιάς θα πει σ' αυτούς που θα είναι στα δεξιά του: Ελάτε οι ευλογημένοι του Πατέρα μου, κληρονομήστε τη βασιλεία που έχει ετοιμαστεί για σας από τότε που θεμελιώθηκε ο κόσμος».

Τότε ο δίκαιος Κριτής θα πει σ' εκείνους που κάθονται στο μέρος της Δεξίωσης. «Ελάτε οι ευλογημένοι του Πατέρα μου» να πάρετε το στεφάνι της μεγαλύτερης τιμής που σας ανήκει. «Ελάτε να κληρονομήσετε τη βασιλεία των Ουρανών!»

«35Γιατί πείνασα, και μου δώσατε να φάω, δίψασα, και μου δώσατε να πιω, ξένος ήμουν, και με περιμαζέψατε, 36γυμνός ήμουν, και με ντύσατε, αρρώστησα, και με επισκεφθήκατε, στη φυλακή ήμουν, και ήρθατε κοντά μου».

Εσείς που δείξατε με την πίστη της αυταπάρνησής σας τα καλά σας έργα, γιατί «πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και με ποτίσατε, ξένος ήμουν και με πήρατε στο σπίτι, γυμνός ήμουν και με ντύσατε, αρρώστησα και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος ήμουν και ήρθατε να με ιδείτε».

«37Τότε θα αποκριθούν οι δίκαιοι και θα του πουν: Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς και σε θρέψαμε ή να διψάς και σου δώσαμε να πιεις; 38Και πότε σε είδαμε ξένο και σε περιμαζέψαμε ή γυμνό και σε ντύσαμε; 39Και πότε σε είδαμε άρρωστο ή στη φυλακή και σε επισκεφτήκαμε;»

Οι δίκαιοι απαντούν, «Πότε Κύριε σε είδαμε να πεινάς, να διψάς, να είσαι γυμνός...». Δεν μπορούν να πιστέψουν, ότι τόσο ασήμαντες υπηρεσίες σαν αυτές που πρόσφεραν εδώ κάτω, θα τους επιφύλασαν μια τόσο μεγάλη τιμή!

«40Και θα αποκριθεί ο βασιλιάς και θα τους πει: Πραγματικά, σας λέω, καθόσο τα κάνατε αυτά σ' έναν από τους αδελφούς μου αυτούς τους ασήμαντους, σ' εμένα τα κάνατε».

«Αλήθεια λέω, πως ό,τι προσφέρατε σ' έναν από αυτούς, το προσφέρατε σε μένα». Τίποτα δε θα παραβλεφτεί. Ακόμα και για ένα ποτήρι κρύο νερό που δώσατε στο όνομά μου, θα πάρετε πίστωση.

«41Κατόπιν θα πει και σ' εκείνους που θα είναι στ' αριστερά: Φύγετε από μένα εσείς οι καταραμένοι, στη φωτιά την αιώνια, που έχει ετοιμαστεί για το διάβολο και τους αγγέλους του. 42Γιατί πείνασα, και δε μου δώσατε να φάω, δίψασα, και δε μου δώσατε να πιω, 43ξένος ήμουν, και δε με περιμαζέψατε, γυμνός ήμουν, και δε με ντύσατε, άρρωστος και στη φυλακή, και δε με επισκεφθήκατε».

Οι άνθρωποι που κάθονται στα αριστερά θα ακούσουν την τελεσίδικη απόφαση: «Φύγετε από μένα, καταραμένοι, στην αιώνια φωτιά, που έχει ετοιμαστεί για το διάβολο και τους αγγέλους του,

γιατί πείνασα, δίψασα, κρύωσα, αρρώστησα, φυλακίστηκα, ξένος ήμουν και σημασία δε μου δώσατε ποτέ». Δεν υπάρχει έλεος γι' αυτούς στον Χριστό. Όλοι θα πεταχτούν στην αιώνια κόλαση. «44Τότε θα του αποκριθούν κι αυτοί: Κύριε, τότε σε είδαμε να πεινάς ή να διψάς ή ξένο ή γυμνό ή άρρωστο ή στη φυλακή, και δε σε υπηρετήσαμε;» «Μα Κύριε, τότε σε είδαμε να πεινάς να διψάς...», προσπαθούν να δικαιολογηθούν για την αδιαφορία που έδειξαν σ' Αυτόν και στα παιδιά Του. «45Θα τους αποκριθεί τότε εκείνος: Πραγματικά, σας λέω, καθόσο δεν τα κάνατε αυτά σ' έναν απ' αυτούς τους ασημέντιους, ούτε σε μένα τα κάνατε. 46Και θα αναχωρήσουν αυτοί σε κόλαση αιώνια, και οι δίκαιοι σε ζωή αιώνια"».

Τότε είναι αργά. Όταν ο φάκελλός μας ανοίξει, δεν υπάρχει καμιά αλλαγή. Όπως ο Θεός είναι αιώνιος και οι ουρανοί ατελείωτοι σε φως, έτσι και η κόλαση είναι ατελείωτη σε σκοτάδι. «Οι δίκαιοι θα μεταβούν στο φως και οι άδικοι στο αιώνιο σκοτάδι». Εμείς θα καθίσουμε στα δεξιά ή στα αριστερά Του; Ευτυχής είναι εκείνος, που το μεγάλο αυτό θέμα δεν το άφησε απαρατήρητο κι ατακτοποίητο.

Έλεγχος στα τέλη της ζωής μας

Όταν ο ήλιος κάποια μέρα γύρει χαμηλά
κι η δόξα του Θεού
την τελευταία αναλαμπή της στείλει
η σκέψη θα μας φέρει στα στερνά,
θα μας ρωτήσει
ας δώσει τότε ο Κύριος
τίποτα «ατελείωτο» να μη βρεθεί
κι η κάθε ελπίδα μας
να μείνει ζωντανή
και να μη σβήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Συνωμοσία κατά του Ιησού Χριστού

«1Κι όταν πια τελείωσε ο Ιησούς όλες αυτές τις διδαχές, είπε στους μαθητές του: 2“Το ξέρετε πως ύστερα από δυο μέρες γιορτάζεται το Πάσχα· και ο Γιος του ανθρώπου παραδίνεται για να σταυρωθεί”. 3Τότε συγκεντρώθηκαν οι αρχιερείς και οι νομοδιδάσκαλοι και οι πρεσβύτεροι του λαού στην αυλή του αρχιερέα, που ονομαζόταν Καϊάφας 4και συμφώνησαν να συλλάβουν με τέχνασμα τον Ιησού και να τον θανατώσουν. 5Ελεγαν όμως: “Όχι τη μέρα της γιορτής, για να μην προκληθεί αναταραχή στο λαό”».

Πλησιάζουμε στο τέλος της γήινης διακονίας του Κυρίου μας. Δύο μέρες αργότερα, αρχίζει η εποχή των αζύμων και του Πάσχα. Οι αρχιερείς και οι γραμματείς θέλουν να συλλάβουν τον Ιησού με δόλο και να Τον σκοτώσουν. Δε θέλουν όμως να Τον συλλάβουν κατά την εορτή, γιατί φοβούνται το λαό. Παρόλη όμως εκείνη την ανθρώπινη προσπάθεια, «Ο Πασχαλινός Αμνός θυσιάζεται για να σηκώσει την αμαρτία του κόσμου» (Ιωαν. 1:29), «Τον υποσχόμενο χρόνο». Μέσα στο κεφάλαιο τούτο το 26,

της Μεγάλης Θυσίας, θα δούμε να επαληθεύουν όλα εκείνα τα εδάφια, πάνω στα οποία αναφέρονται οι άνθρωποι του Θεού (προφήτες) στην Παλιά Διαθήκη.

Ο Ιησούς Χριστός μυρώνεται στη Βηθανία

«6Στο μεταξύ, ενώ ο Ιησούς βρισκόταν στη Βηθανία, στο σπίτι του Σίμωνα του λεπρού, 7τον πλησίασε μια γυναίκα κρατώντας ένα αλαβάστρινο δοχείο με πανάκριβο μύρο και το έχυσε στο κεφάλι του την ώρα που αυτός καθόταν στο τραπέζι. 8Κι όταν το είδαν αυτοί οι μαθητές του, έλεγαν αγανακτισμένοι: “Γιατί τάχα αυτή η σπατάλη; 9Καθότι μπορούσε το μύρο αυτό να πουληθεί έναντι ενός μεγάλου ποσού και να δοθεί στους φτωχούς”. 10Το κατάλαβε όμως ο Ιησούς και τους είπε: “Τι στενοχωρείτε τη γυναίκα; Μια καλή πράξη έκανε σ’ εμένα. 11Άλλωστε τους φτωχούς τους έχετε πάντοτε μαζί σας, εμένα όμως δε με έχετε πάντοτε. 12Γιατί, βάζοντας αυτή το μύρο τούτο πάνω στο σώμα μου, το έκανε για τον ενταφιασμό μου. 13Σας βεβαιώνω πως όπου κι αν κηρυχτεί το ευαγγέλιο τούτο, σ’ όλον τον κόσμο, θα γίνει λόγος και γι’ αυτό που έκανε αυτή, σε ανάμνησή της”».

Ενώ οι θρησκευτικοί ηγέτες σκέφτονται να διαπράξουν το πιο άτιμο έγκλημα, βλέπουμε μια μικρή ομάδα ανθρώπων να Του δίνουν τιμητικό δείπνο. Μια γυναίκα (η Μαρία, Ιωαν. 12:3) μέσα στους καλεσμένους, σπάζει ένα αλαβάστρινο δοχείο με μύρο (αξίας ενός χρόνου σε μισθούς) κι αλείφει το κεφάλι Του. Φαίνεται πως η πιστή εκείνη κοπέλα είχε καταλάβει περισσότερο από τα δυό της αδέλφια, τις σκέψεις του Κυρίου και σπεύδει να Του δώσει, ό,τι το πιο πολύτιμο έχει. Πόσο διδακτικό και για μας να τιμήσουμε με ό,τι μπορούμε τον Κύριό μας! Οι μαθητές αγανάκτησαν και θεώρησαν την πράξη εκείνη σπατάλη, ενώ ο Ιωάννης (12:5) λέει, ότι ο Ιούδας ήταν αυτός που διαμαρτυρήθηκε. Ο απατεώνας της αποστολικής ομάδας, που όχι μόνο δεν ενδιαφερόταν για τους φτωχούς, αλλά αφαιρούσε από το ταμείο κι εκείνα που έβαζαν μέσα, για την ίδια τη συντήρησή τους (Ιωαν. 12:6). Το μύρο θα μπορούσε να πουληθεί, αλλά ο φόρος τιμής δε θα μπορούσε ποτέ να δοθεί. Ο Ιησούς δικαιολογεί την πράξη εκείνη, γιατί βλέπει στο πρόσωπο της Μαρίας τη μεγάλη πίστη και αγάπη που έχει γι’ Αυτόν. Τους δε φτωχούς, θα τους έχουμε πάντοτε μαζί μας. Αν θέλουμε, μπορούμε να τους ευεργετήσουμε οποιαδήποτε ώρα. «Εκείνο που μπορούσε αυτή το έκανε» (Μάρκου 14:8). Εκείνη πρόλαβε ν’ αλείψει με μύρο το σώμα Του για τον ενταφιασμό Του. Το μύρο της δικής μας αγάπης μέχρι πού φτάνει; Ή μήπως καυχώμαστε ότι είμαστε παιδιά του Θεού (Πράξεις 1:17), ενώ στην πραγματικότητα είμαστε χαμένοι σαν τον Ιούδα; (Ιωαν. 17:12). «Το όνομά της διαλαλείται από τότε μέχρι σήμερα όπου κηρύττεται το Ευαγγέλιο». Εκείνοι που τιμούν το Χριστό τιμούνται απ’ Αυτόν (Α΄ Σαμ. 2:30).

Η προδοσία του Ιούδα

«14Τότε, ένας από τους δώδεκα, αυτός που λεγόταν Ιούδας Ισκαριώτης, πήγε στους αρχιερείς 15και είπε: “Τι θέλετε να μου δώσετε; κι εγώ θα σας τον παραδώσω”. Κι εκείνοι του μέτρησαν τριάντα αργύρια. 16Από τότε, λοιπόν, ζητούσε κάποια ευκαιρία να τον παραδώσει».

Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης που έζησε για τρία ολόκληρα χρόνια μέσα στην αποστολική ομάδα, που είχε την ευκαιρία να δει τα θαύματα του Κυρίου και ν’ ακούσει τα κηρύγματά Του, να δει ό,τι ο Δαβίδ με μάτια πλυμένα από δάκρυα μετανοίας δεν είδε και ν’ ακούσει με τ’ αυτιά του, ό,τι οι ήρωες της πίστης επιθυμούσαν να δουν, προδίνει τον Κύριό μας για τριάντα αργύρια. Τι ειρωνεία! Κανείς δεν υποπτεύθηκε ότι η καρδιά του ήταν πέτρινη. Κανείς δεν πίστεψε, ότι τα θαύματα που έκανε με τους άλλους μαθητές (Μάρκου 3:15) και ο σπόρος που έριχνε στις άλλες ψυχές, δεν είχε ποτέ ανθίσει και

βγει από τη δική του ψυχή. Πόσο αληθινή από την άλλη μεριά η προφητεία του αγίου Συμεών, που καθώς κρατούσε στα χέρια του το βρέφος Ιησού είπε: «Αυτός (ο Ιησούς) είναι προορισμένος για να φανούν οι σκέψεις πολλών καρδιών»! (Λουκά 2:34).

Κάτι τέτοιο, πρέπει να μας ελέγξει και να μην κάνουμε κατάχρηση στο προνόμιο που ο Θεός μας έχει εμπιστευτεί. Όση ύλη κι όση ανθρώπινη εύνοια να κερδίσουμε, δεν μπορούν ποτέ να εξαγοράσουν τη σωτηρία μας, αν το μπουμπούκι εκείνο της θείας χάρης, δεν ανθίσει και δεν δώσει την οσμή του Θεού στους ανθρώπους γύρω μας.

Το Τελευταίο Δείπνο

«17Στο μεταξύ, την πρώτη μέρα της γιορτής των αζύμων ήρθαν οι μαθητές στον Ιησού και του είπαν: “Πού θέλεις να σου ετοιμάσουμε να φας το Πάσχα;” 18Κι εκείνος είπε: “Πηγαίνετε στην πόλη, στον τάδε, και πείτε του: Ο Δάσκαλος λέει: Η ώρα μου πλησίασε, στο σπίτι σου θα γιορτάσω το Πάσχα μαζί με τους μαθητές μου”. 19Και οι μαθητές του έκαναν όπως τους πρόσταξε ο Ιησούς και ετοίμασαν το Πάσχα. 20Έτσι, όταν βράδιασε, κάθισε στο τραπέζι με τους δώδεκα. 21Και καθώς έτρωγαν, είπε: “Σας πληροφορώ να το ξέρετε, πως ένας από σας θα με προδώσει”. 22Εκείνοι, τότε, βαθιά λυπημένοι άρχισαν να του λένε ένας, ένας: “Μήπως είμαι εγώ, Κύριε;” 23Κι εκείνος αποκρίθηκε: “Αυτός που βούτηξε μαζί μου το χέρι του στο πιάτο, αυτός θα με προδώσει. 24Και όσο για το Γιο του Ανθρώπου, αυτός πηγαίνει βέβαια, όπως έχει γραφτεί γι’ αυτόν, μα αλίμονο στον άνθρωπο εκείνο με ενέργεια του οποίου παραδίνεται ο Γιος του Ανθρώπου. Θα ήταν προτιμότερο γι’ αυτόν αν δεν είχε γεννηθεί ο άνθρωπος εκείνος”. 25Μίλησε τότε ο Ιούδας, που επρόκειτο να τον προδώσει, και είπε: “Μήπως είμαι εγώ, Δάσκαλε;” Του λέει: “Μόνος σου το είπες”. 26Και καθώς έτρωγαν, πήρε ο Ιησούς το ψωμί, κι αφού το ευλόγησε, το έκοψε και το πρόσφερε στους μαθητές του λέγοντας: “Πάρτε, φάτε. Αυτό είναι το σώμα μου”. 27Πήρε κατόπιν το ποτήρι κι αφού ευχαρίστησε, τους έδωσε λέγοντας: “Πιέστε απ’ αυτό όλοι, 28γιατί τούτο είναι το αίμα μου, της Καινούργιας Διαθήκης, το οποίο χύνεται για χάρη πολλών, με σκοπό τη συγχώρεση των αμαρτιών. 29Και σας πληροφορώ πως από τώρα κι ύστερα δε θα πιω πια από το προϊόν αυτό του αμπελιού, ως την ημέρα εκείνη που μαζί σας θα το πίνω καινούργιο στη βασιλεία του Πατέρα μου”. 30Κατόπιν, αφού έψαλαν, βγήκαν στο Όρος των Ελαιών».

«Την πρώτη ημέρα της εορτής των αζύμων» που διαρκεί επτά ημέρες ήρθαν οι μαθητές του Κυρίου και Τον ρωτούν πού θέλει να Του ετοιμάσουν να φάει το Πάσχα. Ο Κύριος τους στέλνει στην πόλη. Τους είπε να πάνε στο σπίτι του «τάδε», που σημαίνει ότι ήταν γνωστός και πιθανότερα ακόλουθός Του, γιατί ο Μάρκος αναφέρει, ότι ο άνθρωπος αυτός, μετέφερε νερό που δείχνει την καθαρή καρδιά του ανθρώπου που ο Κύριος καταλύει.

«Να του πείτε ότι ο καιρός πλησιάζει». Ότι η ώρα του θανάτου Του ήταν πλησίον. Αυτός ήξερε την ώρα του θανάτου Του, εμείς όμως δεν την ξέρουμε γι’ αυτό πρέπει πάντοτε να είμαστε έτοιμοι.

«Θα γιορτάσω κοντά σου με τους μαθητές Μου». Όποιος δέχεται τον Κύριο, πρέπει να δέχεται και τους μαθητές Του. Οι μαθητές ετοίμασαν το τραπέζι, όπως ο Κύριος τους διέταξε. Κατά τη διάρκεια του φαγητού, καθώς οι δώδεκα κάθονταν γύρω απ’ το τραπέζι με τον Κύριό τους, μία φοβερή είδηση έρχεται από το στόμα του Ιησού και τους αναστατώνει. «Ένας από σας που τρώτε μαζί μου, θα με παραδώσει». Όλοι ελέγχονται, όλοι λυπούνται και ρωτούν: «Μήπως είμαι εγώ;». Πιστεύουν περισσότερο τα λόγια του Κυρίου, παρά την ίδια την καρδιά τους. «Ένας από σας που βουτά το χέρι του μαζί μου στο πιάτο. Ο Γιος του ανθρώπου πηγαίνει καθώς είναι γραμμένο γι’ Αυτόν, αλλά αλίμονο στον άνθρωπο εκείνον που θα με παραδώσει. Θα ήταν καλύτερα για τον άνθρωπο αυτόν να μην είχε γεννηθεί». Δίνει την ευκαιρία στον προδότη να μετανοήσει. Τον προειδοποιεί για την

κόλαση που τον περιμένει. Ο Κύριος τους είχε μιλήσει για τη γέεννα του πυρός». Δίνει ταυτόχρονα και σε μας το μεγάλο μάθημα: «Αν δεν αναγεννηθούμε και δε ζούμε με το πνεύμα, την αγάπη και τη διδασκαλία του Σωτήρα μας, ποτέ δε θα δούμε τη Βασιλεία του Θεού. Ας επιμείνουμε πάνω στην όμορφη διδασκαλία των Γραφών ανανεώνοντας τους εαυτούς μας σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και όχι με το πνεύμα του κόσμου τούτου (Ρωμαίους 12:2) που οδηγεί στην αιώνια καταδίκη. «Μήπως είμαι εγώ Κύριε» ρωτάει ο Ιούδας για να αποφύγει την υποψία της συντροφιάς από την ενοχή της σιωπής που τηρούσε. «Συ είπας», εσύ το είπες του απαντάει ο Κύριός μας. Φαίνεται, ότι οι άλλοι μαθητές ή δεν άκουσαν ή δεν κατάλαβαν τι είπε. Ο Ιωάννης όμως μας λέει στο 13:30 ότι ο Ιούδας σηκώθηκε κι έφυγε απ' το δωμάτιο. Καθώς έτρωγαν, ο Ιησούς παίρνει τον άρτο, τον ευλογεί, τον κόβει και τον δίνει στους μαθητές Του και λέει: «Λάβετε, φάγετε, τούτο εστί το σώμα μου». Αυτό συμβολίζει το σώμα μου. Δεν εννοούσε ότι ο άρτος που έδωσε στους μαθητές του, ήταν το πραγματικό Του σώμα. Διότι το φυσικό σώμα του Κυρίου μας, δεν μπορούσε ποτέ να βρίσκεται σε περισσότερα από ένα μέρος την κάθε φορά. Αν το σώμα του Κυρίου μας μπορούσε να κάθεται στο τραπέζι και την ίδια στιγμή να τρώγεται από τους μαθητές Του, τότε το σώμα εκείνο δεν ήταν ανθρώπινο σαν το δικό μας. Κάτι τέτοιο δε θα έπρεπε να το δεχτούμε ποτέ, γιατί ο Κύριός μας ήταν τέλειος σαν άνθρωπος και σαν Θεός. Παράλληλα, ούτε οι μαθητές Του σκέφτηκαν ότι ο Ιησούς εννοούσε πως ο άρτος ήταν μετουσιωμένος στο πραγματικό Του σώμα. Το μόνο που ήξεραν είναι, ότι ο Κύριος εννοούσε πως ο άρτος συμβολίζει το σώμα Του. Ο Ίδιος μας λέει ότι είναι «η θύρα» (Ιωαν. 10:8) και η «άμπελος» (Ιωαν. 15:1). Έτσι μιλάει συμβολικά. Έπειτα πήρε το ποτήρι με το κρασί, ευχαρίστησε τον Θεό κι έδωσε στους μαθητές και ήπιαν. Το κρασί συμβολίζει το Αίμα του Κυρίου. Δεν είναι το πραγματικό Του Αίμα. Τα παιδιά εκείνα της αποστολικής ομάδας είχαν από μικρά διδαχτεί, ότι ήταν αμαρτία να πιούν αίμα (Δευτερ. 12:13-25) κι έτσι το δέχτηκαν συμβολικά για το Αίμα Του. Η γεύση του ψωμιού και του κρασιού δεν αλλάζουν. Όταν το παίρνουμε, δεν έρχεται σε αντίθεση με τις αισθήσεις μας, αλλά ξέρουμε τι ακριβώς είναι και τι συμβολίζει. «Αυτό είναι το Αίμα μου της Νέας Διαθήκης το οποίο χύνεται υπέρ πολλών, (υπέρ αμέτρητων ψυχών). Η Παλιά Διαθήκη περνούσε κι ερχόταν η Νέα Διαθήκη που σφραγιζόταν με το Αίμα της θυσίας Του επάνω στο σταυρό. «Με μία προσφορά έκανε για πάντα τέλειους εκείνους που αγιάζονται» (Εβραίους 10:14). Ιερά και θυσίες έπαψαν να ισχύουν, όταν ο Αμνός του Θεού προσφέρθηκε. Γι' αυτό είναι ασεβείς, εκείνοι που προσφέρουν καθημερινά θυσία, πράγμα που δείχνει ότι η θυσία του Χριστού πάνω στο σταυρό, ήταν ατελής. Αυτό αποτελεί βλαστήμια στο ιερατικό αξίωμα του Χριστού. «Τούτο να κάνετε εις ανάμνησίν μου» (Λουκά 22:19). «Κάθε φορά που θα τρώτε τον άρτον αυτόν και θα πίνετε από το ποτήρι αυτό θα διακηρύττετε-δημόσια-το θάνατο του Κυρίου μας μέχρι την ημέρα που θα έλθει ξανά» (Α' Κορινθ. 11:26). Η επιθυμία του Κυρίου μας είναι να θυμόμαστε τη μεγάλη θυσία Του, την αγάπη Του και να ευχαριστιόμαστε πνευματική κοινωνία μαζί Του. Τα οφέλη από την εικόνα αυτή του «Δείπνου», είναι πνευματικά. Είναι να τονώσουν την πίστη μας σε μια πλησιέστερη πνευματική κοινωνία με τον Εσταυρωμένο και μεγαλύτερη πνευματική αύξηση κάθε φορά που συγκεντρωνόμαστε. «Οι πρώτοι Χριστιανοί παρέμειναν προσηλωμένοι με πιστότητα στη διδασκαλία των αποστόλων και εις την επικοινωνία και εις την κλάσιν του άρτου και εις τας προσευχάς» (Πράξεις 2:42). Αργότερα, άρχισε να εορτάζεται μία φορά την εβδομάδα (Πράξεις 20:7) «και οσάκις το πίνετε» (Α' Κορινθ. 11:25) αφήνει το χρόνο που θα το κάνουμε στη διάθεσή μας. Ανώφελο είναι να το παίρνουμε εκτός και η καρδιά μας είναι καθαρή απέναντι του Κυρίου μας και απέναντι των συνανθρώπων μας. Γι' αυτό, ας εξετάζουμε τον εαυτό μας πριν προσέλθουμε στην τελετή αυτή και αν κρίνουμε τον εαυτό μας άξιον, ας το πάρουμε. Αλλιώς θα πρέπει να προσέξουμε μην αποβεί για τη καταδίκη μας αφού αδυνατούμε να διακρίνουμε τη θυσία του Κυρίου μας (Α' Κορινθ. 11:27-29).

«Δε θα πιω πλέον απ' το προϊόν τούτο της αμπέλου». Σε ποιο προϊόν αναφέρεται ο Κύριος; Αναφέρεται στο κρασάκι που είχε μείνει στο καραφάκι και στα ποτήρια τους. Έτσι, φίλη ψυχή, δεν μπορεί να είναι τη μια στιγμή αίμα και την άλλη κρασί. Ας λογικευτούμε, παρακαλώ.

«Δε θα πιώ πλέον από το προϊόν της αμπέλου μέχρι της ημέρας εκείνης που θα το πίνω καινούριο εις την Βασιλεία του Θεού». Ο Ιησούς αναφέρεται στη θυσία Του με την οποία εξαγοράζει και συγκεντρώνει όλους που γεννήθηκαν από το Πνεύμα Του για να γιορτάσουμε μαζί το αποτέλεσμα της ένδοξης καρποφορίας στη Βασιλεία του Θεού.

Αφού έψαλλαν ύμνο πριν μπει στο μαρτυρικό θάνατο, προχώρησαν στο όρος των Ελαιών.

Ο Ιησούς προλέει το διασκορπισμό των Μαθητών

«31Τότε τους λέει ο Ιησούς: “Όλοι εσείς θα κλονιστείτε όσο αφορά την πιστότητά σας σε μένα τη νύχτα τούτη, γιατί έχει γραφτεί: Θα αφανίσω το βοσκό και θα διασκορπιστούν τα πρόβατα του κοπαδιού. 32Αλλά μετά την ανάστασή μου θα φτάσω πριν από σας στη Γαλιλαία”. 33Αποκρίθηκε τότε ο Πέτρος και του είπε: “Ακόμα κι αν η πιστότητα όλων σε σένα κλονιστεί, εγώ ποτέ δε θα κλονιστώ”. 34Του είπε ο Ιησούς: “Η αλήθεια είναι και σου τη λέω, πως τούτη τη νύχτα, πριν λαλήσει ο πετεινός, θα με αρνηθείς τρεις φορές”. 35Του λέει ο Πέτρος: “Ακόμα κι αν χρειαστεί να πεθάνω μαζί σου, όχι, δε θα σε απαρνηθώ”. Το ίδιο είπαν κι όλοι οι άλλοι μαθητές».

Καθώς προχωρούν ο Ιησούς προειδοποιεί τους μαθητές Του ότι θα κλονισθούν. Θα φοβηθούν να πουν ότι είναι ακόλουθοί Του. Θα επαληθεύσει η προφητεία, «Θα χτυπήσω τον ποιμένα και τα πρόβατα θα διασκορπιστούν» (Ζαχ. 13:7). Τους υπόσχεται, ότι δε θα τους απαρνηθεί, αλλά μετά την ανάστασή Του θα συγκεντρωθούν ξανά. Πως θα πάει πριν απ' αυτούς και θα τους περιμένει στη Γαλιλαία. Ο Πέτρος αγανακτεί, όταν ακούει αυτό που ο Κύριος τους λέει και βιαστικός στις απαντήσεις του όπως πάντοτε, σπεύδει να επιβεβαιώσει τον Κύριο πως: «Όλοι μπορούν να κλονιστούν, όχι όμως εγώ». Ο Κύριος διορθώνει τον Πέτρο με το να Του πει πως «Πριν λαλήσει ο πετεινός δύο φορές, εσύ θα μ' αρνηθείς τρεις φορές». Ο Πέτρος τότε συνέχισε πιο δυνατά να λέει: «Κι αν ακόμα χρειαστεί να πεθάνω πριν από Σένα, δε θα «Σε απαρνηθώ». Το ίδιο έλεγαν όλοι οι μαθητές Του.

Ο Ιησούς Χριστός στη Γεθσημανή

«36Τότε έρχεται μαζί τους ο Ιησούς σ' έναν τόπο που ονομάζεται Γεθσημανή και λέει στους μαθητές: “Καθίστε εδώ, ώσπου να πάω και να προσευχηθώ πιο εκεί”. 37Και αφού πήρε μαζί του τον Πέτρο και τους δύο γιους του Ζεβεδαίου, άρχισε να λυπάται και να αγωνιά. 38Τους λέει τότε: “Έχω τόση λύπη στην ψυχή μου, που μόνο ο θάνατος μπορεί να τη σβήσει. Μείνετε εδώ και αγρυπνείτε μαζί μου”. 39Και αφού προχώρησε λίγο, έπεσε με το πρόσωπο στη γη κι έλεγε προσευχόμενος: “Πατέρα μου, αν γίνεται, ας απομακρυνθεί το ποτήρι αυτό από μένα. Όμως ας μη γίνει όπως θέλω εγώ, αλλά όπως θέλεις εσύ”. 40Έρχεται κατόπιν στους μαθητές και τους βρίσκει να κοιμούνται. Λέει τότε στον Πέτρο: “Ωστε λοιπόν δεν μπορέσατε ούτε μια ώρα να ξαγρυπνήσετε μαζί μου; 41Μένετε άγρυπνοι και προσεύχεστε, για να μην πέσετε σε πειρασμό. Το πνεύμα, βέβαια, είναι πρόθυμο, αλλά η σάρκα είναι αδύνατη”. 42Πήγε ξανά για δεύτερη φορά και προσευχήθηκε λέγοντας: “Πατέρα μου, αν δε γίνεται να απομακρυνθεί το ποτήρι αυτό από μένα χωρίς να το πιω, ας γίνει το θέλημά σου”. 43Κι όταν γύρισε, τους βρίσκει πάλι να κοιμούνται, γιατί τα μάτια τους ήταν βαριά από τη νύστα. 44Κι αφήνοντάς τους, πήγε πάλι και προσευχήθηκε για τρίτη φορά λέγοντας την ίδια προσευχή. 45Υστερα έρχεται στους μαθητές του και τους λέει: “Κοιμάστε, το

λοιπόν, και αναπαύεστε! Ορίστε, ή ώρα έφτασε κι ο Γιος του Ανθρώπου παραδίνεται σε χέρια αμαρτωλών. 46Σηκωθείτε να πάμε. Νάτος! Έφτασε αυτός που με προδίνει!”!»

Ο Ιησούς με τους μαθητές Του είχε έρθει σ’ ένα μέρος που λεγόταν Γεθσημανή. Ήταν Πέμπτη βράδυ ξημερώνοντας Παρασκευή. Ζήτησε από τους μαθητές Του να καθίσουν, έως τότε που θα τελείωνε την προσευχή Του. Το μέρος εκείνο της προσευχής του Κυρίου ήταν γνωστό σε όλους. Άφησε τους οκτώ μαθητές εκεί και παίρνει μαζί Του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Τους τρεις εκείνους μαθητές, από τους οποίους περίμενε κάτι περισσότερο, γιατί είχαν δει τη θεία Του δόξα στο όρος της μεταμόρφωσης. Παράλληλα μόνοι τους, του είχαν μιλήσει για την αντοχή τους (Ματθαίου 20:22 και 26:35). «Άρχισε να λυπάται και να αγωνιά». Λυπάται, γιατί ο ίδιος ο αναμάρτητος γίνεται αμαρτία για μας. «Η ψυχή Του είναι λυπημένη». Δεν ήταν ο θάνατος, αλλά η θεία οργή απέναντι στην αμαρτία και η ενοχοποίησή Του για όλες τις αδικίες μας, που γέμιζαν την ψυχή Του από φρίκη. Αφού εκείνος λυπάται για τις αμαρτίες μας, πόσο μάλλον θα πρέπει να λυπόμαστε εμείς οι ίδιοι! «Μείνετε εδώ και αγρυπνάτε». Τους αφήνει με την οδηγία να παραμείνουν άγρυπνοι. Ο ίδιος προχώρησε λίγο μόνος Του, έπεσε στη γη και προσευχόταν για να περάσει η ώρα εκείνη της φρίκης, αν ήταν δυνατόν. «Πατέρα μου, εάν είναι δυνατόν απομάκρυνε από μένα το ποτήρι αυτό, αλλά ας γίνει, όχι ό,τι εγώ θέλω, αλλά ό,τι Εσύ θέλεις». Δε ζητάει να μην πάει στο σταυρό. Όχι. Γιατί αυτή ήταν η αιτία που είχε έρθει στον κόσμο. Ζητάει από τον Πατέρα να Του αποκαλύψει αν υπάρχει άλλος τρόπος από το θάνατο, την ταφή και την ανάσταση για τη σωτηρία μας. Γυρίζει πίσω και βρίσκει τους μαθητές να κοιμούνται. Στρέφεται στον Πέτρο που πρόσφατα είχε καυχηθεί για την πιστότητά του και του λέει: «Ούτε μία ώρα δεν μπόρεσες να αγρυπνήσεις;». Δεν απαιτούσε από τον Πέτρο να μείνει άγρυπνος όλη τη νύχτα, αλλά μόνο μία ώρα. Ο Κύριος δεν μας δίνει βαριά καθήκοντα, ούτε μας κουράζει. Το μόνο που ζητάει, είναι λίγη περισσότερη προσευχή για αντίσταση στον πειρασμό τις κακιές ώρες. «Αγρυπνείτε και προσεύχεστε για να μην πέσετε σε πειρασμό. Το μεν πνεύμα πρόθυμο, αλλά η σάρκα είναι αδύνατη». Ήξερε πως η επιθυμία του πνεύματός τους ήταν αληθινή, αλλά τους προειδοποιεί για την αδυναμία που είχε η ανθρώπινη σάρκα τους. Αυτή είναι μια μεγάλη προειδοποίηση και για μας. «Πάλι προσευχήθηκε και είπε τα ίδια λόγια». Φαίνεται καθαρά πως η απάντηση για τη σωτηρία μας, ήταν ο σταυρός.

Γύρισε για δεύτερη φορά και βρήκε τους μαθητές να κοιμούνται. Τα μάτια τους ήταν βαριά και δεν ήξεραν τι ν’ αποκριθούν. Την τρίτη φορά γυρίζοντας από την προσευχή Του, είπε: «Κοιμάστε λοιπόν και αναπαύεστε». Αρκετά σας προειδοποίησα. «Ήρθε η ώρα που θα με εγκαταλείψετε. Ο Υιός του ανθρώπου παραδίνεται στα χέρια των αμαρτωλών». Σηκωθείτε να φύγουμε. Να έφτασε εκείνος που θα με παραδώσει.

Ο Ιησούς Χριστός συλλαμβάνεται

«47Κι ενώ αυτός μιλούσε ακόμα, εμφανίστηκε ο Ιούδας, ένας από τους δώδεκα, και μαζί του όχλος πολύς με μαχαίρια και ρόπαλα, σταλμένος από τους αρχιερείς και τους πρεσβυτέρους του λαού. 48Κι ο προδότης του, τους είχε δώσει σύνθημα λέγοντας: “Όποιον φιλήσω, αυτός είναι, πιάστε τον”. 49Πήγε, λοιπόν, κατευθείαν στον Ιησού και είπε: “Χαίρε, Δάσκαλε”, και τον φίλησε επανειλημμένα. 50Κι ο Ιησούς του είπε: “Σύντροφε, για ποιο λόγο βρίσκεσαι εδώ;” Τότε, αφού πλησίασαν, άπλωσαν με βιαιότητα τα χέρια τους στον Ιησού και τον έπιασαν. 51Και ξαφνικά ένας απ’ αυτούς που ήταν με τον Ιησού, απλώνοντας το χέρι του, έσυρε το μαχαίρι και χτυπώντας το δούλο του αρχιερέα τού έκοψε το αυτί. 52Του λέει τότε ο Ιησούς: “Βάλε το μαχαίρι σου πίσω στη θέση του, γιατί όλοι όσοι κάνουν χρήση μαχαιριού, από μαχαίρι θα πεθάνουν. 53Ή θαρρείς πως δεν μπορώ τώρα να παρακαλέσω τον Πατέρα μου και να μου παρατάξει περισσότερους από δώδεκα

λεγεώνες αγγέλων; 54Αλλά πώς αλλιώς θα εκπληρωθούν οι προφητείες της Γραφής, που λένε ότι έτσι πρέπει να γίνει;” 55Ακριβώς εκείνη την ώρα είπε ο Ιησούς στους όχλους: “Ληστή θαρρείτε πως κυνηγάτε, και βγήκατε με μαχαίρια και ρόπαλα να με συλλάβετε; Κάθε μέρα μαζί σας καθόμουν στο ναό διδάσκοντάς σας, και δε με συλλάβατε. 56Όμως όλο αυτό έγινε για να εκπληρωθούν τα όσα έγραψαν οι προφήτες”. Τότε οι μαθητές του τον εγκατέλειψαν κι έφυγαν.

Πλήθος καταφθάνει με μαχαίρια και ρόπαλα. Σταλμένοι απο τους Αρχιερείς, Γραμματείς και πρεσβυτέρους, με επικεφαλή τον Ιούδα. Κάτι που γεμίζει την καρδιά μας με αγανάκτηση και δείχνει καθαρά, τις καρδιές όλων εκείνων που η θεία Χάρη δεν έχει αγγίξει.

«Το σύνθημα ήταν προμελετημένο». Το αισχρό φιλί ήταν για τη σύλληψή Του και την παράδοσή Του στα βρωμερά χέρια των απίστων. Όταν ο Ιούδας είδε τον Ιησού, Του φώναξε: «Διδάσκαλε» και Τον καταφίλησε. Όχι μ’ ένα φιλί, αλλά με περισσότερα από ένα που δείχνει ότι Τον παρέδιδε με ευχαρίστηση.

Εκείνοι Τον συνέλαβαν. Στην οικτρή εκείνη εικόνα, τaráσσεται το πνεύμα του Πέτρου, τραβάει το μαχαίρι του και κόβει το αυτί του Μάλχου. Εδώ βλέπουμε την ενέργεια της σάρκας. Την ώρα που ο Πέτρος έπρεπε να προσεύχεται, κοιμάται και την ώρα που έπρεπε να είναι ήρεμος, χάνει τον έλεγχό του, εξάπτεται.

Ο Κύριος τότε είπε: «Βάλε πάλι το μαχαίρι σου στη θήκη του, γιατί όσοι κρατούν μαχαίρι με μαχαίρι θα πεθάνουν». Ο Πέτρος δεν έβαζε μόνο τον εαυτό του σε κίνδυνο, αλλά και τα άλλα παιδιά που ήταν μαζί του. Παράλληλα, ο Κύριος τους είχε μιλήσει ότι η βασιλεία του Θεού δεν καταπιέζει κανέναν, αλλά ήταν αγάπη και υπηρεσία για το καλό των άλλων. Οι Ρωμαίοι που έσυραν το σπαθί, πέθαναν με το σπαθί και το έθνος τους καταστράφηκε.

Ανθρώπινα όπλα δε χρειάζονταν να προστατεύσουν τον Κύριό μας. Θα μπορούσε να ζητήσει από τον Πατέρα, να στείλει λεγεώνες αγγέλων να Τον υπηρετήσουν και να Τον προστατεύσουν. Κάτι που έρχεται να μας πει, ότι όταν οι εχθροί μας πιέζουν, μπορούμε να καταφύγουμε κι εμείς στον Πατέρα Του και Πατέρα μας να μας βοηθήσει. Αν ο Χριστός ζητούσε βοήθεια, θα ήταν αδύνατον να εκπληρωθούν οι Γραφές που μας μιλούν για το θάνατό Του που έπρεπε να γίνει, για χάρη των αμαρτωλών ανθρώπων. «Ηρθατε να με πιάσετε σαν να ήμουν ληστής». Τους υπενθυμίζει το βρωμερό τρόπο που μεταχειρίζονται να Τον συλλάβουν, ενώ είχαν την ευκαιρία να κάνουν κάτι τέτοιο, όταν κήρυττε ανοιχτά.

Όλα ήταν στο σχέδιο του Θεού και ο προφητικός λόγος έπρεπε να εκπληρωθεί (Ψαλμοί 41:9), Ησαΐα 53:7, Ψαλμός 22:12 και Ζαχαρία 13:7). «Οι μαθητές Του Τον εγκατέλειψαν». Όλες εκείνες οι υποσχέσεις που Του είχαν κάνει, ήταν με τα χείλη τους. Έτσι ο Σωτήρας των ψυχών, στέκεται μόνος Του και μόνος Του σηκώνει ολόκληρο το βάρος, χωρίς καμμιά απολύτως ανθρώπινη συμπαράσταση.

Ο Ιησούς δικάζεται ενώπιον του Αρχιερέα

«57Κι εκείνοι που συνέλαβαν τον Ιησού, τον έφεραν στον Καϊάφα τον αρχιερέα, όπου μαζεύτηκαν οι νομοδιδάσκαλοι και οι πρεσβύτεροι. 58Στο μεταξύ, ο Πέτρος τον ακολουθούσε από μακριά ως την αυλή του αρχιερέα, όπου και μπήκε μέσα και καθόταν μαζί με τους υπηρέτες, για να δει την κατάληξη.59Οι αρχιερείς, λοιπόν, και οι πρεσβύτεροι και όλο το συνέδριο ζητούσαν κάποια ψευδομαρτυρία σε βάρος του Ιησού για να τον καταδικάσουν σε θάνατο. 60Όμως δε βρήκαν. Και παρόλο που παρουσιάστηκαν πολλοί ψευδομάρτυρες, πάλι δε βρήκαν. Ύστερα, όμως παρουσιάστηκαν δύο ψευδομάρτυρες, 61που είπαν: “Αυτός είπε: Μπορώ να γκρεμίσω το ναό του Θεού και μέσα σε τρεις μέρες να τον ξαναχτίσω”. 62Τότε σηκώθηκε ο αρχιερέας και του είπε: “Δεν

αποκρίνεσαι τίποτε; Τι μαρτυρούν αυτοί εναντίον σου;” 63Ο Ιησούς όμως σιωπούσε. Τότε μίλησε ξανά ο αρχιερέας και του είπε: “Σε εξορκίζω στο όνομα του Ζωντανού Θεού, να μας πεις αν είσαι εσύ ο Χριστός, ο Γιος του Θεού”. 64Του λέει ο Ιησούς: “Μόνος σου το είπες. Αλλά σας λέω τούτο, ότι από τώρα κι ύστερα δε θα δείτε πια το Γιο του Ανθρώπου, παρά μονάχα να κάθεται στα δεξιά του Παντοδύναμου, και να έρχεται επάνω στις νεφέλες του ουρανού”. 65Τότε ο αρχιερέας ξέσχισε τα ρούχα του λέγοντας: “Βλαστήμησε! Τι ανάγκη έχουμε πια από μάρτυρες; Ορίστε! Μόλις τώρα ακούσατε τη βλαστήμια του! 66Ποια είναι η γνώμη σας;” Κι εκείνοι αποκρίθηκαν: “Είναι ένοχος για θάνατο”! 67Τότε τον έφτυσαν στο πρόσωπο και τον χαστούκισαν. Κι άλλοι τον ράπισαν 68λέγοντας: “Μάντεψε Χριστέ και πες μας ποιος είναι αυτός που σε χτύπησε;”»

Τίποτα μέσα στη νύχτα δε σταμάτησε τις Εβραϊκές αρχές για τη σύλληψη του Ιησού. Ούτε ο νόμος που είχαν και που αυστηρά τους απαγόρευε κάτι τέτοιο. Αποφασισμένοι να Τον καταδικάσουν, Τον οδηγούν τα μεσάνυχτα στον Αρχιερέα Καϊάφα «όπου μαζεύτηκαν όλοι οι αρχιερείς, πρεσβύτεροι και γραμματείς». Ο Πέτρος Τον ακολουθεί μέχρι την αυλή του αρχιερέα. Εκεί κάθισε με τους υπηρέτες του αρχιερέα να δει το τέλος.

Συνέλαβαν τον Ιησού σαν κακοποιό, αλλά καταγγελία δε βρίσκουν που να Τον βαρύνει για να Τον θανατώσουν. Όλοι εκείνοι οι ψευτομάρτυρες που παρουσιάστηκαν εναντίον Του, δίνουν ασύμφωνες μαρτυρίες. Ύστερα παρουσιάστηκαν δύο ψευτομάρτυρες και Τον κατηγορήσαν για ό,τι είχε πει. «Μπορώ να γκρεμίσω το ναό αυτόν του Θεού και σε τρεις μέρες να τον ανοικοδομήσω». Ούτε και σ’ αυτή την περίπτωση η μαρτυρία ήταν αρκετή. Τελικά ο Καϊάφας Τον προκαλεί ανοιχτά και Του λέει: «Γιατί δεν απαντάς να ξεκαθαρίσεις τη θέση Σου απ’ όλες αυτές τις κατηγορίες;». Ο Ιησούς δεν απαντά. Με τη σιωπή Του δίνει ένα παράδειγμα στα παιδιά Του, για τη συκοφαντία και την ψευτοκατηγορία που θ’ αντιμετωπίσουν πολλές φορές. Πάλι ο αρχιερέας Τον ρώτησε: «Συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Ευλογητού;». Όταν Τον ρώτησε κάτω από όρκο (63), τότε ο Ιησούς με απόλυτη ηρεμία είπε: «Ναι, εγώ είμαι». Ενεργεί με απόλυτη υποταγή στο Λευϊτικό 5:1 και για να αφαιρέσει κάθε αμφιβολία για το Ποιός είναι, προσθέτει: «Ναι και θα με ιδείτε να κάθομαι στα δεξιά της Δυνάμεως και να έρχομαι επάνω στα σύννεφα του ουρανού», που εννοεί ότι θα Τον δουν να φανερωθεί μπροστά στα μάτια όλων σαν Θεός, όταν ξανάρθει με δύναμη και δόξα. Ο αρχιερέας που πρώτος θάπρεπε να αναγνωρίσει και να δεχτεί το Μεσσία μαζί με το συνέδριο, που δε θέλει να κατεβάσει τις παρωπίδες, σχίζει τα ρούχα του και Τον καταδικάζουν σε θάνατο για «βλαστήμια». Τότε άρχισαν να Τον χτυπούν και να Τον περιγελούν λέγοντας: «Προφήτεψε και πες μας τώρα ποιος σε χτύπησε». Κανένας λόγος δε βγήκε από τα γλυκά Του χείλη.

Ο Πέτρος αρνείται τον Ιησού Χριστό

«69Στο μεταξύ ο Πέτρος καθόταν έξω στην αυλή, όπου τον πλησίασε μια νεαρή δούλη και είπε: “Κι εσύ ήσουν με τον Ιησού το Γαλιλαίο”. 70Αλλ’ εκείνος το αρνήθηκε μπροστά σε όλους λέγοντας: “Δεν καταλαβαίνω τι λες”. 71Κατόπιν, καθώς βγήκε στην αυλόπορτα, τον είδε μια άλλη και λέει σ’ εκείνους που ήταν εκεί: “Κι αυτός ήταν με τον Ιησού τον Ναζωραίο”! 72Μα και πάλι αρνήθηκε με όρκο λέγοντας: “Δεν τον ξέρω τον άνθρωπο”. 73Κι ύστερα από λίγο πλησίασαν εκείνοι που στέκονταν εκεί και είπαν στον Πέτρο: “Πραγματικά είσαι ένας απ’ αυτούς, αφού και η προφορά σου ακόμα σε φανερώνει”. 74Άρχισε τότε να καταριέται και να ορκίζεται λέγοντας: “Δεν τον ξέρω τον άνθρωπο”. Κι αμέσως κατόπιν λάλησε ο πετεινός. 75Τότε θυμήθηκε ο Πέτρος το λόγο του Χριστού, που είχε πει: “Πριν λαλήσει ο πετεινός, θα με αρνηθείς τρεις φορές”. Βγήκε τότε έξω κι έκλαψε πικρά».

Ο Πέτρος που μέσα στον ενθουσιασμό του είχε κόψει το αυτί του Μάλχου και κάνει τόσες δηλώσεις, ακολουθήσε τον Ιησού από μακριά. Η αγάπη για τον Κύριό Του, τον κάνει να Τον ακολουθήσει. Ήθελε να δει την έκβαση των ελπίδων και απαιτήσεων που είχε. Τώρα, όλα είχαν έρθει σε αντίθεση. Βρίσκεται μέσα στην αυλή του αρχιερέα. Όταν τον είδε μια υπηρέτρια, τον πλησίασε και του είπε: «Κι εσύ ήσουν μαζί με τον Ιησού το Γαλιλαίο». Ο Πέτρος το αρνήθηκε μπροστά σε όλους και της είπε: «Δεν ξέρεις τι λες». Η αμαρτία πήρε τη θέση της. Όταν ο Πέτρος βγήκε στο προαύλιο τον είδε άλλη υπηρέτρια και είπε σε όλους που ήταν εκεί ότι «Αυτός ήταν με τον Ιησού το Ναζωραίο». Ο Πέτρος το αρνείται ξανά με όρκο «Δεν Τον ξέρω Τον άνθρωπο». Ύστερ' από λίγο, τον πλησίασαν αυτοί που ήταν εκεί και του είπαν: «Πράγματι κι εσύ είσαι ένας από αυτούς, γιατί σε προδίνει η προφορά σου». Εξημμένος και φοβισμένος χάνει ολοκληρωτικά τον έλεγχό του κι αρχίζει με κατάρες και όρκους να λέει: «Δε γνωρίζω Τον άνθρωπο». Σκεφτείτε πόσες διαστάσεις παίρνει η αμαρτία σ' ένα παιδί του Θεού, που βρίσκεται έξω από την κοινωνία του Κυρίου Του.

Τότε λάλησε ο πετεινός να θυμίσει στον Πέτρο εκείνο που ο Ιησούς του είχε πει, «Πριν ο πετεινός λαλήσει, θα με αρνηθείς τρεις φορές». Γι' αυτό δεν πρέπει να στηριζόμαστε στις δικές μας πεποιθήσεις, αλλά στα λόγια και τη δύναμη του Θεού, που μπορούν να μας στηρίξουν και να μας διαφυλάξουν απ' τον πειρασμό.

«Ο Πέτρος βγήκε έξω κι έκλαψε πικρά». Ένωσε το λάθος του κι έκλαψε. Ας κάνουμε κι εμείς το ίδιο για το δικό μας πέσιμο. «Μία τέτοια λύπη όπως την θέλει ο Θεός, παράγει μετάνοια, η οποία καταλήγει σε σωτηρία» (Β' Κορινθ. 7:10).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Ο Ιησούς Χριστός παραδίνεται στο Ρωμαίο ηγεμόνα Πιλάτο

«1Και σαν ξημέρωσε, όλοι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού συγκάλεσαν συμβούλιο εναντίον του Ιησού με σκοπό να τον καταδικάσουν σε θάνατο. 2Κατόπιν τον έδεσαν, τον έσυραν και τον παρέδωσαν στον Πόντιο Πιλάτο, το Διοικητή».

Νωρίς το πρωί της Παρασκευής, το συνέδριο των πρεσβυτέρων και Γραμματέων, αποφασίζει και παραδίνει δεμένο τον Ιησού, σαν επικίνδυνο εγκληματία στον ηγεμόνα των Ρωμαίων, Πιλάτο.

Το τέλος του Ιούδα

«3Τότε, όταν είδε ο Ιούδας, που τον είχε προδώσει, ότι καταδικάστηκε, μεταμελήθηκε και επέστρεψε τα τριάντα αργύρια στους αρχιερείς και τους πρεσβυτέρους, 4λέγοντας: “Αμάρτησα έχοντας παραδώσει στο θάνατο αθώο άνθρωπο”. Μα εκείνοι του είπαν: “Και τι μας μέλει εμάς; Δικός σου λογαριασμός”! 5Τότε, εκείνος, αφού πέταξε τα αργύρια μέσα στο ναό, έφυγε και πήγε και κρεμάστηκε. 6Οι αρχιερείς, λοιπόν, αφού πήραν τα αργύρια είπαν: “Δεν επιτρέπεται να τα βάλουμε αυτά στο ταμείο του Ναού, γιατί είναι αντίτιμο αίματος”. 7Ετσι, πήραν την απόφαση σε σύσκεψη και αγόρασαν μ' αυτά το χωράφι του κεραμιδά για νεκροταφείο των ξένων. 8Γι' αυτό και ονομάστηκε το χωράφι εκείνο “Χωράφι Αίματος”, όπως λέγεται ως και σήμερα. 9Μ' αυτό εκπληρώθηκε η προφητεία που έγινε μέσω του προφήτη Ιερεμία, που λέει: “Πήραν, λοιπόν, τα τριάντα αργύρια, που καθορίστηκαν από μερικούς Ισραηλίτες σαν αντίτιμο του ανεκτίμητου, 10και τα έδωσαν για το χωράφι του κεραμιδά, όπως ακριβώς μου το όρισε ο Κύριος”.

Το αθώο αίμα δεν αφήνει τον Ιούδα να ησυχάσει. Τρέχει πίσω και δίνει τα χρήματα. Την ώρα που οι σύνεδροι φωνάζουν ότι ο Χριστός είναι «Ένοχος», ο Ιούδας φωνάζει ότι είναι «Αθώος». «Αμάρτησα, Αίμα αθώο παρέδωσα». Η μαρτυρία που δίνει είναι γνήσια. Είχε ζήσει περίπου τρία χρόνια κοντά στον Χριστό και δεν είχε δει ή ακούσει κάτι που να Τον βαρύνει. Ήταν αργά ν' αλλάξει η δικαστική απόφαση. Εκείνοι που διψούσαν για αίμα, είχαν το θήραμα στα χέρια τους και ο Ιούδας είχε πληρωθεί. Το αν είχε αμαρτήσει του είπαν ότι αυτό «ήταν δική του δουλειά». Πόσο μεγάλο λάθος κάνουμε να πιστεύουμε ότι είμαστε αθώοι, όταν γινόμαστε συμμετοχοί να δικαστεί μια αθώα ψυχή.

Είχε μετανοιώσει και προκειμένου να καταφύγει στον Πατέρα Θεό και να Του πει, «αμάρτησα Πατέρα, συγχώρεσέ με», που μπορούσε να Του λογαριαστεί ως σωτηρία, τρέχει μέσα στην απελπισία που τον δέρνει κι αυτοκτονεί. Έτσι το δεύτερο έγκλημα είναι χειρότερο απ' το πρώτο, γιατί ποτέ δεν είδε τη Χάρη του Θεού στο Πρόσωπο του Χριστού μας.

«Τα χρήματα δεν μπήκαν ποτέ στο ταμείο του ναού, γιατί ήταν το αντίτιμο αίματος». Ύστερ' από σύσκεψη, τα χρήματα δόθηκαν στην αγορά του χωραφιού που ονομάστηκε «Χωράφι του Αίματος». Ήταν για την ταφή των ξένων. Φαίνεται πως οι αρχές που είχαν οι Εβραίοι δεν ήταν να κρατούν τους ξένους σε απόσταση, αλλά και τους ξένους νεκρούς, μακριά από τα δικά τους νεκροταφεία.

Σε μας τα παιδιά του Κυρίου, το «Χωράφι του Αίματος» θυμίζει τη βρωμιά που διέπραξαν οι ιερείς και ο Ιούδας. Ταυτόχρονα, εκπληρώνεται και η προφητεία του Ιερεμία, που λέει: «Πήραν τα τριάντα αργύρια αντίτιμο εκείνου που εξετέθη σε εκτίμηση και του οποίου, την τιμή όρισαν μερικοί από τους Ισραηλίτες. Και έδωσαν αυτά για το χωράφι του κεραμέως καθώς με διέταξε ο Κύριος».

Ο Ιησούς Χριστός μπροστά στον Πιλάτο

«11Ο Ιησούς, λοιπόν, στάθηκε μπροστά στο Διοικητή, ο οποίος άρχισε την ανάκριση ρωτώντας τον: “Εσύ είσαι ο βασιλιάς των Ιουδαίων;” Κι ο Ιησούς του είπε: “Μόνος σου το λες”».

«Συ είσαι ο Βασιλιάς των Ιουδαίων;» ρωτάει ο Πιλάτος, που εννοεί ότι, αν είσαι, τότε είσαι αποφασισμένος ν' αποτινάξεις τον Ρωμαϊκό ζυγό και κατά συνέπεια, Συ είσαι ένοχος για «προδοσία». Ο Κύριος απαντάει: «Συ το λες». Έτσι είναι, όπως ακριβώς το λες κι εσύ ο ίδιος. Να εγώ είμαι ο Μεσσίας.

«12Και ενώ κατηγορούνταν από τους αρχιερείς και τους πρεσβυτέρους, εκείνος δεν αποκρίθηκε τίποτε».

Πολλές ψευτοκατηγορίες έδιναν οι Αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι σε βάρος Του. Πιο οικτρή εικόνα δεν υπάρχει, από του να βλέπει κανείς Αρχιερείς να γίνονται ψευτοκατηγοροί και να φωνάζουν, για να μην τους πάρει κανείς τα πρωτεία.

«13Τότε του λέει ο Πιλάτος: “Δεν ακούς πόσα σου καταμαρτυρούνε;”»

«Δεν ακούς πόσα μαρτυρούν εναντίον Σου;» του λέει ο Πιλάτος. Ο Ιησούς είχε δώσει την απάντηση όπως είδαμε, στο εδάφιο έντεκα. Εδώ όμως δεν απαντάει, γιατί όλα όσα με ισχυρισμούς κατέθεσαν σε βάρος Του, ήταν ψεύτικες κατηγορίες.

«14Μα εκείνος δεν του απολογήθηκε για καμιά από τις κατηγορίες, έτσι που ο Διοικητής ν' απορεί πάρα πολύ». Ο Πιλάτος έμενε κατάπληκτος με την ηρεμία που έβλεπε στο πρόσωπο του Ιησού.

«15Στο μεταξύ ο Διοικητής το είχε συνήθεια στη διάρκεια της γιορτής να αφήνει ελεύθερο έναν κρατούμενο για χάρη του λαού, όποιον ήθελαν αυτοί».

Κάθε χρόνο δινόταν χάρη σ' έναν από τους πολιτικούς κρατούμενους και έτσι καθισχύχάζαν κάπως τους ατυχείς Εβραίους. Μάλιστα δινόταν χάρη, σε όποιον αυτοί ζητούσαν.

«16Είχαν λοιπόν έναν διαβόητο κρατούμενο, που λεγόταν Βαραββάς».

Μεταξύ των φυλακισμένων ήταν και ο Βαραββάς, ο οποίος είχε δικαστεί για στάση και φόνο.

«17Ετσι, καθώς ήταν συγκεντρωμένοι, τους είπε ο Πιλάτος: “Ποιον θέλετε να σας αφήσω ελεύθερο; Το Βαραββά ή τον Ιησού, το λεγόμενο Χριστό;”»

Ο Πιλάτος καθώς ο λαός είχε συγκεντρωθεί τους ρωτάει: «Ποιον θέλετε να αφήσω ελεύθερο, το Βαραββά ή τον Ιησού, τον ονομαζόμενο Χριστό;». Ενώ είχε τη δύναμη να τον αθωώσει, αφήνει την εκλογή στα χέρια και τη συνείδηση του λαού, γιατί πολλοί έβλεπαν στο πρόσωπο του Χριστού, το Μεσσία.

18Γιατί το είχε καταλάβει πως τον παρέδωσαν από φθόνο».

Ήξερε ακόμα, ότι Τον παρέδιναν από «ζήλια». Η «Ζήλια» είναι ένα από τα πιο φοβερά όπλα, που ο εχθρός της ψυχής μεταχειρίζεται.

«19Κι ενώ καθόταν στην έδρα, του έστειλε μήνυμα η γυναίκα του λέγοντας: “Καθόλου μην ανακατεύεσαι εσύ με εκείνον τον αθώο, γιατί πολλά τράβηξα σήμερα στ’ όνειρό μου εξαιτίας του”».

Την ώρα που ο Πιλάτος κάθεται στη δικαστική έδρα και διαπραγματεύεται την υπόθεση με τους ιερείς, αφού οι φίλοι του Χριστού Τον άφησαν ανυπεράσπιστο, έρχεται η θεία Πρόνοια και προειδοποιεί τον Πιλάτο με όνειρο που η γυναίκα του είχε δει, ν’ αφήσει ελεύθερο τον Αθώο Εκείνο Άνθρωπο. Εδώ βλέπουμε καθαρά την υπόσχεση του Θεού που μας λέει ότι, δε θα μας αφήσει ποτέ ανυπεράσπιστους.

«20Οι αρχιερείς όμως και οι πρεσβύτεροι έπεισαν τους όχλους να ζητήσουν τον Βαραββά και να θανατώσουν τον Ιησού.

«Οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι έπεισαν τον όχλο να ζητήσει τον Βαραββά και να εξολοθρεύσει τον Ιησού». Αυτό δυστυχώς γίνεται, όταν η εξουσία βρίσκεται στα χέρια ασυνείδητων ανθρώπων.

«21Κι αφού πήρε ξανά το λόγο ο Διοικητής, τους είπε: “Ποιον από τους δύο θέλετε να σας ελευθερώσω;” Κι εκείνοι απάντησαν: “Το Βαραββά”!»

Ο Πιλάτος πάλι ρωτάει το πλήθος: «Ποιον απ’ τους δύο θέλετε να αφήσω ελεύθερον;». Αφήνει την ευθύνη της τελικής απόφασης σ’ αυτούς που Τον δικάζουν. Ο ίδιος είχε τη δύναμη να Τον αθωώσει, αλλά δεν είχε το θάρρος.

«22Τους λέει ο Πιλάτος: “Και τι να κάνω τον Ιησού, τον λεγόμενο Χριστό;” Του λένε όλοι μαζί: “Να σταυρωθεί”!»

«Τι να κάνω τον Ιησού το λεγόμενον Χριστόν;». Και η τελεσίδικη απόφασή τους ήταν «Να Τον σταυρώσεις».

«23Τότε ο ηγεμόνας τους ρώτησε: “Τι κακό έκανε τέλος πάντων;” Αλλ’ εκείνοι φώναζαν περισσότερο λέγοντας: “Να σταυρωθεί”!»

«Τι κακό σας έκανε;». Ο Πιλάτος ήξερε ότι ο Ιησούς δεν ήταν στασιαστής. Ήξερε, ότι ποτέ δεν είχε στραφεί εναντίον των Ρωμαίων. Είχε ακούσει για την ήσυχη ζωή και τα θαύματά Του. «Αυτοί κραύγαζαν περισσότερο» προσποιούμενοι ότι δεν ακούνε και ότι το μόνο που θέλουνε, είναι το αίτημά τους.

«24Ο Πιλάτος, τότε, σαν είδε ότι τίποτε δε ωφελεί, αλλά μάλλον γίνεται θόρυβος, πήρε νερό και ένιψε τα χέρια του μπροστά στο λαό λέγοντας: “Εγώ είμαι αθώος από το αίμα αυτού του δικαίου. Δική σας θάνατι η ευθύνη»

Ο Πιλάτος, επειδή ήθελε να ικανοποιήσει το λαό ο οποίος τον έφερε σε δύσκολη θέση, απέλυσε τον Βαραββά και παρέδωσε τον Ιησού να σταυρωθεί, αφού έπλυνε τα χέρια του μπροστά σε όλους και είπε: «Είμαι αθώος από το Αίμα Του». Το νερό δεν μπορεί να καθαρίσει το αθώο αίμα που επέτρεψε να χαθεί. Είπε μάλιστα στους ιερείς και το λαό ότι «Είναι δική σας δουλειά». Αυτή η

ευθύνη είναι δική σας. Τρομερά απερίσκεπτο, πρώτα να καταδικάζει μια αθώα ψυχή κι έπειτα να μας λέει, ότι είναι ανεύθυνος.

«25Κι αποκρίθηκε όλος ο λαός: “Το αίμα του ας βαραίνει εμάς και τα παιδιά μας”. 26Τότε τους ελευθέρωσε τον Βαραββά, ενώ τον Ιησού, αφού τον μαστίγωσε, τον παρέδωσε να σταυρωθεί».

Εκείνοι, προκειμένου να αφήσουν το θήραμά τους ελεύθερο, φωνάζουν: «Το Αίμα Του ας βαρύνει εμάς και τα παιδιά μας». Έτσι δυστυχώς, σκέπτονται για τα παιδιά και τις οικογένειες τους οι ασεβείς. Κανείς δεν μπορεί να σηκώσει τις αμαρτίες των άλλων παρά μόνον ο Αναμάρτητος. Από τότε κι έπειτα, το αθώο Αίμα που χύθηκε, κατατρέχει αυτούς και τα παιδιά τους, εκτός βέβαια από αυτούς που ζητούν και δέχονται τον Χριστό για προσωπικό τους Σωτήρα και Κύριό τους.

Η Σταύρωση του Χριστού

«27Και οι στρατιώτες του Διοικητή, αφού μετέφεραν τον Ιησού στο Διοικητήριο, συγκέντρωσαν γύρω του όλη τη φρουρά 28κι αφού τον έγδυσαν, τον περιτύλιξαν με έναν κόκκινο μανδύα. 29Κατόπιν έπλεξαν ένα στεφάνι από αγκάθια και το έβαλαν πάνω στο κεφάλι του. Επίσης στο δεξί του χέρι έβαλαν ένα καλάμι και γονατίζοντας μπροστά του τον περιπαίζανε λέγοντας: “Χαίρε βασιλιά των Ιουδαίων”! 30Υστερα, αφού τον έφτυσαν, πήραν το καλάμι και άρχισαν να τον χτυπούν στο κεφάλι. 31Κι αφού τον περιπαίζανε, του έβγαλαν το μανδύα και τον έντυσαν με τα ρούχα του και τον πήραν για να τον σταυρώσουν. 32Καθώς έβγαιναν, αντάμωσαν έναν άνθρωπο από την Κυρήνη, που λεγόταν Σίμωνας. Αυτόν αγγάρεψαν να κουβαλήσει το σταυρό του Ιησού. 33Κι όταν έφτασαν σ’ έναν τόπο που λέγεται Γολγοθάς — το οποίο σημαίνει “Τόπος Κρανίου” — 34του έδωσαν να πιει ξίδι ανακατεμένο με χολή, κι εκείνος, όταν το γεύτηκε, δεν ήθελε να το πιει. 35Κι αφού τον σταύρωσαν, μοιράστηκαν τα ρούχα του βάζοντάς τα σε κλήρωση. 36Κάθισαν κατόπιν εκεί και τον φύλαγαν. 37Και πάνω από το κεφάλι του τοποθέτησαν γραπτή την αιτία της καταδίκης του: ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ, Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.38Μαζί μ’ αυτόν σταυρώθηκαν τότε και δυο ληστές, ένας στα δεξιά του κι ένας στ’ αριστερά του. 39Και οι περαστικοί τον βλαστημούσαν κουνώντας τα κεφάλια τους και 40λέγοντας: “Εσύ που γκρεμίζεις το ναό και τον ξαναχτίζεις μέσα σε τρεις μέρες, σώσε τον εαυτό σου. Αν είσαι Γιος του Θεού, κατέβα από το σταυρό”! 41Παρόμοια και οι αρχιερείς μαζί με τους νομοδιδασκάλους και τους πρεσβυτέρους, έλεγαν κοροϊδευτικά: 42“Άλλους έσωσε, τον εαυτό του δεν μπορεί να σώσει! Αν είναι βασιλιάς του Ισραήλ, ας κατέβει τώρα από το σταυρό και θα πιστέψουμε σ’ αυτόν. 43Έχει εμπιστευθεί στο Θεό, ας τον γλιτώσει τώρα αν τον θέλει, γιατί είπε: Είμαι Γιος του Θεού”. 44Το ίδιο κι οι ληστές που σταυρώθηκαν μαζί του, τον περιγελούσαν».

Οι στρατιώτες (στους οποίους ο Πιλάτος είχε παραδώσει τον Ιησού) Τον μετέφεραν στο πραιτώριο κι εκεί συγκέντρωσαν όλη τη στρατιωτική φρουρά. Άρχισαν την εμπαιχτική τελετή. Τον έντυσαν με κόκκινο μανδύα που έδειχνε τη βασιλική καταγωγή, σ’ αυτούς που δήθεν Τον αναγνώρισαν και για στέμμα Του έβαλαν ένα αγκάθινο στεφάνι στο κεφάλι. “Επίσης ένα καλάμι στο δεξί Του χέρι” να δείχνει ότι ήταν “η ράβδος του Βασιλιά”.

“Ζήτω ο βασιλιάς των Ιουδαίων”. Τον χαιρετούν οι βάρβαροι σαδιστές με τον τίτλο που ο Πιλάτος Του είχε δώσει. “Τον χτυπούν στο κεφάλι”. Ο πόνος θα πρέπει να ήταν αφόρητος από τα χτυπήματα και το αγκάθινο στεφάνι.

Η εμπαιχτική τελετή τελείωσε. Του έβγαλαν τον κόκκινο μανδύα, Του φόρεσαν τα δικά Του ρούχα και Τον οδήγησαν στο σταυρό. Στο δρόμο οι στρατιώτες αγγάρεψαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναίο, τον πατέρα του Αλέξανδρου και του Ρούφου (Ρωμ. 16:13) για να βαστάζει το σταυρό. Μια εικόνα που συγγενεύει μ’ εκείνη που ο Κύριος είπε, για όσους θέλουν να Τον ακολουθήσουν (Μάρκου 8:34).

Τον έφεραν στο Γολγοθά, το συνηθισμένο τόπο που γίνονταν οι εκτελέσεις των κακούργων. Και τούτο, γιατί είχε “συγκαταριθμηθεί μεταξύ αυτών”. “Του έδιναν να πιεί κρασί αρωματισμένο με σμύρνα”. Να του ελαφρύνουν τον πόνο. “Αυτός όμως δεν το πήρε”. Ήταν αποφασισμένος να σηκώσει τις αμαρτίες μας, χωρίς ανθρώπινα βοηθήματα και με όλη τη συναίσθησή Του. “Με κλήρο μοίρασαν τα ρούχα Του”. Εκπληρώνεται η προφητεία του Δαβίδ (Ψαλμοί 22:18). Όταν Τον σταύρωσαν ήταν 9:00 το πρωί. Ο Πιλάτος έγραψε στο σταυρό την επιγραφή της κατηγορίας Του: “Ο Ιησούς ο Ναζωραίος ο Βασιλιάς των Ιουδαίων” (Ιωαν. 19:19). Η επιγραφή ήταν γραμμένη στην Ελληνική, την Ρωμαϊκή και την Εβραϊκή γλώσσα (Ιωαν. 19:20).

“Μαζί Του σταύρωσαν και δύο ληστές, έναν από τα δεξιά Του κι έναν από τα αριστερά Του. Σαν να ήταν ο Ιησούς ο αρχηγός τους. Κι εκπληρώθηκε η Γραφή, σύμφωνα με ό,τι μας λέει ο Ησαΐας στο 53:12, “Πως συγκαταριθμήθηκε μεταξύ των ανόμων”. Ο Ίδιος που ποτέ δε γνώρισε αμαρτία, έγινε προσφορά αμαρτίας για σένα και για μένα. Για να γίνουμε δι’ Αυτού δικαιοσύνη Θεού (Α’ Κορινθ. 5:21).

Όσοι περνούσαν από κει, Του μιλούσαν σαρκαστικά. “Μπα, εσύ είσαι Εκείνος που θα γκρέμιζες το ναό και θα τον ανοικοδομούσες σε τρεις μέρες; Αν μπορείς, κατέβα από το σταυρό και σώσε τον Εαυτό Σου”. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν, ότι δεν ήταν τα καρφιά που Τον κρατούσαν εκεί, αλλά οι αμαρτίες μας. Το ίδιο έκαναν οι αρχιερείς μαζί με τους γραμματείς. Τον ενέπαιζαν και Του έλεγαν: “Άλλους έσωσες, τον Εαυτό Σου δεν μπορείς να σώσεις;”. Τον Εαυτό Του δεν μπορούσε να Τον σώσει, γιατί έπρεπε να σώσει τους άλλους. “Καλύτερα να πεθάνει ένας άνθρωπος, παρά να χαθεί ολόκληρο το έθνος” (Ιωαν. 11:50). Μια προφητεία που βγαίνει από τα χείλη του αρχιερέα Καϊάφα, ο οποίος κινείται από τον Θεό, παρόλη την άγνοια και περιφρόνηση που δείχνει μαζί με τους συνεργούς του για το Γιο του Θεού, “και όχι μόνο να σωθεί το έθνος, αλλά να συγκεντρώσει εις ένα τα παιδιά του Θεού που ήταν διασκορπισμένα” (Ιωαν. 11:52).

«Ας κατεβεί από το σταυρό και θα πιστέψουμε». Ο λόγος του Θεού λέει ότι: «Πρώτα πρέπει να πιστέψουμε κι έπειτα θα ιδούμε» (Ιωαν. 11:40). «Κι εκείνοι που ήταν μαζί Του, Τον ενέπαιζαν».

Ο Ματθαίος δεν αναφέρει τη λεπτομέρεια που ο Λουκάς αναφέρει στο 23:43, ότι ένας από τους δύο ληστές μετανόησε και είπε στον Ιησού: «Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έρθεις στη Βασιλεία Σου» και ο Ιησούς του είπε: «Αλήθεια σου λέω ότι σήμερα θα είσαι μαζί μου στον παράδεισο».

Φίλη ψυχή, εύχομαι να θυμηθείς τα λόγια του ληστή και ο Ιησούς να σου δώσει την ίδια απάντηση πριν είναι αργά και το ξεχάσεις, μέσα στις ασχολίες και τις απολαύσεις που αυτή εδώ η ζωή σου προσφέρει.

Ο θάνατος του Χριστού

«45Ύστερα, από τις δώδεκα η ώρα το μεσημέρι, έπεσε σκοτάδι σ’ όλη τη γη ως τις τρεις το απόγευμα. 46Και γύρω στις τρεις η ώρα, αναφώνησε ο Ιησούς με δυνατή φωνή και είπε: “Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί;” Που σημαίνει: “Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ’ εγκατέλειψες;” 47Κι όταν το άκουσαν αυτό μερικοί απ’ αυτούς που στέκονταν εκεί, έλεγαν: “Τον Ηλία φωνάζει αυτός”. 48Τότε ένας απ’ αυτούς έτρεξε αμέσως, πήρε ένα σφουγγάρι, το γέμισε με ξίδι, κι αφού το τοποθέτησε σ’ ένα καλάμι, του το έδινε να πιει. 49Και οι υπόλοιποι έλεγαν: “Άσε να δούμε αν θα έρθει ο Ηλίας να τον σώσει”. 50Ο Ιησούς, όμως, αφού έκραξε ξανά με δυνατή φωνή, άφησε το πνεύμα. 51Και ξαφνικά το καταπέτασμα του ναού σκίστηκε στα δύο από πάνω ως κάτω και η γη σείστηκε και οι πέτρες σκίστηκαν 52κι ανοίχτηκαν τα μνήματα και τα σώματα πολλών πεθαμένων αγίων αναστήθηκαν 53και βγήκαν από τα μνήματα. Και μετά την ανάστασή του μπήκαν στην Άγια Πόλη και εμφανίστηκαν σε πολλούς. 54Ο εκατόνταρχος λοιπόν, κι εκείνοι που μαζί μ’ αυτόν φύλαγαν τον

Ιησού, σαν είδαν το σεισμό κι εκείνα που συνέβαιναν, φοβήθηκαν πάρα πολύ και είπαν: “Στ’ αλήθεια Γιος του Θεού ήταν αυτός”!⁵⁵ Εκεί βρίσκονταν επίσης και παρακολουθούσαν από μακριά και πολλές γυναίκες, που ακολουθούσαν τον Ιησού από τη Γαλιλαία υπηρετώντας τον. ⁵⁶Ανάμεσα σ’ αυτές ήταν η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία, η μητέρα του Ιάκωβου και του Ιωσή και η μητέρα των γιων του Ζεβεδαίου».

Από τις δώδεκα το μεσημέρι μέχρι τις τρεις το απόγευμα, είχε πέσει βαθύ σκοτάδι σ’ όλη τη γη. Το σημείο που πάντοτε ζητούσαν να δουν από τον ουρανό (Μάρκου 8:11), ήρθε να τους δείξει εκείνο που ο Ιησούς τους έλεγε πάντοτε: «Πως τα έργα τους, ήταν έργα σκότους» (Ιωαν. 3:19-20). Ο Ιησούς τότε πήρε επάνω Του όλη την καταδίκη του Θεού, απέναντι στην αμαρτία. Μέσα στην αγωνία που βρισκόταν, όταν η ψυχή Του έγινε θυσία για την αμαρτία, φώναξε: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;» (Ψαλμ. 22). Ένωσε πως ο Θεός μέσα στη μεγάλη Αγιότητά Του, Τον εγκατέλειψε, γιατί έπρεπε να κρατήσει τον εαυτό Του μακριά από την αμαρτία, την οποία ο ίδιος ο Γιος Του είχε επωμιστεί και πλήρωνε ολοκληρωτικά. Μερικοί από τους σκληρούς που βρίσκονταν εκεί, είπαν: «Κοιτάξτε φωνάζει τον Ηλία». Τους φάνηκε μάλιστα αστείο. Δεν καταλάβαιναν πως Αραμαϊκά «Ελωί», σημαίνει Θεός. Ένας από τους στρατιώτες έτρεξε, βούτηξε ένα σφουγγάρι μέσα σ’ ένα δοχείο από ξύδι που ήταν εκεί, το έβαλε σ’ ένα μακρύ καλάμι και Του το έδωσε. Έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία για τον Ιησού που είπε: «Διψώ» (Ιωαν. 19:28-29). Ο στρατιώτης αφού πότισε τον Ιησού με ξύδι είπε: «Για να δούμε, θα Τον κατεβάσει τώρα ο Ηλίας;». Ήταν η τελική προσβολή. Ο Ιησούς με δυνατή φωνή είπε: «Τετέλεσται» (Ιωαν. 19:30). Έτσι διακηρύττει τη θεία απολύτρωση, για την οποία είχε έρθει από τον ουρανό. Το έργο Του ν’ αποκαλύψει σε μας τον ένδοξο χαρακτήρα του Θεού και να μας φέρει στην πρόπουσα θέση απέναντί Του και μας εξασφαλίσει την αιώνια κληρονομιά, είχε τελειώσει. «Το καταπέτασμα του ουρανού σχίστηκε στα δύο, από πάνω έως κάτω». Αυτή ήταν μια ενέργεια του Θεού, δείχνοντας ότι με το θάνατο του Χριστού, δίνεται η είσοδος και το προνόμιο σε όλους τους πιστούς Του «Στα Άγια των Αγίων» (Εβρ. 10:19-22). Η Νέα Διαθήκη που εγκαινιάστηκε με το Αίμα του Μεγάλου Αρχιερέα, μας ενώνει ξανά με τον Πατέρα Θεό. Έτσι αφού μετανοήσουμε, μπορούμε κι εμείς να πλησιάσουμε τον Θεό με θάρρος και πεποίθηση διά του Ιησού Χριστού, που είναι ο εις και μόνος μεσίτης (Α΄ Τιμ. 2:5). Εκείνο το «εις», θα πει «ένας». Είναι αριθμητικό απόλυτο και εννοεί, ότι ακριβώς μας λέει: «ο ένας και μόνον ένας μεσίτης».

«Η γη σείστηκε, οι βράχοι σκίστηκαν και τα μνήματα άνοιξαν και πολλά σώματα των πεθαμένων Αγίων, αναστήθηκαν. Και όταν βγήκαν από τα μνήματα μετά την Ανάστασή Του, ήρθαν στην άγια πόλη και παρουσιάστηκαν σε πολλούς». Θάνατος στους αγίους δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ο ύπνος του σώματος και ο τάφος το κρεβάτι, μέσα στο οποίο κοιμάται. Ο θάνατος είναι ο ταξιθέτης που οδηγεί τον άνθρωπο να πάρει τη θέση του στην αιωνιότητα. Τα ονόματα όλων των πιστών είναι γραμμένα στο περιστήθιον του Κυρίου μας. Έτσι, όταν πάμε κοντά Του, θα βρούμε το όνομά μας, και θα κατευθυνθούμε στη θέση που έχει ετοιμάσει για μας, όπως γίνεται και στις επίγειες δεξιώσεις. Βγήκαν από τα μνήματα και πήγαν στην Ιερουσαλήμ να δώσουν κι εκείνοι τη μαρτυρία τους, ότι ο Ιησούς Χριστός είχε αφαιρέσει με το θάνατό Του τα όπλα του θανάτου. Και πως «οι άγιοι» που εννοεί τα πιστά παιδιά του Θεού, θ’ αναστηθούν με την πρώτη σάλπιγγα που θα χτυπήσει για να βρεθούν μαζί Του στη Μεγάλη Ημέρα της Ανάστασης που με πίστη, αφοσίωση κι ελπίδα περιμένουν.

Όταν ο εκατόνταρχος αξιωματικός της φρουράς, που ήταν εκεί μαζί με κείνους που ήταν μαζί του και φύλαγαν τον Ιησού, είδαν το σεισμό και όσα συνέβηκαν, φοβήθηκαν κι έλεγαν: «Αλήθεια, Αυτός ήταν ο Γιος του Θεού».

Μεταξύ των γυναικών που παρατηρούσαν από μακριά τη σταύρωση, ήταν η Μαρία από τα Μάγδαλα από την οποία, ο Κύριος είχε βγάλει τα επτά δαιμόνια, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, του Ιωσή, του Σίμωνα και του Ιούδα που αναφέρονται στο 6:3 του Μάρκου και η Σαλώμη, η μητέρα των παιδιών του Ζεβεδαίου. Εκτός των αποστόλων που ακολουθούσαν τον Ιησού όταν κήρυττε το χαρμόσυνο άγγελμα της Βασιλείας του Θεού, ήταν μαζί Του και μερικές γυναίκες που Τον υπηρετούσαν (Λουκά 8:1-2). «Μέσα σ' όλες εκείνες όμως, ήταν κι άλλες πολλές που είχαν ανεβεί μαζί Του στα Ιεροσόλυμα» (Μάρκου 15:41). Εδώ φαίνεται καθαρά η πιστότητα με την οποία όλες εκείνες Τον ακολουθούσαν, μέχρι την τελευταία Του διακονία.

Η Ταφή του Χριστού

«57Κι όταν πια βράδιασε, ήρθε από την Αριμαθαία ένας πλούσιος άνθρωπος, Ιωσήφ τ' όνομά του, που κι αυτός μαθήτευσε κοντά στον Ιησού. 58Αυτός ο άνθρωπος πήγε στον Πιλάτο και ζήτησε το σώμα του Ιησού. Κι ο Πιλάτος διέταξε να δοθεί το σώμα. 59Πήρε τότε ο Ιωσήφ το σώμα, το τύλιξε σ' ένα καθαρό σεντόνι 60και το έβαλε στο δικό του καινούργιο μνήμα, που το είχε λαξέψει στο βράχο. Κατόπιν κύλισε μια μεγάλη πέτρα στην είσοδο του μνήματος κι έφυγε. 61Στο μεταξύ, παρούσες εκεί, καθισμένες απέναντι από τον τάφο, ήταν η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία. 62Την άλλη μέρα, λοιπόν, δηλαδή την επόμενη της Παρασκευής, συγκεντρώθηκαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι στον Πιλάτο 63και του είπαν: “Κύριε, θυμηθήκαμε ότι εκείνος ο πλάνος, όταν ακόμα ζούσε, είπε: Μετά από τρεις μέρες θ' αναστηθώ. 64Δώσε λοιπόν διαταγή να ασφαλιστεί ο τάφος ως την τρίτη μέρα, μην τυχόν κι έρθουν οι μαθητές του τη νύχτα και τον κλέψουν και ισχυριστούν στο λαό ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς, και γίνει έτσι η στερνή πλάνη χειρότερη από την πρώτη”. 65Ο Πιλάτος τους απάντησε: “Η φρουρά είναι στη διάθεσή σας. Πηγαίνετε, λοιπόν, και ασφαλίστε τον όπως νομίζετε”. 66Πήγαν τότε εκείνοι και ασφάλισαν τον τάφο σφραγίζοντας την πέτρα παράλληλα με την τοποθέτηση της φρουράς».

Ο Ιησούς πέθανε στις 3:00 το απόγευμα την Παρασκευή. Η μέρα εκείνη προ του Σαββάτου, ήταν και ημέρα «προετοιμασίας». Ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία γνωστός βουλευτής που περίμενε κι αυτός τη Βασιλεία του Θεού, τόλμησε και ζήτησε από τον Πιλάτο το σώμα του Ιησού. Ήταν κρυφός μαθητής του Κυρίου γιατί φοβόταν τους Ιουδαίους (Ιωαν. 13:38). Πιθανόν να ήταν κι ένα από τα ενεργά μέλη του συνεδρίου. Ο Θεός τα πιστά παιδιά Του τα θέτει στην υπηρεσία Του. Έτσι, τον έστειλε να Τον υπηρετήσει.

«Ο Πιλάτος εκπλάγηκε, όταν άκουσε ότι ο Ιησούς είχε πεθάνει από πολλή ώρα. Μάλιστα ρώτησε τον εκατόνταρχό του που ήταν κι αυτόπτης μάρτυρας στη σταύρωση του Κυρίου μας και του το επιβεβαίωσε» (Μάρκου 15:44). Δηλαδή, ο θάνατός Του επιβεβαιώνεται από τους ίδιους τους εχθρούς Του. Ύστερ' από την επιβεβαίωση αυτή, ο Πιλάτος δώρισε το σώμα του Ιησού στον Ιωσήφ. Ο Ιωσήφ πήρε το σώμα και με ευλάβεια το τύλιξε σε καθαρά σεντόνια και το έθαψε σε μνήμα δικό του, που ο ίδιος είχε σκαλίσει στο βράχο. Την είσοδο του μνήματος έκλεισε με μια μεγάλη πέτρα που κύλισε. Σύμφωνα με την επιθυμία των Αρχιερέων και Φαρισαίων, είχε τοποθετήσει και φρουρά, γιατί «θυμήθηκαν ότι εκείνος ο πλάνος είχε πει όταν ακόμα ζούσε, ότι μετά από τρεις μέρες θ' αναστηθώ». Έτσι οι μαθητές Του δε θα μπορέσουν να Τον κλέψουν και να καυχηθούν ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς. Και συνέχισαν να πουν ότι «Μία τέτοια απάτη θα είναι χειρότερη από την πρώτη». Η τελευταία απάτη των ανθρώπων θα είναι χειρότερη και πιο δύσκολη να την χειριστεί κανείς από την πρώτη, στην οποία περιέπεσαν όλοι εκείνοι, που είδαν τα δήθεν θαύματά Του και ν' αναγκαστούν τώρα να έρθουν στο συμπέρασμα, ότι Αυτός ήταν ο υποσχόμενος Βασιλιάς του Ισραήλ. Τα δρακόντια εκείνα μέτρα που έλαβαν με το να σφραγίσουν καλύτερα τον τάφο και να

τον φρουρήσουν (65,66) απέβηκαν μάταια. Ο Κύριος αναστήθηκε και φανερώθηκε σε πολλούς αξιοπρεπείς μάρτυρες, εκτός από τους μαθητές του που μας το πιστοποίησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

«1Και όταν πια η ώρα είχε προχωρήσει πάρα πολύ το βράδυ της τελευταίας ημέρας της εβδομάδας, κοντά στα χαράματα της πρώτης ημέρας της καινούργιας βδομάδας, η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, ήρθαν να δουν τον τάφο»

Όταν είχε περάσει το Σάββατο και είχε αρχίσει να πέφτει το φως της πρώτης μέρας της εβδομάδας στη γη, ήρθαν στον τάφο του Κυρίου, η Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, η μητέρα του Κυρίου μας που είχαν παρακολουθήσει από μακριά τη σταύρωσή Του, να ετοιμάσουν το σώμα Του για τον ενταφιασμό Του (Μαρκ.16:1).

«2Ξαφνικά, τότε, έγινε μεγάλος σεισμός! Γιατί ένας άγγελος, σταλμένος από τον Κύριο, κατέβηκε από τον ουρανό και ήρθε και κύλισε την πέτρα από την είσοδο του τάφου και καθόταν πάνω της» Ο πρώτος σεισμός (Ματθ. 27:51), δείχνει τη διαμαρτυρία της δημιουργίας (σεισμός της γης) για το κακό που οι άνθρωποι έκαναν στο Δημιουργό της και ο σεισμός εδώ, δίνει το σήμα της Νίκης του Χριστού απέναντι στο θάνατο.

Ένας άγγελος Κυρίου, κατέβηκε από τον ουρανό και κύλησε την πέτρα που έφραζε (με το βάρος της αμαρτίας μας) την πόρτα του μνημείου, να δείξει στις γυναίκες, ότι ο τάφος ήταν άδειος και πως κανένα φράγμα δεν μπορούσε να κρατήσει τον αναστημένο Κύριό μας.

«3Και η μορφή του ήταν σαν τη λάμψη της αστραπής και τα ρούχα του λευκά σαν χιόνι! 4Κι από το φόβο τους ταραχτήκαν οι φύλακες και έγιναν σαν νεκροί»

Η λάμψη του προσώπου Του αντιπροσωπεύει τη δόξα του Κυρίου, την οποία οι εχθροί Του φοβούνται και οι πιστοί Του θαυμάζουν και αγαλλονται.

«5Μίλησε τότε ο άγγελος και είπε στις γυναίκες. “Εσείς μη φοβάστε, γιατί ξέρω πως αναζητάτε τον Ιησού που σταυρώθηκε. 6Δεν είναι εδώ, γιατί αναστήθηκε, όπως το είπε. Ελάτε να δείτε το μέρος όπου είχαν βάλει τον Κύριο»

«Σεις», ο άγγελος σπεύδει να καθησυχάσει τις γυναίκες και να τις επιβεβαιώσει το θρίαμβο και τη νίκη του Ιησού απέναντι στο θάνατο, να τις επιβεβαιώσει το θεμέλιο της ελπίδας, «Γιατί ζητάτε το ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς; Δεν είναι εδώ, αλλά αναστήθηκε. Θυμηθείτε τι σας είπε, ενώ ήταν ακόμα στη Γαλιλαία, ότι πρέπει ο Γιος του ανθρώπου να παραδοθεί σε χέρια αμαρτωλών ανθρώπων, να σταυρωθεί και την Τρίτη μέρα θ’ αναστηθεί» (Λουκ. 24:5-7).

«7και πηγαίνετε γρήγορα να πείτε στους μαθητές του ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς. Μάλιστα πηγαίνει κιόλας πριν από σας στη Γαλιλαία. Εκεί θα τον δείτε. Ορίστε, σας το είπα”!»

Γρήγορα πηγαίνετε να πείτε, ότι αναστήθηκε και ότι σας περιμένει στο ραντεβού που έχετε δώσει στη Γαλιλαία. Πηγαίνετε να διαβιβάσετε το Μεγάλο γεγονός της «Ανάστασης». «Να, σας το είπα», ήταν τα λόγια του αγγέλου. Αυτός είχε κάνει το καθήκον του. «Τώρα εσείς πρέπει να τρέξετε να το αναγγείλετε στους μαθητές Του».

«8Εκείνες, τότε, βγήκαν γρήγορα από το μνήμα με φόβο αλλά και χαρά μεγάλη κι έτρεξαν να το αναγγείλουν στους μαθητές του»

Εκείνες βγήκαν από το μνήμα και τρέχουν. Γίνονται απόστολοι στους αποστόλους.

«9Και καθώς πήγαιναν να το αναγγείλουν στους μαθητές του, τις αντάμωσε ξαφνικά ο Ιησούς, λέγοντας: “Χαίρετε”! Κι εκείνες, αφού τον πλησίασαν, αγκάλιασαν τα πόδια του και τον προσκύνησαν»

Στο δρόμο εμφανίζεται ο Ιησούς να τους επιβεβαιώσει εκείνο, που με ανάμεικτα αισθήματα χαράς και φόβου, έτρεχαν ν’ αναγγείλουν. Τις «χαιρετάει», κι αυτές Τον πλησιάζουν, πιάνουν τα πόδια Του και με ευλάβεια Τον προσκυνούν.

«10 Τότε λέει σ’ αυτές ο Ιησούς: “Μη φοβάστε, πηγαίνετε να το αναγγείλετε στους αδελφούς μου για να πάνε στη Γαλιλαία, κι εκεί θα με συναντήσουν”»

Τους καλεί «αδερφούς». Δείχνει τη μεγάλη αγάπη με την οποία τους περιβάλλει και συνεχίζει το δρόμο Του για το ραντεβού, παρόλο που εκείνοι Τον είχαν εγκαταλείψει την ώρα της μεγάλης ταλαιπωρίας.

«11 Κι ενώ αυτές πήγαιναν, ήρθαν μερικοί από τους φρουρούς στην πόλη και διηγήθηκαν στους αρχιερείς όλα όσα συνέβησαν»

Την ώρα που οι γυναίκες πήγαιναν στο δρόμο τους, μερικοί από τους στρατιώτες της φρουράς ήρθαν στην πόλη κι ανάγγειλαν στους αρχιερείς όλα όσα είχαν συμβεί. Τους είπαν όλα όσα χρειαζόνταν να γίνει σεισμός κι ανάσταση και στις δικές τους καρδιές.

«12 Τότε εκείνοι, αφού συνάχθηκαν μαζί με τους πρεσβύτερους και έκαναν συμβούλιο, πήραν κάμποσα αργύρια και έδωσαν στους στρατιώτες λέγοντάς τους»

Εκείνοι αμετάκλητοι φωνάζουν τους πρεσβύτερους και συνεδριάζουν να πληρώσουν τους στρατιώτες, να διαστρεβλώσουν την «αλήθεια».

«13 «Να πείτε πως ήρθαν οι μαθητές του και τον έκλεψαν την ώρα που εμείς κοιμόμασταν»

«14 Κι αν αυτό φτάσει στ’ αυτιά του Διοικητή, εμείς θα τον πείσουμε και θα σας απαλλάξουμε εσάς από κάθε έγνοια»

Αν οι στρατιώτες είχαν κοιμηθεί, πως είναι δυνατόν να ξέρουν ποιος Τον έκλεψε; Παράλληλα για το στρατιώτη, η ποινή αν κοιμηθεί την ώρα που φυλάει σκοπιά, είναι θάνατος (Πράξ. 12:19). Αν είχαν κοιμηθεί, οι πρώτοι που θα ζητούσαν την ποινή τους, θα ήταν οι Γραμματείς και οι πρεσβύτεροι.

«15 Κι εκείνοι, αφού πήραν τα αργύρια, έκαναν όπως δασκαλεύτηκαν· και διαδόθηκε η φήμη αυτή μεταξύ των Ιουδαίων ως και σήμερα»

Οι στρατιώτες ακριβοπληρώθηκαν και έκαναν ό, τι τους είπαν οι σκληροί Εβραίοι. Έτσι η ψεύτικη εκείνη φήμη διαδόθηκε στους Ιουδαίους μέχρι «σήμερα», μέχρι την ημέρα που ο απόστολος Ματθαίος δίνει σε μας αυτή την πληροφορία.

«16 Στο μεταξύ οι ένδεκα μαθητές πήγαν στη Γαλιλαία, στο βουνό που τους όρισε ο Ιησούς να πάνε»

Οι έντεκα μαθητές Του που είχαν μάθει να Τον ακολουθούν, από αγάπη πήγαν στη Γαλιλαία που τους είχε ορίσει.

«17 Και μόλις τον είδαν, τον προσκύνησαν. Μερικοί όμως δίστασαν»

Και αυτό γιατί έπρεπε πρώτα να βεβαιωθούν ότι ήταν ο Ιησούς. Αυτό τους το είχε διδάξει ο Ίδιος, για να μην τους παραπλανήσει κανείς. Έπρεπε πρώτα να εξετάζουν κι έπειτα να πιστεύουν.

«18Τότε τους πλησίασε ο Ιησούς και τους μίλησε λέγοντάς τους: “Μου δόθηκε όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη»

Όταν τους πλησίασε και άρχισε να τους μιλάει, η πίστη θριάμβευσε πάνω σε κάθε αμφιβολία και καθώς το ποίμνιο ήταν τώρα συγκεντρωμένο, ακούει ξανά τη φωνή του Μεγάλου Ποιμένα που για λίγο είχε διακόψει. «Μου δόθηκε πλήρης εξουσία στον ουρανό και στη γη». Σαν Θεός ίσος προς τον Πατέρα, όλη η εξουσία αρχικά ήταν δική Του, αλλά σαν μεσίτης, σαν Θεός και άνθρωπος Του

δόθηκε όλη η εξουσία. «Χάρη στην υποταγή Του και ταπείνωσή Του, ο Θεός Τον υπερύψωσε πάνω απ' όλα» (Φιλ.2:9-11).

Η αποστολή

«19 Πηγαίνετε λοιπόν και μαθητέψτε όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατέρα και του Γιου και του Αγίου Πνεύματος»

Στέλνει τους μαθητές Του να κηρύξουν το ευαγγέλιο σ' ολόκληρο τον κόσμο. Σκοπός του είναι ο ευαγγελισμός όλης της κτίσης, όλου του κόσμου, Εβραίων και Εθνικών. Και πότε τους λέει να το κηρύξουν; «μόνο όταν θα πάρουν δύναμη άνωθεν» (Λουκ. 24:49). «Εκείνος που θα πιστέψει και θα βαπτιστεί θα σωθεί» (Μάρκ. 16:16). Εκείνος που θα πιστέψει πρώτα κι έπειτα θα βαπτιστεί, τότε θα σωθεί.

Εκείνος που δε θα πιστέψει, θα κατακριθεί». Δε λέει ότι εκείνος που δε θα βαπτιστεί θα κατακριθεί. Το βάπτισμα μας λέει ο Ευαγγελιστής Πέτρος στην πρώτη επιστολή του στο κεφ.3, εδ.21, δεν είναι αποβολή της ακαθαρσίας της σάρκας, αλλά μια απλή αφιέρωση αγαθής συνείδησης «επερώτημα» στο Θεό. Οι μαθητές δε στάλθηκαν να βαπτίζουν αλλά να οδηγήσουν τα έθνη στο νέο τρόπο ζωής. Εκείνοι που δέχονταν το Λόγο, μπορούσαν να βαπτιστούν και αυτό ήταν μια εξωτερική έκφραση της πίστης τους. Εκείνο το «επερώτημα» σημαίνει ότι αυτός που βαπτίζεται, πρέπει να υποβληθεί σε ερωτήσεις, όσον αφορά την πίστη του στο Χριστό. Πρέπει να είναι ενήλικος και να καταλαβαίνει τι κάνει.

Το σωτήριο έργο γίνεται από τον Τριαδικό Θεό, στου Οποίου το Όνομα, αφού προηγηθεί ό, τι ανάφερα, μπορούμε να βαπτιστούμε. «Να, νερό», είπε ο αξιωματικός της βασίλισσας των Αιθιοπών, «τι με εμποδίζει να βαπτιστώ;», και ο Φίλιππος του είπε: «Αν πιστεύεις με όλη την καρδιά σου, επιτρέπεται (Πράξ. 8:36-37). Πίστεψε στο Χριστό και θα σωθείς και συ και ο οίκος σου». Εκείνοι αφού άκουσαν το λόγο του Θεού και πίστεψαν, τότε βαπτίστηκαν (Πράξ. 16:31-32). «20 διδάσκοντάς τους συνάμα να τηρούν όλες τις εντολές που σας έδωσα. Κι από τώρα, εγώ είμαι μαζί σας όλες τις μέρες ως τη συντέλεια του κόσμου. Αμήν»

Στο διάστημα των 40 ημερών που μεσολάβησαν από την ανάσταση Του μέχρι την ανάληψή Του, ο Ιησούς αποκάλυψε στους μαθητές Του το πρόγραμμα που έπρεπε ν' ακολουθήσουν και έδωσε τις εντολές, που ήταν να διδάξουν τους ανθρώπους, σε όλα τα έθνη (Πράξ. 1:2-3).

Υπόσχεται την παρουσία Του με το Πνεύμα Του σε όλους όσους εκτελέσουν τις εντολές Του.

Εκείνο το «έως» το τέλος του κόσμου, εννοεί μέχρι την ημέρα που θα ξανάρθει. Μέχρι τότε, πρέπει να κηρύττουμε το ευαγγέλιο χωρίς διακοπή και το Πνεύμα Του θα είναι με τους πιστούς αγγελιοφόρους Του, που θα μας ικανώνει να διαβιβάζουμε το μήνυμα Του με δύναμη για την ευλογία της ανθρωπότητας.

ΑΜΗΝ